

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HER
FERAL
BEASTS

L.P. BALI

①

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Vahşı Canavarları

Kötücül Canavarları

Kitap 1

E.P. Bali

E.P. BALI'S HOUSE OF ROMANTASY

Her Feral Beasts bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, olaylar ve mekânlar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Copyright© 2023 by E. P. Bali
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu ilk baskı 2023 yılında Blue Moon
Rising Publishing tarafından
yayınlanmıştır www.ektaabali.com
ISBN e-kitap: 978-0-6456909-9-6
Ciltsiz: 978-0-6457846-1-9
Ciltli: 978-0-6457846-2-6
Özel Baskı: 978-0-6457846-8-8

Bu kitaptaki tüm çizimler ve kelimeler insanlar tarafından
yaratılmıştır: Kapak Tasarımı David Gardias tarafından yapılmıştır
Kasa Tasarımı Carly Diep
Chapter Artwork by Wisp Tale
Etheric Designs tarafından Animus Akademi
arması E.P. Bali tarafından biçimlendirme

İçerik Hakkında Bir Not

Okuyucularımın ruh sağlığını önemsiyorum.
Bu kitap, okumadan önce bilmek isteyebileceğiniz bazı temalar
içermektedir.
Bunlar www.ektaabali.com/themes adresinde listelenmiştir.

Bu, ne kadar güçlü olabileceklerini hatırlatmaya ihtiyaç duyanlar için.

İçindekiler

Önsöz

1. [Aurelia](#)
2. [Vahşi](#)
3. [Aurelia](#)
4. [Aurelia](#)
5. [Vahşi](#)
6. [Aurelia](#)
7. [Vahşi](#)
8. [Aurelia](#)
9. [Aurelia](#)
10. [Aurelia](#)
11. [Aurelia](#)
12. [Aurelia](#)
13. [Xander](#)
14. [Aurelia](#)
15. [Aurelia](#)
16. [Vahşi](#)
17. [Aurelia](#)
18. [Aurelia](#)
19. [Aurelia](#)
20. [Tırpan](#)
21. [Aurelia](#)
22. [Aurelia](#)
23. [Aurelia](#)
24. [Xander](#)
25. [Aurelia](#)
26. [Aurelia](#)
27. [Vahşi](#)
28. [Vahşi](#)
29. [Aurelia](#)
30. [Aurelia](#)
31. [Aurelia](#)
32. [Aurelia](#)
33. [Aurelia](#)

34. [Vahşi](#)
35. [Aurelia](#)
36. [Vahşi](#)
37. [Aurelia](#)
38. [Vahşi](#)
39. [Xander](#)
40. [Aurelia](#)
41. [Aurelia](#)
42. [Aurelia](#)
43. [Aurelia](#)
44. [Tırpan](#)
45. [Aurelia](#)
46. [Aurelia](#)
47. [Aurelia](#)
48. [Aurelia](#)
49. [Aurelia](#)
50. [Tırpan](#)
51. [Vahşi](#)
52. [Vahşi](#)
53. [Aurelia](#)
54. [Aurelia](#)
55. [Lyle](#)

[Yazar Ayrıca E.P.](#)
[BaliHakkında](#)

Önsöz

Aurelia

7 yıl önce

Tadetimnin geldiği gün, banyodan koşarak dadım Rosalina'yı çağırıyorum. Bu bir sevinç çılgılığı; tiz, kendinden geçmiş ve beklenti dolu. Çünkü dişi bir hayvan için bugün

Bir gün anima kendini dünyaya gösterecek.

Sarayımın yaşlı pitonlarından Rosalina bir çılgılık atıyor ve en sevdiği koltukta oturduğu yerde kollarını açıyor. On üç yaşındayım ama yine de kendimi onun kucağına atıyor, ağlıyor, gülüyor ve gelecek güçlerim hakkında gevezelik ediyorum.

"Derinin altında güçlü bir canavar gizleniyor," diye fısıldıyor, siyah örgüme şefkatle dokunarak. "Bu gece hepimiz onun hangi güçlü yılan formunu alacağını görmekten gurur duyacağız."

Akşam karanlığı çöküp gökyüzü mor renge büründüğünde, parlak bir yarım ay görmek için başım dönerek arka bahçeye koşuyorum. Babam her zaman olduğu gibi gururlu ve güçlü bir şekilde beni bekliyor: tasarımı bir takım elbise ve her zaman parlak olan ayakkabılarıyla Yılanlı Saray'ın Kralı. Uzanıp beni iki yanağımdan öpüyor, kara gözleri sevgiyle parlıyor ve ben hayatımda hiç bu kadar sevildiğimi hissetmedim.

Karnımın alt kısmındaki donuk ağrı, korkunç, kadim bir güçle dışarıya doğru patlayan kükreyen bir ateşe dönüşüyor.

Bedenim değiştiğinde, kıyafetlerim etrafımdaki bakımlı çimlere düştüğünde ve yeni bir bedene büründüğümde, çimlere sarılmış yatan herhangi bir yılan cinsi değildir. Dünya farklı görünüyor, ama

Beklediğim şekilde değil. Bana bir yılanın dünyanın en küçük titreşimlerini görebileceği ve hissedebileceği söylendiği şekilde değil. İçi boş kemikler ve tüylü deri asit gibi yanıyor ve ben yeniden değişiyorum. Kemikler çatırdıyor, bağlar geriliyor. Sonra üçüncü kez. Sonra dördüncü kez.

İnsan bedenime geri döndüğümde, kemiklerimdeki keskin ağrılar ve korkunç, soğuk bir şok gözyaşlarımın yüzümden aşağı dökülmesine neden oluyor. Babam çoktan geri dönmüş, kara büyüünün dalları etrafını sarmış, öfkesini kontrol etme zahmetine girmemişti.

Yalnız ve çıplak, içeri kaçıyorum. Rosalina üzerime bir sabahlık örtüyor ama başı eğik ve göz göze gelmiyoruz. Yalnız başıma banyoya gidiyorum, aynada kendime bakıyorum, yüzümü çeviriyorum ki boynumu görebileyim; yeni çiftleşme izim yıldızların ve ayın ışığıyla yanıyor. Beş ışık huzmesi olan bir kafatası. Benimle eşim arasındaki kaderin kutsal bağı.

Güneş benim için bir daha asla doğmayacak.

* * *

Ertesi gün şiş gözlerle kalkıp Rosalina'nın benim için hazırladığı sade siyah elbiseye ve babetlere bakıyorum.

"Bu benim cenaze elbisem," diye fısıldıyorum bir çizmenin altında çıtırdayan kırılğan yapraklar gibi bir sesle.

Soru sormak için ona baktığımda hâlâ göz göze gelmiyoruz. Gözlerimin arkası yine yanıyor ve sessizce yas kıyafetlerimi giyiyorum.

Babamla tertemiz dairesel araba yolumuzda buluşuyorum ve onun ve şoförümüzün çoktan siyah SUV'umuza binmiş olduğunu görünce şaşırıyorum. Hayatımda ilk kez kendi kapımı açıyorum ve soğuk siyah deri koltuğa kayıyorum.

Dışarı çıkarken, gözümün kenarındaki bir hareket dönmeme neden oluyor. Rosalina da dahil olmak üzere ev çalışanlarımızdan on kişi ikinci katın pencerelerinde durmuş, ciddi yüz ifadeleriyle bana bakıyorlar. Rosalina elini cama doğru kaldırıyor, yüzü endişeyle kaplı.

"Baba?" Kalbim korkuyla çarpmasına rağmen usulca soruyorum.

Geri dönen soğuk sessizlik vücudumdaki tüm tüyleri diken diken ediyor. Bu duyguyu bilirim. Babamın memnun olmadığı saray yılanlarının bazen ailelerine dönmediklerini biliyorum.

Titremeye başladım.

Türümüzün en eski yasalarına göre, erkek ya da kadın olduğunuz gün, ebeveynleriniz sizi kahini görmeye götürür. O günün bir kutlama, bir vahiy günü olması gerekiyordu ve benim şerefime büyük bir parti verilecekti. Rosalina ve ben aylardır bunu planlıyorduk.

Şehrimizdeki Canavarlar Konseyi'nin şubesine vardığımızda babam kapısını açıyor ve siyah trençkotu sert bir rüzgârda dalgalanarak dışarı çıkıyor.

Şoförümüzün sesi beni durdurmadan önce takip etmek için çabalıyorum. "Bayan Aurelia?" Sesi ancak bir fısıltıdan ibaretti ve ben dönüp

Onu.

Şapkasına dokunuyor ve sessizce "İyi şanslar" diyor.

Beni iliklerime kadar ürperten sözleri değil, kesik gözlerindeki korku. Benim için duyduğu korku.

"Teşekkür ederim Bay Chandler" demeden önce dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Konsey avlusunun ısıtılmış resmi iç kısmına girdiğimde babam bana bakmıyor. Benimle doğrudan konuşmuyor ve kâhine tek başıma takdim ediliyorum. Bir kız hayaleti, yarı saydam ve

Sessiz.

Kahinle tanışmak, eşinizi bulmaktan sonra hayatınızın en mutlu günü olmalıdır. Bu kahin, büyük ve her şeyi gören Phoenix Evi'nden gizemli bir kadındır. Ama şu anda, yanık turuncu bir takım elbise giymiş, köşedeki ofisinde büyük bir masanın arkasında oturan ve arkasından tüm şehri gören bir kadın. Saçları canlı çilek sarısı buklelerden oluşuyor ve ruju mükemmel bir ateş motoru kırmızısı tonunda. Bana nazikçe gülümsediğinde, karşılık verecek kendimde bulamıyorum.

Elimi kırmızı tırnaklı ellerinin arasına alıyor ve narin kaşlarını çatıyor. "Senin anima'n nedir, canım?"

Sesim hıçkırıklarımı bastırmakla geçen bir geceden dolayı pürüzlü. "Söylemem yasak."

Gözleri, arkasında babamın beklediği kapıya kayıyor. Anka kuşu daha sonra gözlerini kapatıyor ve onunla ilgili her şey değişiyor.

Halojen ışıklar titriyor, yakıcı bir rüzgar odayı süpürüyor ve görüşüm kaderimi kırmızı çivili ellerinde tutan bu kadına daralıyor.

Boğuk sesi sanki Vahşi Ana'nın kendisi için bir ilahiymiş gibi fısıltıyla ilahi söylüyor ve ben kendimi onun karanlık ritmiyle büyülenmiş bir şekilde biraz sallanırken buluyorum:

"Beş şeytan yaklaşıyor. Beş siyah kalp istiyor.

Karanlık ve yalnız bir şarkı söyleyerek kraliçelerini çağıran beş kişidir. Aslan, köpekbalığı, ejderha, kurt ve... gölge."

Midem boğazıma düğümleniyor. "Beş arkadaş mı?" . "Emin misin?"

Gözlerini açıyor ve kendi düzenine özgü bir tür ölümsüz güçle alev alev yanıyorlar. Eli benimkinin etrafında bir mengene gibi. "Tebrikler Aurelia, beş animus canavarı için bir regina oldun." Gözleri gözlerime dikiliyor ve sesi merakla hafifliyor. "Sevgili kızım, sana şans diliyorum. İkisi zaten hapiste... ama bir şekilde bu senin endişelerinin en küçüğü."

Kendimi denizdeymişim gibi hissederek ofisinden çıkıyorum, midem dönüyor, bacaklarım titriyor, sanki fırlatmamasını emredebilirmişim gibi midemi tutuyorum.

"Ne dedi?" diye sertçe soruyor babam ve bu yeni, soğuk ses tonuna asla alışamayacağımı biliyorum.

"F-beş?" Ben ne diyorum ki? Ama onu doğru duyduğumu biliyorum çünkü kehaneti kulak zarıma kazındı. Ruhuma kazındı. "Beni çağıran beş siyah kalbim olduğunu söyledi."

Gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor ve kahinin başının belada olduğunu anlıyorum. Babam aniden topuklarının üzerinde dönüyor ve hışımla ofisine giriyor.

"İsimlerini istiyorum!" diye kükrüyor. "!"

Cevabı sakın ve soğukkanlı. "Onları size veremem, Majesteleri."

Babam ofisin kapısını tekmeleyerek kapatıyor ve ben daha fazlasını duyamıyorum.

Endişeyle titriyorum, çiftleşme izimin tenimi rahatlatıcı ve huzur dolu olması gereken bir şekilde ısıttığı boynumun derisine dokunuyorum.

Altın umut.

Regina'dan farklı mertebelerden beş arkadaş. Sevgili Tanrıça, bu yeni sırrımı çıkaracak. Milyonuncu kez, keşke annem yaşayanların dünyasında olsaydı diyorum. Ne yapacağını bilirdi.

Onun yerine tek sahip olduğum şey, öfkeyle geri dönen, tehlikeli ve konuşamayan babam.

Umarım Bayan Anka hala bütündür.

Eve döndüğümüzde hizmetçiler elmas küpelerimi ve kolyemi çıkarıp bana ait olmayan bir kutuya koydular.

Rosalina bana fısıldıyor, gözleri parlayarak yarıklara dönüşüyor ve duygularının gücüyle tekrar yuvarlaklaşıyor. "Sen artık Yılan Sarayı'nın prensesi değilsin, tatlı çocuk. Artık Naga hanesinin bir üyesi değilsin. Hayatının geri kalanını bir kartal olarak yaşayacaksın, tıpkı senden önceki annen gibi."

"Ama diğer aileler evlerinde farklı mezheplerden çocukları barındırıyor!" Ben haykırıyorum. "Neden-"

"Biz diğer ailelerden *değiliz*," diye tıslıyor ve şöminemin üzerindeki aile armasını işaret ediyor. Siyah bir alan üzerinde iki kobra, aralarında bir taç, el yazısıyla yazılmış bir 'N'nin hemen üzerinde. Ne demek istediğini anlıyorum. Babam bir yılan püristidir; diğer tüm hayvanlar onun altındadır. Ve şimdi *ben* de onun altındayım.

Rosalina bana tozlu siyah bir spor çantası uzattı. "Çok üzgünüm, tatlım."

Babamın onu idam ettiğini yıllar sonra öğreneceğim. Hem o hem de anima'mın ortaya çıktığı gün orada olan ev personeli.

Aynı gün, babam ve maiyeti beni Charlotte Teyze'nin evine götürdüler, düzgün bir yılan mahallesinde iki katlı şık bir evdi.

Ama beni onun evine *götürmediler*. Bunun yerine, uzun ve cılız ağaçların altında, karanlıkta yıpranmış bir kurbağa gibi duran küçük bir evin bulunduğu yerleşkenin yanından ve çok gerisinden .

"Burası artık senin evin," diyor Peder.

Soyulmuş boyaya, teneke çatıya, kırılmış cam pencerelere bakıyorum. "Baba, neden burada kalmak zorunda olduğumu anlamıyorum. Hiçbiri

benim hatam."

"*Majesteleri*," dedi engereklerinden biri. "Ona uygun bir şekilde hitap edeceksin, *it*."

Sözleri bir damga gibi yanıyor.

Çenemi kaldırıyorum ama bir zamanlar koruma ve güvenlik dağı olan babam duruyor. Ama gözlerindeki bakış bana onun artık tam tersi olduğunu söylüyor.

"Hayat hakkında öğrenmen gereken bir şey var, Aurelia *Aquinas*." Beni annemin resmi soyadıyla anons eden sesi, beni hareketsiz bırakan tehlikeli bir tıslama. "Her zaman istediğimizi elde edemeyiz."

Ve sesinde derin bir keder, derin bir kayıp duyuyorum. Ben onun hayaliydim ve o hayal artık öldü. Yılan Prenses artık yok.

"Korumalarınızı her zaman yukarıda tutacaksınız," diye devam ediyor. "Sizi bulmalarına izin vermeyeceksiniz. Eğer izin verirsiniz, hayatınızı kaybedersiniz. Ülkedeki her güce aç canavar senin için gelecek. Seni zincire vururlar. Ölene kadar seni beslerler. *Anladın mı?*"

Sözleri içime acımasız bir darbe indirdi ve şimdi özgürce akan utanç gözyaşlarımı saklamak için başımı eğdim. Arkadaşlarım asla benim olamaz.

Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.

Bölüm 1

Aurelia

Günümüz

T Burada peşimde en az üç canı psikopat var ve benim tek düşünebildiğim şey yemek.

Resmen kafayı yedim. Tam olarak, doktor-lütfen-itiraf et-çorap-otel tipi bir delilik. Akıl sağlığımın bozulacağını her zaman biliyordum ve akıl sağlığımın bozulması için yeni kocamı öldürmekle suçlanmam ve gecenin bir yarısı kaçmak zorunda kalmam gerekti.

Ben normal değilim.

Bunların hiçbirisi normal değil.

Şu anki bacaklarım ufak tefek sopalar, ama beni süslü bir kahvaltı kafesindeki bir grup yaşlı kadına doğru yavaşça götürerek işimi görüyorlar.

Öğle yemeklerini daha yeni getirdiler.

Burası sahilde turistik bir kasaba ve yaz tatili sona eriyor, bu yüzden herkes yapabiliyorken dışarıda. Bu kafede çalışmam gerektiğini biliyorum. Hayatımı özgürce ve rahatsız edilmeden yaşamalıyım. Güvende. Mutlu. Bunun yerine, yarım ayak boyundayım ve olmam gereken bir suçlu gibi yerlerde sürünüyorum.

Ama artık bunu daha az umursayamam çünkü görüyorum. Onların. Yemeklerini.

Birinde tavuklu Sezar salatası, ikincisinde peynirli ve frenk soğanlı çörek, üçüncüsünde ise ağız sulandıran, sulu, etli tavuk burger ve tüm normal tuzaklar var.

Ding, ding, . Kazanan benim.

Sevgili Vahşi Tanrıça ve kutsal olan her şey. O hamburger benim.

Kulağa nasıl geldiğinin farkındayım ama beş gündür gerçekten yemek yemedim. Gecenin bir yarısı sevgili bungalovumdan ayrıldığımda, özel sekizinci görünmezlik kalkanımın altında arabayla yola çıkmıştım. Yanımda nakit para, telefonum ve yetersiz eşyalarımı taşıyan hırpalanmış spor çantam vardı.

Ama beni durduğum ilk motelde buldular. Üç psikopat değil, aslında daha kötü biri. Ve birinin daha kötü olmasının mümkün olduğunu fark etmemiştim.

Arayan Animus Akademisi Müdür Yardımcısıydı yetkililerin kuduz suçluyu (beni) yakalaması için gönderdiğine şüphe yoktu. İnsan topluluğunu korumak için kuduz ya da vahşi avlamak üzere genellikle özel bir kurtarma ekibi gönderirler, ama sanırım benim özel bir vaka olduğumu ve eyaletteki en iyi aslanı göndermeleri gerektiğini düşündüler. Bir *uzman*, olduğu gibi.

Lyle Pardalia.

Onu engellediğimde melek gibi yüzünde beliren öfke sonsuza dek aklımdan çıkmayacak. Elbette, babamın kötü niyetli kurtarma ekibini alaşağı ettiği için minnettardım. Demek istediğim, *kimse* Kral Kobra'ya karşı gelip de hikayeyi anlatacak kadar yaşayamazdı. Ama bundan bahsettiğimde alay etti ve bununla bir sorunu olmadığını söyledi. Peki ya böyle ölümcül bir avcı? Ondan kaçabilmemin tek yolu yer değiştirip uçarak uzaklaşmaktı ama bu da tüm eşyalarımı geride bırakmam anlamına geliyordu.

Çok fazla param yok, bu yüzden tüm birikimlerimi kaybetmek büyük bir darbe oldu.

Bu aynı zamanda kıyafetim ve param olmadığı anlamına da geliyor. Bu yüzden burada, göze çarpmayan bir konumda, bu zavallı kadının hamburgerine bakıyorum.

Doğru düzgün bir yemek yemeden bu kadar uzun süre geçirene kadar gerçek açlığı bilemezsiniz. pamukla doluymuş gibi bulanık ve vücudum suyun içinde ağır çekimde hareket ediyormuş gibi hissediyor. kötüsü de, sanki beni kurtaracak kutsal bir emanetmiş gibi bu hamburgere odaklanıyorum.

Çünkü çöp kutusunu karıştırmadan önce öleceğim. Bir kadının *bir yerde* standartları olmalı, değil mi?

Kirli gölet içme suyuna burada ve orada tahammül edebilirim.

Pis bir burger mi? Pas. Yumuşak bir geçiş, ama yine de.

Yaşlı kadınların niyetimden şüphelenmemesi için alçakta durarak ve kendimi eğerek öne doğru zıplıyorum.

Ben bir yırtıcıyım.

Ben bir apeks

yırtıcısıyım. Eşi

olmayan bir canavar.

Olumlu ifadelerimi tekrarlamaya devam edersem, eninde sonunda onlara inanmak zorunda kalacağım. Bu işler böyle yürür. Bu bilimdir.

Güzel bir yaz günü ve serin bir esinti var, bu yüzden birçok insan bu kafenin dışında oturuyor. Etrafta lüks mağazaların olduğu zengin bir bölge, bu yüzden buradayken birinin cüzdanını çalıp çalamayacağımı merak ediyorum.

Gerçekten yeni bir tür alçalmaya başladım.

Yerde atılmış bir çip var ve ben bilerek ona bakmaktan kaçınıyorum.

Bir zamanlar Yılanlı Saray'ın Prensesiydim. Şimdi ise yerden aldığım bir günlük soğuk cipsleri yemeyi düşünüyorum. Göğsümde çılgın bir kahkaha kabarcığı başlıyor ve onu olabildiğince sert bir şekilde bastırıyorum çünkü muhtemelen korkunç bir gaklama olarak ortaya çıkacak.

Masaya doğru zıplayıp kendimi havaya fırlatmak üzereydim ki bir grup polis arabası sirenlerini çalarak hızla yanımdan geçti ve ardından bir itfaiye ekibi geldi.

"Aman Tanrım, ne oldu acaba?" diye mırıldanıyor bayanlardan biri, ortopedik ayakkabılarını masanın altında endişeyle karıştırırken.

Genç bir garson kız 'dedikodum var' der gibi bir bakışla masaya yanaşiyor. "Opal Feather mağazasına girildi ve ateşe verildi," diyor komplocu bir tavırla. "İşe giderken önünden geçiyordum. Her yerde camlar ve alevler vardı. Tezgahtar kız dükkanına giren yaratıklar hakkında çığlık atıyordu. Bir kurt ve bir ejderha olduğunu söylüyordu."

Donup kaldım.

Sağımdaki masada tek başına oturan adam ve solumdaki iki genç de öyle.

"Bu *yaratıklar* korkunç," diyor Sezar-salata hanım. "Hepimiz için bir tehlike. Biz insanlara bu şekilde terör estirmelerine izin verdiklerine inanamıyorum."

"Yine de bazıları çok güzel," diyor burgerci kadın, sanki bunu itiraf etmekten utanıyormuş gibi biraz sessizce. "Aslan adamların kendilerini tımar etme şekilleri? Geçen gün haberlerde bir tane gördüm. Çok güzel bal sarısı saçları vardı ve çok uzundu!"

"Evet, ama onlar tehlikeli, Sybil!" diyor Sezar Salata. "Suçlular ve katiller. Dürtülerini kontrol edemezler ve hayvan gibi davranırlar."

Sağ tarafta oturan iri yarı adam aceleyle kalkıp gidiyor. Belki o da benim gibi kaçak bir suçludur. İyi yolculuklar, yoldaş. İyi şanslar.

"Şey," diyor garson kız, sesini alçaltarak. "Opal Feather'daki tezgâhtar kız gelen kurdun muhteşem olduğunu söyledi... ta ki dükkânı havaya uçurup buna gülene kadar!"

Kahretsin. . gitmem gerek.

Garson kız uzaklaşırken kadınlar korku ve yargıyla titriyor ve ben ya şimdi ya da asla diyorum. Siyah kanatlarımı çırparak masanın üzerine sıçırıyorum ve hemen pembe bir mocktail ile minik şemsiyesini deviriyorum.

Üç bayan da çığlık atıyor.

Kendimi tavuk burgere doğru fırlatıyorum, gagamla yakalıyorum ve havaya sıçırıyorum, biraz yükseklik kazanmak için kanatlarımı çırpıyorum. Ancak başarı, gagamda paramparça olan cam baloncuktan ibaret çünkü hamburger, etrafını saramayacağım kadar büyük. Dışarı kayıyor ve havada bocalıyorum, gagamı tüm sefil değerine kadar kazıyorum. Ama hiçbir işe yaramıyor.

Caesar-Salad el çantasını kapıyor ve kriket sopası gibi iki eliyle kafama doğru savuruyor. Bağırıyorum ve tam zamanında savruluyorum, kendimi arkasındaki yeni boşaltılmış sandalyede yakalıyorum - kahverengi bir kağıt torba adamın artıklarıyla dolu.

Gagam fırlıyor, kâğıt tutamaçların etrafından dolanıyor ve kendimi zafer kazanmış bir şekilde havaya fırlatıyorum, arkamda dramatik çığlıkları bırakıyorum.

Kendimi iyi olacağıma ikna etmeye çalışırken kanatlarımı çırpıyorum. Bu durumdan kurtulacağıma ve beni avlayan canavarların kazanamayacağına. Delirmeyeceğime.

Güneş üzerime vuruyor ve bir numaralı önceliğim bu çantada kokusunu alabildiğim hamburgeri güvenli bir yere götürmek.

Yakınlarda bir milli park var ve yemek yiyebilmem için en güvenli yer orası olmalı. Bir kartal olarak, kokumu yürüyerek takip etmeleri imkansız.

Hayatım boyunca saklamaya çalıştığım koku.

On dakika sonra, uzun bir sakız ağacının dibinde duruyorum. Etrafıma üstünkörü bir göz attıktan ve hiçbir yırtıcı hayvan ya da kamuflej giysili adam görmedikten sonra insan formuma dönüşüyorum ve çırılçıplak dizlerimin üzerine çöküyorum. Çantayı yırtıp karton kutuyu açıyorum ve çoğunlukla yenmemiş bir hamburgerin benim için hazır olduğunu görüyorum.

Onu gerçek bir hayvan gibi yalayıp yutuyorum, hala sıcak olan ızgara tavuk göğsünün etrafında inliyorum, lezzeti dilimin üzerinde patlıyor. Marul, domates, mayonez. O zaman bir Tanrıça olduğundan emin oluyorum çünkü kuru ağzıma gerçek bir cennet gibi geliyor. Birkaç dakika içinde, kaloriler atardamarlarıma çarptıkça damarlarımda küçük bir enerji patlaması oluyor.

Arada sırada az miktarda uyumaya çalışıyorum çünkü birden fazla apeks yırtıcı tarafından avlanmanın *en önemli özelliği hızlı olmaları*. Ve peşimde oldukları için şu ana kadar onlardan zar zor kaçabildim. Güzel ve rahat bir yere kapanmayı göze alamam, hareket etmeye devam etmeliyim.

Bu apeks yırtıcılardan üçü bir hafta önce bir zindanda mahsur kalmıştı.

Tesadüfe bakın ki onları o zindanda tutan zengin kartal benim evlilik sözleşmemi babamdan satın aldı. Sonunda orası yandı (babamın bunu ayarladığından şüpheleniyorum) ve şimdi Charles Half Feather öldü ve bunun için ben suçlanıyorum.

Burger bana kalkanlarımdan üçünü geri getirmeye yetecek kadar enerji veriyor. Tam güçte olduğumda genellikle yedi kalkanım olur ve bunun biraz dramatik olduğunu düşünüyorsanız, haklısınız. Ama on üç yaşına girdiğim günden beri, yani babamla kaç tane arkadaşım olduğunu öğrendiğimiz günden beri bu içime işlemiş durumda.

Evet, onlardan beş tane var. Ve hepsi farklı mertebelerde.

Bu benim sırrımı ele veriyor, bu yüzden babam hem çiftleşme işaretimi hem de kokumu saklamamı söyledi. Bu iki şey yapar

kalkanlar. Üçüncü ve dördüncü kalkanlarım farklı seviyelerde psişik kalkanlardır, böylece kimse zihnimi işgal edemez veya psişik yollarla beni bulamaz. Arkadaşlarımdan köpekbalığı, yani bunu yapabilecek güce sahip.

Böyle kalkanlar yapabilmem mümkün olmamalı ama işte. Ben değerli bir dişi domuzum ve bu yüzden bulunamam. Biri ne olduğumu öğrenirse, bir üreme ağılına gönderilirim ve benim gibi daha fazla yavru yapmaya zorlanırım.

Hayatım boyunca arkadaşlarımdan saklanmamın sebebi de bu. Genellikle arkadaşlarınız sizinle aynı ya da benzer düzendendir. Benim beş farklı tarikattan arkadaşım olması bir şey.

Kartal formuma geri dönüyorum ve nefes almak için üstümdeki ağaca atlıyorum. *Çok yorulmuştum*. Karnım ağzına kadar dolu olduğu için vücudum bana uyumamı söylüyor. Uyuşukluk zihnime musallat oluyor ve bilmediğim bir süre boyunca olduğum yerde sallanıyorum, acaba vazgeçip burada sıcak güneş ışığında biraz kestirsem mi diye düşünüyorum.

Gerçekten harika bir fikir gibi görünüyor. Bir sonraki eyalete gitmek istersem, saatlerce sürecektir uzun bir uçuş olacak. Ama eğer haklıysam ve lüks mağaza istilasını onlar *yaptıysa*, aramıza hızla mesafe koymam gerekiyor. Hiçbiri uçamıyor, yani burada avantaj bende.

Xander bir ejderha ama sadece belirlenmiş alanlarda uçmalarına izin veriliyor. Ve onlar da kaçtıkları için, onun koca bedeninin havada savrulmasını kesinlikle riske atmazlar.

Bu sakız ağacının kalın dalına tünerken gözlerim doluyor. Nefis bir sıcaklık var ve yorgunluk gözlerimi kapatıyor.

Havada yuvarlandığımı ancak son anda fark ediyorum ve mide bulandırıcı bir *gümbürtüyle* aşağıdaki yaprak çöplerinin üzerine düşüyorum.

İnleyerek kuş bedenimi ters çevirip yan yatıyorum ve kendim için biraz üzülüyorum. Ama karnım tok, bu yüzden gerçek bir şikâyetim yok.

Sonunda kendimi ayağa sürüklüyorum, ama o zaman ormanın zemininde ağır botların çıtırtısını duyuyorum... ve boğuk bir erkek sesi çocuk şarkısına benzeyen bir şey söylüyor.

Bölüm 2

Vahşı

"H yaşı tavuğum."

Xander siyah kuşu kabul ederek, "Horoz," diye düzeltti.

Sürü kardeşime kaşlarımı çatıyorum çünkü

özel okul eğitimi ve onu büyük ejderha kışına sok.

"Onun adı *Eugene*," diye bağıyorum. Söz konusu tavuğun kırmızı tüylerini okşayarak Opal Feather'ın titreyen kasiyerine dönüyorum. Bizi görmek bu insanların her zaman altlarına işemelerine neden oluyor. Bir ejderha, bir kurt ve bir köpekbalığı lüks bir mağazaya giriyor ve... Sanırım bundan sonra ne olacağını hepsi biliyor.

Ya da hala ve gövdemin çıplak derisinde olan kan olabilir. Ava çıktığımda sadece öğle yemeği için dururum. Öğle yemeği, şu anda dükkânın zemininde yatan iki kuş güvenlik görevlisi.

"İnsan kadın." Kasiyeri işaret ediyorum. "Çık dışarı. Patronunun başı dertte."

Koyu sahte bronz tenli ve kısa etekli sarışın telefonunu kapıp polisleri aramak için dışarı fırladığında, Xander yine alay eder.

"Sanki şu anda insan değilmiş gibi konuşuyor."

Kan kardeşim olan Scythe hiçbir şey söylemeden yanımdan geçip dükkânın arka tarafına doğru ilerliyor ve siyah tasarım gömleğinin omuzlarını fırçalıyor. Scythe'ın kendine has tuhaflıkları var, benim de kendiminkiler.

Ama Xander yanılıyor. Çok uzun 'insan' olmadım.

İkimiz de Scythe'ı soyunma odalarının önünden ve depodaki bir perdenin arkasından takip ediyoruz. Loş bir bodrum katına inen dar bir merdiven var.

Scythe'a homurdanıyorum ve o da sessizce perdeyi açarak işimi yapmama izin veriyor. Sırıtarak yanından geçerken, mutlu bir melodi söyleyerek merdivenlerden aşağı yüksek sesle iniyorum.

"Küçük kuşlar, küçük kuşlar... Kurt oynamaya hazır."

İçindekiler ayağa fırlarken aşağıdaki odada sandalyeler gıcırıyor. Tam korkuluktan atlayıp caz elleriyle odaya indiğimde biri bağılıyor.

"Yuvarlak bir masa etrafında, beş kuş, ödemek üzere!"

Otuz ila elli yaşlarında, insan kılığına girmiş beş kartal erkeği, balmumu mühürler ve resmi görünümlü belgelerle dolu bir masanın etrafında duruyor.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun lan?" diye bağılıyor daha genç olanı. Elini cebine attı ama ben bir anda üzerine atladım, masanın üzerinden boğazına doğru sıçradım. Onu jöleli çıtır saçlarından yakaladım ve dişlerimi boğazına kan çekecek kadar geçirdim.

Çığlık atıyor.

Xander bodruma adımını atarken, "At silahını, seni aptal kuş," diye bağılıyor. Kolunun altına sıkıştırılmış tavuğum ve kulaklarından sarkan beyaz kulaklıkların kablolarıyla bile, parlayan gözlü ejderhamız çok korkutucu görünüyor.

Kartallar savaşta işe yaramaz. Güçleri iyileştirmektir, bu yüzden çoğu silah taşır. Bu, tabancayı masanın üzerine koyuyor ve dişlerimin altında inliyor. Titreşimi gıdıklıyor ve bir bastırıyorum.

Scythe merdivenin gölgelerinden dışarı adım atıyor ve kartallar bakışlarını ona diyor. Gümüş saçlarına, gök mavisi gözlerine ve boynunun sol tarafındaki beş satırlık antik denizci yazısına bakıyorlar. Dehşetin çekici kokusu burnuma doluyor.

Tatlı bir parfüm gibi içime çekiyorum ve zevkle hırlamama neden oluyor.

Onun düzeninin işaretlerini tanımasalar bile, hepsi kardeşimin kim olduğunu biliyor. Karanlıkta yürüyen biz canavarların *hepsi* Scythe Kharkorous'un kim olduğunu ve ne yaptığını biliyor.

Scythe solumdaki kartala dönüyor, siyah saç çizgisi ve soluk teniyle mutlu bir şekilde tanıdık gelen orta yaşlı bir adam. Benim

Ağabeyinin sesi kendine özgü bir törpülenmişlik taşıyor - daha kötü bir şeye dönüşmüş bir yırtıcı. "İyi günler, Dirk Halfeather."

"Sen ölmüş olmalıydın," diye kekeliyor Halfeather.

Avımı çığnıyorum. Boğazını parçalayıp onu yere fırlattığımda ağızımdan kan fışkırıyor ve bir balık gibi çırpınmaya başlıyor. Kanın çoğunu yutuyorum ama kıpkırmızı yaşam sıvısı çenemden çıplak göğsüme dökülüyor ve orada zaten kurumuş olan kanla karışıyor.

İşte bu yüzden tişörtler işe yaramaz.

Kartallardan ikisi bağılıyor ve içlerinden biri ölmekte olan kartala uzanıyor ama ben ona dişlerimi gösteriyorum ve o da gözlerini kocaman açarak başını eğiyor.

"Aferin oğlum," diyorum, ama kurt sesim anlaşılır olamayacak kadar gırtlaktan geliyor.

Scythe bir sandalye çekip oturuyor. Cebinde sakladığı eski moda metal kutusundan yavaşça bir sigara çıkarıyor ve Noel için ona verdiğim gümüş kurt çakmağıyla yakıyor.

Mavi dumanı dışarı üflüyor. "Hayır. Ölmedi. Onun yerine, kapınızdaki iki muhafız ve bu kartal öldü." Dirk Halfeather'ın yüzü kızarır. "Ama benimle yaptığın bozmanın bedeli bu değil Dirk. Sana böyle hitap edebilir miyim?" Dirk'ün sesli yutkunmasını hepimiz duyuyoruz. "Lütfen," diyor Scythe yumuşak bir sesle, "otur." Dirk'ün sandalyesini işaret ediyor.

Yerdeki kartal sonunda seğirmeyi bırakır ve kalan dört kuş da yerlerine oturmak için emre uyar. Xander başka bir sandalye çekiyor ve Eugene'i kucağına oturtuyor. Bu avdan sonra çok yorgunum ve ilginç bir şey var mı diye incelemek için yeraltı odasında gezinmekle yetiniyorum. Ortadaki masa ve odanın derinliklerindeki bir dizi kanepenin dışında pek bir şey yok. Dişi kartal ve kadın parfümü kokusu alıyorum - büyük ihtimalle dün gecedan kalma. Köşede kristal bardaklarla birlikte viski ve diğer alkollü içkilerle dolu cam bir dolap var. İş anlaşmaları ve kadın eğlenceleri için bir yer.

Dirk hüngür hüngür ağlıyor, "Bay Kharkorous, lütfen, bunların hepsi büyük bir yanlış."

Odanın sıcaklığı aniden düşüyor. Buz kristalleri duvarlara yayılıyor ve Scythe sigarasını Dirk'doğrulturken sırtıyorum. "Bana yalan söylemeyin Bay Halfeather. Yalancılara tahammülüm yoktur."

Halfeather ağızını kapatır.

Scythe sigarasından bir nefes çekiyor ve kartalların hepsi onun hareketlerini son derece keskin bir şekilde takip ediyor. Şiddetle dikkat isteyen bir sesi var ve ben bile kendimi dikkatle dinlerken buluyorum. "İş anlaşmaları sanatını babamdan öğrendim. Şimdiye kadar senin yaşında olurdu Dirk, ama tabii ki aynı çevrelerde bulunmazdın. Bir keresinde değerli bir ürün için fiyat pazarlığı yapıyordu. O zaman on iki yaşındaydım ama her şeyi yakından izledim. Fiyatta anlaşamadılar. Babam bir milyondan biraz fazla istedi. Bunu karşılayamazlardı ama yine de istiyorlardı. Toplantı sona erdi ve o gece o canavarlar ürünü *çalmaya* geldi. Bu olmazdı ve beş dakika geçmeden kapımızın önünde kanatları olmadan yatan üç kartal vardı. Babam onların net varlıklarını aldı ve meselenin çözüldüğünü düşündü."

"Bizim dünyamızda Scythe, istediğimizi alırız ve arkamıza bakmayız' demişti bana. Şimdi sen," diyor Scythe, Dirk'ü işaret ederek, "beni arkama bakmaya zorluyorsun. Ve ben bundan hoşlanmıyorum. Buna ayıracak vaktim yok. Halfeather arazisi benim."

Dirk el sıkışarak yayıldı. "Bay Kharkorous, lütfen, burada kardeşimin arazisinden bahsediyoruz. *Ailemin* mülkü."

Scythe basitçe, "Kırk yıl önce Eski Yasalar uyarınca kazanılmış topraklar," diyor. "Şimdi Eski Yasalar uyarınca sizden geri alınan topraklar." Dirk'ün tüylerini diken diken eden bir bakış atıyor.

"Şimdi, işte ." Scythe hışırdıyor. "Rahmetli kardeşinle yaptığım anlaşmayı ve sonrasında çevirdiği entrikaları çok iyi bildiğine göre, bana ihanet eden canavarlara ne yaptığımı da biliyordur. Halfeather işletmeleri ve dolayısıyla bu kuruluş artık benim."

Dirk'ün tam arkasındayım ama ağzının açık kaldığını biliyorum. Diğerlerine bakıyor ama onlar konuşmamakla akıllılık ediyorlar. "Anlaşma böyle değildi. Yapamazsın-"

Kafasının arkasından tutup masaya çarpıyorum. Masa sallanıyor, arkadaşları irkiliyor ve Halfeather ayağa kalktığında nefesi kesiliyor. "Lütfen. Oh, Vahşi Tanrılar, lütfen."

kulağına fısıldadım. "Senin şu küçük *Şemalar*, Dirky oğlum. Karılarına güzel siyah peçeler göndereceğim.

Cenazen. Üç tatlı kuşun rex'isin, değil mi?" Dirk sığıyor.

"Teşekkür ederim, Bay Half Feather." Scythe ayağa kalkar ve sigarasını masanın üzerine bırakır. İki parmağıyla Eugene'i işaret eder. Kuş aceleyle havalanır ve Scythe'ın koluna konar.

Ağabeyim Eugene'i alıp merdivenlerden yukarı çıkıyor. Ama Xander ve ben yerimizde kalıp masada kalan dört kartala bakıyoruz. Ejderha kardeşime sırtıyorum, o da bana sırtarak karşılık veriyor ve parlak kırmızı alevlerin agresif bir şekilde canlandığı elini kaldırıyor.

Çığlıklar sona erene ve yerde beş çitir ceset kalana kadar ayrılmıyoruz.

Xander'ın arkasından ateş topları fırlatmasıyla merdivenlerden yukarı çıkıyoruz, ama dükkânın içinde bir rafta oyalanıyor.

Ejderhalar ışıltılı şeyleri sever ve sanırım üzerinde yapay elmaslar olan bir tişört onu cezbediyor.

"*Gidelim,*" diye Xander'ın zihnine yansıtıyorum - kurt olmanın bir cilvesi.

"*Al.*" Bana göğsünün sol tarafında bir at olan siyah bir tişört fırlatıyor. "Etrafta yarı çıplak dolaşmaya devam edemezsin. Standartlarımız var, biliyorsun."

Gözlerimi deviriyorum çünkü Xander şu anda kollarını tişört giyiyor. Önünde en sevdiği Avrupalı rock grubunun beyaz bir deseni var. Ama yine de tişörtü çekiyorum çünkü Aurelia yakınlarda ve sonunda yeniden bir araya geldiğimizde güzel görünmek istiyorum.

Ondan nefret ediyorum ve yarı deli, ama o benim regina'm ve animus'um onun için en iyi şekilde görünmem için bana uluyor.

Tişörtü üzerime geçirirken işaret parmağımdaki rune'u kaşıdım, Yılan Kral'dan küçük bir hediye. Kan anlaşmaları tehlikelidir ve türümüz onlarla karışmayı sevmez, ama *bu* özel anlaşma için hepimiz bir istisna yaptık.

Aurelia'nın ölmesi gerek. O bana, kardeşlerime ve uğruna çalıştığımız her şeye karşı bir tehlike. Ve eğer babası bunu yapmak istiyorsa, Eski Kanunlara göre buna hakkı var.

Dışarı çıktık ve Xander ellerinin arasına plaj topu büyüklüğünde erimiş bir alev aldı ve tüm alevi onun üzerine fırlattı.

Omuz.

Tam bir "hooop!" sesiyle dükkândan dışarı fırlarken gözüm bir şeye takılıyor ve her yer alev ve cam sağanağı içinde patlamadan önce onu kapıyorum.

Eugene'in mutsuz bir şekilde arkasından takip ettiği, kaldırımda rahatça yürüyen Scythe'a yetişiyoruz. Yırtıcılara karşı başımı eğerek tavuğa doğru yaklaşıyorum ve onu kaldırımdan koparıp atıyorum. Dehşet içinde ciyaklıyor ve elimi gagalıyor ama onu göğsümde güvenle tutuyorum ve nazik gıdıklama sesleri çıkarıyorum. ve Scythe dönüp beklentiyle bana bakıyor.

Burnumu yaz havasına doğru kaldırarak, rüzgârda ne olduğunu koklayarak ilerliyorum. Hava sıcak olsa da esinti serin. Kızarmış kartal, duman ve yolun karşısındaki kafelerde pişen yemekler gibi kokuyor.

Ama bir şey kanıma dokunuyor. Tatlı ve kadim bir şey, tıpkı ayın dünyayı çağırdığı gibi beni çağırıyor.

Ben ve horozum -Eugene değil- Regina'mızın vanilyalı kek kokusunu kaydederken nefesimin altında küfrediyorum.

"Bu taraftan," diye homurdanıyorum kardeşlerime. "Yaklaştık." Kaşlarımı . "Ve o zayıf."

Bölüm 3

Aurelia

■ Panikle insan formuma bürünüyorum ve çılgınca etrafımı araştırıyorum. Onları henüz göremiyorum ve ayağa kalkmaya çalışıyorum. Kalkanlarım tekrar girdiğinden, onları bir şekilde 'hissedemiyorum'.

Düzenli olarak Regina sürüsünün arkadaşlarını hissedirdi. "Lee-uh," diye sesleniyor Savage usulca.

Sesi çıplak omurgama tatlı bir okşayış gibi iniyor ve birden bir geyik gibi hareketsiz kalıyorum, kaslarım beklentiyle titriyor. Anima'm derimin altında kıvranıyor, beni avlayan kişi için özlem duyuyor. Zaten bedenimin içinde olanın.

Benim *dostum*. Savage benim .

Donmak bir avın yapabileceği bir şey ama utanamayacak kadar yorgunum. Dostlarımı istediğimi inkâr edemem. Gerçekliğimdeki her şeyin köşesinde onların varlığını hissettiğimi. Sadece yakınımda olduklarını bilmek bile beni onlara *doğru* koşma ihtiyacıyla çılgına çeviriyor.

Ama yapamam. Beni almalarına izin veremem.

Bana kaçmamı söyleyen beynim ve şu anda beynimin düzgün çalışmadığını düşünüyorum. Görünmezlik kalkanımı açmak için gücümün son kırıntılarını da topluyorum, tam o sırada ağır botların maksatlı çıtırtılarını duyuyorum.

Babamdan ve bana musallat olan bu şeyden kurtulmam o kadar yakın ki tadını alabiliyorum. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var. Yeni karma üniversiteye gidiyorum. Hayatımı babamın ve onun mahkemesinin pençelerinden uzakta yaşayacağım ve bu boktan kurtulacağım.

Çam ve bahar gibi bir koku bana doğru yayılıyor ve ciğerlerime çekiyorum. İçimdeki dişi anima başını kaldırıyor.

Gözlerimi ağaçların arasındaki boşluklara diktiğimde kanım kulaklarıma hücum ediyor ve vücudumdaki her hücre hazır ola geçiyor.

Güneş ışığı parçaları yukarıdaki gölgelikleri delip geçerek havayı çapraz kesiyor ve alanı uhrevi bir parıltıyla aydınlatıyor.

Cehennemin üç kralı gibi açıklığa doğru yürüyorlar.

Keskin, şok olmuş, *ilke* bir nefes çekiyorum.

Çünkü üçünü de ilk kez aramızda bir hücrenin parmaklıkları olmadan katı, fiziksel formlarında ya da astral formlarında görüyorum ve bu görüntü alt kısmına tatlı ve şiddetli bir yumruk gibi iniyor.

Savage önde. Ve kurdum acı çeken, görünmez bedenime doğru ilerlerken nefes alamıyorum.

Savage geçen hafta içinde bir yerlerde saçını kestirmiş. Alnına koyu renk bir bukle düşüyor ve iki yandan aşağıya doğru iniyor. Çenesindeki kılları da tıraş ettirmiş ama pürüzsüz teninde bile vahşi, acımasız bir görünüm var. Savage güneş ışığında Charles Halfeather'ın zindanının loş karanlığında olduğundan daha da yakışıklı.

Geçen hafta içinde bir yerlerde Savage küçük siyah bir horoz da edinmişti; şu anda kurdun kolunun altında titriyor, kırmızı tüyleri korkuyla titriyor.

Bu yeni gelişmeyi düşünmek için hiç zamanım yok çünkü Savage'ın ela gözleri açıklığı tararken yırtıcı, başı avını avlayan bir canavar gibi eğik. Yakın olduğumu biliyor.

Beni avlamak için şekil değiştirmiş hallerini kullanmıyor olmalılar çünkü üzerinde siyah bir kot pantolon ve dövüşçünün geniş göğsünü boydan boya geçen dar siyah bir tişört var. Yasa dışı yeraltı ringlerinde ömür boyu dövüştüğünü tahmin ettiğim dövmeleri ve yara izlerini gizleyen kıyafetler.

Scythe biraz ötedeki kardeşinin peşinden sinsice ilerliyor. O tanıştığım ilk köpekbalığı çünkü hiçbirisi karada yaşamayı sevmiyor ve türünün karakteristik dünya dışı, yüksek elmacık kemikli güzelliğine ve uzun gümüş saçlarına sahip.

Ama güzelliği burada bitiyor.

Beni en çok şaşırtan görünüşü oldu çünkü pahalı bir siyah iş gömleği ve pantolon olduğundan emin olduğum bir kıyafetle ormanda avlanıyordu. Boynundaki dövmeler ve ellerindeki siyah mürekkeple tehlikeli bir tetikçiye benziyor. Buz mavisi gözleri açıklığı tarıyor ve bu tamamen ölümcül ifadeyle içimi bir ürperti kaplıyor. Diğerlerinin aksine, benimle sadece iki cümle konuştu.

Xander, Scythe'ın arkasından içeri girer.

Ejderha her zamanki çirkin alaycılığını takınmış ama ince kemikli erkeksi bir güzelliğe sahip yüzünde bunu seksi göstermeyi başarıyor. Onu son gördüğümde bir zindan duvarına yarı çıplak asılmıştı ve bu, şu anki görünümüyle tam bir tezat oluşturuyor.

Uzun siyah saçları şu anda ensesinde toplanmış durumda. Siyah bir hızması ve sol kulağında sarkan bir haçı var. Siyah atleti ve yırtık kot pantolonuyla, fiziksel körlüğünün ötesini görmesini sağlayan parlayan gümüş gözleri olmasa bile oldukça yıkıcı görünüyor. Kulağında bir kulaklık var ama eski müzik cihazının gitmiş olduğunu fark ediyorum; yerine kot pantolonunun ön cebine sıkıştırılmış parlak yeni siyah bir telefon var.

Bunların hepsini bir araya getirdiğinizde, normal bir insanı diğer yöne koşturacak üç adet altı buçuk metrelik canavar elde edersiniz.

Bunun yerine, vücudum onlara *doğru* eğilmeye çalışıyor. Aptal, *salak*, azgın anima.

Bunlar üç alfa erkek ve hepsinin kendi sürülerinin rex'i olması gerekiyor. Bunun yerine, hepsinin *benim* olmam gerekiyor. Ben onların regina'sı olmalıyım, çiftleşme grubumuzun lideri ve merkezi noktası.

Gözlerim Savage'ın hâlâ benim siyah saç kravatımı taktığı gerçeğine takılıyor - *bir* zayıflık *gecesinde* saçımdan çıkarıp kendi bileğine takmıştı. Garip bir şekilde, aynı el aynı zamanda uçuk pembe bir el çantası da tutuyor. Küçük, parlak, pahalı görünüyor ve onun iri, dövmeli elinden sarkması gülünç. Tamamen kontrolüm dışında, hain animam sessiz ve hüzünlü bir çığlık atıyor.

Üçünün de kafası bana doğru döndü.

Sevgili Vahşi Anne, ben öldüm.

Xander bir bulanıklıktan biraz daha fazlası ve ben ormanın zeminine düşene kadar arkamda daire çizdiğini fark etmiyorum. Yaprak yığınlarının üzerine büyük bir gürültüyle düşüyoruz ve yan tarafım acıyla patlıyor. Boğazımdan acınası bir feryat çıkarken görünmezlik kalkanım iniyor.

İlkel bir yanımla Xander'ın iri, sert bedeninin benimkini sarmasından zevk alıyor ama beş gün boyunca tüm çabalarımın rağmen beni gerçekten yakaladıklarını fark etmekten kaynaklanan bir öfke tarafından hızla geçiliyor.

Bana aşırı başarılı diyebilirsiniz ama daha iyisini yapabileceğimi düşündüm.

Nefesi kulağımı gıdıklarken Xander'ın kolları çıplak karnımın etrafında geriliyor. "Sen zayıfsın, yılan kız. Nefes nefese kalışını yirmi adım öteden duyabiliyorum."

Boyun eğmiş bir iç çekişle gözlerimi kapatıyorum. Evet, şu anda oldukça güçsüzüm. Bir saat uyku çok mu fazla?

Kendini topla Aurelia. Düşün.

Belki de arkadaşlarıma bu kadar yakın olmak bana enerji patlaması yaşıyor, çünkü Xander beni kabaca ayağa kaldırırken, zihnim aniden keskinleşiyor.

Çırılçıplaktım. Göğüslerim dışarıda, kalçalarım Xander'ın şu anda düşünmeyi göze alamadığım bir parçasına bastırılmış.

Gücüm yükseliyor, vahşi ve hazır, çünkü bu aslında başıma gelen en utanç verici şey. Hamburger de etkisini gösteriyor olmalı

Xander kollarımı kabaca çekerek her iki bileğimi de tek eliyle tutuyor. Bana bunu yaptığı için ondan nefret etsem bile, elinin soğuk tenime ne kadar sıcak geldiğini hissetmeden edemiyorum. Parmakları bileklerimin etrafında nasıl da kıvrılıyor. Savage ve Scythe kaskatı devler gibi durup nefretle bakarken arzumu bastırıp kaşlarını çatıyorum.

Garip, tuhaf -belki de rahatsız edici bir şekilde- kardeşlerden hiçbiri yüzüme bakmıyor.

"Lia," diyor Savage sessizce ve adımı söyleyişine kalbim ağlıyor. Ama kaşlarını çatıyor ve pembe el çantasını parmaklıyor.

Öne doğru geliyor, ayağımın dibine koymak için eğiliyor, hızla arkasını dönüp uzaklaşıyor, omuzları sanki bu yüzden kendinden nefret ediyormuş gibi gergin.

İkinci kez nefes almayı bıraktım.

Bunun ne olduğunu çok iyi biliyorum. Savage'ın içindeki erkek animus onu bana, regina'sına bir hediye vermeye zorluyor. Eğer normal bir çiftleşme grubunda olsaydık, yapılacak doğru şey bu olurdu. Normal ve beklenen şey. Ama biz hiçbir şekilde normal *değiliz* ve uzanıp çantayı kollarımın arasına alıp bir bebek gibi öpmek için duyduğum güçlü dürtüye eğimem.

Hiçbiri bana güvenmiyor. Ya da benden hoşlanmıyorlar. Savage beni çekici buluyor, biliyorum ve bana dokunan tek kişi o oldu. O güçlü parmaklarıyla bana hayatımın en iyi orgazmını yaşattı ve sanırım bu yüzden canavarı bana diğerlerinden daha fazla şey hediye etme isteği duyuyor. Ayrıca o bir kurt ve aile yapılarına diğer tüm düzenlerden fazla değer veriyorlar.

Her ne kadar olsam da, bu durum içimi burkuyor çünkü kabullenemiyorum.

O.

"O çantanın fiyatını biliyor musun?" Xander kulağıma alaycı bir şekilde eğildi.

"Yedi ölü kartal, travma sonrası stres bozukluğu yaşayan bir insan ve alevler içinde bir dükkan. İki milyonluk hasar."

Kalbim vücuduma o kadar gömülüyor ki ayaklarımın içinde oturduğundan eminim.

"Ve ne var biliyor musun?" Vahşi haykırıyor, aniden dönüp bana bakıyor, gözleri vahşi ve öfkeli. "Hissettiğim bu lanet öfkeden kurtulmak için yüz lanet canavarı daha öldüreceğim. Bizi öldürmeye çalıştığına inanamıyorum, Lia!"

Ben çok içinde onlara bakarken Scythe sessiz ve arkasında volta atıyor. Ağlamadan önce ağzımı kapatıyorum, "Seni öldürmeye çalışmadım! Asla yapmam!"

Üçü de kaskatı kesiliyor ve Scythe volta atmayı bırakıp o buz mavisi gözleriyle bana bakıyor.

Scythe tarafından bakılmak, bir çift buz kıracağıının size saplanması gibidir. Onun tarafından bakılmak mı? Sanki o buz kıracakları *bükülüymüş* gibi. Soğuk ve hesapçı, ama lanet olsun, bunu yaparken seksi görünüyor.

Böyle pahalı kıyafetler giymeye alışırken, o zindanda çıplak kığını örtmek için gizlice eşofman giydiğimi düşünmek? Şimdi denediğim için bile utanıyorum.

Xander'ın tutuşu bileklerimin etrafında acı verici bir şekilde sıkılaşıyor. "Yılan yalan söylemiyor," diye tersliyor. "Ama bizden kaçtığını inkâr edemezsin. Ve sen de bizim Regina'mız olmadığın konusunda yalan söyledin."

Eşini reddetmek iğrenç bir suçtur. Türümüz arasında sadece gerçekten kötü olanlar böylesine kutsal bir şeyi yok etmeyi seçer.

Sessiz kalıyorum... Scythe bana doğru ilerleyene kadar, etrafını saran karanlıkla şeytanın kendisi gibi görünüyor. İşte o zaman elinde ne olduğunu görüyorum.

Parlak bir obsidyen zincir.

Varlığımın derinliklerine işlemiş olan dehşet beni deli yumruğuyla kavırıyor.

"Hayır!" Xander'ın pençesi altında bir eşek gibi debelenerek çığlık atıyorum. "Onu kullanamazsın!"

Scythe ilerleyişini durduruyor ve ihtiyacım olan tek şey bu. Burger'in bana verdiği gücün her kalorisıyla Xander'a bir güç kalkanı çarpıyorum. Ejderha tökezleyerek geri çekildi, beni bıraktı ve ben de *koşmaya* başladım. Bunu yaparken arkamdaki erkeklerin üzerine üç kalkan savurarak onları güç baloncuklarıma içine hapsediyorum. Hemen onlara karşı öfkeleniler.

"Seni yakalayacağım, Lia!" Savage arkamdan kükrüyor, yumruklarını kalkanıma vuruyor. "Sen *benimsin*!"

Kalbim sesindeki öfkeyle paramparça oluyor. Bu ses hiçbir eşin duymaması gereken bir şarkı.

"Saklanamazsın!" Xander bir ejderhanın yanan yumruğunun tüm gücünü kalkanıma çarparak bağırıyor.

Çığlık atıyorum, beynimde acı patlarken tökezliyorum ve Xander'ı tutan kalkanı başka çarem kalmıyor.

Scythe hapishanesini bir kâğıt parçası gibi sessizce yırtıp anında özgürlüğüne kavuşurken içimi bir korku kaplıyor.

İlkel bir çığlıkla, Savage saniyenin çok az bir kısmı sonra dışarı çıktı ve uçmaktan başka seçeneğim kalmadı. Kartal formuna giriyorum, tüyler derimi yırtıyor, ağızmdan bir gaga çıkıyor ve ben

Beş gergin havalandım. Arkamdaki erkekler ormanda fırtına gibi eserken ağaçlardan kurtuluyorum.

Altın başarı beni rüzgarda daha yükseğe kaldırıyor... ta ki güçlü, gırtlaktan gelen bir kükreme havaya karışana kadar.

Dünyamızda bu korkunç, tüyler ürpertici sesi çıkarabilen tek bir canlı var.

Beni kovalayan vahşi ve yırtıcı bir sıcaklık kaydederken sadece korku hissediyorum.

Bir ejderhanın karşısında, küçük bir güvercinden başka bir şey değilim.

Bölüm 4

Aurelia

X Ander'in gücü beni bir orman yangınından gelen sıcak hava dalgası gibi vuruyor; havada duraksamama neden olan alevli bir enerji duvarı.

A kocaman gölge geçer üzerinde Ben gibi
a Füze, ve

Panikle ağaçların arasına daldım. Ormanda gövde hizasında uçuyorum, gövdelerin arasından hızla geçiyorum, zihnim gerçek bir ejderhadan nasıl kaçacağımı bulmaya çalışıyor.

Xander kontrolünü kaybedip yer değiştirdiğine göre çok öfkeli olmalı. Canavarlar Konseyi ejderhaların ne zaman ve nasıl uçacağı konusunda katı kurallar koyar. Ya öyle ya da kurallar umurunda değil.

Xander'la ilgili bir şey bana ikincisi olduğunu söylüyor.

Küçük kalbim çarpıyor, başım zonkluyor ve bazı tüylerimin yandığına yemin edebilirim. Scythe ve Savage'ın nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama çok geride olamazlar.

Hayatım için uçarken, bir kükreme üzerimdeki hava parçacıklarını sarsıyor. Xander'ın büyüüne ya da ahlakına ne tür bir sınırlama getirdiğini bilmiyorum çünkü bu ormanı tek nefeste yakabilirdi. Ama bu onu gerçek bir canavar hapishanesine atar ya da zorunda kalacakları bir kaçak haline gelir.

Yine de, havada uçan bir ejderha konsey için bir sorun teşkil ediyor ve bölgedeki herkese yerimizi belli ediyor.

Opal Feather'daki hasarı gördüklerinde, birileri animalia polisini aramış ve eyaletin seçkin kurtarma birimi gönderilmiş olacaktır. En iyi seçeneğim, arkadaşlarımdan kargaşaya neden olmak istemeyecekleri kasabaya doğru gitmek.

O el çantasını kaybetmenin yasını tek bir korkunç saniye için tutuyorum.

Tamam, akli dengelerinin yerinde olmadığını biliyorum ama *cidden* mi? Daha hızlı hareket etmeliyim.

Gagamı şaklatıp küfürler ederek ormandan çıkıyorum ve kasabaya giden ana yola geliyorum. Yol, altından uzun okalıptüsler ve kırmızı şişe çalılılarıyla çevrili, yavaş akan bir nehrin geçtiği bir köprüye dönüşüyor.

Saklanmak işe yaramaz çünkü kokumu alırlar. Ama... Vahşi suyun içindeyken kokumu alamaz! Hızlı düşünerek köprüye doğru süzülüyorum ve hemen kanatlarımı nehre balıklama dalıyorum.

Soğuk yüzeye çarptığımda çarpma acıtıyor ve zaten gergin olan sinirlerimi sarsıyor. Altı bulanık ve kartallar yüzmek için yaratılmamış, bu yüzden atlayıp köprünün gölgesinde toplanıyorum. Üstümden bir kamyon vızır vızır geçiyor ve ben titreyerek nefesimi tutmaya çalışıyorum.

Gücümü kontrol ediyorum ve son iki kalkanımın kaldığını görüyorum. Ciddi şekilde tükenmiş durumdayım - toparlanmamın günler alacağı türden bir tükenme. Anima'm sefilce uluyor.

Biliyorum kızım, ona söyledim. Ama bir yolunu bulacağız. Başka seçeneğimiz yok.

Gagamdan nefes alarak, üç arkadaşımı kanlı canlı gördükten sonra zihnimi toparlamaya çalışıyorum. Xander bana ilk kez dokundu ve vücudu çıplak sırtımda bir iz, parmakları ise bileklerimde bir damga gibiydi. Büyük, sert ellerdi.

Kahretsin. Hayır, uyarılma kokumla karıştıramayacağım bir şey. Dişi anima, kokuya hiç ihtiyaç duymadan eşlerine cinsel sinyaller gönderebilir.

Bir hafta önce küçük bir olay yaşadık, büyük bir azgınlık anında yanlışlıkla gardımı düşürdüm ve bir Regina'nın siren şarkısını gönderdim. Bu benim kim olduğumu ortaya çıkaran şeydi. Beşi de astral formlarıyla benim küçük, tek yatak odalı, köhne sürgün evime geldiler.

Vahşi dışında kimseyi gölge olarak görememiş olsam da, hepsi *beni* ve çiftleşme işaretimi görmüştü. Beşi de artık beni görür görmez tanıyacak.

Aptalca bir hata ve kesinlikle tekrarlamayacağım bir hata.

Bu anı beni ürpertiyor ve arkadaşlarımla seks yapmanın gücüm için mükemmel bir yakıt olacağını bilen vahşi anima'mı sıkıştırıyorum.

Ne yapmalı, ne yapmalı. Beynim pelte gibi ve kanatlarımdaki ince kemikler gerginlikten yanıyor.

Birden düşüncelerimin köşesinde soğuk bir varlık bana çarpıyor ve bir çığlık atıyorum.

Scythe'ın buz ve tundra gücünü her yerde tanırım. *Su.* Beni buldu. Dostlarımdan biri bu elemente hükmederken nasıl olur da burada, bir su kütlesinin yanında oturacak kadar aptal olabilirim?

Azgın kıcıma lanet okuyarak ani bir karar veriyorum ve köprünün altından dışarı fırlıyorum. Hava boğazımı yakıyor ve havada kesinlikle ejderha yapımı dumanın baharatlı kokusu var, ama hırpalanmış kanatlarımı var güçleriyle çırpıyorum, bunu yaparken de üzerlerindeki suyu silkeliyorum. Açık havaya çıkıp bir kez ormandan uzaklaşırken ne insan ne de ejderha görülebilecek bir yerde.

Solumda bir grup bina var ve arkamı döndüğümde insanlarla dolu büyük bir park görüyorum... ve en az on tane siyah av minibüsü, mavi ve kırmızı sirenler yanıp sönüyor.

Komik çünkü son beş gündür tüm bu canavarların peşimde olduğunu biliyordum, ama minibüslerin yayıldığını, siyah taktik teçhizatlı polislerin otomatik silahlarla etrafta koştuğunu, mavi ve kırmızı ışıkların yanıp söndüğünü görmek? Şaşkına döndüm. Aslında tüm bunların benim ve arkadaşlarım için olması beni *şaşırttı*.

Tam midem acı dolu bir farkındalıkla düşerken, bir bıçağın sivri ucu gibi bir ses havayı kesiyor.

"Ona dokunma, o benim!"

Telaşla aşağıya baktığımda, lacivert üç parçalı takım elbiseli Lyle Pardalia'nın taktik kuvvetlerin başında ölüm meleği gibi durduğunu görüyorum. Omzunda uzun siyah bir makine var ve tam bana doğrultulmuş. Kehribar rengi gözleri ölümcül bir hesaplamayla parlıyor.

Ciddi misin? Bir bazuka... ve bir takım elbise? Bu adamın nesi var böyle?

Bronzlaşmış çene çizgisi, aslanların tipik olarak kullandığı uzun sarı saçları yüzünü kapatacak şekilde bağlanmış olsa eminim ki deriyi kesip açabilirdi.

Beni öldürmek istiyormuş gibi görünmesi beni hayrete düşürdü.

Aslan benden *gerçekten* hoşlanmıyor. Muhtemelen moteldeki ilk seferinde onu engelleyerek erkeklik egosunu incittim. Şimdi kesinlikle intikam .

Tam geriye doğru dönmeye çalışırken büyük bir güç tarafından tutuluyorum ki bağırsaklarım karnımdan fırlayana kadar beni sıkıştıracağını düşünüyorum. Tam Lyle silahını ateşlerken tiz bir çığlık atıyorum. İçinden fırlayan top turmalin ve obsidyenden oluşan siyah bir ağa dönüşüyor. Beni bütünüyle yutuyor, vücudumun etrafını sarıyor ve gücümün hiçbirini işe yaramaz hale getiriyor.

Ağ tüylerimi yakıyor ve içindeki sihri nötralize eden özellikler beni çıplak insan bedenime geri dönmeye zorladığı için çok acı veriyor.

Aynı zamanda hem erkek hem de kadın otuzdan fazla konsey avcısının şaşkınlıkla baktığı seyirciler yüzünden cehennem kadar utanç verici. Onlar utanmazca bakarken Lyle beni havaya kaldırıp -telekinezi kedilerin gücüdür- yere indiriyor. Ama bu yükseklikten, açıklıktaki telaşlı hareketliliği seçebiliyorum. Bir grup konsey avcısı üç erkeğin etrafını sarıyor.

Savage, gönülsüz bir mücadele verdiğinden emin olduğum bir şekilde, manik bir şekilde gülerken tekme ve yumruk atıyor. Birden bağırıyor, "Tavuğuma zarar veren ölür! Duydunuz mu beni? Lanet olası ölümler!"

Horoz kendi kafesinden hüzünlü, boğuk bir ciyıklama çıkarıyor, kafasındaki küçük siyah başlık bir şey görmesini engelliyor.

İki konsey avcısı kendiliğinden tutuşup vücutları şiddetli turuncu alevler içinde kalırken, son derece insani ve çıplak bir Xander gülmektedir. Alevler sönmeden ve çimlere düşmeden önce tek bir korkunç saniye boyunca çığlık atıyorlar. Üzerine obsidyen ağlar atılırken Xander'ın gözlerinden parlayan beyaz ışıkların kayboluşunu izliyorum. Kendisini esir alanlara sanki hepsi birer hayal kırıklığıymış gibi sadece alay ediyor.

Scythe kendi isteğiyle, ayağa , siyah prangalarla kelepçelenmiş halde geliyor ve avcılarının ondan saygılı bir mesafede durduğunu görünce şaşıyorum. Köpekbalığının soğuk gözleri üzerimde,

Ancak Lyle beni kararsız bir şekilde çimlerin üzerine bıraktığında, kollarım gövdemde bağlıydı ve neyse ki göğüslerimi örtüyordu. Ama kığım ağın ince ipleri arasında cırılçıplak kalmıştı.

Animus Akademisi'nin müdür yardımcısının, kehribar rengi gözlerini kısarak bana bakmaya geldiğinde bedenimin tüm kontrolünü elinde tuttuğunu bilmek, o güzel suratını yumruklamak istememe neden oluyor. Ama donmuş halimle ona hırlayamıyorum bile.

"Bunu bana zor yoldan yaptırdınız Bayan Aquinas," diyor kullanmaktan hoşlandığı o düz monoton ses tonuyla. Ben buna 'alışveriş listesi sesi' adını verdim. "Animus Akademisi'nde ihtiyacınız olan yardımı alacaksınız. Güvende olacaksınız."

çılgın bir kahkaha çıkmaya çalışıyor ama çok yorgunum ve öksürüğe dönüşüyor. Bu canavar bir hapishane okulunda *güvende* olacağımı mı düşünüyor? Türümüzün en vahşi ve suçlu zihniyetli on sekiz ila yirmi beş yaşındakilerinin nasıl medeni olunacağını öğrenmeye çalıştığı bir yerde mi?

Her gülüşmeler ve şakalar, aslan adam.

Bay Müdür Yardımcısı-slash-jailer konsey avcısından bir battaniye alıp üzerime atıyor. Utanç içinde dişlerimi sıkarken bile, en azından bunu yapma nezaketini gösterdiği için rahatlıyorum.

Çünkü beni tekrar havaya kaldırırken, polis şeridinin diğer tarafında bekleyen bir insan kalabalığı olduğunu ve çoğunun telefonlarını çıkardığını görebiliyorum. Lyle beni bekleyen askeri sınıf bir minibüsün açık arka kapılarından geçirirken, tüm bunların aşağılayıcılığından dolayı içimden biraz ölüyorum.

Bu yakalama beni o kadar derinden etkiledi ki, kapılar kapanıp beni her şeyi kuşatan bir karanlığa gömdüğünde ağlasam mı çığlık mı atsam bilemiyorum. Araç gümbür gümbür hareket edip yola çıktığında yorgunluğum tüm gücüyle geri geliyor. Gözlerim ağır bir şekilde kapanıyor ve tüm vücudum gevşiyor, anima'm hüznle inliyor.

Ufacık bir parçam artık uzanıp dinlenebileceğim için rahatladı. Önümüzdeki birkaç saat boyunca hayatım için koşmak zorunda kalmayacağım için. Bu gerçekten yorucu olmaya başlamıştı, hem de çok hızlı.

Bu benim için sadece bir erteleme, değil mi? İyi planlanmış planlarımda sadece küçük bir sapma.

Kalbimde bundan daha fazlası olduğunu biliyorum, çünkü Animus Akademisi bir ıslah okulu olduğu kadar bir hapishane de. Ve tarihte hiç kimse kaçamadı.

Bölüm 5

Vahşı

Hayatımda hiç bu kadar sinirlenmemiştim.

Aurelia çok yakınımdaydı. *O kadar yakındı* ki, dilimde onun mükemmel zeytin teninin tadını alabiliyordum. O gül goncası dudaklarını tadabilirdim.

ve o lezzetli çikolata meme uçları. Xander bana ilk fiziksel dokunuşu yaptı ve gümbürdeyen askeri kamyonun zemininde otururken, bunun için beynini göz yuvalarından çıkarmaya hazırım.

Bacağımı çekerek çirkin ejderhayı duvara yaslandığı yerden vuruyorum. "Siktir git, Xander."

Büyüyü engelleyen prangalar yüzünden kör olmuş olsa da, ejderha kardeşim buna aldırmış etmiyor. Kendini bana doğru fırlatıyor ve şiddetli bir itiş kakışa giriyoruz. Boynumuzdan leğen kemiğimize kadar turmalin zincirlerle bağlı olmamızın bir önemi var mı? Hem de hiç.

Scythe yanımda hareketsiz ve düşünceli bir şekilde otururken, Xander ben birbirimizi irade gücümüzle parçalara ayırmaya çalışıyoruz. Bana dişlerini gösteriyor ve ben de başımı yana sallayarak onu titanyum duvara çarpıyorum. Saldırganlığımızın gücüyle tüm kamyon sarsılıyor.

Tam dişlerimi onun göz deliklerine geçirmeyi düşünürken, sürücü koltuğundan bir bağırış geliyor. Birkaç saniye içinde yoldan çıktık ve diğer duvara doğru yuvarlandım. Xander homurdanarak üstüme düştü.

"Çirkin kertenkele," diye çıkışıyorum
üzerimden yuvarlanırken. "Fetid
mutt," diye karşılık verdi.

Xander bir kez daha büyük laflar ederek yetiştirilme tarzını kanıtıyor. *Fetid* ne demek ki? Cinsel yolla bulaşan bir hastalık gibi geliyor ve bu düşünce beni hırlatıyor.

Ağır botlar çakılların üzerinde gıcırıyor ve kapılar açılarak büyük, korkunç bir kurt ve yanında otomatik tüfeklerini bize doğrultmuş dört kişi daha ortaya çıkıyor.

Bu lanet olası Reuben Lunaris. Neredeyse bir metre boyunda, kirli sakallı bir orospu çocuğu ve en az elli yaşında olmasına rağmen kafası dumanlı.

Reuben bizi tanıımıyormuş gibi "Ayırın onları" diye bağıyor. "Tam sedyeye bağlayın." Babamızın 'Canavar Çobanı' dediği kurdu görüp görmediğini anlamak için Scythe'a dönüp bakıyorum ama üvey kardeşim dalgın dalgın duvara bakıyor. Bunu sık sık yapar, uzaklara bakar, karanlık düşünceler düşünür. Muhtemelen beni nasıl öldüreceğini düşünüyordur. Ya da belki Aurelia'yı ve onun uzun kirpiklerini düşünüyordur.

Xander ve ben yavruymuşuz gibi paçalarımızdan sürüklenerek yolun kenarındaki çakılların üzerine atıldık. Akıllıca, Scythe'ı olduğu yerde bıraktılar.

Bizim için ne planladıklarını gördüğümde başımı arkaya eğip kahkahalarla gülüyorum.

"O kuduz," diye mırıldanıyor kurtarma köpeklerinden biri.

"Hayır," diyor Reuben, kafama içinde nefes alan bir file olan bez bir çuval geçirmeden önce, "sadece kızgınlım."

Beni daha ağır metal zincirlerle tekerlekli sedyeye dik bir şekilde bağlamaya başladıklarında hâlâ gülüyorum. İşleri bittiğinde, Xander ve ben baştan aşağıya obsidyenle kaplanmıştık ve kıpırdayacak bir santim bile kalmamıştı.

Hannibal Lecter, benim kişisel tanrım, bize karşı hiçbir şey yapamaz.

Beni kendi aracıma götürdüklerinde tiz bir "Weeeee!" diye bağıyorum.

Regina'm da bizimle aynı yere gidiyor ve keyfimin yerinde olmasının *tek* sebebi de bu. Onu bizim *için* yakaladılar ve bunun için birine çiçek göndermeyi düşünüyorum.

Canavar Wrangler yeni kamyonumun kapılarını tutuyor ve ağın arasından beyaz dişli bir sırtış seçebiliyorum. Önce o

ağır metal kapıyı çarparak kapattıktan sonra mırıldandı, "Seni hayatta ve tekme atarken görmek güzel, Sav."

Uzun sürmeyecek.

* * *

Saatler sonra Animus Akademisi'ne sadece benim ve bağ kardeşlerimin hak ettiği bir tarzda varıyoruz. Aklımın bir köşesinde, Lyle Pardalia'nın küçük şirin okulunda bize ne yapacağını merak ediyorum. Xander ve ben kontrol edilemiyoruz. Scythe'ın kendi gündemi var ve başlı başına bir tehdit. İlk neden götürülmeyi kabul ettiğini anlamakta zorlanıyorum. Bunu kendim de yapabilirdim ama kardeşimin her zaman yaptığı şey için kendi haince nedenleri vardır. Bir köpekbaliğının görebileceği ve hissedebileceği şeyleri başka kimse .

Kırk dakika okulun vahşiliğinin kokusunu almaya başlıyorum. Bu koku uygar yaratıkları uzak durmaları için uyarıyor. Sözde akademiye katılmaya zorlanan yaratıkların türünün bir işareti.

Kapılardan geçerken bir sarsıntı oluyor ve dışarıda, kayıt günü olan kargaşayı duyabiliyorum. Genel bir gerginlik, saldırganlık ve düpedüz şiddet hissi havayı kokluyor.

En sevdiğim kolonya türü.

Aurelia'nın vanilyalı kek ve çilek kokusundan sonra tabii ki. Biraz tatlı, biraz ekşi, tıpkı onun gibi.

Onu düşünmek beni anında öfkeliyor ve zincirlerimin gücümü bastırmanın zorluğu altında inlediğini hissediyorum. Animus'um kayıp bir köpek yavrusu gibi onu arıyor ve ben de nefesimin altından hırlayarak ona susmasını söylüyorum.

Ona hizmet etme dürtüm, nefretimle savaş halinde. Bizi öldürmeye çalışmadığını söylüyor, iyi, tamam, ama yine de bizi olarak kabul etmeyi reddediyor. Artık onun çiftleşme işaretini göremiyorum.

-Boynunun yan tarafında, çiftleşme grubumuzun her üyesiyle eşleşen beş işaretli bir kafatası - ama nedenini öğreneceğimden eminim.

Hiç kimse göksel çiftleşme bağıni maskeleyecek güce sahip değildir. Gerçekten hiç kimse.

Altımız da boyunlarımızın yan taraflarına yıldızların kendileri tarafından basılmış eşsiz bir çiftleşme işaretini paylaşıyoruz. Bu işareti sadece sizin grubunuzun üyeleri görebilir ve canavarlar ömürlerini ruh gruplarının diğer üyelerini bulmak için avlanarak geçirirler. Bu canavarlar daha sonra güçlerini birleştirebilirler. Birlikte olmak bizim Tanrıça vergisi hakkımızdı.

O da istemedi.

Tek başına bu bile onu tehlikeli yapıyor. Bir regina, biz istesek de istemesek de eşleri üzerinde güce sahiptir ve dünyada bizim üzerimizde bu kadar etkisi olan birinin var olmasına izin veremeyiz.

Dışarıdan bir kükreme sesi geliyor ve yeni çok uğraşacaklarını biliyorum. Bu akademi yirmi beş yaşın altındaki vahşi ve kuduz yetişkin şekil değiştirenleri rehabilite etmek için kurulmuş. Bana bir davetiye gönderme zahmetine bile girmediler ve bu beni oldukça rahatsız etti.

Ama bir grup insana dönüşmüş vahşi canavarı bir okula koyarsanız ne olur? Ha! Lyle'in başarı istatistikleriyle oynadığına eminim çünkü tüm sistem saçmalıktan ibaret. *Gerçek bir* canavar hapishanesinde bulundum ve bu okulun düzeltemediği tehlikeli şekil değiştirenleri ilk elden gördüm.

Küçük bir parçam Aurelia'nın bizimle birlikte buraya konulması konusunda endişeleniyor. Animus Akademisi geleneksel olarak animus dediğimiz erkek canavar ruhlar için yapıldı, çünkü biz anima dediğimiz dişi canavar ruhlardan daha uçucuyuz. Animaları kabul etmeye başladıklarında, adını değiştirme zahmetine bile girmediler. Ama daha da önemlisi, buradaki oran beş erkeğe bir kadın gibi bir şey ve o güzel, çarpıcı, fiziksel olarak *mükemmel* bir kız.

Sahipsiz, güzel, mükemmel bir kız.

Aurelia bana Prenses Yasemin'i hatırlatıyor, sadece mavi gözleri ve onun yanında kendimi şimşek gibi hissetmeme neden olan bir gücü var.

Onu öldürmek zorunda olmamız çok yazık.

Ama oradaki her horozun dikkatini çekecek, bu da farklı bir sorun.

Bunu düşünerek kendimi o kadar yordum ki, Reuben kapıları tekrar çarptığında, hırlayan, hırlayan bir karmaşa haline geldim.

"Sessiz ol yavrum," diye kıkırdıyor. "İçeri girdiğimizde dışarı çıkmaya izin verilecek."

Üç yaşındayken ilk dövüş kafesime tıklandığımdan beri bana yavru demediler ve bu beni çevirdi.

Ama zincirler iyi çalışıyor ve beni dışarı çıkarırlarken metalden sadece bir inilti duyuyorum. Hapishane-okulun güzel dökme demir ve altın kapılarını iyi görebiliyorum. Tükürük başlığımın altından bile güneşte parlayan altını görebiliyorum... ta ki etrafımda dönüp içeride beni bekleyen saf eğlence karnavalını görene kadar.

Animus Akademisi'ndeki kabul bölümü kısmen hayvanat bahçesi, kısmen de hapishanedir.

Ben küçükken Scythe bana akademi hakkında şeyi anlatırdı (daha çok beni *tehdit*). Ana binanın kendisi yüz elli yıldan daha eski, türümüzün altına hücum sırasında bu ülkeye ilk geldiği 1800'lerin ortalarına kadar uzanıyor. Ana bina bana ejderha iniyle cadı şatosunun karışımını anımsatan eski bir gotik ucube olsa da, burayı en son teknolojiyle güncellemeye devam ettiler ve her seferinde bir kanadını genişleterek yeni yetişen suçluları içeride tutmak için inşa edilmiş devasa bir kompleks haline getirdiler.

Metal dedektörlerinden geçen bir öğrenci kuyruğu var, en az on iki iri yarı güvenlik görevlisi var, çoğunun elinde otomatik silahlar ya da dart tüfekleri var. İkisi bir kavgayı ayırıyor, ama ne olduğunu anlayamıyorum - muhtemelen başka bir animusun kokusundan hoşlanmayan bir animus. İçimi bir nostalji duygusu kaplıyor, çünkü federal hapishane de benzer, tek fark canavarların daha yaşlı ve daha acımasız olması... ve etrafta bizi *gerçekten* mahvedecek güzel animalar yok.

Mahkumlar güvenlik kontrolünden geçtikten sonra, sağlık görevlilerinin onları pire, uyuz, akar ve türümüzün biraz vahşileştirmizde kapma eğiliminde olduğu diğer parazitlere karşı kontrol edecekleri tıbbi veterinerlik bölümüne girerler.

Çelik bir çubuğun hemen ötesinde bekleyen birkaç gergin ebeveyn var, çocuklarının iyi geçip geçmediğini görmeye çalışıyorlar. *Onların* çocukları daha uysal, küçük suçlar işleyen türden olacak. Üç yıllık programlarını tamamlayıp sevgi dolu bir eve dönecekler, düzenli bir iş bulacaklar, çiftleşecekleri grubu bulacaklar ve sonsuza dek mutlu yaşayacaklar.

Geri kalan suçlular bunu anlamıyor. Scythe'a sahip olduğum için şanslıyım, yoksa muhtemelen alıcı hırlayıp tükürdüklerini görebildiklerim gibi kuduz kafeslere kapatılmış olurdum.

Tekerlekli kalın metal kafeslerin altısında yer değiştirmiş canavarlar bulunuyor. İki yaralı kaplan, iki kurt, bir piton ve bir sırtlan. Kaplanlara ok atılmış ve kafeslerinin dibinde horlayarak yatıyorlar ama diğerleri birbirlerine bakıyor.

Biz vahşi hayvanları ve kuduzları bir araya getirdiğinizde ne elde edersiniz?

Bedlam.

Birden başladım.

Muhafız filomuz bizi tıbbi kanada açılan sürgülü cam kapıların yanında sıraya sokarken tüm körfez sessizliğe gömölüyor. Scythe hemen içeri giriyor ve kapıdaki iki güvenlik ayısı da ona izin veriyor.

Bernie ve Ernie bizim için çalışıyor ve kadar sadıklar. Onlara Forklift İkiizleri diyorum çünkü o kadar da zeki olmasalar da yumruklarından birinin ucunda olmak sizin için yolun sonu demek. Bir keresinde Ernie'ye bir TIR'ın önünü kaldırtmıştım ve ben koca bir aslanı lastiklerin altından kaydırırken o hiç terlemedi bile.

Benden birkaç metre ötede, yaklaşık otuz erkek ve beş dişiden oluşan insan formundaki canavarların kuyruğu var. Ya buraya kadar eşlik edilmişler ya da konseyin talimatıyla gelmişler ve şu anda beni ve kardeşlerimi sanki patlayıcıdan yapılmışız gibi gözlüyorlar.

Haksız olmadıklarını yakında öğrenecekler ama ben onlarla ilgilenmiyorum. İçeride kimin olduğunu ve burun kıran düzgün bir yumruk atıp atamadıklarını bilmek istiyorum. Vücudum sımsıkı sarılmış, öfkemi boşaltmak için bir fırsat kolluyor. Ellerimi kana bulamak istiyorum ve burası da bunu yapabileceğim en iyi yer.

Bu hapishane-okulun ilk başta düşündüğüm kadar kötü olmayabileceğinden emin olarak sedyeme yerleşiyorum ve onlar bizi bırakana kadar rahatlıyorum.

İçerideki hayvanlar hem veteriner hem de tıp doktoru ve iki akademi görevlisi bizi birkaç dakika içinde içeri sokuyor. Çoğunlukla aileleri korkuttuğumuzu düşündüğüm için.

Arkamızdan kilitlenen iki çelik kapıyı geçtikten sonra Xander ve beni daha fazla silahlı muhafızın bulunduğu, perdelerle ayrılmış bölmelere götürüyorlar. Kaçmaya çalışmanın bir anlamı hemen anladım. Scythe muhtemelen dışarı çıkabilir, ama eğer Aurelia

Onu kaçırpı ait olduğu yere götürmeden buradan ayrılamam.

Reuben tükürük başlığını çıkarıyor ve beni ünlü fotoğrafım için boy ölçüm çizgilerinin olduğu duvara doğru götürüyor. Bir gardiyan çenemin hemen altında bir parça basılı kağıt tutuyor ve sanırım üzerinde adım ve mahkum kimliğim yazıyor.

"Peynir de," diye homurdanıyor Reuben, büyük siyah bir kamera tutarak.

"Sikimi yala!" , dilimi yana doğru uzatıyorum ve flaş göz kırptıyor.

Başını sallıyor, kamerayı bir muhafıza veriyor ve çok sayıdaki obsidyen zincirimi çözmeye devam ediyor. Bu biraz zaman alıyor ve beş gardiyan silahlarını sürekli bana doğrultuyor. Beni sade metal kelepçeler ve ayak kelepçeleriyle bırakıyorlar, bu da içimi ısıtan ve tüylerimi ürperten her türlü anıyı geri getiriyor.

"Wrangler, Eugene'i geri istiyorum," diyorum boynumu kırarak.

"Nedir o? Duygusal destek horozun mu?" Reuben bunu söylerken ciddiydi ama gri gözleri dolgun sakalının üzerinde parlıyor, bana ve odadaki diğer herkese karşı kule gibi yükseliyordu. Bu yüzden ben gençken maçlarımda onu hakem olarak kullanıyorlardı.

"Onun gibi bir şey." Omuzlarımı yuvarlıyorum ve tamamen kapalı gardiyanlara gülmemeye çalışıyorum. Gerçek hapishanede olduğu gibi yüzlerini siyah bir tozlukla kapatmışlar. "Xander'ın kulaklıkları gibi bir şey," diye yalan söylüyorum. "Eğer o yanımda olmazsa dönerim ve öldürmeye başlarım. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Şaşkınlıkla başını sallıyor ve ekibindeki başka bir kurda zihinsel bir mesaj ilettiğini hissediyorum. Birkaç saniye içinde sorgulayıcı bir ciyıklama duyuyorum.

"Buradayım, Eugene!"

Dişi bir kurdun kollarında tüyleri kabarmış bir şekilde beliriyor ve ben de onu kurdun elinden kapıyorum.

Reuben, "İyi doktor için uslu dur, yavrum," diye uyarıyor, "horozun sende kalabilir. Aksi takdirde, benim ve çocuklarım için tükürüğe gider."

Denediğini görmek isterdim. Ama hemşire içeri girdiğinde onu görmezden geliyorum ve onu korumak için yana doğru adım atıyor.

Ufak tefek, siyah saçlı bir kadın -kokusuna bakılırsa bir kartal- ve elinde dikkatle kontrol ettiğı bir pano var. Kartallar

İyileştirme güçleri olduğu için birçoğu doktor hemşire oluyor. Aurelia'nın da bir kartal olduğunu düşünürsek, onun da bunu isteyip istemediğini merak ediyorum. İyileştirme konusunda *gerçekten çok* iyi ve onunla tanışmamın tek nedeni de buydu. Charles Halfeather tarafından tutsak edildiğimizde onu benim yanımdaki hücredeki canavarı iyileştirmesi için göndermişlerdi. İlk başta bu genç anima'yı neden bir iş yapması için gönderdiklerini merak ettim, ama o çalışırken ona bakarken kısa sürede anladım.

"Savage gerçek adınız mı Bay Fengari?" diye soruyor kuş doktor yavaşça. Böyle bir yerde çalıştığına göre hayatını pek de önemsemiyor olmalı diye düşünüyorum.

Reuben'e bakıyorum. "Evet, annemle babam pislikti."

Bundan zaten şüpheleniyormuş gibi başını sallıyor ve bana bir kimlik kartı sallanan parlak kırmızı bir kordon uzatıyor. Aldım ve resmimi inceledim. Tatmin olmuş bir şekilde boynuma takıyorum ve başımı sallıyorum çünkü gerçek bir hapishanede bize asla kordon vermezler - boğmak için çok iyidirler.

"Ne yazıyor?" Parmağımı, kordonun her tarafında tekrar eden bir düzende dolaşan siyah yazıda gezdirerek soruyorum. Aynı cümle olduğunu ve 'D' ile başladığını söyleyebilirim.

Birdie buna şaşırmasın çünkü okuma yazma bilmemek vahşi nüfus arasında yaygındır.

"Üzerinde 'Tehlikeli, yaklaşmayın' yazıyor." Ah, diğer öğrenciler için bir uyarı. Çok hoş. "Ve duyduğuma göre Blackwater Hapishanesi'ne gitmişsin."

"Benim hakkımda konuşuyorlarmış, öyle mi?" Kıkırdarak söylüyorum.

"Ününüz sizden önce geliyor, evet."

Eugene'i okşarken bu anıya özlemle gülümsüyorum. "Evet hemşire, on altıncı doğum günümde Blackwater Cezaevi'ne gönderildim."

Bana bakarken kaşları havaya kalktı. "Seni *on altı* yaşında yetişkin bir federal hapishaneye mi gönderdiler?"

Öne doğru eğilerek, sanki büyük bir sırmış gibi ona fısıldıyorum. "Bu bir ömür boyu hapis cezasıydı. Beni koyacak başka bir yer yoktu."

Scythe küçük firarını planlayana kadar .

Saklamaya çalıştığı dehşet ifadesine ve arkasında duran muhafızların gerginleşmesine kıkırdıyorum. Reuben henüz

ama o her zaman zeki biri olmuştur.

"Babam beni gençken alıştırdı," diyorum açıklama olarak.
Burası çocuk oyuncağı olacak.

Ckapt'ca W

Aurelia

Mlk önce işitme duyum geri geliyor ve hemen bir tür hastanede olduğumu, dar bir yatakta yattığımı anlıyorum. Gözlerimi kırpıştırarak açtığımda inliyorum ve bayılmış olmam gerektiğini fark ediyorum.

kamyonet. Boğazım zımpara kağıdı gibi, vücudumdaki her kemik yanıyormuş gibi ağrıyor ve gzbebeklerim bile üzerimdeki sert beyaz ışığa karşı yanıyor.

Sanırım obsidyen zincirler kemiklerinizi halde kaymaya zorladığında böyle oluyor. Çok bitkin olduğum için daha da kötü.

Parlak halojen ışıklar tepemde, el dezenfektanı kokusu burnumda ve gözlem ve izleme makinelerinin sürekli bip sesi var. Mavi plastik perdelerle bölünmüş bir kabindeyim ve elimin arkasında bir serum var. Çalışıyorum ve hemen her iki yanımdaki korkuluklara kelepçeli olduğunu fark ediyorum.

Dışarıya hızlıca bir göz attığımda, kask, kar maskesi ve plastik gözlüklerle tamamlanmış tamamen siyah giyinmiş iki silahlı gardiyan görüyorum. Dürüst olmak gerekirse, hapishane gardiyanlarından çok askerlere benziyorlar ve eminim hepsi bizi korkutmak için.

Memnuniyetle söyleyebilirim ki çok iyi alışıyor.

Yüzümü buruşturarak başımı tekrar eğiyorum ve anima'm yakın çevrede arkadaşlarımı arıyor. En önemli kalkanımı her seferinde bir santim yukarı çekiyorum ve ona sakinleşmesini söylüyorum. Burada bir yerde olacaklar, bundan eminim.

Sağ elime dolanmış bir hasta çağrı zili var ve basmadan önce yeşil düğmeye gözlerimi kısarak bakıyorum. Biraz ötede, ses kakofonisine yeni bir alçak bip sesi ekleniyor.

Beş dakika kadar bekledikten sonra, topuzundan kahverengi saç telleri sarkan küçük bir kadın odama giriyor ve ellerini dezenfektanla ovuyor.

"Merhaba Aurelia," diyor bana neşeli bir gülümsemeyle. "Ben Hope, sorumlu hemşireyim. Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Ağrım var sanırım." Vücudumu hızlıca tarıyorum ve ciddi bir yaralanmaya işaret edecek kadar acı verici bir şey olmadığını fark ediyorum. O zaman üzerime pembe pamuklu bir hastane önlüğü geçirdiklerini ve ismimin yazılı olduğu plastik bir kimlik bandı taktıklarını görüyorum. Buraya gelirken kaç kişinin beni çıplak gördüğünü merak ederek irkiliyorum.

"Pekâlâ. Kayıt işlemine başlamadan önce iyi durumda olduğunuzdan emin olmak için buradayım-" Birkaç kabin aşağıda bir kargaşa oldu ve yüksek, öfkeli bir hemen önce bir alarm çaldı. Ağır botlu ayaklar benim odamın önünden geçerek oraya doğru ilerliyor. "Görünüşe göre herkes burada olmaktan mutlu değil." Hope kıkırdayarak elini sallıyor ve sanırım ondan hoşlanıyorum. "Bu sıvı torbası biter bitmez bunların hepsini indirebiliriz. Görünüşe göre son birkaç gündür hiç yiyip içmemişsin. Çok kurusun ve büyük botlarının içinde."

Yüzümü sıcaklık kaplıyor. Yalan söylesem mi diye düşünüyorum ama günlerdir insan insana pek etkileşimim olmadı ve ona doğruyu söylemem gerektiğini hissediyorum. "Koşuyordum," diye itiraf ediyorum. "Koşmaktan başka bir şey yapacak zamanım olmadı. Uçmak yani."

Bir panoya bakarken onaylamayan bir ses çıkarıyor. "Bunu yapma geçmişiniz var mı?"

İçimden bir ses bu sorunun sorulmasına kızıyor. Ben ne bir suçluyum ne de vahşi, asi bir genç. Ama cevap verirken yumuşak. "Hayır. Bu ilkti."

Ve bu son olmayacak. Buradan çıkar çıkmaz, tekrar uçup gideceğim. Sadece bir yol bulmam gerek. Bunu yapabilirim. Yapabileceğimi *biliyorum*.

Başını sallıyor. "Bilmemiz gereken sorunlu davranışlar var mı? Sabıka kaydın temiz, ama aile doktorunun kayıtları

On üç yaşında. Yirmi yaşına yeni girdiniz, bu da yedi yıl boyunca hiç kaydınız olmadığı anlamına geliyor."

O zaman kimin kızı olduğumu biliyor. Ya da eskiden öyleydim. "Evet, son birkaç yıldır doktora gitmeme gerek kalmadı." Çünkü sarayımdan sürgün edildim ve ufak tefek rahatsızlıklarımı kendim iyileştirmekle uğraşmak zorunda kaldım. On üç yaşında tek başıma kaldığım ve yemek yapmayı öğrendiğim için birkaç kez gıda zehirlenmesi ve soğuk algınlığı geçirdim ama bundan daha kötü bir şey olmadı.

Bana sağlığımla ilgili daha fazla soru soruyor, regl dönemlerimin ağrılı ve düzensiz olması ve şu anda cinsel olarak aktif olmadığım (anima'mın dramatik bir şekilde homurdanması) dışında kayda değer pek bir şey yok. Ben dışarıdayken benden kan, saç ve ağız örneği aldıklarını söylüyor. Bu beni biraz tedirgin etti ama anlaşılan büyük suçlarla itham edilen insanlara seçenek sunulmuyor. Soru listesi oldukça kapsamlı ve başka bir insanla açıkça konuşuyor olmak bile sarsıcı.

"Boynunuzun sol tarafında oldukça agresif diş izleri olduğunu fark ettim."

Babamın iki hafta önce üzerimde bıraktığı kobra ısırığının hâlâ iyileşmediğini fark ettiğimde tüm vücudum kaskatı kesiliyor - iyileşemediğim için değil, neden bu durumdan kurtulmam gerektiğini kendime hatırlatmak için bilerek orada bıraktığım için. Neden öylece teslim olamayacağımı. Kalkanlarım şimdiye kadar izi örtüyordu, bu yüzden sanırım tükenmekte olan büyüm izi sıyrıp geçmesine izin verdi.

"Önemli bir şey değil."

Hope bana bir bakış attı. "Saldırıya mı uğradın?"

"Hayır." Evet, evet. Siktir, evet. Duvara falan fırlatıldım. Tüm bunlar babama artık yasal bir yetişkin olarak onun gücü altında olmadığımı söylediğim için oldu. *Bu* yanlış anlaşılmayı düzelttiğine eminim.

Hope benden daha fazlasını alamayacağını anlamış gibi görünüyor ve farklı bir açı deniyor. "Çiftleşme grubunuz var mı?"

Bir arkadaşımın ısırik iddiası bunu açıklayabilirdi. Ne yazık ki, kimse bana sahip değil ve asla da olmayacak.

"Hayır," diye yalan söyledim.

"Anka kuşu kehanetiniz neyi ortaya çıkardı?"

Genelde sormak kabalık sayılır ama sanırım burada her şey serbest. "Um, diğer üç kartal."

Bana nazikçe gülümsüyor, sanki eterde bir yerlerde beni bekleyen dost canlısı, tatlı bir kartal çiftleşme grubu olan bir kızmışım gibi. "Bazı anima çiftleşme gruplarını burada bulur, Lia. Sen de şanslı olanlardan biri olabilirsin." Zayıf, sahte bir kahkaha atıyorum ve eşinden kaçmayan normal bir kızın yapacağı gibi umutlu görünmeye çalışıyorum. "Ama sen Kanatlar Divanı'nda yemin etmedin, değil mi Lia?"

Yedi yıl boyunca bundan kaçındım. Yasal olarak bir mahkemede yemin etmem gerekiyordu. Annem hayattayken listede kartal olarak yer aldığım için, ergenlik çağına geldiğimde Yılan Mahkemesi'nden Kanatlar Mahkemesi'ne geçmeliydim. Yüzüme tekrar sıcaklık doluyor ve başımı sallıyorum. "Ben... Ben-" Dudağımı ısıyorum. "Özür dilerim. Buna ne diyeceğimi bilemiyorum."

Kahretsin, gezegendeki en büyük aptal benim. Şimdiye kadar bunun için bir hikaye bulmalıyım. "Ah doğru ya, şu konudan" iyi bir şey. Babam beni yedi yıl boyunca köhne bir bungalovda tuttu ve yapmam için gizli *işleri* olmadığı sürece oradan ayrılmamı yasakladı; dövüş ringlerine ve yasadışı mahkeme dövüşlerine görünmez olarak gidip yaralıları iyileştiriyordum ve hiç kimse bunun Yılan Kral'ın korkunç, güçlü büyüğü değil de benim girip çıkmam olduğunu anlamadı'.

Ama Hope bunların hiçbirinden şüphelenmiyor çünkü o nazik bir kadın ve kalçamı okşuyor. "Biz adil bir mahkemeyiz ve seni aramızda görmekten heyecan duyarız. Özellikle de geçen yıl tamamladığınız şifa kursundaki notlarınız göz önüne alındığında."

Bir şeyler mırıldanıyorum, çünkü iyileştirmeyi seviyorum. Bu benim ikincil gücüm, ki bu kendi başına nadir bir şey, ama asıl kalkan için iyi bir kılıf oluşturuyor.

Hope anketini bitirdi ve bana kıyafet buldu. Kıyafet dediysem, eski Blackwater podyumlarından fırlamış en son hapisane modasını kastediyorum. Turuncu tulum yıllardır kutunun dibinde duruyormuş gibi kokuyor. Kızların çoğu *kıyafetleriyle* gelecek kadar akıllı olmalı. Giyinebilmem için gardiyanlar kelepçelerimi zorunda kalıyor ama ben perdeyi çektikten hemen sonra tekrar takıyorlar.

İyi kalpli hemşire bana fermuarlı bir torba verdi. İçine ağrı kesici, solucan giderici, özel bir şampuan koyuyor çünkü görünüşe göre çalılıklarda bir hafta geçirmek artık bit ve kuş akarı olabileceğim anlamına geliyor ve büyük bir avuç dolusu prezervatif. Kaşlarımı kaldırdığımda kasvetli bir şekilde başını sallıyor. "Onları burada bedava veriyoruz."

Bizim türümüz karışıklıklarıyla bilinir ve doğal olarak, saraylar arası ilişkilerde işler mecazi anlamda hızla karışabilir. Sadece üreme ritüelini yerine getirerek hamile kalabilirsiniz, bu yüzden bu bir sorun değildir, ancak bu cinsel yolla bulaşan hastalıkların yayılmasını engellemez.

Kabinimin dışındaki duvarda bulunan boy çizgilerinin önünde güzel bir vesikalık fotoğraf çekiyorlar ve birkaç dakika içinde bana üzerinde adım ve "Eagle Anima" yazan, büyük siyah harflerle "Uçuş Riski" yazan pembe bir kordona takılı bir kimlik kartı veriyorlar.

Beni çoktan çözdüler.

"Oryantasyon yarın başlıyor," diyor Hope bizi odamdan çıkarıp tepeden tırnağa siyahlar içinde, elinde tüfekte duran bir başka iri yarı gardiyanın bulunduğu boş bekleme alanına götürürken. "Peki ya Aurelia?"

Ses tonundaki ani değişimden çekinerek fermuarlı çantamı sıkıca kavıyorum.

Hope kaşlarını çatıyor. "İlk bir ay boyunca güvenliği artırıyoruz ama... burası genç bir kadın için tehlikeli bir yer olabilir, özellikle de senin gibi iyi bir kadın için. Sakın, tekrar ediyorum, sakın gardını düşürme. Diğer animalarla birlikte kal."

Hope beni bekleme odasında bırakıp esaret ve kuş akarları hakkında korkunç düşüncelere dalıyor. Gardiyan orada öylece duruyor, yüzü bana dönük, itaatkâr bir şekilde duvara bakıyor.

Kahretsin. Hope bana 'iyi bir genç kadın' demekle kalmadı, bana yardım etmeye çalışıyor. Göğsümde bir sıcaklık hissi yayılıyor. Yedi yıl sürgünde yaşadıktan sonra, bir yetişkinin bana gerçekten fedakârca yardım etmeye çalışmasının üzerinden o kadar uzun zaman geçmişti . Tek kişi, Halfeather yangını başladığında bana kaçmamı söyleyen nazik Ben Amcamdı.

Bu kadar çok canavarın olduğu bir yerde görünür olmak büyük bir alışma süreci olacak. Tüylerim diken diken oluyor ve sanki hâlâ kaşıyabileceğim bir gagam varmış gibi kendimi kolumu ovuştururken buluyorum.

Kendime lanet okuyarak, biraz yabani *olduğumu* itiraf etmek zorundayım. Değişmiş formda çok fazla zaman geçirmek, insan bedeninize döndüğünüzde sarsıcı bir etki yaratıyor ve insan sosyal kurallarını unutmaya meyilli oluyorsunuz. Bazı canavarlar o kadar ileri gidiyorlar ki kuduruyorlar ve konuşmayı bile tamamen unutuyorlar. Daha da kötüsü? 'Değişmiş' dediğimiz bazı canavarlar tam zamanlı olarak canavar formunda kalırlar. Bir insanı bu durumdan kurtarmak neredeyse imkansızdır. Ama Lyle Pardalia'nın bu okulda yaptığını iddia ettiği şey tam da buydu. Onu bir çeşit dahi kurtarıcı olarak selamladılar.

Peki ya ben? Şimdiye kadar bir gram bile vahşiliğim olmamıştı. Gerçek bir bataklığa batma anı. Bu batış beni buraya, bu hapishane-okula getirdi, kaçınmak için çok çaba harcadığım erkeklerle dolup taşı. Ya henüz tanışmadığım diğer iki arkadaşım da buradaysa? Oyun biter. Çiftleşme grupları kader tarafından belirlenir ve bizi bir araya getiren de şans anlarını düzenleyen kaderdir.

Ama kendimi koruyabilirim. Bunu yıllardır yapıyorum. Hope'un bana verdiği hidrasyon şimdiden gücümü toparlamama yardımcı oluyor. Beklerken, aslında kalkanlarımın çoğunu kaldıracak kadar enerjim var. Büyü depom düşük, köz seviyesinde ama normal beslenirsem birkaç gün içinde iyileşirim. O kadar uzun süre bekleyebilirsem, gizli görünmezlik kalkanımı kullanarak buradan defolup gidecek güce sahip olacağım.

Yeni bol hapishane kıyafetlerime göz gezdiriyorum. Sahip olduğum tek şey bu ve yeni fermuarlı çantam. Eyaletler arası sınırı geçtikten sonra, para kazanmaya başlamak için bir şekilde bir iş bulmam gerekecek. Masumlardan öylece çalamam.

Günün olayları beni ve başımı soğuk taş duvara yaslıyorum. Burada bir yerlerde Xander, Scythe ve Savage işlemlerini yaptırıyor ve okul yılına başlamak üzere yurt odalarına götürülüyorlar.

Bu gülünç. Bu canavarlar *sınıfta* mı oturuyor? Deneme yazıp görgü kuralları mı öğreniyorlar? Scythe'ı küçük bir masada oturmuş, kalemi ve dilini dişlerinin arasına almış, konsantre bir şekilde tahtadan notlar kopyalarken hayal ediyorum.

Vahşi Tanrıça, ben neyin içindeyim?

Bölüm 7

Vahşı

Birdie Doc uzun kontrol listesinde ilerliyor.

"Bilmem gereken herhangi bir sağlık sorunu ya da yaralanma var mı?" Xander kabinden seslenirken her zamanki gibi hızlıydı "Savage'da frengi var! Biz ona Syphy Savvy diyoruz."

Omzumun üzerinden hırlıyorum, sonra kibarca doktora dönüyorum. ", doktor. Her gün sikimi kontrol ederim, ne demek istediğimi anlıyorsanız. Ve her zaman korunurum."

Kullanılmış. Geçmiş zaman.

İşaret parmağıma bakıyorum, benim ve kardeşlerimin üzerinde siyah mürekkeple işaretlenmiş bir yılan kanı sözleşmesi var. Artık kimseyle yatmayacağım. Aurelia'nın hayatıma girdiği o kader gününden beri.

Babası onu kendisine getirmemiz için yemin ettirdi, böylece onu bizim için idam edebilecekti. Ayrıca bu sözleşmeye göre onunla çiftleşmemize de izin verilmiyor. Regina'sını öldürmekte zorlanan bir animus var. İmkansız değil, sadece zor ve bir kez regina'nızı becerdiniz mi... canavarınız onu hiç bırakmak istemeyebilir. Aurelia'yı ona teslim ettiğimizde, sözleşme yerine getirilecek, işaret kaybolacak ve hayatlarımızı daha önce olduğu gibi yaşamaya geri döneceğiz.

Sadece kimsenin bunu öğrenmediğinden emin olmalıyız. Özellikle de Regina'mızın.

"Aslında," diyor doktor, "sadece penise bakarak bunu her zaman söyleyemezsiniz. Hızlı bir vücut taraması yapabilir miyim?"

" "

Hiçbir boşluğumda hastalık ya da herhangi bir şey saklı değil, bu yüzden endişelenmiyorum. Silahlar ve ilaçlar daha zayıf canavarlar içindir. Tek ihtiyacım olan pençelerim ve dişlerim.

Başını sallıyor ve bakışları değişiyor, büyüğü sıcak, nazik bir dalga halinde bana doğru yükseliyor. Animus'um kızgınlıkla hırlıyor çünkü artık Regina'm dışında hiçbir dişinin bana sihriyle dokunmasından hoşlanmıyor. Ama fiziksel olarak hırlamaktan kaçınıyorum çünkü onu öldürmeme gerek yok. İyi bir önlem için Eugene'i kontrol ediyor ve kalbi parmaklarımın altında hızla atmasına rağmen, iyi bir çocuk ve hareketsiz kalıyor.

"Her şey tamam Bay Fengari ve Eugene," diyor doktor. "Umarım sizi bir daha burada görmek zorunda kalmam, ama bir şekilde düşünüyorum."

Akıllı kuş.

Benimle işi bittikten sonra koca kurt beni Scythe ve Xander'la buluşmak üzere silahlı muhafızlarla dolu bir nezarethaneye götürüyor. İkisi de boyunlarında kırmızı 'Tehlike' ibareli kordonlarla sade çelikten kelepçelenmiş, bana ikiz gibi görünüyorlar. Xander çıplaklığını örtmek için turuncu bir tulum giymiş, ancak ayakları hala çıplak ve etrafımızdaki muhafızlarla alay ediyor.

Odadaki tek dişi, yirmili yaşlarının sonlarında uzun boylu bir dişi aslan bana başını sallıyor.

Gözleri kolumun altındaki Eugene'e kaymadan önce bana her zamanki gibi bir göz atıyor. "Müdür yardımcısı şimdi sizinle görüşecek." Parlak kırmızı dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve sonra dönüp odadan çıkıyor. Xander ve ben muhafızlar tarafından içeri alınırken Scythe da onu takip ediyor. Üzerinde Lyle'in resepsiyonisti ya da asistanı olduğunu düşündüren mavi bir iş elbisesi vardı ve saçlarını beline kadar altın sarısı uzun bir atkuyruğu yapmıştı. Bir aslanı her zaman saçlarından ayırt edebilirsiniz; saçlarının uzunluğu ve rengiyle zaman gurur duyarlar.

Lyle Pardalia'ya hak veriyorum, bizi yakalaması için bir anima göndererek akıllıca davrandı. Üçümüz de iyi erkekler olmayabiliriz ama elimizden geldiğince animalara ve çocuklara zarar vermeyiz. Hiçbirimiz etrafta emir almaktan ve Scythe'in herhangi birinin talimatlarına uyduğunu görmek açıkça rahatsız edici. Ve buradayız, bir okulda

bizi evcilleştirmesi gerekiyordu. O kadar komik yüksek sesle homurdanıyorum ve Xander bana 'ne oluyor lan' bakışını atıyor, gözleri parlıyor.

Dişi aslanın stilettoları, gardiyanların elik burunlu botlarının gümbürtüsü ve Xander'ın kulaklığından yükselen Moğolca gırtlak şarkısı eşliğinde bir dizi koridordan geçiyoruz. Parkta onu çıkarmaya bile alışmadılar. Suç dosyasına büyük kırmızı mürekkeple yazıldığına şüphe yoktu.

Sonunda zemin parkeye dnşyr ve gereken bir asansörle karşılaşıyoruz. Bu bir süreç çünkü hepimizin birlikte girmesine izin vermiyorlar. nce dişi aslan giriyor, sonra kardeşlerim ve ben korumayla teker teker giriyoruz.

Hepimiz st düzey personelin ofislerinin bulunduğu üçüncü katta toplanıyoruz çünkü burada çok sayıda önemli görünümlü kapı ve her iki duvar boyunca bronz plaketler var. Lyle'in ofis kapısı açık olan tek kapı ve aslan bizi görünce asistanına başıyla selam veriyor ve kıızılağa masasından kalkıyor.

"Bay Pardalia onları yalnız görecek," diyor dişi aslan kibirle. "Muhafızlar burada bekleyecek."

"Emin misin?" diye soruyor Doğu kahverengi yılanı gibi kokan biri ve kokusunu işaretliyorum.

Kadın ona boyayı soyabilecek bir bakış fırlatır ve gardiyan kapısını kapatır.

Üçümüz onu Lyle'in ofisine kadar takip ettik. Süslü bir kırmızı halı var ve klima çok kısık ayarlanmış, bunu takdir ediyorum, ama bunun daha vahşi canavarları sakinleştirmeye yardımcı olmak için bilinen bir teknik olduğunu da biliyorum.

Dişi aslan dikkatimizi çekecek şekilde kışını oynatarak ofisten geri dnyr. Kadınların bariz gösterilerine alışık olsam da, yanımdan geçerken kaşlarımı kaldırdım çünkü Lyle'in bu tür şeylere tahammül edemeyen, kurallara uyan, sert bir yaka olduğunu sanıyordum. Kapıyı kapatıyor ve ben de Lyle Pardalia'ya ilk kez doğru dürüst bakıyorum.

Onu daha önce televizyon röportajlarında görmüştüm ama gerçek hayatta bambaşka bir canavar. İri bir aslan, benden ve Scythe'dan sadece biraz daha uzun, bizim boyumuz 1.80. Yeterince geniş ve kaslı bir vücudun üzerine pahalı lacivert  parçalı bir takım elbise giyiyor.

Bana her gün spor yaptığını söylemek için. Viski rengi gözleri o kadar keskin ki üçümüzle ilgili tek bir şeyi bile gözden kaçırmıyor ve saniyeler içinde vahşiliğimizle ilgili bir değerlendirme yaptığını biliyorum.

Lyle'in en iyi bildiği şey bu: kuduz ve hatta değişmiş canavarları rehabilite etmek. Bu acımasız ve zahmetli bir iş, ancak başarı oranı *görünüşe* göre çok yüksek.

Masasının önünde üç sandalye var ve masanın kendisi son derece temiz ve düzenli. Sadece kağıtlar, dolmakalemler... ve gözüme çarpan küçük, soluk mavi ahşap bir obje var. Kanatlı bir insan şeklinde ve beceriksiz ellerle boyanmış. İçimden onu parçalara ayırmak geliyor.

Lyle akıllıca sandalyeleri teklif etme zahmetine girmiyor ve masasının önünde durup ona yaslanıyor ve bize zarar vermek istemediğini göstermek için ellerini açık bir pozisyonda tahtanın kenarına koyuyor.

Üzüntümden Xander ve beni görmezden gelip köpekbalığımıza yöneldi.

"Bir sorunumuz olacak mı Scythe?" diye açıkça soruyor.

Ne oluyor lan? *Bana* sorması gerekirdi. Hırladım, "Hayatını mahvedeceğim, aslan."

"Bırak da erkekler konuşsun Savage," diye cevap veriyor yumuşak bir sesle. Benim tavrımı beklediğini biliyorum ve hoşuma gitmeyen karanlık bir ton var.

"*Bu adam,*" diyorum sessizce kardeşlerime.

Lyle'in ağzı sanki telepatik olarak konuştuğumu biliyormuş gibi geriliyor.

Sırıtiyorum çünkü benden neden nefret ettiğini çok iyi biliyorum ve bunun harika bir nedeni var.

Scythe sol tarafımızdaki tavandan tabana ofis pencerelerinden dışarı bakıyor ve bir an için uzaklara dalıyor. Ne düşündüğünü az çok tahmin edebiliyorum ama köpekbalığı kardeşimin ne yapacağı hiç belli olmaz.

Sonunda safir gözleri Lyle'a kayıyor. "Sorunlar olacak. Onlarla ben ilgileneneğim. Rahatsız edilmeden." Scythe'in sesi daha önce hiç duymamış insanlar için dehşet verici ama Lyle'a boşuna Canavar Kıran demiyorlar ve o da Scythe'in hasarlı törpüsünden rahatsız olduğuna dair hiçbir işaret göstermiyor.

"Birlikte çalışabileceğimizi umuyordum," diyor Lyle.

Alay ediyorum ama Scythe sakın bir şekilde, "Ateşkesimiz bir dizi faktöre bağlı olacak," diyor.

"Elbette." İki canavar değerlendirmek için birbirlerine bakarlar. An, her an kopacak gergin bir bant gibi uzayıp gidiyor. Eugene bile bunu hissediyor ve kolumun altındaki bir telefon gibi titremeye başlıyor. Bu odada o kadar çok güç var ki, soğuk bir ateş gibi tenimi yaktığını hissedebiliyorum ve bu sinir bozucu olduğu kadar heyecan verici de. Sonunda Lyle, "Taleplerinizin karşılanmasını sağlayacağım" diyor.

Demek bir beyni .

Scythe tek bir baş sallıyor, ki bu aslanın hak ettiğinden daha fazla. Lyle Xander'a döner. "Görüşün burada senin için bir sorun teşkil edecek mi?"

Xander hünerlerine yapılan bu hakaret karşısında homurdanıyor. "Büyüm olduğu sürece ben de diğer yaratıklardan farksızım. Büyüm olmasa bile başa çıkabilirim."

Abartmıyor, Xander'ın kulakları iyi işitir. Bir keresinde kaburgamı kırmıştım ve farkında bile değildim. O gece yataklarımızda yatarken -Kulaklığı takılıyken bana nefes almayı kesmemi söyledi çünkü kaburga kemiklerimin birbirine sürtündüğünü duyabiliyordu.

Sonra ona fırlattığım lambadan kaçtı.

"Pekala o zaman," diyor Lyle sessizce, gözleri her seferinde üçümüzün üzerinde geziniyor. "Okul kurallarına herkes gibi uyduğunuz sürece sizinle bir sorunum yok. Ve Savage, duygusal destek horozun kalabilir."

"Evet, evet," diyerek Eugene'in başını okşadım. "Mobilyaların üzerine işemeyeceğiz."

Lyle beni görmezden geliyor ve her birimize birer paket kağıt uzatıyor, şüphesiz okuyabilenlerimiz için büyük harflerle yazılmış okul kurallarının bir listesi. Benimkini bana vermeye çalıştığında onu görmezden geliyorum ve onun yerine paketi Scythe'a veriyor. Şimdi hayal ediyorum, 'Koridorlarda sevişmek yok. Kadınları koklamak yok. Etrafta çıplak dolaşmak yok.

"Burada bir yargı sistemimiz var Savage," diyor Lyle bana işaret ederek. "Seni burada barındırmamıza izin verilmesi bir mucize." Her ne olursa olsun, beni büyük hapishaneye geri götürmeleri gerekirdi. Lyle'in beni buraya getirmek için ne dolaplar çevirdiğini hayal bile edemiyorum. "Cinayet yok. Sakatlamak yok. Anladın mı?"

Onun baskın ses tonuna karşı içimden hırlıyorum ve boğazına saldırma dürtümü harekete geçirmemi engelleyen tek şey Scythe'ın karşılık veren hırlaması oluyor.

Bölüm 8

Aurelia

"G Bir sigara?" diye sıkılmış bir ses. Gözlerimi hayallerimden sıyrılıyorum ve benim yaşlarımda bir kızın içeri girdiğini görmek için dönüyorum. İlk gördüğüm ince altın halka küpeler o kadar büyük ki

Neredeyse omuzlarına değecek kadar dar, mor bir bodycon elbise ve beyaz spor ayakkabılar. Bir eli siyah tekerlekli bavulunun üzerinde, kalçasını kaldırıp burnunu bana doğru kırıştırıyor. "Bu hapishane kıyafetlerini çöplükten falan mı aldın?"

"Hayır, çıplak geldim." kokmalarına rağmen, kokumu sakladığım gerçeğini örtmek iyi olacak. Hayvanlar genellikle birbirlerinin düzeninin kokusunu alabilir ve benim yaptığım gibi bunu gerçekten gizleyememeliyim.

Başını sallıyor ve etkilendiğini belli eden bir yüz ifadesi takınıyor. "Güzel.

Neyse, sigara?"

"Hayır,
üzgünüm."

Gözlerini deviriyor ve karşı sıraya oturup akrilik tırnaklarını dizine vuruyor. Parlak siyah güzelliklerine imrenerek bakıyorum ve kendiminkilere bakmaktan kaçınıyorum çünkü pürüzlü ve kir dolu olduklarını biliyorum.

Ama pembe kordonunun hiçbir kelime yazmadığını fark ettim. Bu şekilde seçilmek beni gerçekten özel hissettiriyor, o kadarını söyleyeyim.

Sadece birkaç saniye sonra biri odaya giriyor ama önce sesini duyuyorum. "Bana bir daha dokunursan kolunu kırarım, *yavru*."

"Evet, evet, dinamit. Gir şuraya." Bir erkek sesi, şüphesiz muhafızlardan biri.

Mahkûm hırlayarak ve havayı koklayarak odaya giriyor; uzun boylu, kırpılmış kahverengi saçlı, burnu, alını ve dudağının iki tarafı gümüşle delinmiş bir canavar. Beni koklarken septum piercingleri kıpırdıyor. Soluk mavi bir kot ceket ve ona uygun bir kot pantolon giyiyor, kurt olduğuna dair aklımda hiçbir şüphe bırakmıyor. Bu kekemeliği de açıklıyor. Bazı kurtlar çocukluktan itibaren telepatiyi çok fazla kullandıkları için konuşma konusunda sorun yaşayabilirler. Kordonları mor renkte ve üzerinde 'onlar/onlar' yazıyor, kimlikleri ise üzerinde 'Wolf Anim' yazan turuncu bir kart.

Anima ve animus arasında ayırım yapmayan bu hayvanlara 'Anim' diyoruz.

"Hey Raquel," diyor sigaracı kız. Raquel'in kafası komşuma doğru kayıyor ve kıza keskin bir baş selamı vererek doğruca onun yanına oturmaya yöneliyorlar.

'Lioness anima' kimlik kartlı iki kız daha içeri girer. Biri sarışın ve uzun bacaklı bir tip, diğeri ise siyah-sarı ombre saçları olan Doğu Asyalı bir kız. Dışarıda gördükleri bazı erkekler hakkında heyecanla konuşuyorlar.

Yani hepsi tanıyor. Harika. Burada arkadaşı olmayan tek kişi ben mi olacağım? Bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor. Duvarlar üstüme üstüme gelmeye başlıyor ve vahşi düşüncelerimi kontrol etmek için gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

Canavarlarla dolu bir yerde hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. "Hazır mıyız?" diye parlak bir ses geldi.

İrkilerek gözlerimi açıyorum, çünkü birinin benden habersiz odaya girdiğine inanamıyorum. Cidden kendimi kaybediyorum. Sakinleşmem lazım.

Bu bir tehdit değil. Koyu kahverengi tenli, uzun, kıvrırcık, sakız pembesi saçları ve geniş, açık kahverengi doe şeklindeki gözleriyle bana ve kelepçelerime bakan kısa, kıvrımlı bir kız. Gözbebekleri bir an için yuvarlaktan uzun kesik kedi versiyonuna dönüşüyor, ama bir anda kayboluyor. Gümüş bilezikler kollarının çoğunu kaplıyor ve yüzükler pembe plastik valizinin sapının etrafına kıvrılmış parmaklarının tamamını kaplıyor. Kolunun altında parlak pembe bir dosya var.

plastik kılıflar ve gökkuşuğı sekmelerle dolu. Pembe kordonu sade ve kimlik kartında 'Tigress Anima' yazıyor.

O kadar sevimli ki, bir dişi kaplan olarak kendi başının çaresine bakabileceğinden hiç şüphem olmasa da koruyucu içgüdülerim yükseliyor.

"Selam," diyorum ona gülümseyerek.

Bir elini ağzının kenarına götürüyor ve fısıldıyor, "Ooh, seni televizyondan tanıyorum."

Kalbim tekliyor. "Pardon?"

Hızla yanımdaki banka yerleşiyor ve pembe dosyayı dikkatlice kucağına yerleştiriyor. Pembe arka planla şiddetli bir şekilde çatışan parlak turkuaz harflerle 'Hapishane Okulu' yazdığını şimdi görebiliyorum.

"Evet," diyor, gözleri kocaman. "Kaçak alarmı verdiler. Bilmiyordun, değil mi?"

Diğer animalar dinlemiyormuş gibi davranırken iç çekiyorum, ama açıkça dinliyorlar.

"Hayır, duymadım ama şaşırmadım."

Burada kendime suçlu diyordum, oysa daha iyi bir unvan beni bekliyordu. *Kaçak*.

"Yani..." Dosyayı açıyor ve tırnağını daktiloyla yazılmış madde madde bir listede gezdiriyor. "Mahkumlara onları içeri tıkan suçların niteliğini sormanın kaba bir davranış olduğunu okumuştum. Bu yüzden kocanızın evini gerçekten yakıp yakmadığınızı ve onu öldürüp öldürmediğinizi sormayacağım. Ama soracağım..." Tüm beyaz dişleriyle bana sırıtıyor. "Yay burcu mu?"

Bir saniye ona baktım. "Aslında, evet. Doğum günüm üç hafta önceydi. Nereden biliyorsun?"

Parlak pembe tırnağıyla burnunun kenarına komplocu bir şekilde vuruyor. "Bu tür şeyleri hissederim." Elini uzatır. "Ben Minnie. Ve evet, Minnie Mouse'tan geliyor. Yavru kedilerin en küçüğüydim ve ailem bunun komik olduğunu düşünüyordu."

Buna gülmemeye çalışarak elini sıkıyorum. "Ben Aurelia-"

"Aquinas. Evet, biliyorum." Bana gülümsüyor. "Her şeyin kaydını tutmak için bu dosyayı hazırladım. İstersen sen de kullanabilirsin. İçinde okul kuralları, haritalar ve her şey var."

O parmağını sevgiyle plastik sekmelerin üzerinde gezdirirken ben renk kodlu dosyaya bakıyorum. "Sen tam benim tipimsin Minnie," diyorum usulca. "Sen benim tipimsin," diyorum usulca.

Bir zamanlar o çalışkan, düzenli öğrenciydim. Görünüşe göre artık hepsi geride kalmış ve bir kaçak olarak hayatım başlamıştı.

"O zaman iyi anlaşıcağız!" Minnie kızlara sırtırken bacaklarını tekmeliyor, hepsi de ona ters ters bakıyor ama bu onu hiç caydırmıyor.

Minnie gibi bir kızın burada ne işi var diye merak ediyorum ama ki sormanın kabalık olduğunu öğrendim.

Birkaç dakika sonra Hope yanında başka bir kadın ve iki silahlı korumayla kapıda beliriyor. Yüzlerinden gözleri dışında hiçbir şey göremiyor olmamız oldukça sinir bozucu ama sanırım bu kendi güvenlikleri için. Kadın ise rahat bir tişört ve şort giyiyor. Sarı saçları kısa kesilmiş, her iki kolunda da renkli dövmeler ve gümüş bir hızma var.

"Hanımlar, bu Theresa," diyor Hope parlak bir sesle. "Bu yıl için danışmanınız ve rehberiniz olacak."

Theresa bize gülümsüyor ve başını sallıyor. Plastik yaka kartında 'o/o', adı ve 'Cassowary Anima' yazıyor. Onun belalı biri olduğunu hemen anlıyorum çünkü Cassowary ölümcül tekmeleriyle dünyanın en ölümcül kuşu.

"Görünüşe göre hepimiz buradayız." Önce bizi sonra da elindeki panoyu tararken sesi sakın ve güven verici. "Pekâlâ, akademiye girmeden önce biraz sohbet etmemiz gerekiyor." Theresa kapının yanındaki bir koltuğa .

"Şimdi, Raquel, bize canavarının bazen anima'ya biraz daha meyilli olduğunu söylemiştin?"

Raquel omuz silkiyor. "Evet."

"Yani sana anima dememizin bir sakıncası yok mu?" Raquel başını sallıyor. "Hangisi olduğu önemli değil."

"Bildiğim iyi oldu," diyor Theresa, anladığımızdan emin olmak için anlamlı bir şekilde etrafımıza bakarak. "Hepinizin bildiği gibi, Animus Akademisi geleneksel olarak animus öğrencileri için yapılmıştır. Artık çağa ayak uydurduk ve tüm canavarları kabul ediyoruz, ancak okulun hala çözmesi gereken bazı sorunları var." Anlamlı bir şekilde etrafımıza bakıyor. "Size hatırlatmak isterim ki, her ne kadar sağlığınıza korumak için pek çok güvencemiz olsa da, sizler pek çok çiftleşmemiş erkeğin bulunduğu bir yerde çiftleşmemiş genç animalarsınız."

biraz vahşiden daha fazlasıdır. Tetikte olmanız gerekiyor. Birbirinize göz kulak olmalı ve birbirinizin arkasını kollamalısınız. Her yere çiftler halinde gidin, tek başınıza dolaşmayın. Anladınız mı?"

animalar homurdanırken ve ben dehşet içinde otururken Minnie coşkuyla başını sallayıp bana dirsek atıyor.

Theresa bize temkinli bir bakış atıyor, sanki kendi başımızın çaresine bakma becerimizi değerlendiriyor. Benim üzerimde duruyor ve ayağa kalkıp bizi başka bir kapıya götürmeden önce gözlerinde en ufak bir tanıma görüyorum. Bir gardiyan onu takip ediyor. Kalan üçü bizim takip etmemizi bekliyor. Etrafımdaki animalara bakınca bunun fazla olduğunu düşünüyorum ama sanırım burada olmaları onların da en az benim kadar 'sorunları' olduğu anlamına geliyor.

Tıbbi bölümün giriş ve çıkışlarını kartal gözleriyle izliyorum, çünkü eğer bir hapishane kaçıışı planlıyorsam, bunu yapmanın en iyi yolunu bilmem gerekiyor. Ne yazık ki Theresa parmağını çelik kapıyı açmak yerine *ikinci* bir dökme demir kilidi ortaya çıkaran küçük bir paneli açan siyah bir pede bastırıyor. Onu da kordonundaki anahtarla açıyor.

Demek Lyle Pardalia güvenlik sistemini ciddiye alıyor. Siktir et onu. Yanımdaki Minnie'ye bakıyorum, tüm bu güvenlik sistemlerine bakarken bana şaşkın şaşkın bakıyor... ve sonra da kolunun altına özenle sıkıştırdığı pembe klasöre yan gözle bakıyorum. Kâğıtlarla dolu bu arada, o klasörde sadece haritalar değil, burası hakkında herkesin bilebileceği her şey var. Görünüşe göre özgürlüğüme giden yol pembe ve ışıltılı.

Клaпt'ca 7

Aurelia

T Heresa ve gardiyanlar bizi mavi-beyaz halojen ampullerle aydınlatılmış soğuk koridorlardan geçiriyor. Kalan dört kalkanımın arasından taze boya, dezenfektan ve anti-pire spreyi gibi kokuyor ve ben

Theresa buranın tarihi hakkında konuşurken onu dinlemeye çalışın.

Lamine zeminler süslü ahşap döşeme tahtalarına dönüşüyor ve temiz alçıpan, kornişlerinde süslü oymalar bulunan yüksek tavanlara dönüşüyor. Biraz babamın malikanesinin gotik mimarisini anımsadım ve aynı zamanda inşa edilip edilmediklerini merak ettim. Ürkütücü olmalı ama çocukluğum bir yerde saklambaç oynayarak geçti. Annemi bir konakta kaybettim. Ve çiftleşme işaretimi ilk kez böyle bir yerin banyosunda gördüm. Buranın havası tenime değdiğinde içimde bir şeyler hafifliyor, sadece birazcık. Beklentinin vızıltısıyla karışmış eski bir sihir gibi. Hissettiğim şey kesinlikle *benim* beklentim olamaz, ama bu yerdeki diğer yüz kûsur öğrencinin beklentisi, biz acemi çaylaklarla tanışmak için bekliyor.

Sonunda, bir dizi cam kapıdan geçip dışarı çıkıyoruz ve Animus Akademisi'nin dışını ilk kez görüyorum.

Okul, bu toprakları ilk işgal eden ejderha ailesi tarafından inşa edilen eski Viktorya dönemi malikanesinin bir parçası olduğuna şüphe olmayan muhteşem bir gotik canavarlıktır. Siyah cephesi, saçak boyunca uzanan demir kafes işçiliği ve her pencere ve kapının etrafındaki altın süslemeli bezemeleri ile ürkütücü derecede çarpıcı. Merkez bina tepemizde yükseliyor ve etrafı da bu bina boyunca inşa edilmiş kanatlarla çevrili.

Okulun daha yeni bölümlerinden önceki taraflar hepsini içeriye hapsediyor. Yeni yapılan cepheleri merkezi yapıya uyması için siyaha boyamışlar ve hepsini birbirine karıştırma çabası beni eğlendiriyor. Uzaktan etkileyici ve göz korkutucu, ancak çok yakından bakarsanız öyle değil. Animus Akademisi'nin arması merkezi konağın en yüksek noktasında yer alıyor: bir aslan ve kurt tarafından korunan bir kalkanın üzerinde bir 'A' harfi var. Kuş kanatları bir koruyucu gibi üzerinde uzanır ve bir ejderha hepsinin altında uçar.

Babamın evi de yeni eklentiler olmadan hemen hemen aynıydı ve her yerde oyulmuş yılanlar ve efsanelerdeki fesleğenler vardı. Burada yılan yok ama ara sıra ejderha çatıları çörtenler gibi süslüyor. Ve eğer buradan görebilseydim, iki ejderhanın ön kapıyı kuşatacağından neredeyse eminim. Klasik ve görüntüsü bile tüylerimi diken ediyor.

Theresa bize yol gösteriyor ve merkezi ofisler ile yemekhanenin binanın eski bölümünde, yeni sınıfların ise dış kanatlarda olduğunu belirtiyor.

Bu araziye yeni eklenen bir diğer şey de tribünleriyle birlikte yeşil futbol sahası. Bunun diğer tarafında, tüm akademiye çevreleyen yüksek siyah tuğla duvarı görebiliyorum. Batmakta olan güneşin uzun ışınları sayesinde kolayca görebildiğim, duvarın üzerindeki gökyüzünde mavi bir ısı parıltısı var.

"Bu da ne?" Minnie'ye mırıldandım. "Elektriksel bir alana benziyor."

"Bu eski bir ejderha büyü," diye fısıldıyor. "Eskiden buranın sahibi olan ejderhaların güvenliği. Kimsenin içeri uçmasını engellemek için... ya da dışarı, sanırım şimdi de öyle."

Lanet olsun. Dürüst olmak gerekirse, herkesi çıtır çıtır yakacak gibi görünüyor. Öylece uçup gidemem.

Theresa fısıldaşmamıza kaşlarını kaldırıyor ve ben susuyorum. Tarlayı işaret ediyor. "Geçiş dönemi sona erdiğinde her Pazar Avcılık Oyunları'na ev sahipliği yapıyoruz. Eğer ilgileniyorsanız, birçok takımdan biri için seçmelere katılabilirsiniz ama... şey, televizyonda ne kadar zor olabileceğini görmüşsünüzdür."

Avcılık Oyunları, animalia'nın oynadığı sert ve ölümcül bir spordur ve eyalet, ulusal ve Olimpiyat takımları bile vardır. Animalia'nın bir

Sağlıklı avlanma güdüsü, bazı emirlerde diğerlerinden daha fazladır ve bu, birbirimizi öldürmeden doğal içgüdülerimizi sağlıklı bir şekilde kullanmamızın bir yoludur.

Ana okulu geçiyoruz ve üç depodan oluşan bir serinin önünde duruyoruz. "Kendinizi idare edebileceğinizi kanıtladığınızda ortak orman spor salonuna erişiminiz olacak. Ortadaki, avlanma güdünüzü test ettiğimiz eğitim salonu ve son depo da öğrencilerin işlettiği köyümüz. Oraya da biraz daha geç erişebiliyorsunuz, ancak bu bir ayrıcalık ve cesaretinizi göstermek isterseniz, yılın ilerleyen dönemlerinde bir iş kurmak için bile başvurabilirsiniz."

Minnie heyecanla bana dirsek atarken arkadan bir koruma "Dokunmak yok!" diye bağıyor.

İkimiz de sıçrayıp ona bakıyoruz, tıpkı herkesin bize bakmaya başladığı gibi.

Kaşlarımı kaldırdığımda Theresa başını sallıyor. "Kuralların tamamını yarın gözden geçireceğiz. Şimdilik duş almanız ve gece boyunca dinlenmeniz gerekiyor. Odalarınızda akşam yemeği paketleri var, böylece en azından bir gece rahatsız edilmeden yemek yiyebilirsiniz."

Son kısmı söyleme şekli beni bir kez daha tedirgin etti. Yıllardır kimseyle yemek yemedim ve diyetim iki dakikalık erişte ve arada bir Pop-Tart'tan ibaretti. Ben amcam kimse görmediğinde kapımın önüne yemek bırakırdı. Charlotte teyzem ona ve Ron amcama bakardı. Güzel evlerinin koşuşturmasına rağmen, yolun aşağısındaki küçük bakkal dükkanlarındaki varlıklarım dışında benimle iletişim çoğunlukla kaçınıyorlardı.

Güneş batarken Theresa bizi eski yapının bir parçası olan beş katlı siyah tuğlalı binaya götürüyor. Uzun turuncu ışınlar pencereleri aydınlatıyor ve her bir küçük balkonun üzerindeki parşömenleri yaldızlayarak binayı zengin bir ejderhanın ininin her parçası gibi gösteriyor.

Çift giriş kapısının üzerinde bize doğru bakan bodur bir dökme demir ejderha kafası var ve sanki gözleri burada olduğum için beni uyarıyor. Kapılar iki silahlı muhafız tarafından korunuyor, biri kelepçelerimi çözerken Theresa bize anahtar kartımızı kullanarak nasıl içeri gireceğimizi gösteriyor. "Bunlar eşleşmemiş anima yatakhaneleri. Çiftleşme gruplarının kendi lojmanları var."

Bize yapıştırılan etiket karşısında midem bulanıyor ve hemen kendimi uyarıyorum. Böyle olmak zorunda. Buraya geldiğimde bana bu üç psikopatla aynı odayı paylaşmam gerektiğinin söylendiği bir senaryo hayal ediyorum. Hemen orada yere yığılırdım. Aynı odayı paylaşmak mı? Yüce Tanrıça. Hayır, bu kızlar en azından beni uykumda öldürecek gibi .

Üçüncü katta kalıyoruz ve oraya ulaşmak için üç uzun merdiveni tırmanmak zorundayız. Burada kalmamın bir avantajı: hafta sonuna kadar kalçalarım çelikten yapılmış olacak.

Eğer o kadar uzun kalırsam.

"Oda atamaları!" Theresa ilk ahşap kapıyı işaret ederek, "Yana ve Stacey" diyor. "Yana ve Stacey." Dişi aslan olduklarını tahmin ettiğim iki kıza odalarına nasıl girecekleri gösteriliyor. Bavullarını içeri taşıyorlar ve kapıyı kapatıyorlar. Raquel ve arkadaşları Sabrina yan odaya geçiyorlar, sonra sadece Minnie ve ben kalıyoruz.

Dişi kaplan ciyaklıyor ve kollarını omuzlarıma doluyor. "Oda arkadaşları!" diye çığlık atarak odaya dalıyor, bavulu arkasından çılginca sallanıyor.

Theresa bana gülümsüyor. Nazik bir kuşa benziyor ve ondan kaçmama yardımcı olacak herhangi bir bilgi alıp alamayacağımı merak ediyorum. Ama bakışlarım onun arkasındaki bir şeye takılıyor.

Odamız koridorun sonunda ve duvarda yaldızlı bir çerçeve içinde muhteşem bir yağlı boya tablo asılı. Sarp dağların üzerinde yüksekte uçan bir ejderha tasviri. Altından bir şelale fışkırıyor ve oradan manzaranın muhteşem olacağını biliyorum.

"Hoşuna gitti mi?" Theresa beni hayallerimden çekip çıkarıyor. "Eskiden burada yaşayan eski bir aileden kalma. Ejderhamsı bir süper yapıştırıcıyla yapıştırılmış, çıkaramıyoruz." Kendi şakasına oflayıp pufluyor.

"Çok güzel," diyorum hüzünle.

"Sabah konuşuruz Aurelia. Şimdilik biraz dinlen ve yarın sabah diğer animalarla birlikte aşağıya in. Tamam mı?"

Sessiz bir "teşekkür ederim" diyorum ve kendini en soldaki yatağa atmış olan Minnie'nin peşinden odaya giriyorum.

Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra arkamı dönüp sadece bakıyorum.

Yedi yıl sonra ilk kez bir konutu başka bir ruhla paylaşacağım. Bu oda binanın dış cephesiyle uyumlu. Sadece odanın köşelerinde değil, tüm tavan boyunca ve pencereler boyunca beyaz süslü parşömenler var. Sağ tarafa baktığımda bembeyaz bir örtü ve yastık kılıfı olan ikinci bir yatak görüyorum. Bir iç çekiyorum çünkü ağaç dalı yerine gerçek bir yatakta uyumak kulağa cennet gibi geliyor. Onu geçince, ortak banyomuza açılıyor olması gereken geniş ahşap bir kapı var. Her birimizin kendine ait küçük bir masası var ve yemeklerimizi koyduğumuzu tahmin ettiğim iki kâğıdı burada duruyor. Her birimiz için bir gardırop ve çekmeceli dolap var ve iki yatağımızın arasında, dökme demir parmaklıkları olan güzel bir balkona açılan bir dizi cam kapı var. İlaçlarımın bulunduğu kilitli poşeti tutarak yutkunuyorum.

"Solucan ilacını mı yedin?" Minnie bavulunun fermuarını açıp giysilerini dikkatle açmaya başlarken soruyor.

Sorusu çok sıradan, ama sağlığım hakkında soru sorulması sarsıcı. Odamızda. Kalacağımız odada. Birlikte. Kaldığımız süre boyunca -ki bu genellikle üç yıldır.

"Henüz değil," diyorum aceleyle, yatağıma doğru ilerliyorum ve beceriksizliği örtmek için plastik torbayı açıyorum. Gülüyorum ve biraz tiz bir sesle. "Bu aptal bit, pire ve uyuz şampuanını da kullanmam gerekiyor."

Minnie gardırobunu açıyor ve boş alana değerlendirici gözlerle bakıyor. "Birkaç yıl önce LFS kullanmıştım. Çok iğrenç ama tüylerinde akar olmasını istemezsin, değil mi?" İç geçiriyor ve gardırobundaki raflardan birine mor bir bez sererek onu bir sunak haline getiriyor. "Bak, burası biraz sade ama öğrenci mağazasından alabileceğimiz şeylerle biraz süsleyebiliriz."

Ama dinlemiyorum çünkü yatağımın yanında yerde tanıdık, hırpalanmış siyah bir spor çantası duruyor.

Ona doğru hamle yaparken boğazımdan istemsiz bir hıçkırık kopuyor. Yatağın üzerine atıp, kabaca fermuarını açıyorum. İçinde kaçarken topladığım tüm eşyalarım vardı. Bir kot pantolonum, sahip olduğum iki elbise, dört bluz, iç çamaşırlarım ve bir kutu tampon. Küçük mücevher kutum ve iki tane ikinci el

aşk romanları. Param ortalıkta yok ama siyah kutusunda Charles Halfeather'ın onunla zorla evlendirildiğim gün takmam için bana verdiği elmas gerdanlık duruyor. Ve büyük ve korkunç sürprizim, köşeye sıkışmış Savage'ın pembe Opal Feather el çantası.

Yıpranmış spor çantası fazla bir şey değil ama benim için bir ev. Pahalı el çantası ise bambaşka bir konu. İkisini de bir daha görmeyi beklemiyordum.

Gözlerimdeki yaşları silerken neyin farklı olduğunu fark ediyorum. Çanta düzgünce paketlenmiş, giysilerim bölümlere ayrılmış - *kesinlikle* her şeyi gelişigüzel içine attığım şekilde değil. Göğsümden soğuk bir şey damlıyor.

Birisi eşyalarımı düzenlemiş.

Yaklaşık bir hafta önce Lyle Pardalia'dan ilk kez kaçtığımda bunların hepsini moteldeki arabamda bırakmıştım. *O aslanın* kocaman pençeleriyle eşyalarımı, iç çamaşırlarımı karıştırdığı düşüncesi beni vahşi, utanç verici bir coşkuya sürüklüyor. Yere yığılıyorum ve avuçlarımı gözlerime bastırarak müdür yardımcısının görüntüsünü çıkarmaya çalışıyorum. Özellikle de onun ağına düşmüş, yenik ve zavallı bir halde çimlerin üzerinde yatarken çıplak bedenime hiç etkilenmeden bakarkenki görüntüsünü.

Yatak yanıma çöküyor ve küçük, nazik kollar omuzlarımı dikkatle sarıyor. Minnie sıcak yanağını koluma bastırırken ziller usulca çalıyor.

"Her şey yolunda," diyor şimdiye kadar duyduğum en yumuşak sesle. "İyi olacağız, Lia. Göreceksin."

O zaman daha da çok hıçkırıyorum. Omuzlarım titreyerek, sesim titreyerek bir filme yakışır şekilde hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. Çünkü on üçüncü yaş günümden beri böyle bir muamele görmemiştim. Türümüzün en kötü gençlerinin gönderildiği bu yere, birinin bana içtenlikle sarılması için geldiğimi düşünmek içimde bir şeyleri kırıyor.

Bölüm 10

Aurelia

Minnie'nin mutlu kaplan çalar saati sabahın yedisinde çalıyor. "Uyan, uykucu. Aydınlık günü kaçıracaksın!" korusu eşliğinde Neşeli, dijital bir ses.

Minnie kalkmış, gökkuşağı kekli pijamalarının içinde zıplıyor ve çişini için heyecanlıymış gibi banyoya doğru koşuyor. Kendimi çelikleştirmek için bir an tavandaki karmaşık parşömen işçiliğine bakıyorum. Odayı çevreleyen ateş çemberleri gibi görünüyor ve bunun günümüzün nasıl geçeceğine dair bir alamet olup olmadığını merak ediyorum. Vücudum artık kamyon çarpmış gibi hissetmiyor, ama hala her yerim ağrıyor ve dün gece yediğim soğuk tavuklu sandviç ve elma suyuna rağmen midem gurulduyor.

Uyumak son derece zor olmuştu. Aslında, Minnie ve ben ilk bir saatimizi burnumuzu kilitli olduğunu fark ettiğimiz cam balkon kapılarımıza dayayıp gecenin seslerini geçirdik. Yılanlar ve daha küçük düzen bölgelerinde büyüdüm, bu yüzden gece kükremelerini ve kedigillerin ve köpekgillerin tepe yırtıcılarının çeşitli çağrılarını duymaya alışık *değildim*. Bazılarını Minnie çiftleşme çağrıları olarak tanımladı, bazıları ise vahşi ilk yıl animuslarının protesto ulumaları ve hırıltılarıydı. Muhafızlar bütün gece dışarıda koşturdular ve birden fazla kez ateş edildi, şüphesiz kaçan bazı sorun çıkaranları fırlattılar. Gece boyunca insanların nasıl koşuşturduğu hakkında hiçbir fikrim yok, çünkü oda kapılarımız saat tam on kilitlendi.

Sonunda tüm isyancılar bastırıldı ve Minnie'yle birlikte yatağa yuvarlandık, orada hızla atan kalbimi sakinleştirmem biraz zaman aldı.

O kurt ulumalarından herhangi birinin Savage olup olmadığını merak ediyordum ama eğer ulursa onun tanıyacağımı hissediyordum. Arkadaşlarımı düşündükçe içimi bir endişe kaplıyordu çünkü animus koğuşlarının düpedüz gürültülü ve hiyerarşi kurmaya çalışan erkeklerle dolu olacağını biliyordum. Tıbbi kanadın gece boyunca meşgul olacağı kesindi.

Minnie yarım saat içinde almış, makyajını yapmış, giyeceği kıyafetleri ve takıları seçmeye hazır bir şekilde dışarı çıktı. Kendimi yataktan dışarı sürükleyerek tuvalete gidiyorum ve yüzümü avuçlarımın arasına alarak oturup çalışıyorum. Hemen kapıya vidalanmış dev metal posterini fark ediyorum. Dün çok yorgun olduğumdan, yatağa yığılmadan önce o berbat LFS hepsi bir arada yıkamayı zar zor kullanabildim.

Metal panoda büyük siyah harflerle okul kuralları yazıyor ve okurken bir kahkaha atıyorum:

A sınıfı suçlar-adli duruşmaya tabi

- Cinayet
- İşkence
- Diğer öğrencileri veya personeli tüketmek

B sınıfı suçlar - yerel cezaya tabi

- Kalıcı sakatlık veya sakatlanma

C sınıfı suçlar - iyileştirici derslere tabi

- Vites değiştirilmeyen alanlarda vites değiştirme
- Kaza sonucu ağır bedensel zarar
- İdrar, mobilya veya *herhangi bir* eşya yoluyla işaretleme
- Aleni çıplaklık (kazara veya başka bir şekilde)
- Alenen zina veya uygunsuz davranışlar
- Personele karşı saygısız davranışlar

Yani kimseyi öldürmediğim, sakatlamadığım ya da sürece yok. Ben kaçış planım üzerinde çalışırken çocuk oyuncağı gibi görünüyör. Mümkün olduğunca görünmez ve radarın altında kalmaya niyetliyim, tüm güvenliği aşmanın bir yolunu bulana ve buradan çıkıp karma bir üniversitede sahte bir kimlikle özgür bir yaşam sürene kadar zamanımı beklemeye niyetliyim. Her yer kanat korumalı olduğu için seçeneklerim sınırlı ve bunu dikkatlice planlamam gerekecek.

Minnie'nin olumlu tutumu bana da pire gibi bulaştı çünkü birdenbire 'İstek varsa yol da vardır' dedim ve Vahşi Tanrıça'nın izniyle çıkışımı bulacağım.

Uzun siyah saçlarımı çözmeye çalışarak banyomuzdan çıktığımda Minnie'yi siyah ve pembe çizgili bir elbise ve parlak siyah platform ayakkabılar içinde, dün gece özenle kurduğu Vahşi Tanrıça sunağının önünde volta atarken buluyorum. Bir çubuk tütsü, küçük pembe bir mumun ve bir kaplanın sırtında oturan insan formundaki Tanrıça idolünün üzerine duman dalları gönderiyor. Minnie tırnağını ısıyor ve beni gördüğünde yüzü aydınlanıyor ama korkusunun keskin kokusunu alıyorum.

"Hazır mısın?" diye soruyor, ayaklarının üzerinde zıplıyor, bilezikleri şingirdiyor.

Solmuş kot pantolonuma ve ince, koyu yeşil bluzuma bakıyorum. Önce kırmızı bluzu giydim ve bazı vahşi hayvanların parlak ve kırmızı renklerden etkilendiğini bildiğim için bu rengi tercih etmedim. Saçlarım LFS'den dolayı çok kuru ve gevrek, bu yüzden dağınık bir topuzla saklamaya çalışıyorum. Ayakkabı olarak sadece tıbbi bölümdeki bağış kutusundan aldığım parmak arası terliklerim var. Nasıl görünürsem görüneyim, turuncu hapisane tulumundan daha iyi olduğu kesin, değil mi? "Evet. Hadi yapalım şunu, Min."

Gergin bir şekilde sırtıyor ve elbisesinin cebine ısıltılı pembe bir kalem sokuyor. Benim kalemim bile yok, bu yüzden kordonlarımızı takarken bunu fark etmemiş gibi davranıyorum.

"Dosyamı getireyim mi?" diye soruyor pembe kitabı kaldırırken.

"Hayır, şimdilik bırakalım." Bunun üzerine biraz üzgün görünüyor, de "Ama bu akşam sayfa sayfa incelemek istiyorum, eğer sorun olmazsa" diyorum.

Dişi kaplan hemen parlıyor ve kapımızın yanında sabah 8'de güvenlik kilitlerinin açılmasını bekliyoruz.

Kilitler hüzünlü bir vınlamayla kapanıyor ve Minnie bronz kapı tokmağına atlayıp hevesle çekerek açıyor. "Ön tarafta buluşmamızı söylediler, değil mi?" diyor komşumuzun kapıları aynı anda açılırken.

Raquel ve Sabrina dışarı çıkar. İlki motosiklet çetesi yamaları ve ağır siyah çizmeleriyle aynı çift kot kıyafeti içinde. Sabrina ise leopar desenli tayt ve ona uygun bir üst giyerek bize nasıl bir düzende olduğunu gösteriyor. İkimize de yukarıdan aşağıya bakarken sakız çiğniyor ve bizi nazikçe kokluyor.

"Günaydın!" Minnie coşkuyla söylüyor.

Raquel homurdanıyor ve yüzünde hiçbir ifade yokken Sabrina donuk bir "Merhaba" diyor.

"Evet," diyorum, olduğumdan daha havalı görünmeye çalışarak ve çok daha kötü görünerek. Yeni keşfettiğim arkadaşlık becerilerimi denemeye karar veriyorum ve öğrenci kartımı kaldırıyorum. "Ben Lia, kartal. Bu da Minnie, kaplan."

Minnie'nin bir kaplan olmasının diğer hayvanlar üzerinde biraz etkisi olacağını umuyorum çünkü kaplanlar güç zincirinin en tepesinde yer alıyor.

Raquel onaylarcasına başını sallıyor, piercingleri koridorun parlak ışıkları altında parlıyor.

Ama Sabrina gözlerini deviriyor. Bizden hiç etkilenmiyor ve bunu arkasını dönüp ikisi koridorda uzaklaştığında anlıyorum.

Minnie'nin ağzı açık kalıyor ve biz de bu bariz görüntüye bakakalıyoruz. Herhangi bir hayvana aniden sırtınızı dönmeniz, onun tehdit oluşturamayacak kadar zayıf olduğunu düşündüğünüz anlamına gelir. Bu büyük bir saygısızlık biçimidir, özellikle de arkadaş olmayan aynı yaştaki hayvanlar arasında.

"Merak etme," diye mırıldanıyorum, Minnie'yi onların ve üçüncü odadan çıkan iki dişi aslanın peşinden sürükleyerek. "Bizi tanımıyorlar, hepsi bu."

"Haklısın," diyor Minnie. "Biraz kahvaltı ve herkes çok daha mutlu olacak."

Üst ve alt katlardan merdivenlerden inen başka animalar da bize katılıyor. Karşılıklı birkaç mırıldanma ve daha kıdemli animaların birkaç bakışından fazlası var. Günün sonunda,

Hiyerarşiyi kurmak istiyorlar ve Minnie ile bana birden fazla kez en altta olduğumuz *söylendi*.

İki dişi aslan merdivenlerden aşağı koşarken bizi kenara itiyor ve biri at kuyruğumu çekiyor. Bir feryatla geriye doğru çekiliyorum ve ancak ayaklarımın üzerinde durmayı başarabiliyorum. Döndüğümde siyah boyalı dudaklar bana sırtıyor.

Yılan.

Kahretsin. O kesik gözleri babamın mahkemesinden hatırlıyorum. Bunun adı Natalia ve ilkokulda benden bir üst sınıftaydı. O ve ağır siyah göz kalemi olan başka bir yılan kız, yanımızdan geçip merdivenlerden aşağı inmek için ilerlemeden önce bize dik dik bakıyorlar.

Hiyerarşiyi siktir et, ama bunun akademideki erkeklerle karşılaştırıldığında hiçbir şey olmayacağını *biliyorum*. Animalar bunu yeterince ciddiye alıyor, ama genellikle animuslarındaki kadar vahşice olmuyor.

Kendimizi birinci sınıf kızlardan oluşan grubumuzla bir arada bulmayı başarıyoruz çünkü Raquel ve Sabrina da kibirli görünmek için ellerinden geleni yapmalarına rağmen geri itilmiş durumdalar. İki dişi aslan, Yana ve Stacey de dahil olmak üzere toplam altı kişiyiz, dengesiz görünüyorlar, gözleri etrafta geziniyor. Hepimiz birbirimizden hoşlanmıyor olabiliriz ama grup olarak kalmaktan başka seçeneğimiz yok.

Ve bu iyi bir şey çünkü Theresa ve diğer birkaç danışman bizi dışarıda bekliyor, daha büyük kızlar zaten etraflarında dolaşıyor ve hepimizin kafasında bit varmış gibi bize bakıyorlar.

"Animas," diyor Theresa selamlarken. "Eğer hepiniz birbirinize iyice baktıysanız, çiftleşme çizgileri için hep birlikte alana gideceğiz."

Ben boğuluyorum ama Minnie gülüyor. "Biz çiftleşmemiş animaların daha önce tanışmadığımız eşleri olup olmadığını görmek için animuslara gösterildiğimiz yer. Bunu organik olarak yapmaktansa güvenli bir ortamda yapmak daha iyi. Kaosa neden olabilir."

"Teşekkür ederim Minnie," diyor Theresa ona gülümseyerek. "Kesinlikle haklısın."

Arkadaşım gururla, "Öğrenci el kitabında okudum," diyor.

Sabrina ve Yana gözlerini deviriyor ama sahaya doğru ilerlerken herkes burnunu havada tutmayı çabucak unutuyor çünkü

Erkekler de yatakhanelerinden çıkıp bizden yirmi adım ötedeki sahaya akın ediyor.

Bu aslında benim en kötü kabusumun gerçeğe dönüşmesi gibi.

Kasıla kasıla yürüyen erkeklerden oluşan, tehlikeli bir şekilde kontrol edilen bir kaos ve sadece yüzlerine doğrultulmuş silahlar nedeniyle davranıyor gibi görünüyorlar. Çoğunun üzerinde tişört ve pantolon var ama birçoğu gömleksiz ve muhtemelen çeteye bağlı dövmelelerini ve işaretlerini gösteriyorlar. Bize bakmaya çalışırken, aynı zamanda birbirleri üzerindeki hakimiyetlerini de ortaya koymaya çalışıyorlar. Güç zincirinde kimin nereye belirleyene kadar, bir kavga çıkma tehlikesi var ve biz animalar hepimiz havada karışan gizli gücün gergin gerginliğini hissedebiliriz.

Bugün de bir o kadar silahlı muhafız var, ancak sahanın yanında duran altı kişi bile havadaki yeni anima kokuları ve bizi gören erkeksi heyecanı durduramıyor.

Yanlarından geçen erkeklerden biri anlaşılmaz ama müstehcen bir şey söylüyor ve bunu derin bir kahkaha korosu takip ediyor.

Büyük kızların hepsi buna alışmış gibi görünüyor çünkü sadece saçlarını savurup onlara bakıyorlar.

Minnie'nin gülümsemesi tekrar yapıştırmadan önce sadece bir anlığına sekteye uğruyor, ama gizlice yanıma yaklaştığını fark etmeden edemiyorum. Raquel bize bakan herkese kaşlarını çatarken, Sabrina bu ilgiden son derece memnun, uzun siyah atkuyruğunu sallayıp gezinen gözlere kaşlarını kaldırıyor.

Ben mi? Yüzümle *ya da* vücudumla ne yapacağımı bile bilmiyorum çünkü ne kadar korktuğumu göstermemeye çalışıyorum. Yıllardır işlere gittiğim için biraz erkek kaosa alışkın olsam da, erkekler tarafından *görölmeye* alışkın değilim. Görünmezken onlardan kaçmak kolay. Ama izlenmek? Değerlendirilmek? Her yerimin ısınmasına neden oluyor ve kalkanlarımı korumaya konsantre olmaya çalışıyorum. Yedi beşini geri koyacak kadar iyileştirdim. Kimse kokumu alamamalı ama yine de dikkatlerinin sıcaklığı altında terliyorum. Anima'm bedenimin içinde vahşileşiyor, dostlarımıza bir göz atıp atamayacağımızı görmeye çalışıyor ve onu yere sermek kendi başına yeterince zor.

Theresa biz animaları bir duvarın arkasına topluyor ve biz de orada bekleyip diğer öğrencilerin akın akın gelmesini dinliyoruz. Birkaç dakika sonra zincirlerin şingirtisini duyuyorum ve Theresa dışarı bakıyor.

"Daha vahşi öğrenciler ve birinci sınıf animuslar geliyor," diye açıklıyor. "Yeni bir eşin yanında kendilerini nasıl idare edeceklerinden emin olmamaları ihtimaline karşı zincirlenecekler."

İlk yıl erkekleri hırıltılarla karşılanıyor ve görmezden gelmeye çalıştığım itiş kakış ve alaylar oluyor. Minnie yutkunuyor. Elini tutup sıkıyorum ve minnetle bana bakıyor.

Duvarın etrafında bir erkek aslan beliriyor ve el sallayarak onu selamlıyor. Zayıf yapılı, siyah tenli bir erkek ve uzun siyah saçlarını beline kadar örmüş. Her iki kulağında da kristal çiviler var ve bize neşeyle sırıtıyor.

"Bu Connor," diyor Theresa nazikçe. "Bir animası var ama eşleşmemiş erkek yurtlarında kalmayı tercih etti."

Connor gözlerini deviriyor. "Vahşi animus kokusu gerçekten yüzünüze vuruyor ama şu ana kadar iyi vakit geçiriyorum."

Gülüyoruz ve onu mutlu bir şekilde karşılıyoruz. Türümüz içinde pek çok açık LGBTQ üyesi vardır ve animası olan bir erkeğe veya animusu olan bir dişiye sahip olmak daha az yaygındır, ancak duyulmamış bir şey değildir. Bizim dünyamızda, canavar formunuzun ruhu dış görünüşünüzden daha önceliklidir.

Bu yüzden bir şey istediğinde anima'mızla savaşmak bizim (benim) için çok zor. Arkadaşlarım gibi. Ama o sadece içgüdü ve ruhtur. İşin içinde mantık yok. Sadece *ihtiyaç*. Animanızla savaşmak normal değil, sadece benim özel durumum bunu yapmamı zorunlu kılıyor.

Birkaç dakika sonra Theresa bizi bir sıraya dizdi ve dışarı çıkardı. Neyse ki, büyük kızlar önümüze kondu, bu da alana girdiğimizde, yolumuza çıkabilecekler için bana küçük bir tampon verildiği anlamına geliyor.

Azgın animuslara sahip bir grup erkeği yıllarca böyle bir yerde bir arada tutmanın onları çiftleşmemiş animuslar için vahşi hale getireceğini düşünüyorsanız, oldukça haklısınız.

Bölüm 11

Aurelia

TAv Oyunları sahası önümüzde bir orman yumağıdır ve biz ile tribünleri arasında yer alan uzun bir yeşil çim alana doğru yürüyoruz. Genellikle, tıbbi çadırlar ve Yorumcular burada, av ekiplerinin serbest bırakılmayı beklediği metal kafeslerin hemen önüne kurulmuştur.

Tribünlerde oturan en az yüz elli göz hevesli bir beklentiyle bize doğru kayıyor. Düzinelerce kurt ısıltı ve bağırış havayı dolduruyor.

Birinci sınıf erkekler en alt sırada, siyah el ve ayak kelepçeleriyle zincirlenmişler. Gözlerim o sıradaki en uzun, en iri üç figüre takılıyor. Bu üç kişi, yoğun ve gizli bir elektrik dalgası gibi etraflarına güç saçıyor gibi görünüyor. Yanlarına oturmak zorunda kalan erkekler gözle görülür biçimde gergin.

Onlar dışında her yere bakmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Birisi gerçekten de "Taze et!" diye bağırıyor ve bunu erkeklerin kıkırdamaları takip ediyor. Tribünlerdeki güvenlik görevlileri onları durdurmaya ya da caydırmaya çalışmıyor, bu da bana bunun *normal* bir prosedür olduğunu düşündürüyor. Ne oluyor, Lyle Pardalia? Bu canavarları medenileştirmek için çok fazla.

Theresa bize sıraya girip hepsine bakmamızı söylüyor, sanki bir tür gösteri yapacakmışız gibi bizimle alay ediyor. Striptizciler sahneye çıkmadan önce böyle mi hissediyorlar? Her zaman aklımın bir köşesinde gerçek para kazanmak için bu işi yapmayı düşünmüştüm ama hiçbir zaman gerçekten denemeye cesaret edememiştim.

Ama aynı zamanda yasadışı damızlık açık artırmaları da bir şey olmalı diye düşünmeden edemiyorum. Hayatım boyunca onlardan korktum ve bu ilkel korku göğsümü kavrarken, gerçekten de mide sularım boğazımdan lav gibi fışkıracakmış gibi hissediyorum. Tüm sağduyuma rağmen Minnie'nin elini tuttum.

Tamamen ve derin bir rahatlamayla, beni sallamıyor ve bana sıkıca geri sarılıyor.

Zayıf görünmekten nefret ediyorum ama kanım kulaklarıma hücum ediyor ve nefes alamıyorum.

Ben bir . Ben bir apeks yırtıcısıyım ve korktuğum hiçbir şey yok, diye tekrar tekrar söylüyorum, yüzümü boş tutmaya çalışarak orada dururken.

Ama seyircilerimizin kıyafetlerimizin içinden ruhumuza bakmak için ellerinden geleni yaptıklarını söyleyebilirim. Hatta arkadaki birkaç kişi daha iyi görebilmek için koltuklarından kalktı.

Giydiklerimizle bize seslenmeye başladılar.

Raquel'e "Patches" diyorlar.

Sabrina'ya "seksi anne" diye bağırılıyor, o da sağa sola öpücükler gönderiyor. Yürü be, ciddi.

Minnie saçlarından dolayı "Pinky" adını aldı.

Ve bekleyin. Bana da: "Bun bun bunny!"

"Lanet ," diye mırıldanıyor Minnie .

"Topuz yapmamam gerektiğini biliyordum," mırıldandım. Ama bu sabah tek yapabildiğim buydu.

Kendimi neyin içine soktum ben? Gizlenmeye çalışmak buraya kadarmış. Bunun yerine, göğsümde kıpkırmızı bir hedef varmış gibi hissediyorum. Önümde Sabrina bir tavus kuşu gibi süzülüyor, kalçaları o taytların içinde kışının ne kadar harika görüldüğünü göstermek için eğiliyor. Daha eski yıllardan eşleşmemiş birkaç kız kalabalığa cesurca bakıyor ama onlara *gerçek* isimleriyle .

Babam beni terk ettikten sonra yaptığım işlerden biri de yeraltı dövüş ringlerinde hayvanları iyileştirmektir. Tek sorun, içeri girmeden önce kendimi sekizinci kez korumaya almamdı, bu yüzden oradaki herkes tarafından görünmezdim. Kültürümüzün en sadist doğasını deneyimledim ve genç yaştan itibaren kötü yaralanmaları iyileştirmede gerçekten iyi oldum, ama hepsini görünmeden yaptım.

Bu çok daha farklı ve beni avlayan üç erkekle burada olmaktansa gözlerimi yakmayı tercih ederim.

"Doğru!" Diğer öğretmenlerden biri, kocaman kahverengi bıyıklı, kel bir adam elinde hoparlörle karşımızda duruyor. "Arka sıradakiler, üçüncü sınıflar, önce siz inin, geçin, sonra doğruca yemekhaneye gidin. Eğer bir arkadaşınızı görürseniz, elinizi kaldırarak bize haber verin."

Üçüncü sınıf öğrencileri uzun bir sıra halinde merdivenlerden aşağı atlarken kaskatı kesiliyorum. Floro turuncu cadı şapkalarını takip ederek bize doğru geliyorlar ve animaların sırasından aşağı doğru yürüyorlar. Onlarla bizi ayıran hiçbir şey yok ve istedikleri kadar yaklaşmalarına izin veriliyor.

Minnie'nin elini bırakmaya fiziksel olarak gücüm yetmiyor ve erkeklerin sırası üzerimizde yükselirken buna aldırış etmiyor gibi görünüyor. Bazıları sürüleriyle geliyor, ruh gruplarının başka bir üyesini arıyorlar ve üzerimizde bir çiftleşme işareti görmeseler bile, bu kadar çok hayvan tarafından baştan aşağı *kontrol* edilmek yine de cehennem kadar korkutucu.

Gözlerinde hem değerlendirici bir hesaplama hem de yoğun, şehvetli bir sıcaklık var.

"Adın ne güzel kız?" diye soruyor dişi bir aslan bana, bir eliyle uzun kızıl yelesini okşarken diğer eliyle de arkadaşlarından birini çekştiriyor.

Ağzımı açıyorum ama muhafızlar tarafından dürtülüyor ve bir sonraki yanaşp bana doğru dudaklarını yalıyor.

Orada durup, önce ikinci, sonra üçüncü sıradaki öğrencilerin yanımızdan geçip gitmesini beklemekten başka seçeneğimiz yok.

Beşinci sıradaki uzun kahverengi saçlı bir aslan animus transa geçmiş gibi sırayı yararak doğruca Yana'ya doğru ilerleyene kadar eşleşme olmadı. Diğer animuslar onun geçmesine izin verirken herkes yaptığı işi bırakıyor ve hepimiz şaşkınlıkla izliyoruz. Aslan büyük bir elini uzatarak Yana'nın boynunun sol tarafını nazikçe okşuyor.

Minnie şok olmuş bir şekilde nefesini içine çekti. Karnımı tutuyorum.

Yana boğuk bir hıçkırık sesi çıkarır ve kollarını erkeğe dolar. Erkek onu sıkıca kavrarken göğsünde bir gümbürtü kopar ve

Sonra da etrafındaki erkekleri uyarmak için hırılıyor.

Diğer aslanlar onun arkasında kükrüyor ve birbirlerini itip kakıyorlar ama saygılı bir mesafeyi koruyorlar. Hepimiz açık sergiye bakıyoruz ve itiraf ki bu manzara karşısında biraz gözlerim doldu.

Ruh grubunuzdan bir başkasını bulmak, Vahşi Tanrıça ve yıldızların kendileri tarafından emredilen bir şey, belki de bu çılgın hayatta sahip olduğumuz en güzel ve kutsal şeydir.

Daha birkaç dakika önce fiilen yabancı olan bu iki canavar, gruplarının başka bir parçasını buldular. Acaba Yana da benim gibi bir Regina mı?

Yanımda titreyerek nefes aldığını duyduğumda Minnie'nin elini öfkeyle sıktığımı fark ediyorum. Diğer herkes kendi hayallerinden sıyrılırken, bu ses beni tekrar o ana döndürüyor.

Nefes al, Lia. Sadece nefes al.

Şanslıyım ki önümde erkek bedenlerinden oluşan bir duvar var ve bu da beni tribünde bekleyen arkadaşlarımin görüş açısından gizliyor. Anima'm şimdi göğsümde şiddetle haykırıyor ve parmak arası terliklerimin altındaki yemyeşil çimlere hızla göz kırpmaktan başka seçeneğim yok.

Sonra Yana ve eşi el ele yemek salonuna giderken sıra yeniden hareket etmeye başlar. Hiç şüphe yok ki onları kendileri yapan şeyler hakkında konuşacaklar. Hayatları, umutları ve hayalleri hakkında.

Birbirleri hakkında bilgi edinecekler. Umarım aşık olurlar. Stacey, Yana'nın yokluğuyla oluşan boşluğu kapatmak için ayaklarını sürüyerek ilerlerken iç geçiriyor. Arkadaştılar ve artık birlikte yatamayacaklardı ama gözündeki bir damla yaşı silip ona gülümsüyor iki arkadaş ayrılırken arkadaşının arkasından.

Son sıra gelene kadar başka maç yoktur.

Aniden, sanki ateş karıncaları omurgamda geziniyormuş gibi hissediyorum.

Çelik zincirler şangırdarken ve birinci sınıflar yanıımızdan geçmeye başlarken tek yapabildiğim onlara bakmaktan kaçınmak.

Aniden bir hırıltı havayı yırtıyor ve hepimiz tam zamanında dönüp bir animusun daha yaşlı bir yıldaki animalardan birine atladığını görüyoruz. Onu çimlere yapıştırıp hızla vücudunun üzerinde gezinerek boynunu, göğüslerini ve kasıklarını hızlı bir şekilde koklarken kadın inliyor.

"Siktir!" diye bağıyor. Ama bu bir korku çığlığı değil, nefes nefese bir zevk sesi. Adam tekrar kızın yüzüne atlıyor ve ağızları açıklıkla birbirini yutuyor, dudakları ve dilleri hararetli bir şekilde birbirine karışıyor, ben de başımı eğip donup kalıyorum. Onu tanıyan birkaç animas tezahürat yapıyor ve mutluluk içinde zıplıyor.

Minnie yan yan sırtarak gözüme takıldığında ağzımı kapatmam gerektiğini kendime hatırlatmak zorunda kalıyorum. Gözlerinde olması gerektiği gibi umut parıldıyor.

Muhafızlar, aslan muhafızlardan biri telekinetik olarak onları ayırmadan önce yeni eşlerin beş saniye daha boğuşmasına izin veriyor. Erkek protesto için kükrüyor.

"Pekâlâ, siz ikiniz." Theresa muhafızlardan birine başıyla selam verir. "Uygun PDA davranışları hakkında bugün daha sonra konuşacağız." Ve böylece bir muhafız eskortu tarafından hızla götürülürler.

Arkamı döndüğümde geniş dövmeli bir göğsü bana çok yakın buluyorum. Turuncu bir tulumun açık yakalarından görünen kurt dövmesini görünce kalbim göğsümde titriyor.

Neredeyse isteğim dışında, Savage'ın mükemmel yakışıklı kafasını bulmak için başımı kaldırıyorum, eğilmiş ve gözlerinde çok ilham verici bir kamaşmayla bana bakıyor.

Gözlerim, '*Sakin buna cüret etme*' diye bağırان dar bir bakışa dönüşüyor.

Bunu hemen görmezden geliyor ve üzerime atlamadan bir saniye önce gözleri meydan okumaya dikiliyor. Minnie'nin elini bırakmaya ancak zaman bulabildim, sonra bir gümbürtüyle çimlere çakıldık.

"Regina'm!" Vahşi, zincirlerin ve uzuvların karmaşası içinde bağıyor. "Bu benim Regina'm!"

"Hayır!" Anima'm Savage'ın yüzünü boynuma bastırırken zevkle çığlık atıyorum. *Onun teni*. Tanrıça, onun sıcak teni benimkinin üzerinde. Sert vücudu bana karşı kıvranıyor. "Dur!" Biraz zayıf bir ses, ama muhafızlar bunu duyuyor ve onu üzerimden uzaklaştırıyor. Savage onu havada asılı tutan kişiye refleksif bir hırlama çıkarırken Theresa ayağa fırlamama yardım etmek için öne atılıyor.

"Ben onun eşi değilim!" Başım dönerken panik içinde nefes alıyorum. Umutsuzca Theresa'nın gömleğine tutundum. "Yalan söylüyor!"

Theresa bileklerimi tutuyor ve kaşlarını çatarak bana bakıyor, gri gözleri araştırıyor. "Emin misin, Lia? İyice bakabildin mi?" Yüzümü ona dönmem için beni çeviriyor.

Bileklerimin etrafındaki ellerinin sertliği ve bunu kurtarabileceğim gerçeği karşısında bir parça sakinleşiyorum. "Evet," diye nefes alıyorum. "Evet. O deli. Yalan söylüyor."

Herkes bir tür şok içinde bize bakıyor çünkü bizim türümüz için yalan söylemek çok alışılmadık bir şey, özellikle de vahşi hayvanlar için, ki Savage'ın öyle olduğuna şüphe yok.

Scythe ve Xander'a bir bakış attığımda, ikisinin de sırtlarının dik olduğunu ve bana hançer gibi baktıklarını görüyorum. Gözlerimi kaçırmak zorundayım, çünkü *lanet olsun*, öfkeleri bu kadar yakından çok fazla. Sonra, beni çok şaşırtan bir şekilde, Xander sanki tüm bunlar aptalca ve saçmaymış gibi dramatik bir şekilde iç geçiriyor. "Kadın haklı. Yalan söylüyor."

Ona ağızım açık bakmaktan vazgeçip Theresa'nın endişeli bakışlarıyla karşılaşıyorum. Herkes ejderhaların birinin doğruyu söyleyip söylemediğini anlayabildiğini bilir.

"Emin misiniz?" Theresa ona şüpheyile sorar.

Xander sertçe başını sallar ve Savage gözlerini devirerek onu kabaca tekrar yere yatırır. Öfkeyle gömleğini düzeltir.

En az bir metre boyundaki devasa kurt güvenlik görevlisi, "Neyi kanıtlamaya çalışıyorsun, Savage?" diye hırladığında hepimizin üzerinde yükseliyordu.

Kurt sadece omuz silkiyor ve bana sırtını dönüyor. Hızla çarpan kalbim sadece daha hızlı atıyor.

"Bir dakika, Lia." Theresa bir telefon çıkarıp birini arıyor ve konuşmasını duymamamız için uzaklaşıyor. Telefon kılıfı işitmeyi engelleyen bir kılıf, bu yüzden ileri düzeyde işitme duyusuna sahip biz hayvanlar kulak misafiri olamıyoruz.

Arkasını döndü ve bir süre sonra başını salladı. Bize geri döndü. "Pekâlâ, devam edelim."

Savage ve Xander beni görmezden gelip sıraya giriyorlar ve biz daha ne olduğunu anlamadan animuslar götürülüyor ve tüm çile nihayet sona eriyor. Rahatlamaktan neredeyse bayılacaktım, yine de üçümden hiçbirinin konuyu zorlamaya çalışmamasının şaşırtıcı olduğunu itiraf etmeliyim

benim eşim olmak. Sanırım bunu gizli tutmak istiyorlar, ki benim için sorun değil.

Minnie eşlerinden birini bulamadığı için hayal kırıklığına uğradı ama karanlık bir sesle şöyle dedi: "En azından kimse benim eşimmiş gibi davranmadı sanırım. kurt gerçekten deli, değil mi?"

Yüzümü buruşturarak, "Bir de bana sor." dedim.

Birinci sınıf erkekleri bir tür bilgilendirme için götürölürken, Theresa'yı yemek salonuna kadar takip ediyoruz ve daha yaşlı bir anima yanımızdan geçiyor. "İyi şanslar," diyor karanlık bir sesle. "Artık adil bir avsınız."

Bölüm 12

Aurelia

S Stacey ve Minnie utangaç bir umutla gülümserken, Abrina animusa bakıp gülümsüyor. Sanırım eşleri olmasa bile, buradaki eşleşmemiş animusların sayısına bakılırsa, bizi sahiplenmeye çalışacaklardır.

içgüdüsel ya da sadece eğlence için. Ne pahasına *olursa olsun bu* karmaşadan da kaçınmam gerekecek.

Beni dehşete düşüren bir şekilde Theresa bizi büyük sürgülü cam kapılardan geçirerek yemek salonuna ("Vardiyasız alan" olarak kalın kırmızı harflerle etiketlenmiş) sokuyor ve orada bırakıyor. Tek başımıza.

Çiftleşme çizgilerinin onları sakinleştireceğini düşünebilirdiniz. Bunun yerine, kapalı alanda gerilim daha da artıyor. Birçok kalkanımın arasından bile, havanın şehvet ve gücü koruma isteğiyle uğuldadığını hissedebiliyorum.

Yemek alanı da akademinin geri kalanı kadar güzel ve çarpıcı. Süslü oymalar ve kornişlerle süslü, ahşap panelli büyük bir salon. Üç duvar boyunca dökme demirden ejderha çörtenlerinin bulunduğu küçük girintiler var. üç eski avize bile var, ancak sağ tarafımdaki büyük vitray pencerelerden bolca ışık geliyor. Eminim eskiden burası balo salonu olarak kullanılıyormuş. Ancak şu anda mekân, her birinin etrafında sekiz ahşap sandalye bulunan düzinelerce ağır ahşap masa ile dolu. Ön tarafta büfe için uzun bir sıra gümüş benmariler ve servis tabakları dizilmiş ve diğer tarafta akademinin iç kısmına açılan ikinci kapı seti var. İki çıkış, bu her zaman iyidir.

Ama içerisi animus erkekleri ve bir ya da iki dişi ile dolu, çoktan oturmuşlar ve yemek yiyorlar, sandalyeler bizi gorebilecekleri şekilde açılı.

Yemek kuyruğunda beklerken tek yapabildiğim göz temasından kaçınmak, çünkü burada ne kadar kalmak zorunda olursam olayım, bunun çok zor olacağını aniden fark ettim.

Psikopat arkadaşlarımın nerede olduğunu kontrol etmek için gözümü dışarıya çevirmek üzereydim - böylece gerekirse Raquel'in uzun boylu gövdesinin arkasına saklanabilirdim - bundan daha üstün değilim - havayı tereyağlı bir korku kokusu kapladıda. Solumdan yumuşak bir hırıltı geliyor ve yanımızdaki masada oturan iki kaslı adam bakışlarını Minnie'ye dikmiş, sanki çok lezzetliymiş gibi bakıyorlar.

"Minnie," diyorum alçak bir sesle. "Sinirlerine hakim ol. Av dürtülerini harekete geçiriyor."

İçinden küfrediyor ve omurgasını biraz dikleştiriyor, olumlama kartlarını getirmekle ilgili bir şeyler mırıldanıyor, ben de sırtımı dik tutmaya ve çenemi kaldırmaya çalışıyorum.

Meraklı bakışları görmezden gelmeye çalışarak açık büfe kahvaltıyla dikkatimi dağıtıyorum. Vahşi Tanrılar adına, eğer her sabah yediğim şey buysa, burası düşündüğüm kadar kötü olmayabilir.

Burada iki dakikalık erişte ve Pop-Tarts yok, efendim. Yanında tereyağı olan kızarmış ekmek, çıtır çıtır domuz pastırması, mcver ve sosisler o kadar yüksek ki bakmaktan başka bir şey yapamıyorum. Ve krepler. *Yığınla*. Artı, kekler, mısır gevreği ve waffle daha aşağıda.

Minnie kıkırdıyor. "Lia, daha önce hiç açık büfe görmemiş gibi davranıyorsun."

Ağzımı kapatıyorum ve babamın maliknesindeki on ikinci doğum günü partimden beri bunu itiraf etmeye cesaret edemiyorum. Yılanlı Saray'daki benim yaşımdaki tüm kızlar prenses temalı partime gelmişti. Pembe tüylü *gerçek* bir boa yılanı giymiştim (hatırladığım kadarıyla amcalarımdan biri) ve pasta da şaha kalkmış iki kobra şeklindeydi. Pembe ve altın rengi fondanla boyanmamış olsalardı korkutucu olabilirlerdi.

Sanki tamamen farklı bir hayat ve artık hiçbir , hiçbir biçimde o zamanki ayrıcalıklı kız değilim. şimdi, sadece üremek için iyi olduğu düşünülen, atılmış bir pisliğim.

Babam beni böyle görüyor. Beni Halfeather'la para için evlendirdi. *Beni* ona yavru yapsın diye egzotik bir güvercin gibi *verdi*, başka bir şey için değil. Bunun bir daha başıma gelmesine asla izin vermem. Köle olmama asla izin vermeyeceğim. Boynumdaki ikiz yaralar artık her sabah bana bu sözümü hatırlatacak.

"Vay canına, kızım. İyi misin?" diye soruyor arkamdaki bir kız.

Heyecanım geçince, çevremdeki herkesin bana baktığını görünce dehşete kapılıyorum.

"Ne?" Ben soruyorum.

Minnie gözlerini kocaman açarak bana baktı. "Lia, gücün bir sıcak hava dalgası gibi üzerinden akıp gidiyor. Biri yanlış anlamadan önce sakinleş."

Yemin ediyorum ve geçmişimi düşünmeyi bırakıyorum, gücümü geri topluyorum ve kalkanlarımı kontrol ediyorum. Bu hiç işe yaramayacak. Şimdiden yapıyorum.

"Üzgünüm Minnie," diye mırıldandım. "Bu kadar çok hayvanın etrafında olmaya alışık değilim."

"Evet, sinir bozucu," diye fısıldıyor, küçülen yığından şüpheli bir şekilde dayanıksız ahşap bir tepsi alıyor ve pastırmayla dolduruyor. Tam benim gönlüme göre bir kadın. "Ama burada kontrolü öğrenmek için bulunmamız gerekiyor, değil mi?" diye devam ediyor, kışını kontrol etme fırsatı bulan erkeklere yan gözle bakarak. "Burası hayvanat bahçesi gibi. Rehberin ilk yılımızda kur yaparken iyi davranışlar öğreneceğimizi söylediğine eminim."

Gerçekten de, duvarların yanında duran birkaç muhafız için bu bir şans.

Eğer onlar olmasaydı, eminim şimdiye kadar çoktan kan dökülmüş olurdu.

Kendime ince bir tahta tepsi alıyorum ve bir tür şaşkınlıkla her şeyden biraz dolduruyorum. Tam bu açık büfeye alışabileceğimi düşünürken, hala buradan kaçmak zorunda olduğumu hatırlıyorum ve içimden inliyorum. Daha birkaç gün önce kirli su birikintisi suyu içiyordum ve bu kaçıışı düzgün bir şekilde planlamazsam ona geri dönmek zorunda kalacağım.

Biz birinci sınıf animalar bir grup oluşturduk ve geriye kalan tek masanın, dehşete düşmeme rağmen, bizim için bilerek boş bırakılmış gibi görünen ortadaki bir masa olduğunu gördük. İkinci ve üçüncü sınıftan çiftleşmemiş kızlar diğer animus gruplarıyla birlikte masalara oturmuş, muhtemelen kendi siparişlerini hazırlıyorlardı.

Hepimiz yemeğimizi sessizce kürekle yiyoruz ama altımız da yemeğimize hiç bakmıyoruz. Gözlerimiz etraftan geçenleri tarıyor, bizi hazırlıksız yakalamadan önce bir tehdit algılamaya çalışıyoruz. Burası meşhur bir su kuyusu ve sanki birkaç aslan ve kurt kenarlarda pusuya yatmış, saldırmak için bekliyorlar.

", şimdi bakma ama sanırım bu ikisi kahvaltıda birbirlerini yiyorlar," diyor Minnie soluk soluğa.

Meraklı olduğum için bakıyorum ve iki kızın birbirlerinin yüzlerini emdiğini görüyorum. Dilleri parlıyor ve bir adam aniden elini kızlardan birinin bacağından yukarı kaydırarak katılıyor.

Yanımdaki Stacey, "Açıkçası çiftleşen gruplar birlikte yiyor," diyor. "Ama çiftleşmemiş animalar da seçtikleri erkeklerle birlikte yemek yiyor. Kimin kim olduğunu anlayana kadar dikkatli olması gerekenler sadece biz kaybedenleriz."

"Yine de birbirimizi koruyacağız, değil mi?" Etrafıma bakınıp üç adam şeklindeki sorunlarımdan hiçbir iz göremeyince dostça bir sesle "Birbirimizi koruyacağız, değil mi?" diyorum. "Birbirimizin arkasını kollarsak ilk günümüzü kazasız belasız atlatma şansımız olur."

"Evet," diyor bana gülümseyerek. "Bunu yapabiliriz."

Masanın sonunda Raquel'le oturan Sabrina yine gözlerini deviriyor ama yine de bizimle masaya oturmaya geldiler, yani gösterdiklerinden daha fazla tedirginler.

Tam ilk kahvaltımızda iyi iş çıkardığımızı düşünürken, tepsilerimizin neden dayanıksız kartondan yapıldığını anlıyorum. Salonun diğer tarafında bir kavga çıkıyor ve tepsiler havada uçuşuyor. İri yarı bir adam tepsisini diğerinin kafasına indiriyor ve kaos başlıyor.

Kanatlılardan iki devasa ayı değiştirici belirir ve bir düdük çalar. Etraflarındaki herkes kavgadan uzaklaşır. İki canavar tekme ve çığlıklarla birbirlerinden uzaklaştırılır ve ancak her ikisine de gerçek sığır sopaları saplanınca gevşerler.

Muhafızların omuzlarına asılırlar ve saniyeler içinde giderler.

Nefesimi tutarak üflüyorum. Minnie'ye karanlık bir sesle, "Hayvanat bahçesinde sığır sopası yok," diye mırıldanıyorum.

"Birinci sınıf animalar!" diye bağıyor odanın öbür ucundan mohawk saçlı bir adam, kollarını iki yana açmış. "Lanet ormana hoş geldiniz!"
Bizim masa hariç herkes gülüyor.

Bölüm 13

Xander

U Birinci sınıftaki erkekler yemekhaneye girmeden önce sağlam bir konuşma yaparlar. Uyarı açık: uslu durun yoksa baygın halde dışarı atılırız.

Scythe'ın beni burada okulculuk oynamaya zorladığına inanamıyorum. Yaz kampındaki bir grup ergenlik öncesi çocuk gibi dev bir yatakhane de uyumak zorundayız ve Savage ve ben birden fazla kez yumruklaşıyoruz.

Bu cehennem gibi olacak. Bu yüzden Scythe ile birlikte yemek salonuna girdiğimde burnumdan siyah bir duman çıkıyor.

"Lanet olsun Xander, biraz kontrollü ol," diye alay ediyor Savage. Eugene'i odamızda bir kafeste bırakmak zorunda kaldığı ve sahadaki eğlencesini mahvettiğim için kızgın.

Scythe bana taşı çatlatacak bir bakış , ben de yüzümü buruşturuyorum. *"Kavga çıkarmayın,"* diye kafamıza vuruyor. *"Daha ilk günden ellerimin kana bulanmasını istemiyorum."*

"Bekle, yatakhane de neydi o zaman?" Savage elini kalbinin üzerine koyarak gözlerini kocaman açıyor.

İki aslanın Scythe'a köpekbaliğı şakası yaptıktan sonra kanlar içinde yatışını hatırlayınca sırtıyorum. Aptallar onun kim olduğunu bilmiyorlardı ve diğerleri onları uyardığında dinlememişlerdi.

Sonuç olarak, sedyelerle tıbbi kanada götürüldüler.

Eşleşmemiş erkek yatakhaneleri yastıkla sevişen cahillerden oluşan bir lağım çukuru, ancak dün gece hepimizi diğer animuslarla bir odaya koyduklarında ve doğal olarak gagalama düzeni kurmamızı sağladıklarında herhangi bir hakimiyet kavgasını düzelttik. Acımasızdı ama zaman açısından etkiliydi. Orada

Gerçi fazla konuşacak vaktimiz yoktu, bu yüzden artık burada olduğumuzu ve en fazla iki gün içinde *herkesi* parmaklarımızın altına alacağımızı ve birkaç hayvanı da altı ayak altına alacağımızı duyurmamız gerekiyordu.

Bu hapishane akademisinin Draykaris ailesi tarafından yapılmış, miras listesinde yer alan, yüzyıllık bir mimariye sahip olmasından son derece rahatsızım. Merkez konağın duvarlarında en iyi ceviz kaplamalar, masif meşe döşemeler var - o ucuz modern çam saçmalıklarından hiçbiri yok - ve koridorların en çatlaklarına işlemiş ejderha büyüsunü hissedebiliyorum. Düşünmemeyi tercih ettiğim anıları hatırlatıyor ama burada da ilginç bir sihir var, bu yüzden ilk her santimetrekaresini inceleyeceğim.

Yemek salonuna girerken çöpleri toplayan güvenlik ayılarının yanından geçiyoruz. Biz geçerken ikisi de bize başını sallıyor.

Doğruca yemeğe yöneliyorum, önden gidiyorum çünkü o kadar açım ki birini yiyebilirim. Önümdeki kuyrukta bekleyen düzgün vücutlu kızıl saçlı kadın arkasından kimin geldiğini görmek için dönüyor. Yüzümü görünce gözleri açılıyor ve hemen göğüslerini dışarı çıkarmadan önce beni yavaşça aşağı yukarı süzüyor. Bazı hayvanlar beyaz, parlayan gözlerimi korkutucu bulur, ama pek çok kadın buna bayılır. Belli ki bu ikinci kampta yer alıyor, bu yüzden tepsimi zayıf bambunun alabileceği kadar kahvaltıyla önce ona sırtıyorum.

Hiçbir kadın benimle yemeğim arasına giremez, neye benzerse benzesin.

Scythe homurdanan bir Vahşi'nin önünde sıraya girmesine izin veriyor ve kurt kardeşim tepsisini az pişmiş biftekle dolduruyor, başka bir şey yok. En azından Lyle vahşi hayvanların nasıl yemek yediğini biliyor ve bize istediğimizi veriyor. Ben biraz daha dengeli davranıp on sahanda yumurta, yirmi parça domuz pastırması dokuz parça kızarmış alıyorum. Scythe her şeye bakıyor ve yememeyi tercih ediyor. Nedenini hemen anlıyorum.

Deniz canavarlarına hitap çünkü bu 'akademiye' muhtemelen hiç kimse katılmadı. Karada bırakıldıklarında hepsi benzersiz bir psikoza yakalanıyor, bu yüzden çoğu okyanus hayatını şekil değiştirmiş halleriyle yaşamayı seçiyor ve genellikle hayatlarının geri kalanında bu şekilde kalıyorlar. Scythe ise sadece çiğ balık yiyor ve büfede sardalya bile bulunmuyor.

Ama köpekbaliğı kardeşim her zamanki gibi hiçbir duygu belirtisi göstermiyor ve arkasındaki sıradaki erkeklerin onu bir kez kokladıktan sonra yanından uzaklaştıklarını fark ediyorum. Savage nereye baktığımı görünce sırtıyor ve büfeden ayrılmaya hazır olduğumuzda Savage yürüyor, ben bir sade kahve almak için yolumu değiştirirken Scythe da onun arkasında

Yemek salonu sohbet ve kaygan, fırıl fırıl gözlerle dolup taşıyor. Erkek canavarlar yeni dişileri kontrol etmek ve daha sonra faydalanmak üzere onlardan bilgi toplamak için ellerinden geleni yapıyor.

Belli ki hepsi erkek yatakhane çıkışının üzerindeki büyük kırmızı afişi görmezden geliyor: "Animaları kışkırtmak cezalandırılabilir bir suçtur.

Yılan kızı hemen fark ettim. Çiftleşmemiş dişilerden oluşan bir grupta oturuyor ve hepsi de perişan görünüyor. Ona bakmayı reddediyorum ama iki cılız kızın arasında oturuyor. Biri geyiğe, diğeri de köpek yavrusuna benziyor. Neden hayvan yiyecekleriyle takıldığını anlayamıyorum, çünkü böyle bir yerde yakalanmak için kesin bir yol. Ama her zaman biraz aptal görünmüştür. Belki de babasının dediğı gibi delidir.

Savage, yılan kızı da görmezden gelerek salonun arka tarafındaki bir masaya doğru ilerliyor. Çaldığı çantayı en başta vermek istemediğı halde reddettiğı için kıza kızgındır. Şimdi benim animusum mu? Ejderham en iyi zamanlarda bile azgındır ve yılan kızın yanından geçerken ilgi dolu bir inilti çıkarır, ama ona başını eğmesini söylediğimde eğiyor. Bizi istemiyor ve bu yüzümüze tükürmekten daha kötü bir hakaret. Buna müsamaha göstermeyeceğim. Yakında hak ettiğini bulacak ve öldüğünde hayatıma geri dönüp bu olanları unutabilirim.

"O-" diye başlıyorum ama Scythe sözümü kesiyor.

"Biliyorum," diyor, ama başı onun tarafına doğru hiç hareket etmiyor.

Koridorda yürürken bize bakıyorlar ve pek çok öğrenci tarafından tanındığımızı biliyorum. Bizi daha önce tanımayanlarsa bile dün gece yaşanan katliamdan tanıyorlar. Ancak bazı aptallar hala söz konusu katliamın izlerini taşıyor.

kan banyosunu hatırladıkça hırılıyorlar. Savage'ın kibirli havasını, benim ürkütücü gözlerimi, buz gibi köpekbalığını görüyorlar ve bizde bir terslik olduğunu seziyorlar. Bundan hoşlanmadılar. Akli başında her canavar, odaya getirdiğimiz katıksız egemenlik seviyesinden rahatsız olur, ama aynı zamanda onayımız için boyunlarını açmazlarsa başlarına ne geleceğini de hissederler. Hırlayanları daha sonrası için işaretliyorum.

Bu eğlenceli olacak.

Arkadaki tüm masalar dolu ve Savage en kötü canavarlardan oluşan bir grubun oturduğu masaya yöneliyor. Onları dün gecedan hatırlamıyorum ama iri yarı, dövme ve yaralıları; kirli dövüşçülere benziyorlar. Biri çiğ bir kemiği kemiriyor, diğerinin alnında uzun bir dikiş çizgisi var. Tipik. Masanın ayaklarında idrar izi olup olmadığını kontrol ediyorum ama . Şaşırtıcı.

Savage bir hırıltı çıkarır ve itlere "Çekilin" emrini verir.

Kısa süreli geniş bakışlar bana onu tanıdıklarını söylüyor -Savage kurt camiasında iyi tanınıyor. Eskiden yeraltı dövüşlerine katıldığında, her zaman liderlik tablolarının en üstünde yer alırdı ve çocukluğundan beri kimse ona karşı bir dövüş kazanamadı. Birkaç yıl önce, istekli rakipler bulamadığımız için yarışmasına son verdik.

Altı kişiden üçü ayağa kalkıyor, saygılı bir şekilde kenara çekiliyor ve bekliyor. Kalan üçü önce arkadaşlarına sonra da bize hırlıyor.

"Ne oluyor lan?" diyor kaşında yara izi olan bir aslan olan diğer salak.

"Sadece hareket et, Greg." Arkadaşı asilce ona yardım etmeye çalışmaktadır. "Siktir git. Hayır." Greg ölmek istediğini kanıtlıyor.

"Onun kim olduğunu bilmiyor musun? Kahretsin adamım, çekil."

Scythe onların anlaşmazlığını görmezden gelir, bir koltuk çeker ve salonun geri kalanına bakacak şekilde çevirir. Üzerine oturur, bir bacağını çaprazlar, saraydaki buz kralının resmidir.

Kan kralımız Savage, tepsisini sakince ahmak aslanın yanına koyar. Adam tek kelime edemedi Savage uzanır ve aslanın kafasını şiddetle masaya vurur. Burnu kırılırken tatmin edici bir çıtırtı duyulur ve baygın bir şekilde yana doğru kayarak yere düşer. Savage bunu yıllar boyunca o kadar çok yapmıştır ki, beyin sarsıntısı geçirmek için kullanacağı basınçları tam olarak bilir.

Beyin kanaması ve ölümcül bir darbe. Başka bir hayatta cerrah olabilirdi.

Savage tepsisini sanki orada değilmiş gibi kanın üzerine koyar ve aslanın koltuğuna oturarak bir biftek kapar ve dişleriyle parçalar. Çiğnerken aslanın arkadaşlarına bakar ve yerdeki canavarı işaret . İçlerinden ikisi hemen ileri doğru koşar ve adamı oradan sürükleyerek çıkarır.

Scythe bunların hiçbirini izlemiyor, sadece ellerini kucağında kavuşturmuş sessizce salonu gözlemliyor.

İçimi çektim ve Savage'ın karşısına oturdum. Ben yemek yerken Scythe işle ilgilenecek. En iyi yaptığı şey bu.

Savage'ın aksine, ben çirkin bambu çatal ve bıçağı kullanıyorum, arkama yaslanıp gösteriyi izlerken tepsimdeki her kırıntıyı atıştırmaya hazırım.

İlk yaklaşan Yeti, yıllardır tanıdığımız güvenilir bir Sibirya aslanı, emrimizde çalışan bir infazcı ve bizi ilk isim olarak tanımasına izin verdiğimiz birkaç kişiden biri. Yeti, her ne olsun bir işi halleden bir . O bir düşünür ve bir katil, ki bu oldukça nadir görülen bir şey. Bu yüzden ona ve kararlarına saygı duyuyorum.

"Sizi gördüğüme sevindim efendim," diyor Scythe'a saygıyla, altın başını hepimize doğru eğerek. "Xander. Savage."

Scythe, "Yeti, bizimle otur," diyerek masadaki bir sandalyeyi işaret ediyor. "İyi misin?"

Etraftakiler Scythe'ın sesini duyunca gözle görülür bir şekilde irkiliyor ama Yeti bunu duyduğuna sevinmiş gibi gülümsüyor. "Teşekkür ederim. Çok iyiydim."

Yeti kendini Scythe'ın yanına park ediyor ve hemen ona akademinin giriş ve çıkışlarını anlatarak yaklaşanları tanıtıyor. Sonraki yarım saat boyunca devletin genç suçluları ve savaşçıları saygılarını sunmaya geliyor.

Onu şahsen tanımayanlar da ismini ve ününü biliyor. Yarım saat içinde kimin nasıl kaçakçılık yaptığını, kimin elinde uyuşturucu olduğunu, kimin kime şantaj yaptığını, kimin Blackwater Cezaevine düşme ihtimalinin yüksek olduğunu ve diğer tüm pislikleri biliyoruz. Ayrıca hangi canavarların dış dünyadaki kaçakçılık ve üreme halkalarına dahil olduğunu da işaretliyoruz.

İş bitip sıra azaldığında, birkaç çiftleşmemiş animus öne çıkıp kendilerini sunuyor. Burada o kadar çok sahipsiz kadın yok, ancak çiftleşmemiş animusların agresif bir şekilde rekabet etmesini sağlayacak kadar var, bu yüzden bunların koruma istemek için bize gelmeleri akıllıca.

Scythe'ın nasıl tepki vereceğini merak ediyorum çünkü onu babasına teslim etmek için yaptığımız kan anlaşmasını yerine getirmek dışında yılan kızı bizimle tartışmadı. Öyle olsa bile, o hâlâ teknik olarak bizim regina'mız ve hepimizin içindeki animus artık diğer dişilere farklı tepki veriyor. Yani, hiç de öyle değil.

Gözlerim söz konusu yılanı kayıyor ve o da kaşlarını çatmış bizi izliyor. Ona baktığımı fark ediyor ve mavi gözlü bakışlarını hızla kaçırıyor.

İşte zayıf bir yılan. Her şeyden çok bir av ve avlanma içgüdümün çirkin suratını ortaya çıkarmasına neden oluyor.

Kıpkırmızı bir bluz ve ona uygun mini etek güzel bir esmer, ayağındaki siyah stiletolarla etkileyici bir şekilde Scythe'a reverans yapıyor. Teslimiyet işareti olarak uzun saçlarını omzunun üzerinden atarak boynunu açıyor. Onun kokusunu alıyorum ve o kadar çok koku var ki, hepimiz bu hafta yarım düzine çiftleşmemiş erkekle birlikte olduğunu hemen anlıyoruz. Kızın sağlıklı bir iştahı var.

"Merhaba Bay Kharkorous," diye mırıldanıyor, parlak kırmızı dudakları baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Benim adım Sarah."

Yeti Scythe'a bakıyor. Köpekbaliğımızın kadınlara ya da erkeklere dokunmadığı iyi bilinir ama bu onları denemekten alıkoymaz. Hiçbirimiz ona sahip çıkmayı teklif etmeyince Yeti boğazını temizliyor. "Seni görüyoruz Sarah. Diğerlerinden biri seni arayacak. Gidebilirsin."

Sarah suratını asıyor ve uzaklaşmıyor, önce Scythe'a sonra da bana bakıyor. Onun hemen arkasımdayım ve yemeğimi yediğim için sandalyemde arkama yaslanmış, bacaklarımı iki yana açmış ve kollarımı kavuşturmuş durumdayım. Anima'sının kendini koruma duygusu yok olmalı, çünkü Scythe'ın yanından geçip kucağıma oturuyor.

Animus'um üzerimde başka bir anima hissettiğimde kusmak istiyor. "Leş gibi döl kokuyorsun," diye . "Çekil üstümden."

Bu muhtemelen kendini size sunan bir animaya söyleyebileceğiniz en kötü şeylerden biri, bu yüzden hala üzerimdeyken geri çekiliyor. "Siktir git!"

Burnumdan dumanlar ve o dumanlara bakıyor.

Yeti, "Eğer saçlarının kafanda olmasını istiyorsan, Sarah, git," diye uyarıyor.

Ama o dinlemiyor ve uzun tırnaklarını göğsümde gezdiriyor. "Biraz sığağa aldırman."

Uzun saçlarına bakıyorum. Anında tutuşuyor.

Sarah kulaklarımı mahvedecek bir ses tonuyla çığlık atıyor ve benden uzaklaşıyor, alevlere doğru kanat çırpıyor ve aşağı yukarı zıplayarak durumu daha da kötüleştiriyor. Yanık saçların keskin kokusu etrafı dolduruyor ve Savage burnunu kırıstırıyor.

Birisi kafasına bir sürahi elma suyu fırlatır ve alevler bir cızırtı ve bol miktarda dumanla söner, onu boğulmuş bir sıçan gibi bırakır, maskarası yanaklarından aşağı akar.

Çığlık atıyor ve etrafımızdaki erkeklere karanlık kıkırdamalar bırakarak uzaklaşıyor.

Ama Lyle Pardalia yemek salonuna girdiğinde herkes sessiz ve hareketsiz kalıyor. Scythe'ın sesi beynimi gıdıklıyor. "*Kaçmaya çalışacak.*"

Üçümüz de müdür yardımcısını hasta olmak ister gibi izleyen Aurelia Aquinas'a bakıyoruz. "*Nereden biliyorsun?*" Ben soruyorum.

"*Gözleri sürekli koridorda gezinip duruyordu.*"

Scythe diyor ki. "*Ama canavarlara değil.*

Pencerelere." "*Vay, vay,*" diye mırıldanıyorum.

"*Bu hiç işe yaramayacak.*"

Bölüm 14

Aurelia

A Tüm gençlik hayatınız boyunca izole ve yalnız yaşamamanın bir başka yanı da, TV dışı gerçek dramalara hiçbir zaman çok fazla erişimim olmamasıdır. Animus'un yemek salonundaki küçük masamda otururken

Akademi, dostum olması gereken üç canavarı krallar gibi otururken ve *diğer* korkunç canavarlar kelimenin tam anlamıyla onlara boyun eğerken izlemek 'kutsal bok' ölçeğimde oldukça yüksek. Eğer dramanın merkezi olmak böyle bir şeyse, bunu istemiyorum.

Scythe, sadece soğuk varlığıyla bir tahta dönüştürdüğü bir sandalyede otururken, erkekler ve kadınlar onunla konuşurken altlarına sıçıyor, boyun eğerek boyunlarını büküyorlar. Yarım saat içinde odanın çoğunu solgun, güzel dövmeli elleriyle tutuyor.

Savage kendisinden iki kat büyük bir aslanı tek bir darbeye yere serdi, sonra da her üç dakikada bir bana hançer fırlatmaya devam etti. Xander o ürkütücü beyaz parlayan gözleriyle içeri girdiğinde masamdaki tüm animaları korkuttu. Sonra, öncesinde ya da sonrasında tek bir kasını bile kıpırdatmadan bir *kızın saçlarını ateşe verdi*. Kız kendini ona doğru atmış ve zorla kucağına oturmuştu ama de! Zavallı kız çığlıklar atarak salondan dışarı koştu.

Ne yapacağımı bilmiyorum.

Çünkü *bunu* yapabiliyorlarsa, *benim* için ne yapacaklar? Savage beni öldüreceğini açıkça söyledi. Onlarla ilk tanıştığımda, Xander bana tüm Divan'ın

Yılanların hepsi 70'lerin tasfiyesinde öldürülmüştü ve Scythe tüm sırlarımı öğreneceğini söylemişti.

Onlara karşı kullanabileceğim herhangi bir plan çocukça görünüyor. Ama bir kez daha, delilik özelliğim devreye giriyor, çünkü bunun bir meydan okuma olduğu düşüncesi içimde küçük bir kıvılcım yaratıyor. Adrenalinin damarlarımda dolaşmasına neden oluyor. Eğer onları engelleyebilirim, bu benim zihinsel özgeçmişim için ne büyük bir başarı olur.

Yani A tipi bir kişiliğe sahip olabilirim. Annem ben beş yaşındayken öldü, bu yüzden emin olamıyorum ama sanırım kendimi kanıtlama ihtiyacımı babamdan ya da babam yüzünden alıyorum. Sadece benim durumumda, bu beni öldürtebilir.

Doğal olarak, etrafımdaki tüm animalar parlak kırmızı uyarı kordonlarıyla yeni adamları hemen fark ettiler.

"Kim bunlar?" Minnie dehşet içinde sorar.

Onları tanıımıyormuş gibi davranmanın en iyisi olduğunu düşünüyorum, bu yüzden sessiz kalıyorum. Neyse ki Raquel homurdanıyor. "Uzak dur, küçük kedicik. Kötü adamlar var orada."

Bir de bana sor.

Minnie bana iri iri bakıyor ve ben de dehşet içinde başımı sallıyorum, sanki 'arkadaşları için üzuldüm' der gibi.

Yani hâlâ psikopatlardan kaçmam gerekiyor ama akıllı olmam lazım. Geçen sefer kaçmak dışında gerçek bir planım yoktu. Bu sefer akıllıca bir plan yapacağım. Birinci aşama, onların eşim olduğunu tamamen inkar etmek olacak. Çiftleşme işaretimi sadece o zayıf anımda gördüler ve bir daha asla görmediler. Yanıldıkları gerçeğini kabullenebilirler. Xander da aynı fikirde gibi görünüyor çünkü Savage ile çiftleşme çizgisinde beni kurtardı. İkinci aşama, çıkış yolumun hangisi olduğuna karar vermem.

Müdür yardımcısı içeri girene kadar -hayır, ava çıkmış gibi *sinsi sinsi* içeri girene kadar- *kendimi* kaybettim ve tüm planlarımı pencereden dışarı attım -keşke şu anda *kendimi* pencereden dışarı atabilseydim, ama hepsi kilitli- çünkü içeri giriyor ve boğazımı parçalamaya hazırmış gibi *bana* bakıyor. Mükemmel ütülenmiş üç parçalı takım elbisesi içinde 1.80 boyundaki erkek alfa aslanı, ağzı açık kalmış halime doğru eğilmiş.

Kalbim durdu. Görüşüm bulanıklaşıyor. Boğazım çöküyor.

Lyle Pardalia ile daha önce iki kez karşılaştığımda da beni avlıyordu. Vahşi Tanrılar'ın kendi kişisel savaşçı meleği gibiydi. Vahşi ama rafine. Ölümcül ama kontrollü. Kendi ipini çelik gibi kavramış kuduz bir canavar gibi. Cehennem kadar seksi ve odadaki her anima ürperiyor ve bayılıyor. Yanımdaki Minnie hülyalı hülyalı iç geçiriyor ve diğer tarafımdaki Stacey kalçalarını sıkıyor. Hepimizin kendiliğinden ateşlenmemesine şaşıyorum.

Ama ki herkes biraz terbiyeli ve masamızdan sadece birkaç kız kıkırdaması . Lyle'in kehribar rengi gözleri neyse ki üzerimden kayıyor ve salonu tarıyor. Neredeyse rahatlayarak sarkacağım ve gerekirse yerimden sıçrayabilecek bir pozisyonda olmak için vücudumun yerini değiştirdiğimi fark edeceğim. Beceriksizce öksürüyorum ve sandalyemde rahat görünmeye konsantre oluyorum.

Erkek canavarlarla dolu bir odada yapabileceğiniz en kötü şey nedir? Beklenmedik bir şekilde kaçmak. Bu onların avlanma içgüdüsünü hemen harekete geçirir. Minnie'nin dosyasının ilk sayfasındaki uyarı kağıdında bile yazıyor.

"Burası sıcak mı, yoksa o şimdiye kadar gördüğün en ateşli şey mi?" Stacey mırıldanıyor.

Kızlar aynı fikirde mırıldanıyor ama ben çenemi kapalı tutuyorum çünkü o adamdan nefret ediyorum.

Lyle'in odanın enerjisini, Scythe ve diğerlerinin mahkeme kurduğu arka taraf da dahil olmak üzere, almasını izliyorum. Masamızı işaret etmeden önce onları incelerken ağzının kenarı neredeyse belli belirsiz seğiriyor.

"Yeni öğrenciler, benimle gelin. Animalar, ön tarafa, isterseniz." Sesinde otoritesinden asla şüphe etmeyen bir adamın derin kibirli tonu var ve her anima itaat etmek için sıçırıyor. Ben ona 'Öğretmen sesi' diyorum. Yine de dudaklarımı büzüp kendimi tutuyorum çünkü egom kıcımdan daha büyük ve şu anda yaralarını yalıyor. Bu adam beni çıplak gördü, isteğim dışında beni aldı ve sırf o öyle diyor diye ona itaat edersen lanetleneceğim.

Yani, itaat *ediyorum*, ama mümkün olduğunca yavaş. Kulağa önemsiz gelebilir ama bizim dünyamızda bu küçük, fark edilebilir bir isyan mesajıdır. Koridordan çıkmak için yanından geçmem gerekiyor, çünkü belli ki animus öğrencilerini toplamak için bekliyor, ama ben onu görmezden geliyorum.

geçip gidiyor. Bu onun kokusunu aldığım anlamına geliyor ve Vahşi Anne'nin yanında ağzım sulanıyor. Taze kolonyanın altında temiz deri ve sedir kokusu alıyorum, zengin ve baş döndürücü. Anima'm kızışmış bir sürtük gibi çılgına dönüyor ve arkamı dönüp vücudumu onunkine bastırma ve boynunu koklama isteğimi bastırmak zorunda kalıyorum. Bunun yerine, muhtaç olmamak için kendime bağıryorum ve çıkışa doğru sıçırıyorum, tepsimi çöp kutusuna atıyorum ve kapılardan aceleyle geçiyorum.

Koridorda Theresa nazik bir gülümsemeyle bizi bekliyor ve onu gördüğüme bu kadar sevineceğimi hiç düşünmemiştim.

Animus öğrencileri takip etmek için ayağa kalkarken sandalyeler arkamda gıcırıyor

Biz.

"Hanımlar," diyor Theresa nazikçe ve sanırım bunu sakınleştirmek için yapıyor.

Lyle'in etkisinden kurtulduk. "Sizi konferans salonuna götüreceğim, sonra da gruplara ayrılacağız. Hadi harekete geçelim."

Minnie sanki ikinci sınıftaymışız da geziye gitmek için otobüse biniyormuşuz gibi kolunu benimkine doluyor ve ikinci kez onun gibi bir yumuşağın buraya nasıl geldiğini merak ediyorum. Yine de onu yargılamıyorum, çünkü rahatladıktan sonra hareket beni sakınleştiriyor.

Dokunmaya muhtaç olduğumu biliyorum, bu yüzden elimdeyken bunun tadını çıkarabilirim.

Elli küsur ahşap , üniversite tarzı devasa bir amfiye yönlendiriliyoruz. Çok eski bir parlamento odası gibi görünüyor çünkü konağın geri kalanıyla birlikte inşa edilmiş, süslü ahşap panelli duvarları ve otuz küsur sıra çıkan uyumlu merdivenleri var. Ejderha parşömenleri odanın her köşesini ve ben burada oturmuş ejderhaların tartıştığı siyasi meseleleri konuşan, dumanlar tüten bir ejderha parlamentosu hayal edebiliyorum. Kundaklama meseleleri mi? Uçuş yolları? Hisse senedi fiyatları? Kim bilir, ama hepsi Yunanistan, İtalya ve Çin gibi yerlerden gelen eski paradan geliyor - Xander'ın gençlerinin en azından bir kısmını buradan aldığını düşünüyorum - yani konuşacak çok para var.

Theresa bizi odanın kapıdan en uzak ve arka tarafına oturtuyor ve ben hemen bunun stratejik olduğunu anlıyorum ve ona aşık oluyorum.

Bu şekilde, tüm erkekler bize gözlerini dikerek ya da özlemle bakarak içeri doluştuğunda, potansiyel taliplerimize iyice bakabileceğiz. Ama oturduklarında sırtları bize dönük olduğu için acı çekmek zorunda kalacaklar.

Yedi kalkanımın da tam güçle hazır olduğundan emin oluyorum. Sabah yemeği mideme mutlu bir şekilde oturuyor ve gözlemci olmaya ve planlarımı formüle etmeye hazır hissediyorum.

Scythe, Savage ve Xander birlikte içeri giriyor, merdivenlerden biraz yukarı çıktıklarında üçünün de gözleri beni buluyor. Ancak yüzleri bomboş ve hemen arkalarını dönüp seçtikleri koltuklara oturuyorlar. Sırtlarına bakarken yutkunuyorum.

Savage sandalyesinde arkasına yaslanmış, ellerini başının arkasında kavuşturmuş, sanki yaz tatili için gelmiş gibi dirseklerini dışarı çıkarmış. Xander'ın uzun, ipeksi siyah saçları ensesinde düzgünce bağlanmış ve hangi şampuanı kullandığını merak etmekten kendimi alamıyorum çünkü kesinlikle LFS çöpü değil. Scythe'ın gümüş rengi saçları salınıyor ve geniş omuzlarının siyah tişörtünü kaldırışı karnımın alt kısmına doğru küçük bir titreşim gönderiyor.

Çabucak başka tarafa bakıyorum.

Yerlerini alan diğer çocuklar sırayla gruplara ayrıldılar. Büyük bir kurt grubu var; kot pantolonlu, pasaklı, motorcu tipler. Birbirleriyle çoktan arkadaş olmuşlar ve kurtlar gibi sessizce konuşuyorlar. En az onlar kadar büyük bir kedi değiştirici grubu onlardan olabildiğince uzakta oturuyor, uzun yeleleri onları ele veriyor. Birkaçı ayrı ayrı oturuyor ve onların kaplan, panter ve yalnız kedi türleri olduğunu biliyorum.

Yırtıcı kuşlar, köpek ve kedigillerin arasında yerlerini alıyor; hepsinin kısa dikenli saçları ve birçoğunun parlak piercingleri var.

Bu ayrı yollar bizim için tamamen içgüdüseldir ve bunu hepsinin tartışmadan sessizce yerlerini almalarında görebilirsiniz.

Yakışıklı, tanıdık bir yüz kuşlara katılmak için içeri girince bir an duraksadım. Dikkat çekmek için büyük pazuları ve sadece birkaç hafta önce Charles Halfeather'ın malikanesinde takıntı haline getirdiğim koyu sarı dikenli saçları var.

Gaga seyircileri tarıyor ve beni görüyor, dudaklarının kenarları bir gülümsemeye dönüşüyor. Elimi kaldırıyorum ve o da elini kaldırıyor.

saçında mavi ve turuncu çizgiler olan bir adamın yanına oturmadan önce.

Gaga, Halfeather için çalışan bir güvenlik görevlisiydi. O soğuk yerde bana karşı çok nazikti ve Animus Akademisi'ne katılmak için çağrıldığını söyledi. Onu tamamen unutmuştum. Ama hemen gerildim çünkü Savage'ın kafası Gaga'nın yerine oturmasını izlemek için dönüyor ve kartalın yüzünü kırmaya söz verdiği anı beni çılgınca bir paniğe sürüklüyor.

Eğer Gaga olmasaydı, Ben amcam gecenin bir yarısı beni uyandırıp psikopatların benim geldiğini söylemeyecekti. Bu kuşa borçluyum ve eğer ölürse kendimi asla affetmeyeceğim.

Minnie sanki akademi konusunda gergin olduğumu düşünüyormuş gibi bacağımla okşuyor ve ben de ona gülümsüyorum.

Savage kalabalığın ortasında Beak'e saldırmaz, değil mi?

Yapar ?

Ama kurt oturduğu yerde kalıyor ve ben yavaş bir nefes alıyorum.

Büyük tarikat gruplarının arasında diğer tarikatların küçük grupları yer . Yılanları hemen seçebiliyorum çünkü her zaman gotik tarzda giyiniyorlar, tamamen siyah ve gümüş donanım. Sırtlanların yanında sadece iki tanesi oturuyor, onlar da benzer şekilde giyiniyorlar ama belirgin bir kıvrıkcık kaş dövmeleleri var.

Kapıda bir itiş kakış olur ve biri cırtlak bir *havlama* sesi çıkarır. Saldırganlığa karşılık olarak üç kurt ve iki kuş canavar formlarına bürünüyor. Kafalarımız, Lyle'in iki adamı kabaca ayırarak durduğu konferans salonunun girişine doğru kırbaçlanıyor.

"Vahşi grup," diyor sakince, hırlayan ve kapışan her iki adamı da yakalarından tutup dışarı çekiyor. Onları dışarıda bekleyen muhafızlara teslim ettikten sonra uzun bal sarısı yelesinin tek bir teli bile yerinden oynamadan içeri giriyor.

Lyle kürsüdeki yerini alıp herkesin irkilmesine neden olan gür bir sesle "Geri kayın" dediğinde hepimiz şaşkınlıkla bakakalıyoruz.

Bir şahin alçak sesle bir çığlık atıyor ve hepsi teker teker insan formlarına geri dönmeden önce bir an debeleniyor gibi görünüyor.

Çıplak erkek kışları kemik çıtırtıları ve kıkırdak patlamalarıyla ortaya çıkıyor. Gardiyanlar etrafta dolaşıp yırtılan kıyafetlerin yerine turuncu tulumlar dağıtıyor.

Lyle sanki bu onun için normal bir iş günüymüş gibi hemen bir slayt gösterisi başlatır.

Animus Akademi'ye Hoş Geldiniz

Asil liderimiz bize derin, bakkal listesi gibi, kırılmış sesiyle konuşuyor, gözleri sanki herkesi aynı anda içine alıyor. Daha önce onun gibi bir öğretmen görmemiştim ve o konuşurken dinleyicilerden kimse ses çıkarmıyor. "Hoş geldiniz. Sizin sınıfınızdaki kuduz ve en vahşi öğrenciler daha sonra benim tarafımdan brifing için dışarı çıkarıldı. Geriye kalanlar, önümüzdeki birkaç dakika boyunca beni dinleyebilecek durumda sayılır.

"Animus Akademisi'nin amacı, sizi daha geniş bir topluluk içinde üretken ve güvenli bir yaşama hazırlamaktır ve buna değişmeyen insan dostlarımız da dahildir. Biz üç yıllık uygulamalı bir programız. Ne duymuş olursanız olun, burayı bir hapisane olarak düşünmekten hoşlanmıyorum. Burada konseyin emri üzerine bulunuyor olabilirsiniz, ancak bir şans vererseniz oldukça keyifli olabilir."

Birkaç kişiden fazlası bununla alay ediyor, ancak Lyle onlara etkilenmemiş bir bakış atınca hemen sessizleşiyorlar.

"Kurallar her yere asıldı, bu yüzden onları ve ilgili cezaları kaçıramazsınız. Ve beni duymanızı istiyorum çünkü ciddi suçlara karşı *sıfır tolerans politikam* var. Uyarı yok. Bir kişiye ya da nesneye verdiğiniz herhangi bir zarar ya da hasar için cezalandırılacaksınız. A sınıfı suçlar benim değil ve yargılanmak üzere Canavarlar Konseyi tarafından götürüleceksiniz. Dış dünyada geçerli olan kanunların aynısı burada da geçerlidir ve suçlu bulunursanız Blackwater Cezaevi'nde hapis cezası alırsınız. Burada hepimiz yetişkiniz ve sizden de davranmanızı bekliyorum.

"Son olarak, sizi neler bekliyor. Zaman çizelgeniz odalarınızda size verilen bilgi paketinde yer alıyor, ancak aşağıdaki bölümlere ayrılacaksınız

daha küçük gruplar. Ayrıca bazı derslerde anima-animus gruplarına ayrılacaksınız."

Derslerimizi gösteren slayta bir göz atıyorum ve Minnie parlak kalemi ve küçük defteriyle özenle notlar alırken kıkırdamaya başlayınca içim cız ediyor. Lyle dersleri yüksek sesle okuyor.

Hayvanlar Hukuku 101
Hayvanlarda İçgüdülerin Kontrolü
Güvenli Vites Değiştirme
Yetkilerin Güvenli Kullanımı
İnsanlarla Nasıl Arkadaş Olunur Güvenli
ve Rızaya Dayalı Cinselliği Uygulama
Güvenli Kur Yapma Davranışları
Öz Savunma

"Ben Yani heyecanlı tarafından Bu!" Minnie
fısıldar için Ben. "It'll Neler öğreneceğimizi
görmek büyüleyici olacak!"

"Evet, ben de," diyorum, sesimi olumlu çıkarmaya çalışarak... ta
ki amfinin sessizliği ikimizin de dehşetle kürsüye bakmasına neden
olana kadar

-

Lyle'in hançer gibi bir bakışla bize baktığı yerde. "Paylaşacak bir
şeyiniz var mı Bayan Aquinas, Bayan Devi?" diye sorduğunda kanım
donuyor.

"Adımı biliyor, bu ne lan?" diye mırıldanıyor Minnie.

Başımı sallıyorum ve "Hayır, üzgünüm" diyorum.

Bana dik dik bakıyor. Kelimenin tam anlamıyla gözleriyle beni
öldürmeye çalışıyor. "Ben öyle düşünmüyordum," diye kestirip atıyor ve
arkasını dönüp ekranı işaret ediyor.

Dramatik olmamaya çalışıyorum, gerçekten çalışıyorum, ama
hayal kırıklığı içinde yumruklarımı sıkarken sinirlerim kelimenin tam
anlamıyla kendilerini dikmeye çalışıyor. Buradan başarıyla
kurtulduğumda Lyle Pardalia'nın *öfkeden* kuduracağını bilmekten
daha fazla zevk alacağım bir şey yok.

Bölüm 15

Aurelia

Lnümüzdeki birkaç dakika boyunca okul değerleri hakkında konuşmaya devam etti ve tam hepimiz kıpırdanmaya başlamışken konuşmasını bitirip bizi rehberlerimize teslim etti.

Theresa bizim onunla kalmamızı işaret ederken, çocuklar Lyle ve iki büyük ayı değiştiriciden sonra özel programları hakkında konuşmak için. Muhtemelen 'mobilyalara nasıl asılmamanız gerektiği' ya da 'halıları neden çiğnememeniz gerektiği' ve diğer önemli şeyleri içeriyordur. Yine de, Scythe'ın geniş sırtına bakarken itiraf etmeliyim ki, yakında benim de bu derse ihtiyacım olabilir. Anima'm arkadaşlarımızın gidişini görünce dehşete düşüyor ama Minnie ikimizden birinin unutmaması ihtimaline karşı her şeyi yazdığını gururla gösterirken iyi bir dikkat dağıtıcı oluyor.

Hayvanat bahçesi bekçisinin haki şortunu ve düğmeli gömleğini giymiş kızıl saçlı bir adam, siyah bir bezle örtülü büyük bir kafes taşıyarak tiyatroya girer.

"Pekâlâ animalar," diyor Theresa. "Dün de konuştuğumuz gibi, işin talihsiz yanı, çok sayıda animusun ortasında sadece birkaç animasınız. Buradaki canavarların çoğu eş arıyor ve genel olarak, en azından birbirlerine karşı oldukça saldırganlar. Akademi birkaç yıl önce animaları olan öğrencileri kabul etmeye karar verdiğinde, asil müdürümüz topluluğun endişelerine bir çözüm buldu. Göster onlara Rick."

Müdürün henüz ortaya çıkmadığını hayal meyal fark ediyorum. Lyle, yardımcısı olarak tüm yüzleri yapıyor gibi görünüyor-

iş üzerinde.

Sabrina fısıldayarak, "'Talihsiz gerçek' konusunda şaka mı yapıyor? Burada cenneteyim."

Connor onaylayarak homurdanıyor.

Rick büyük bir coşkuyla, "İyi günler, öğrenciler! Ben okulun değişmiş ve kuduz hayvanlarının baş veterineriyim. Bu minik yaratıkları Brezilya açıklarındaki küçük bir adadan temin ettik, böylece her birinizin koruyucu bir arkadaşı olacak. Şimdi, nimpinler küçük görünebilir, ama istediklerinde çok güçlüdürler." Örtüyü yavaşça kaldırarak, avuç içimden daha büyük olmayan, gıcırdayan, yuvarlanan ve kafesin her yerinde havalanan bir sürü küçük, çok renkli tüy yumağını ortaya çıkardı.

Hepimizin nefesi kesildi.

"Oh, çok tatlılar!" Minnie ciyaklıyor.

"Bacakları bile var mı?" Raquel gözlerini kısarak onlara bakıyor.

"Kesinlikle öyle!" Rick bir kapıyı açıp bize göstermek için bir tanesini dışarı çıkarıyor. Nimpin ince, tüylü bir deniz mavisini kürk topundan başka bir şey değil ve bize geniş, yuvarlak gözleri ve sevimli bir 'merhaba' cıvıltısı çıkaran sevimli küçük sarı gagasıyla göz kırpmıyor. Kolları ya da görebildiğim herhangi bir üst uzvu yok. Rick onu ve bize dikdörtgen şeklinde iki sarı ayağını gösteriyor, ancak ben herhangi bir bacak göremiyorum. "Ayrıca avlanma içgüdünüzü ya da av dürtünüzü tetiklemezler çünkü annelik ya da babalık içgüdüsünü tetikleyen bir feromon salgırlar. Vahşi doğada bazen diğer hayvanlar tarafından yavru olarak alınırlar. Bu onların asıl savunma mekanizmaları dışında tek savunma mekanizmalarıdır, o da yüksek frekanslı psişik bir çığlık atmaktır ki bu çığlığı duyan herhangi bir insanı ya da hayvanı felç eder. Tesadüfe bakın ki bu adamları güçlerini yönlendirmeleri için eğittim, böylece hedefli saldırılar yapabiliyorlar."

"Yani..." Minnie, "Köşeye sıkışırsak bizi koruyacaklar mı?" diye sordu.

Rick başını sallar. "Bir rakibi kolayca etkisiz hale getirirler ve sahipleri kendilerini tehdit altında hissettiklerinde harekete geçmek üzere eğitilirler. Oldukça empattırlar, bu yüzden yardımcı hayvan olarak iki katına çıkarlar. Son birkaç yıldır bizim için gerçekten çok iyi çalıştılar ve anima'nız onları sevecektir."

Rick her birimize ayağına küçük gümüş bir zincirle bağlı bir bilgi kartı olan bir nimpin verirken Minnie'yle sessiz ve hoppa bir bakış alışverişinde bulunuyorum.

Nimpin'im parlak okyanus mavisini bir yaratık ve onu avucumun içine oturttuğumda mutlu bir şekilde cıvıltıyor. Bilgi kartında şöyle yazıyor:

Benim : Henry

Doğum günüm: 25^{inci} Aralık

Yaşım: 2 yaşında

Ben yerim: Böcekler, örümcekler, her türlü çilek ve yaprak

Anında aşık olduğuma ve onu hayatım pahasına koruyacağıma karar verdim.

Akademiden ödünç alınmış olmaları gerekiyordu ama Henry'nin tatlı yuvarlak yüzüne ve iri, sıvı siyahı gözlerine bir kez baktığımda bunu daha az umursayamam. Görünüşe göre kaçarken yanımda bir züppe olacak. Tanrı biliyor ya, orada biraz güvenliğe ihtiyacım olacak.

Rick her birimize içinde kullanmaları için eğitildikleri minik bir kum kabı ve yumuşak, minyatür bir fırça bulunan küçük birer torba veriyor. Onları veteriner hemşirelerin aylık kontrollerine götüreceğiz, bu da randevularımıza uyma yeteneğimizi test edecek.

Minnie'nin nimpini kanarya sarısıdır ve 'Gertrude' olarak adlandırılır, ancak Minnie ona hemen Gertie demeye başlar.

En son okul benzeri bir ortamda bulunduğumda ilkokuldaydım ve hiç bu kadar yoğun olmamıştı. İnternet yerine yüz yüze eğitim almak bir yenilik.

Yine de burada eski okulumda hiç yapmadıkları şeyler yapıyorlar. Birincisi, Rick ayrıldıktan sonra Theresa duş aldığımızdan ve solucan ilacımızı aldığımızdan emin olmak için hijyenimizi kontrol ediyor. Sadece Raquel ve ben LFS kullanmak zorunda kaldık ki bu ikimiz için de çok utanç verici. Hiçbirimiz gerçek hijyen sorunlarımız olacak kadar vahşi değiliz. Aslında, çoğunlukla tam tersi. Raquel ve ben hariç herkes etkilemek için giyiniyor, ki bu hem animus hem de anima için eşlerini bulmaya çalışmak için doğal bir şey.

Minnie baştan sona benim ilham kaynağım, çünkü muhteşem kıyafetlerini özenle seçti. Raquel çift denim kıyafetlerini giymeyi tercih ederken, ben üç eski bluzumu giymek zorunda kalacağım

dönüşümlü olarak. Ne yazık ki Minnie'nin kıyafetlerinin hiçbirisi bana uymayacak ve biz yeni öğrencilerin öğrenci köyüne girmesine henüz izin verilmiyor.

Gerçi fark etmez; dikkat çekmek istemiyorum.

Theresa daha sonra burada bulunmamızla ilgili duygularımız hakkında konuşmamız gereken ilk grup terapisi seansımıza başlıyor. Hepimiz teker gidiyoruz ve duygularımız ilgisizlikten öfkeye kadar değişiyor.

Sıra ona geldiğinde Minnie ellerini birbirine kenetler. "Sanırım burada olmam gerekiyor. Bazen bazı şeyleri kontrol etmekte zorlanıyorum."

"'Şeyler' derken neyi kastediyorsun?" Theresa sorar.

Arkadaşımın yanakları pembeleşti. "Üzgün olduğumda, sanırım." Bu konuda daha fazla konuşmayı reddediyor ve ben de bunu kesinlikle anlıyorum. Cesaretlendirmek için dizini okşuyorum ve cildinin pırıltılı bir pudrayla parladığını fark ediyorum.

Sıra bana geldiğinde, Sabrina "Kocanı gerçekten öldürdün mü?" dediğinde ağzımı zor açtım. Tanıdık geldiğini düşündüm, *Animalia Today*'de yüzün vardı. Yine de fotoğrafının olmaması garipti. O yorumu çok iyiydi."

Sabrina'nın güzel, kusursuz pudralı yüzüne bakarken ağzımın açık kalmasını engellemem gerekiyor, çünkü on beş saniyelik şöhretim işe yaramaz bir yalanla boşa gitti. Ve tabii ki hiç fotoğrafım yoktu, telefonumda çektiğim ve sonra hızla sildiğim birkaç selfie dışında fotoğraf çekecek kimse yoktu. Bir fotoğraftan çiftleşme izini göremezdiniz ama yine de paranoyaklaşmıştım. "Yangını ben çıkarmadım ama evet, geri alındım ve gerçekten burada olmak istemiyorum." Omuz silktim, diğerlerinin çoğunun gibi otantik isyancı rotasını seçtim. En azından gerçek buydu.

Theresa empatiyle başını sallıyor ve seansımız sona eriyor. Daha sonra yeni 'öğretmenlerimiz' tarafından yapılan bir dizi konuşmaya geçiyoruz; bunların arasında bize fiziksel savunmayı öğretecek olan Ruben Lunaris adındaki gerçek anlamda dev sakallı kurt da var.

Şahsen ben bu dersler için sabırsızlanıyorum çünkü insan formundayken hayatımı kurtarmak için dövüşemiyorum ve canavar formundayken de hiç dövüşmek zorunda kalmadım. Yıllar boyunca kafes dövüşlerini izlemiş olsam da, bu hareketlerin hiçbirini kendim nasıl yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok.

Günün geri kalanında biz animalar ve nimpinlerimiz derslerimize animus arkadaşlarımız olmadan giriyoruz. Küçük Henry kendini benim

Omzumdaki küçük, yumuşak cıvıltılı ağırlığı beni topraklamaya yardımcı oluyor. Üç canavar her zaman zihnimin bir köşesinde oturuyor, bana ve anima'ma musallat oluyorlar. Sanki nereye gidersem gideyim, etrafta olmasalar bile gözlerinin beni izlediğini hissedebiliyorum. Bu tüylerimi diken diken ediyor ve sonra Savage'ın *bir* keresinde bana nasıl dokunduğunu düşünüp tahrik oluyorum. Ne zaman böyle düşüncelere kapılsam Henry omzumdaki bir telefon gibi titriyor. Beni hemen kendime getiriyor ve onu Minnie'den sonra en sevdiğim kişi yapıyor.

Giriş dersleriyle geçen uzun bir günün ardından akşam yemeğine gidiyoruz ve Connor mutlu bir şekilde bize çiftleşmemiş erkek yurtlarında kim kimdir dedikodusunu yapıyor. Oturduğumuzda ve koridora göz attığımda, arkadaşlarımdan burada olmadığını görerek rahat bir nefes aldım. Scythe'ın kahvaltı yapmadığını, Xander ve Savage'ın ise kesinlikle kahvaltı yaptığını fark ettim. Savage bir keresinde bana Scythe'ın sadece çiğ balık yediğini söylemişti ve burada hiç balık görmedim - ama burnumu yanlış yere sokuyorum, enerjimi bunu düşünerek tamamen boşa harcıyorum.

Kendimi azarlamakla o kadar meşgulüm ki, dikenli koyu sarı saçlı ve uzun atletik vücutlu erkeğin yanıma bir sandalye çektiğini fark etmiyorum, ta ki Beak "Merhaba Lia" diyene kadar.

Şiddetle irkiliyorum ve sonra saklamaya çalışarak öksürüyorum. "Gaga mı?"

Yakışıklı, bronz tenli ve beyaz dişleriyle sırıtıyor. Ona belli belirsiz gülümsüyorum, ancak onunla burada karşılaşmak konusunda ne hissettiğimden emin değilim. Üç psikopatla tanışmadan önce, Gaga'ya ağzımın suyu akıyordu ve o da benimle flört ediyordu. Yalnız ve çaresiz bir aşüfte olan anima'm ona hemen karşılık verdi.

Halfeather'la evlenmeye zorlandığımda bana yardım etmek için hiçbir şey yapmadı. Öte yandan, güçlü canavarların siyasi entrikalarını engellemek için hiçbir şey yapamadı, özellikle de bunlardan biri Yılan Kral'sa. Ona nasıl kızabilirim anlamıyorum.

Yakındaki masalardan birkaç canavar kıskançlıkla ona bakıyor. Henry güven verici bir şekilde omzumda zıplıyor ama bu beni

Savage ve Xander'ın her an içeri girebileceği düşüncesiyle gerildi.

"İyi misin?" diyor yüzüme bakarak. "Gerçekten endişelendim-"

"Evet, iyiyim," diyorum hızlıca, gözlerim etrafta geziniyor. Kaçışımın ayrıntılarını ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi. "Ben... kaçtım ama beni yakaladılar."

Boynunun arkasını ovuşturuyor, bu da büyük pazusunu esnetiyor. Bunu bana kaslarını göstermek için bilerek yaptığını biliyorum. En iyi haliyle tavuskuşu. Yakışıklı bir adam ve bir zamanlar onunla seve seve yatağa girebilirdim. Şimdi arkadaşlarımla tanıştım, vücudum diğer erkeklere aynı şekilde tepki vermiyor.

"Evet, duydum. Kurtarma ekibinden kaçmak imkânsız." Sonra sesini alçaltıyor, gözleri sanki birini arıyormuş gibi koridorda geziniyor. "Sana sorun mu çıkarıyorlar? Olman gerek-"

"Evet, evet," diyorum hızlıca, dinlemiyormuş gibi yapan diğer animalara karşı temkinli davranarak. "Beni kontrol ettiğin için teşekkürler, Gaga. Her şey . Sadece... kendine dikkat et." Dikkat etmesi gereken erkekleri işaret etmek için gözlerimi büyütüyorum. Onu neden yalnız bıraktıklarını anlamıyorum. Sanki işlenmeyi bekleyen bir cinayet gibi görünüyor.

"Oh, benim için endişelenme." Gerçekten gülüyor.

"Endişelenmiyorsun. Hiç mi?" Kızgın bir şekilde söylüyorum.

"Yani, sen onların gardiyanlarından biriydin."

Koltuğunda kayarak diğer kızlara bakıyor. "Evet... peki, sizinle özel olarak konuşabilir miyim?"

"Gerçekten gitmen gerek, . Benimle konuşursan başın gerçekten belaya girebilir."

"Ama-"

"*Git*, cidden." Kapıya tekrar bakıyorum ama boş.

İç geçiriyor ve elini tekrar saçlarının arasında gezdiriyor. "Pekala, eğer... bir şeye *ihtiyacın* olursa, hemen bana gel, tamam mı?"

Sesindeki ima yüzümün neden oluyor. Tek yaptığım tabağıma hızla göz kırpmak olduğunda, isteksizce ayrılıyor ve

diğer yırtıcı kuşlarla birlikte masaya geri döndü. Arkadaşları ona sırtıtırken, diğer tarikatlardan canavarlar kıskançlıkla ona bakıyor.

"Eski erkek arkadaşın mı?" Sabrina biraz fazla rahat bir şekilde soruyor.

"Hayır. Sadece hiç gereken bir yerden gelen biri."

"Kızım," diyor Minnie başını sallayarak, "ne demek istediğini çok iyi anlıyorum."

Animus'ların animalara nasıl yaklaşılabacağına dair bir sistemleri olduğu ortaya çıkar. Beak masasına döndükten birkaç dakika sonra, yaşlı bir şahin ve arkadaşları ile karşı karşıya gelir. Kollarının her yerinde tüyler olan iri yarı erkekler Beak ve arkadaşlarını dört bir yandan kuşatır ve eğilerek açıkça tehditkâr bir şeyler söylerler.

"Yaklaşmamalıydı," diye mırıldandı Connor bize. "Bize ilk önce en kıdemli öğrencilerin yaklaşması gerekir. Sonra da hiyerarşi aşağıya doğru iner. Önce aynı emirler dener, sonra diğer emirler dener. Bunun için muhtemelen onun tüylerini yolacaklar."

Herkes sessiz ama hararetle tartışmayı izlerken kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Salonun kenarlarında devriye gezen muhafızlar grubu dikkatle izliyor ama müdahale etmiyorlar. Sonra Gaga kollarını iki yanına dayayarak sandalyesine oturuyor ve sırtıtıyor. Ne dediğini anlayamadığım bir şey söylüyor ama yaşlı şahin gözle görülür bir şekilde , kaşları havaya kalkıyor ve sonra başını sallayıp gidiyor.

"Ya da değil mi?" Connor kaşlarını çatar.

Gaga masamıza ve bize göz kırpmıyor.

"Vay anasını." Stacey etkilendiğini söylüyor. "Görünüşe göre kuşların yeni bir gagalama düzeni var."

Ckapt'ca 1W

Vahşı

W Dişlerimin arasında bir sigara, akbabanın ölü bedenini akademinin arka tarafındaki yükleme iskelesinin karanlığına doğru sürüklüyorum. Onu akademi markalı bir çarşafa sararak Beni daha sonra ortalığı temizlemekten kurtardı ama sıırılsıklam olmuş ve hala kan izleri var. Her iki kolu da yuvalarından çıkmış ve sadece tendonlarıyla tutunuyor - hiçbir zaman düzenli bir yaratık olmadım, sınıfımızda bize nasıl düzenli olacağımızı öğretmeye çalışsalar da. Dramatik bir şekilde iç çekerek onu bekleyen iki forklift kardeşin ayaklarının dibine bırakıyorum.

"Teşekkür ederim efendim," diyor Bertie.

"Ayı Bert," diye şarkı söylüyorum sigaramın etrafında, "tüm kir ve parıltı." Başımı eğip derin derin düşünüyorum. "Yoksa flört ve bakış mı olmalı?"

Cesedi yeni doğmuş bir bebekten farksızmış gibi kollarına alırken bana sırtıyor. "İkincisini beğendim."

"Evet, ben de."

dişlerimizi göstererek sırtıyoruz.

Kamyonetlerini yüklerken onlara el sallıyorum, buruk dumanı ciğerlerime çekiyorum. Damarlarımda cızırdayan nikotin kurt bedenime hiçbir şey yapmasa bile, aşırı aktif zihnimi sakinleştirdiğini düşünüyorum.

Birkaç saniye sonra yeni melodimi mırıldanıyorum, ellerimi ceplerime sokuyorum ve içeri giriyorum. Xander çevredeki güvenlik kameralarının içine etti, böylece küçük Lyle'in burada olduğumuzdan haberi bile olmayacak.

İçeri döndüğümde Scythe beni bekliyor ve suratı asık. "Vahşi." Kardeşimin sesi onaylamıyor. "Arkanda kan bırakma konusunda sana ne demiştin?"

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, duman çıkararak. "Yine de bir paspas getirdim." Kan, onun hassas köpekbalığı burnunu rahatsız ediyor.

Scythe, Xander'a çamaşır suyunu getirmesi için bir düşünce mesajı göndermeden önce bana karanlık bir bakış fırlatıyor.

Etrafta bu kadar canavar burun varken, bir akbabanın can kanının kokusu mutlaka dikkat çekecektir. Akademide toplanacak çok sayıda düşman var ama öldürdüklerimizi belli edemeyiz. *Dışarıda* herkesin bundan haberdar olmasını sağlarız ama burada Lyle'in konsey celladını çağırması ihtimaline karşı bunu gizli tutmalıyız.

Xander birkaç dakika içinde çamaşır suyuyla gelir, burnunu kırıştırır - kokusundan değil, temizlemek zorunda olduğu gerçeğinden. Titiz ejderha prensi.

Ben de yüksek sesle bir savaş çığlığı atarak pençelerimi çıkarıp ona saldırdım. "Hee- yah!"

Xander homurdanıyor ve saptırmaya çalışıyor ama şimdi kolu tam istediğim yerde ve bileğinin derisine bir darbe indiriyorum. Her iki da isabet ettirdim ve atardamarlar şiddetle açılarak yere sıçradı.

"Oopsie!"

"Siktir!" Xander çamaşır suyunu bırakıp bana doğru hamle yaptı ama dişlerimi göstererek eğildim ve onu yere düşürdüm, tam öldürdüğümün kanının uzun çizgisinin üzerine. Diğer bileğini de kesiyorum ama ısıklıyorum ve ağır ayaklar koridoru dövmeden önce birkaç dakika hayvanlar gibi boğuşuyoruz. Xander'ın göğsüme derin bir darbe indirmesine izin verdim ve kan her tarafına sıçradı. Muhafızlar ortaya çıktığında tekrar ayağa kalkmış, birbirimizi kabaca itiyorduk. Scythe görünürde yok, çamaşır suyu şişesi de öyle.

Yer kan gölüne dönmüş. Akbaba, ejderha ve kurt karışımı. Xander bana teşekkür etmeli. Artık bunu temizlemek zorunda değil. Cezalı bir herifin yapması gerekecek.

Ben yardımseverim.

"Kestin !" diye bağılıyor muhafızlardan biri, kahvaltıda yiyebileceğim küçük bir kurt. Ama arkasında Ruben yürüyor.

"Şimdi neler oluyor Savage?" diyor rahatça, gözleri olay yerini değerlendirmek için etrafta geziniyor. Kurt Dede silah bile taşıyor, kendi başına yetiyor.

"Bana tuhaf tuhaf baktı," mızızlanıyorum, öfkeyle bileğinden fıskıran kanı durdurmaya çalışan Xander'ı göstererek. Reuben beni köşeye sıkıştırdığını düşünüyor çünkü beni *telafi* derslerine soktular, değil mi? Aurelia'nın sınıfında olmak istiyorum ama görünüşe göre o vahşi değil ve B sınıfının ekstra güvenliğine ya da yardımına ihtiyacı yok. Beni düzgün yazmayı öğrenmeye zorluyorlar, Scythe bundan memnun ama ben değilim. Tek avantajı, enerjimizi yakmak için fazladan dövüş dersleri almamız. Ruben'i burada takdir ediyorum, çünkü artık benimle dövüşecek tek kişi o. Diğerleri çok zayıf.

Ruben bana gözlerini deviriyor ve ben de hırlıyorum. "Elbette öyle, dostum. Hadi, revire gidelim o zaman."

Xander'ın ateşli bakışları cinayet vaat ederken o bunu büyük bir görev gibi görüyor. Kimse bakmazken, kıcıma doğru yakıcı bir alev fırlatıyor. Bana çarpıyor ve çok yanıyor ama sırf onu için sesimi çıkarmıyorum. Ejderha ateşi normal ateşin vermediği yepyeni bir şekilde acıtıyor ve eğer yeterince kötü vurursa kemiklerinizi eritebiliyor.

Sanırım Xander bir şeyler yapmak için hastaneye gidiyor çünkü ejderha büyüü yaralarını dakikalar içinde iyileştiriyor. İkimiz de bundan bahsetmiyoruz ama ben de tıbbi kanadı tekrar görmek istiyorum, bu yüzden memnuniyetle kabul ediyorum.

Daha sonra, işe yaramaz yara sargılarıyla, çünkü şifacılar güçlerini basit yaralanmalar için harcamazlar, Scythe yeniden ortaya çıkar ve Xander'la birlikte yemekhaneye giderler. Akşam yemeği için herkes kafeteryaya yığılır çünkü tatlı olarak cheesecake vardır. Birisi Scythe'a sevdiği sashimiye getirmiş, o da hemen ona saldırmak istiyor. Ben aç değilim ve sinirli bir şekilde yatakhaneimize geri dönmekle yetiniyorum.

Aurelia'dan nefret ettiğimi biliyorum ama içimdeki canavar beynimi kısıpaca almış durumda. Ona hükmetmek, boyun eğmesini sağlamak ve benim regina'm olarak sahiplenmek istiyor.

Bazen içimdeki kurt galip gelir ve pes etmek zorunda kalırım. Bu da o zamanlardan biri.

Kendimi yine onun odasına doğru sürüklenirken buluyorum. Nerede kaldığını hemen tespit ettik ve belki de bu kötü bir şey çünkü artık kurdum her gün oraya gidebiliyor.

Öğle yemeği molası sırasında, tamamen güvenlik nedenleriyle odanın içinde ne olduğunu görmek için etrafı kokladık. Eşyalarını inceledik ve hiçbir eşyasının olmaması kafamızı karıştırdı. Neden ailesi ona kıyafet getirmemişti? Bu, kurdumun protesto için sızlanmasına neden oldu. Araştırmalarımızdan annesinin yıllar önce öldüğünü biliyoruz, ama ona yardım eden *bazı* akrabaları olmalı. Ailesi çok zengin ve neden bir kartal olarak bile teyzesinin arazisinin arkasındaki o küçük kulübede yaşadığını anlamıyorum. Neden ailesindeki kartallarla birlikte yaşamaya gitmedi?

Şimdi, onun alanında olma ihtiyacımı kontrol edemiyorum. Onunla fiziksel olarak birlikte olamıyorsam, bu bir sonraki en iyi şey çünkü kokusu eşyalarının her yerinde.

Çiftleşmemiş dişi yatakhanesinin dışındaki iki bekçi tam bir baş belası ve onlardan biri dün gözüme kestirdiğim Doğu Kahverengisi. İkisiyle de uğraşmak on beş dakikamı alıyor.

İşim bittiğinde Scythe'ın ayarladığı güvenlik kartını kullanıyorum ve heyecanla merdivenleri çıkıp çılgınca bir sırtışla odasına giriyorum.

"Lee-uh," diye şarkı söylüyorum boşluğa doğru, muzaffer bir edayla. Odayı şöyle bir kokluyorum. Soldaki yatak kaplan yavrusunun, sağdaki ise Aurelia'nın yatağı. Hiç düşünmeden ona yöneliyorum, botlarımı tekmeliyorum, örtüleri çekiyorum ve serin çarşafların içine tırmanıyorum.

Onun sıcaklığıyla hala sıcak olmadıkları için biraz sinirliyim, ama onun lezzetli vanilyalı kek kokusuyla sarmalandığımda, kederli bir mızıltı çıkarıyorum. Battaniyeleri üzerime çekerek yan yatıyorum ve burnumu yastığına gömerek ona sokuluyorum.

Çocukluğumdan beri uyumak bana göre bir şey değildi ve burada, bu yerde, dün gece gözümü bile kırpmadım, kurdum yakınlarda bir yerde regina'mızın soğuk bir yatakta tek başına uyuduğunu hissetti. İzin veriyorum

Onunla sarhoş olurken, terli teninin ve kulağımdaki yumuşak, muhtaç inlemelerinin anısıyla gözlerim düşüyor.

Sertleşene kadar içimi çekip tekrar dışarı çıkıyorum ve etrafa bakıyorum. Burada, onun özel alanında olduğumu, her şeye dokunduğumu bilmesini istiyorum çünkü artık benim de. Bilmesi gerekiyor.

Ona sahip olduğumu *bilmesi* gerekiyor.

Ona tahsis edilmiş çekmecelere bakarken kendi kendime homurdanıyorum. Her birini çekip açıyorum ve iyi bir önlem için etrafı karıştırıyorum. Sadece üstteki iki çekmece kullanılıyor, gerisi boş. Sahip olduğu şeyler başlangıçta çoğunlukla derli toplu, ama her şeyi burnuma götürdüğümde, hepsi mutlu bir karmaşa.

Sonra iç çamaşırı çekmecesini buldum.

Heyecanla her bir parçayı tek tek kontrol ve daha bitmeden öfkeden hırlamaya başlıyorum. Yedi çift iç çamaşırı var, çoğu yıpranmış, solmuş ve hatta bazıları delikli. Bir zamanlar Yılan Sarayı'nın prensesi için bu gerçekten garip. Anima'sı bir kartal olsa bile, babası sahip olduğu tüm parayla ona bakıyor olmalıydı.

Bir çift sarı renkte ve üzerinde tanıdık bir karakterin yüzü var ve hemen cebe atıyorum çünkü çizgi film karakteri bir deniz süngeri bile olsa iç çamaşırında bir erkeğin yüzünü görmek istemiyor. Siktir et onu. Kontrolümü kaybetmeme neden olduğu için onu da sikeyim. Buradaki her şey benim ve eğer beni anlayacaksa hepsini alacağım.

Bir dahaki sefere, bütün iç çamaşırlarını alacağım. hiç giymesin. Etrafta kokusunu almamız daha iyi olur. Ona bir çift bırakmak çünkü ya regl olur ve ped kullanırsa? Ben kuduz değilim. Kadınların ihtiyaçlarını bilirim. *Regina'mın* ihtiyaçlarını. Scythe beni her konuda eğitiyor. Çocukken, regl dönemini ilk öğrendiğinde bana şeyi anlatmıştı. Burnu yüzünden kanla her şeye ilgi duyardı.

Kurdum yine öksürüyor çünkü regl olursa bize ihtiyacı olacak ve karnını ovmak için burada olamayacağız.

Sikerim böyle .

Onun için getirdiğim hediye şifonyerin üzerine çarparak bırakıyorum ve şüpheli bir şey olup olmadığını kontrol etmek için öfkeyle çöpünü karıştırıyorum. Kim olduğuna dair herhangi bir ipucu bulmak için kaplan yavrusunun tarafını hızlıca kontrol ve sırada çekmecelerini karıştırıyorum.

Sonra kapıyı arkamdan çarparak .

Koridorda yürürken onun kokusunu özlüyorum ve aptalca düşüncelerden kurtulmak için kendimi silkeliyorum.

Yarın grup terapimiz var ve Scythe'ın derslere katılmayı reddettiğini görmek çok komik olduğu için sırtıyorum. Sadece bir tür ceza verilmesini bekliyorum, çünkü o zaman gerçekten eğlenebileceğim. Yatakhane dönerken duvara yapıştırılmış, üzerinde Av Oyunları'nın devlet sembolü, bazı yazılar ve altında bir sürü boş alan bulunan büyük bir levha görüyorum. Yanındaki zincire bağlı kalemi alıyorum ve büyük, dağınık karalamamla adımı dikkatlice yazıyorum. Harfleri seslendirmek birkaç dakikamı alıyor ama bu önemli. Bir turnuvada birbirimizi avlayabilmek kesinlikle yapmak istediğim bir şey gibi geliyor, özellikle de arenada birbirimizi sakatlamamıza izin verildiğine göre. Bu benim için bir öncelik olmalı.

İçgüdülerimizi dizginlememize yardımcı olmak için böyle şeyler yapıyorlar. Onlardan kurtulamayız, bu yüzden bir çıkış yolu buldular. Canavarlar Konseyi, bunu yasal olarak yapabilmemiz için Av Oyunları'nı icat etti. Sürekli kanlı dövüşlerime rağmen avlanma ihtiyacım bitmek bilmediğinden, bulabildiğim kadar çok çıkış yoluna ihtiyacım var.

Aksi takdirde, içimdeki kurt istediğini elde edene kadar Aurelia'yı avlamaya ve takip etmeye devam edecek.

O benim adımı haykırırken taşaklarını reginamın derinliklerine gömmek.

Bölüm 17

Aurelia

W Yemekten sonra çıkarken Theresa bizi kapıda durdurdu, yüzünde acımasız bir ifade vardı. "Üzgünüm kızlar. Siz ikiniz için henüz yatak yok. Kendinizi cezalı duruma düşürdünüz."

"Ne?" Minnie'nin ağzı açık kaldı çünkü Theresa *ikimizi* de işaret ediyordu. "Neden?" Protesto ediyorum. Hayatımda hiç ceza almamıştım, hiç

beyaz tahtaya adımlı yazdım ve şimdi de yazmaya başlamayacağım.

Theresa bana *kırmızı* kâğıt üzerine yazılmış çok resmi görünümlü bir bildiri uzatıyor ve salondan çıkmaya çalışan hayvanlar da dâhil olmak üzere herkes bunu okumak için etrafımda toplanıyor.

Arkamdaki bir erkek kaba bir homurtu .

Müşterek suç için Gözaltı Bildirimi İsim

(1): Aurelia Aquinas

İsim (2): Minnie Devi

Suç: Bir personel üyesine saygısızlık etmek

Ceza: Temizlik görevi, sol kanat. Merkez bina.

Lyle'in imzası, dolmakalemle yazılmış gibi görünen profesyonel bir el yazısıyla altında yer alıyor.

bir piç.

"Ne zaman bir personele kaba davrandık ki?" Minnie sanki bu başına gelebilecek en kötü şeymiş gibi çılgılık atıyor.

Sabrina gülmeye başlar. "Amfide siz ikiniz fışıldaşırken!"

İnledim. "şaka yapıyor olmalısın."

"Bu işi ciddiye alıyoruz," diyor Theresa sert bir şekilde. "şimdi beni takip edin."

Sabrina ve Stacey çıkarken kıkırdarken Minnie ve ben birbirimize yüzümüzü buruşturuyoruz. Connor ve Raquel bu konuda daha kasvetli ama yine de gülümsemeden kendilerini alamıyorlar.

Theresa sol kanada giderken iki paspas ve kova topluyor, ben ise Lyle Pardalia'nın benden intikamını aldığı fikrine kapılıyorum. Bu haksızlıktan da öte ve yepyeni arkadaşımı da bu işin içine srkledim.

"Bak," diyor Minnie, paspasını bayrak gibi sallayarak. "Yanlış bir şey yaptık, şimdi bunu telafi edelim ve asla-"

İkimiz de aniden duruyoruz çünkü Theresa bizi gözaltına alındığımız götürdü.

Koridor boyunca *her yere* kan sıçramış, sanki burada biri gerçekten katledilmiş gibi. Ortada küçük bir pıhtılaşmış havuz var ve sanki bir itiş kakış olmuş gibi her yöne doğru uzanan çizgi izleri var. Ayrıca her iki duvar boyunca da sıçramalar var.

"Kim ld?" Minnie usulca sorar.

"Hiç kimse," diyor Theresa. "Sadece bir kavgaydı. şimdi işinin başına dn, yarım saat içinde seni kontrol edeceğim."

Ve sonra bizi orada bıraktı.

Kanı yutuyorum ve kovamı yavaşça yere bırakıyorum. Henry sanki bunun sıkıntılı bir durum olduğunu biliyormuş gibi kulağıma hafifçe gıdaklıyor. Minnie'nin omzunda oturan Gertie de aynısını yapıyor.

Ve sonra, gözlerimizin önünde, döşeme tahtalarındaki bazı kan bölgeleri *zlmeye* başlıyor. Hayır, çözülmüyor ama-

"Tahta kanı *emiıyor* mu?" Minnie nefes alıyor. Yemin ederim. "Sanırım yle, Min."

Bir dakika baktıktan sonra süreç durmuş gibi göründü, kıpkırmızı havuzun geri kalanı orada öylece durdu, dondu.

Minnie ve ben karanlık bir bakış alışverişinde bulunduktan sonra elimizden geldiğince pisliği temizlemeye koyulduk, kovaya sıktık ve

Yakındaki banyodan temiz, sabunlu suyla dolduruyorum. İki nimpin etrafımızda dolanıyor, cesaretlendirici civıltılar çıkarıyor.

"Lia," diyor Minnie yavaşça, lavabonun musluğunu kapatarak. "Sanki *ejderha*."

Kalbim göğsüme düştü.

Arkadaşlarımdan biri ölseydi, eminim bilirdim. Yavaşça ona doğru dönüyorum. "Emin misin?"

Bana kaşlarını çattı. "Kokusunu musun?"

Yedi kalkanım geri geldiği için aslında o kadar da koku alamıyorum. "Uh, sanırım bu bir karmaşa. Bir şekilde engelledim."

Tekrar dışarı çıkarken başını sallıyor. "Evet, tam bir karmaşa. Ama birden fazla koku var. Kurt da var."

Duvarlara bulaşmış kana bakarken kalbim düzensiz bir şekilde çarpıyor. Burada ne halt *ediyorlardı*? Theresa'nın kimsenin ölmediğini söylediğini biliyorum ama bize gerçeği söylemesi için de bir neden yoktu.

Theresa tam da biz ahşap kaplamalardaki son lekeleri temizlerken geri döndü. Çalışmalarımızı onaylıyor ve bizi yatakhane binamıza geri götürüyor.

Ancak oraya vardığımızda, en az dört animanın dışarıda dolaştığını ve tedirgin görüldüğünü görüyoruz. İçlerinden biri kurt formuna geçmiş ve ön kapının dışındaki zemini kokluyor.

"Ne oldu?" Minnie soruyor.

"Endişelenmene gerek yok," diyor Theresa, bence fazla hızlı bir şekilde. "İçeri gir, yarın görüşürüz." Kurda dönüyor. "Layla, *hemen* geri dön."

Kız bunu yapar ve çıplak bir şekilde yere çömelir.

"Bir koku alıyor musun?" diye sorar bir akbaba.

Layla kaşlarını çatıyor ve şiddetle başını sallıyor. Kapının eşiğinde duraklıyorum çünkü Layla'nın korkmuş görüldüğüne dair belirgin bir izlenim ediniyorum... ve birden yalan söylediğinden emin oluyorum.

Minnie'yle kaşlarımızı çatarak içeri giriyoruz ve dar merdivenlerden üçüncü kata çıkıyoruz. Sabrina ve Raquel, Stacey ile konuşuyorlardı. Dürüst olmak gerekirse üçü de biraz solgun görünüyor ve omuzlarındaki nimpinler tedirgin, büyük sıvı siyah gözleriyle bir o yana bir bu yana bakıyorlar.

"Ne oldu?" Minnie soruyor.

"İkiniz de kötü kokuyorsunuz," diye yakınıyor Stacey.

"Biri kapımızdaki iki muhafızı öldürdü," diyor Sabrina usulca.

Henry ve Gertie küçük öfke ciyaklamaları çıkarıyor.

" olmaz," diyorum, midem leğen kemiğime doğru bir dalış yapıyor. İçimde karanlık his dolanıyor ve bu gece ikinci kez hasta olmak istiyorum.

"Kimin düşünüyorlar?" Minnie sessizce sorar.

"Hepimizin odalarımıza dönüp kapıları kapatmamız gerekiyor," diyor Raquel, parmağını biz kızlardan oluşan çemberin etrafında dolaştırarak. Derin bir nefes alırlar. "Eğer sizin için neyin iyi olduğunu biliyorsanız, personel dışında kimseye kapıyı açmayın." Raquel öfkeyle odasına giriyor ve kapıyı açık tutarak Sabrina'ya dik dik bakıyor.

"Pekâlâ, pekâlâ!" diyor leopar, ellerini havaya kaldırıp içeri doğru adım atarak. Raquel kapıyı öyle bir çarpıyor ki, çerçevesi takırdıyor. Charlotte bize geniş gözlerle bakıyor ve kendi odasına giriyor.

Ama Minnie ve ben odamıza döndüğümüzde, Minnie yüksek sesle bir nefes verdi. Ne olduğunu gördüğümde, tüm vücudum dondu.

Odamızı bir kasırga vurdu. Sadece belli yerlerde.

Hem Minnie'nin hem de benim çekmecelerim açılmış, içindekiler tam bir karmaşa içinde dökülüyor. Çöp kutularımızın kapakları çıkarılmış ve yere atılmış.

Minnie'nin yatağına dokunulmamış olmasına rağmen, benim yatağımın çarşafları etrafa savrulmuş ve çekmecelerimin her biri açık.

Henry ve Gertie omuzlarımızdan ayrılıp odanın içinde zum yaparak her şeyi aynı anda görmeye çalışıyorlar.

"Biri eşyalarımızı karıştırmış," diyorum şaşkınlıkla.

Minnie önce kendi tarafına, sonra benim tarafıma bakarken boğuluyor. Yatağıma işaret ediyor. "Burada tanıdığın biri var mı?" diye soruyor. "Çünkü ben...tanımıyorum."

"Pek sayılmaz." Yalan için kendimi kötü hissediyorum ama üç psikopatı gerçekten tanımıyorum, değil mi?

"Senin şu kartal-ex'e ne dersin? Gaga?"

"Eski sevgilim değil. Hiçbir şey yapmadık," diyorum çabucak. Neden kan sızıyor?

"Hmmm, çünkü genellikle bir animus sizi takip ediyorsa, bunu önceden düşünmüşlerdir."

Eğer bir animus sizi takip ediyorsa.

Kalbim alt bölgelerime düşüyor. Karnımı tutuyorum. Kahretsin.

Lanet olsun.

Raquel'in şüpheli davranışları. Kurt dışarıda kafasını sallıyor. Kurtlar her zaman birbirlerine destek olurlar. Birbirlerinin sırlarını açığa vurmazlar.

Ben hâlâ odaya bakarken Minnie eşyalarını kokluyor. Sonra aceleyle yanıma geliyor ve yatağımı kokluyor, küçük düğme burnu seçiyor. Bir anlık tereddütten sonra ben de aynısını yapıyorum.

Onu yakaladığımda donup kalıyorum.

Eski soğuk ormanlar, çam ve derin, zengin toprak. Dehşet hissi midemin alt kısmına dolanıyor. Savage buradaydı. O piç gerçekten de odamdaydı. Beni korkutmaya mı çalışıyordu?

"Kokuyu tanıdın mı?" diye soruyor, ilgiyle tekrar kokluyor. Gertie ve Henry yastığımın etrafında daireler çizerek havalanıyorlar.

Onları aceleyle uzaklaştırmak ve yatağımı yeniden düzeltmekle meşgul oluyorum. Minnie tek kelime etmeden bana yardım ediyor, ulaşamadığım taraftaki çarşafı topluyor. Paniğimi kontrol etmeye çalışırken hareketlerim sarsılıyor. Savage daha önce de yatağımın yanındaydı, ben evdeyken, siren sesimi duyurduğum o gece. Anımsadıkça içim ısınıyor ve başım dönüyor.

"Sorun değil, Lia," diyor Minnie fazla sakın bir sesle. "Bunu Theresa'ya bildiririz, o da hemen halleder. El kitabının kırk yedinci sayfasında öyle yazıyor. Önceden izin alınmadan takip edilmeye izin verilmez."

"Hayır!" Çabucak söyledim. Arkadaşım kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Sadece personelin... aşk hayatıma istemediğimi söylüyorum."

Minnie yavaşça başını sallar. "Tamam.

Anlıyorum." "Anlıyor musun?"

Omuz silkiyor. "Evet, ben de eski sevgilimle benzer bir şey yaşadım. Ama-" Sanki hiçbir şey olmamış gibi elini bana doğru salladı. "O bir belaydı, ben de onu terk ettim. Her neyse, *bu* animus yüzünden tehlikede , değil mi?"

Sorusu beni hazırlıksız yakaladı çünkü aniden bunun nasıl görüldüğünü fark ettim. Hemen kendimden utandım. Eşyalarının dağılmış olması, belki de çalınmış olması? Saniyeler içinde korkudan öfkeye dönüştüm.

"Onu öldüreceğim," diyorum öfkeyle, çekmecelerimi karıştırıp eksik bir şey olup olmadığını kontrol ediyorum. "Merak etme, Minnie. Bunu ben hallederim. Ben-"

Şifonyerin üstündeki minik pofuduk ayıyı gördüğümde duruyorum. Kesinlikle benim değil; benim hiç ayım yok. Mavi beyaz ve karnında gökkuşağı var.

"Bu daha önce yoktu," diyor Minnie usulca. "Lia, biri sana kur yapıyor."

Bu Savage'ın ikinci hediyesi.

Midem bulanıyor ve ona bakmak için dönüyorum. Ama o omuz silkiyor. "Bilmiyorum, sevimli bir şey."

Her iki nimpin de kendilerini küçük oyuncak ayıya doğru havaya kaldırır.

Onu koklar ve alçak sesle öterler.

"Onlar da seviyor." Minnie inanmayan bir kahkaha attı. "Ne oluyor, Lia? Bu adam aklını kaçırmış. Kim o?"

"Söyleyemezsem kötü mü olur?" Çekinerek soruyorum.

Minnie dudağını ısırır. "Sana da o pembe Opal Feather el çantasını mı verdi? Çok güzelmış." Ona dik dik bakıyorum ve o da sinirli bir şekilde ellerini havada sallıyor. "O kadar paran olmadığını biliyorum, Lia! Onlar binlerce dolar."

Gözlerimi sıkarak şakaklarımı ovuyorum. Bir şeyleri saklamaya çalışan insanlar tarihinde, belki de bu konuda en kötüsü benim.

"Kahretsin. Evet, kötü görüldüğünü biliyorum, değil mi?"

Minnie kıkırdıyor. "Sana hediye veriyorsa, sana kur yapıyor demektir. Sınırlar koymalısın, Lia. Bu animus bilmeli- Dur bir dakika!" Beni işaret ediyor. "Bunu yapabilecek kadar dengesiz olan tek kişi bu sabah sana saldıran kurt!"

Kaskatı kesiliyorum çünkü güvenliğim gerçekten de arkadaşlarımı sır olarak saklamama bağlı.

Sorun, hepsinin farklı takımlardan olması. Neredeyse tüm çiftleşme grupları aynı düzende olan yaratıklardan oluşur. Scythe ve Savage'ın ebeveynlerinde olduğu gibi nadir durumlarda,

çiftleşme grubunda farklı bir düzenden bir canavar olabilir. Yani tüm farklı takımların olduğu bir çiftleşme grubunun regina'sı olduğum gerçeği mi? Bu benimle ilgili şüpheli bir şeyler olduğunu gösteriyor.

Eğer ortaya çıkarsa, kelimenin tam anlamıyla işim biter. Avlanırım ve mal olarak tutulurum. En kötü kabusum.

Tek istediğim istediğim gibi yaşayabileceğim özgür bir hayat. Bunu istemek çok mu fazla? Mesele şu ki, konseyden ya da yeraltı canavar gruplarından kimse umursamaz.

Minnie şimdi çarşafılarımı kokluyor ve onun kokusunu tanıyormuş gibi başını sallıyor. "Evet, kesinlikle o. Ve..." Bana anlamlı anlamlı bakıyor. "Gözaltındayken onun kokusunu almıştım."

Kahretsin. Yatağıma uzandım ve ellerimin içine inledim. "Minnie, sen tam bir Sherlock Holmes'sun!"

Minnie kendini üzerime atıyor ve ikimizi de yatağa düşürüyor. "Aman Tanrım, çok heyecanlıyım, Lia. Bir plan yapmalıyız! Muhtemelen onun için bir tehdit olmadığımı anlamak için eşyalarımı karıştırmıştır! Çok tatlı!"

O tam bir karmaşa içinde ve ben de tam bir karmaşa içindeyim çünkü anima'm bundan gerçekten heyecan duyuyor ve çok geçmeden genç kızlar gibi gülüyor ve nefes nefese kalıyoruz.

"Siktir, Minnie. Hayır, öyle değil. Başımdaki belayı sana anlatamam bile."

Yatağımdan doğruldu ve yüzündeki pembe bir bukleyi itti. "Evlendiğin o yaşlı kartal hakkında mı? Onunla bir ilgisi var mı?" Sonra nefesi kesildi ve penceremizin dışını işaret etti. "Halfeather'ı o mu öldürdü? Sanırım muhafızları da öldürdü. Vay canına, Lia! Eğer dikkatli olmazsa kendini gerçek bir hapishanede bulacak."

Savage'ın buraya girebilmek için dışarıdaki muhafızları öldürmüş olması gerektiğini fark ettiğimde midem bulanıyor. Benim yüzümden.

Minnie'nin cinayetlerden ve takipten bu kadar az rahatsız olması da beni biraz endişelendiriyor çünkü o sadece odanın kendi tarafını düzeltiyor ve bunu yaparken bana bir yorumda bulunuyor. Sunağına dokunulmamış, mor kumaşta en ufak bir kırıksıklık ya da bronz Vahşi Tanrıça heykelinde en ufak bir kayma yok. Sherlock Holmes'luk yaparken hiçbir şey söylemiyorum ama o haklı olduğundan memnun görünüyor ve sessizliğimi onay olarak kabul ediyor.

Bir inekle yatarsan böyle olur. Eğer pozisyonlar ters olsaydı, ben de aynı şeyleri bir araya getirebilirdim.

Karşıt bir argüman üretecek kafa yapısına sahip değilim, bu yüzden yatağımda oturup onu izliyorum.

Minnie, Gertie ile birlikte duş almak için banyoya gitmeden önce çekmecelerine memnun bir baş selamı veriyor.

Henry ve ben oyuncak ayıya bakmak zorunda kaldık. Elimde olmadan onu burnuma götürüp içime çekiyorum. Taze ama çekici ve tehlikeye işaret ettiğini bilsem de, anima'm alçak sesle ve tatmin olmuş bir şekilde ötüyor. Henry keyifle cıvıldıyor, hemen ayıcığa sürtünüyor ve sanki kendisini ayıcığın koruyucusu olarak tahsis etmiş gibi ona yaslanıyor.

Minnie ve ben şok sonrası sessizliği içinde yatmaya hazırlanıyoruz. O gece, Savage'ın kokusuyla çevrili bir şekilde uyuyorum ve bu bir haftadan uzun süredir uyuduğum en iyi uyku.

Bölüm 18

Aurelia

W Uyandıığımızda yatakhanelimizin girişinde *dört* nöbetçi vardı ama kimse bu konuda bir yorum yapmadı, biz birinci sınıf kızları bir gün öncesine göre birbirimize biraz daha yakın durduk. Hatta

Sabrina'nın söyleyecek küstah bir şeyi yok.

Ama ben? Kahvaltıya indiğimizde *öfkeden kuduruyordum*.

Sadece Minnie'nin eşyalarını karıştırmakla kalmadı, Savage odama girebilmek için iki kişiyi öldürdü. Gereksiz yere. Odamı dağıtmak ve bana bir oyuncak ayı bırakmaktan başka iyi bir nedeni yoktu. Aileleri olan iki masum insan -anneler, kardeşler, sadece işlerini yapanlar- şimdi ölü.

Hayatın düşüncesizce harcanması, masumların hiçe sayılması kanımı kaynatıyor. Ondan daha önce *nefret* etmiyordum ama şimdi kesinlikle ediyorum.

Cinayetler nedeniyle herkes biraz gergin ve personelin ve diğer gardiyanların her şeyi önemsiz göstermeye çalıştığını hissediyorum çünkü etrafta eskisinden daha az gardiyan var. Minnie ilk günümüzde dış çıkarma ve duruş sorunları yaşanması ihtimaline karşı etrafta daha fazla gardiyan olduğunu, ancak daha sonra mümkün olduğunca normal bir ortam yaratmak için etrafta çok fazla gardiyan olmayacağını söyledi. Görünüşe göre Lyle cinayetlerin hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini düşünüyor.

Tabii ki, üçü nihayet geldiklerinde, sanki buranın sahibiymiş gibi yemek odasına giriyorlar. Bugün normal kıyafetler giyiyorlar. Savage siyah bir tişört ve eşofman giyiyor, Scythe ise

Xander ise kırmızı ve siyah bir grup tişörtü ve siyah bir şort giyiyor. Sanırım ateşli koşuyor.

Minnie bana bakarken ben kararlılıkla pastırmamı ve waffle'ımı kesip kürekle yiyorum. "Ne yapacağız?"

Bizi kullanıyor olması Minnie'ye da aşık olmamı sağlıyor. Ama onun bu işe bulaşmasını istemiyorum. Bu erkekler çok tehlikeli ve anima'mın oynamak istediği oyun en kötü şekilde tehlikeli olacak.

Umutsuzca buradan çıkmak istiyorum ve aklımın bir köşesinde kaçmak için yapmam gerekenleri sıralıyorum. Arkadaşlarım burada sıkışıp kalırsa, dış dünyada onlar için endişelenmeme gerek kalmayacak ve eyaleti terk etmek için açık bir yolum olacak. Belki de Lyle her şeye rağmen işe yaramıştır.

Üçü *de* yemeklerini yerken (Scythe'ın bugün bir yemeği var) ona gözümü korkutmadığımı göstermek istiyorum. Ona baktığımı biliyormuş gibi, Savage az pişmiş biftek diliminden başını kaldırıyor. Onun ela gözleriyle karşılaşınca gözlerim kısılıyor. Piç kurusu kaşlarını çatıyor ve belki de içimdeki regina yüzünden, ama bu kanımı kaynatıyor. Eşyalarımı karıştırabileceğini ve benim de ona *izin vereceğimi* mi sanıyor? *Minnie'nin* dokunmasına izin vereceğimi mi sanıyor? Kimsenin bizim üzerimizde böyle bir hakkı yok.

Ve sonra, havaya fırlatılan bir voleybol topu gibi, Savage'ın kibirli hırıltısının sesiyle kafama bir düşünce düşüyor.

"Hediyemi beğendiniz mi prenses?"

Bana taktığı lakap, kafamın içine yumuşak bir okşayış gibi işittiğimde nutkum tutuluyor.

İçimden gelen dürtüyü bastırıp ona bir cevap gönderiyorum. *"Nefret ettim. Hayatımda gördüğüm en çirkin şey."*

Savage'ın kara kaşları kalkıyor ve Scythe'ın çubuklarını bırakıp sandalyesine geri oturmasından diğer ikisinin bir şeyler olduğunu anladığını hemen anlıyorum. Xander yemeye devam ediyor ama başı hafifçe eğik.

Savage'ın yüzü öfkeye benzer bir şeye dönüşüyor. Yeteneğini reddettim ve bu onun içindeki kurt animusuyla bir akor oluşturdu.

Hırladım, *"Odamdan uzak dur, kurt."*

"Beni durduracak mısın prenses?" Telepatik olarak bile kelimelerini ısırarak söylüyor.

"Belki ."

Gözlerini benden ayırmadan bifteğine yumulmadan hemen önce dudaklarını birbirine bastırıyor.

Kızlar ilk dersimize gitmek için masadan kalkmaya başladılar ve Savage'a bir kez daha bakmadan ben de onları takip ettim.

* * *

'İnsanlarla Etkileşim' dersimiz çok eğlenceli çünkü iki kıdemli kartal kendi çalışmalarının bir parçası olarak bir sunum yapıyor. Arkadaşlarım benden uzakta bir masada oturuyorlar, Tanrıya şükür.

"Şimdi, yapmamanız gereken bazı şeyler nelerdir?" diyor sakız pembesi saçlı kartal. "Evet?"

Minnie heyecanla elini kaldırdı ve "Hımm... kışlarına şaplak mı atayım?" dedi.

Birkaç kişi gülüyor ve ben de ona minnettar bir bakış atıyorum. Bir jaguar animus bu sabah büfede ona aynı şeyi yapmış ve Minnie'nin avazı çıktığı kadar bağırmasına neden olmuştu. Tüm yemek salonu ona bakakaldı ve adam hemen bir ceza makbuzu aldı. Ama bu tür şeylerden mizah çıkarabilmesini seviyorum.

Pink Bob, "Bazen kişiyi tanıyorsanız bu sorun olmaz," diyor.

Theresa küçük bir öksürük çıkarır ve kartal kabaca düzeltir, "Önceden rızanız varsa elbette. Ama yılın ilerleyen zamanlarında uygun kur yapma yöntemlerini öğreneceksin. Başka ne var?"

Raquel elini kaldırır ve derin alto sesiyle "Onları koklayamazsınız" der.

Siyah mohawklı bir erkek olan ikinci kartal başını sallıyor. "Evet, bu konuda açık olursan alınırlar. İnsanlar bizim kadar iyi koku alamazlar ve ayrıca kokuları her zaman o kadar da güzel değildir."

"Hiçbir şey senin dostlarından biri kadar güzel kokamaz," diyor kirli sakallı bir kurt yüksek sesle. "Benim rex'im nane gibi kokuyor."

Bana en yakın oturan Xander'a bakıyorum. Koltuğunda arkasına yaslanmış, uzun bacaklarını uzatmış ve kollarını dünyadan etkilenmemiş gibi kavuşturmuş, ki bunun onun varsayılan bakışı olduğunu fark ettim. Nasıl koktuğumu ve bunun arkadaşlarımı etkileyip etkilemediğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Bana göre Xander sıcak korlar, erimiş baharatlar ve dünyanın derinliklerindeki geniş bir mağara gibi kokuyor. Açıklaması zor, ama kokladığım şeyde o kadar çok boyut var ki, sanki dünyanın yepyeni bir bölümünü görüyorum. *Onun* yeni bir parçasını... Bunu itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de. Ama kendime bunun doğal olduğunu ve utanılacak bir şey olmadığını zorundayım.

Buradan çıktığımda, bununla uğraşmak zorunda kalmayacağım.

Üç psikopatın arkadaşlarım olduğunu anladığım gün, kazara olmuştu. Ne kadar hazırlıksız olsam da, zindanlarından çıkıp gün ışığına adım atmak duyularıma bir saldırıydı. Her şey farklı görünüyordu. Fiziksel olarak dünyayı görme biçimim tamamen değişti.

Standart çözünürlükten 4K'ya geçmek gibiydi.

Acaba Xander için de aynısı oldu mu?

Sanki onu izlediğimi biliyormuş gibi, ejderha başını bana doğru çeviriyor ve kendimi onun parlayan beyaz gözlerinden başka bir yere bakamazken buluyorum. Aramızda bir anlık bir durgunluk oluyor ve ben sadece beyaz ışık uçuşumuna bakıyorum. Onlara bunu nasıl yaptırıyor? Göz çukurlarında parlayan gücü mü, yoksa başka bir şey mi? Onlara baktıkça daha da güzelleşiyor ve orada başka renkler de görmeye başlıyorum. Maviler, morlar, yeşiller ve hatta tam olarak adlandıramadığım bir renk...

Ama sonra Xander tiksintiyle dudak büküyor ve sanki bir koku almış gibi uzaklaşıyor. Kalbim utançla çarparken bakışlarımı ondan ayırıyorum ve koltuğuma gömülüyorum. Sanırım az önce olanlar olmamış gibi davranacağım. Henry sanki tam bir aptal olduğumu biliyormuş ve bunu düzeltmeye çalışıyormuş gibi omzuma oturduğu yerden boynuma sokuluyor.

"Başka?" diye soruyor mavi mohawklı sunucu bize.

Belki ben unutabilirim ama anima'mın unutamayacağı kesin. Birden Xander'ın beni görmezden gelmesine çok sinirlendim ve elimi havaya kaldırdım. "Onları ateşe vermemeliydin."

Raquel, Sabrina ve bir grup insan dönüp bana ve cüretime bakıyor. Minnie sanki ölüm isteğimi dizginlemeye çalışıyormuş gibi kolumu tutuyor.

Mavi Mohawk ve Pembe Bob bakiştıktan sonra Mavi Mohawk boğazını temizliyor ve Xander'a bakmayı reddederek şöyle diyor: "Evet, güçlerini insanlar üzerinde de kullanmamalısın. Telepati ya da telekinezi en kötüsü. Onları ürkütüyor ve bizden korkmalarına neden oluyor. Devam edelim, olur mu?"

* * *

Yemek saatinde, üç erkeğin benden önce yemekhaneye gittiğinden emin olmak için arkada dolaşıyorum. Her zaman çok yiyorlar, bu yüzden bu yemeği kaçırmayacaklarını biliyorum.

"Sadece bir tampon almam gerekiyor," diyorum kızlara.

Çıkarken Minnie'ye göz kırpyorum ve en yakın tuvalete dalıyorum. Misilleme planımın iyi olduğunu düşünüyorum ama yine de çok gerginim.

Tuvaletler güvenlik kamerası olmadığı garanti olan tek yer, bu yüzden kendimi bir kabinin içinde sekizinci kez koruyorum. Tamamen görünmezliğe büründükten sonra hızlı adımlarla dışarı çıkıyorum. Erkeklerin yemek salonunda her zamanki masalarında oturduklarından emin olmak için hızlıca bir kontrol yaptıktan sonra, salondan çıkan rastgele bir çiftleşmemiş aslanı takip ediyorum.

Connor yemek sırasında kaotik, eşleşmemiş animus yatakhanelerinden uzun uzun bahsediyor, bu yüzden oraya gittiğimde neyle bildiğimi düşünüyorum. Öğrencilerin çoğunluğu yemekhanedeyken, hızlıca yemek yiyen ve animusları yatakhanelerine götüren birkaç adam var - sevişmek için, sanırım - çünkü birbirlerini ellemelerine bakılırsa, oraya kesinlikle kağıt oynamaya gitmiyorlar. Hepsini yatakhanelerine kadar takip ediyorum, kapı açıldığında içeri süzülüyorum. Üç kat merdiven çıkıyorum, sanırım bizim gibi yeni gelenleri üst katlara yerleştirmişler. Erkek, deodorant ve parfüm olduğunu düşündüğüm bir şey kokuyor. Hijyen kurallarını özetleyen A2 boyutunda siyah ve sarı bir posterin yanından geçiyorum. ("Günde iki kez duş al, sabun kullan ve deodorant senin arkadaşın!"). İşte orada sinsice

Bir oyukta kalkanımı açtım ve bir sırtlanı yakaladım, kullanmak zorunda oldukları ortak tuvalete doğru süzüldüm.

Sırtlanlar anaerkildir, bu yüzden onun içgüdülerine hitap etmek için baskın bir ses tonu takınmaya çalışıyorum. "Hey sen, Savage'ın odası nerede?"

Kaşlarını çatarak bana bakıyor, kıvrık aile dövmesi alnı boyunca uzanıyor. "Neden oraya girmek istiyorsun? Delirdin mi sen?"

"Ona sürpriz yapacağım. Sevişmek istiyorum." Yüzü parlıyor. "Beni becerecek misin?" "Hayır."

Dramatik bir şekilde iç geçiriyor ve koridorun sonuna, birinin üzerine mavi kâğıttan bir parti şapkası yapıştırdığı bir ejderha resmine doğru işaret ediyor. "Orada hileli merdivenler var. Geçtiğinizde göreceksiniz."

"Merdiven hilesi mi?"

"Eski ejderha büyü," diye açıklıyor. "Gizli odaları saklamak için. Şimdi bunu muhafızlardan saklanmak için kullanıyorlar."

Ah, şu sinsi piçler. Tabii ki Xander ejderha numaralarını hemen fark etti. Buranın eski bölümlerinde başka ne hileler var?

Başımı sallıyorum ve temkinli bir şekilde oraya doğru ilerliyorum. Koridorun sonu sağlam bir duvar gibi görünüyor, tablo da öyle, ama ellerimi tuvale bastırırdığımda, jöle gibi yol veriyor ve kendimi içinden geçiriyorum. Kendimi sola kıvrılan yepyeni bir merdivenin dibinde buluyorum.

Dehşete kapılmış bir halde, kendimi tekrar sekizinci kata siper ediyorum ve merdivenlerden biri gıcırdarsa diye dikkatlice yukarı çıkıyorum. En üstte, dışarıdan bile göremediğiniz, yemek masası, rahat sandalyeler ve birçok bitişik odayla tamamlanmış bambaşka bir kat var. Ejderhalar hakkında karanlık mırıldanarak odaları sırayla kontrol etmeye karar veriyorum.

Yumuşak bir inilti beni yolumda durdurdu.

Yavaşça döndüğümde uzak köşede, yemek masasının arkasında ve neredeyse görünmeyecek bir yerde uzun tüylü bir erkek öğrencinin oturduğunu görüyorum. Havayı tatmak için dili dışarı kayıyor, yani o bir yılan, ama en endişe verici şey bu değil.

Büyüyü azaltan obsidyen zincirlerle sandalyeye sıkıca bağlanmıştı ve yüzü ve çıplak gövdesi kanlar içindedir, kesikler

ve sıyrıklar soluk tenini çiziyor. Her iki gözü de simsiyah ve ağzının şişmiş halinden bazı dişlerinin eksik olduğunu düşünüyorum. Gücüm onun korkunç yaralarını iyileştirmek için harekete geçiyor.

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Anlık bir karar verdim. Beni göremeyeceği şekilde yemek masasının arkasına çömelip kendimi gösteriyorum, sonra da ona doğru koşuyorum.

Ağız tıkalı, bu yüzden beni görünce boğuk, çaresiz bir çığlık attı.

Kemerinin yanında zincirleri kilitleyen siyah bir asma kilit var. "Anahtar nerede?" Çabucak sordum.

Parmaklarımı tıkaçın etrafına yerleştiriyorum ve dikkatlice aşağı çekiyorum. Nefes alırken boğuluyor ve boğuk bir şekilde "Çıkarın beni buradan!" diye bağırdığında çenesinin kırıldığını anlıyorum.

"Bu şeyin anahtarını gördün mü? Anahtara ihtiyacım var!" Panik içinde, onu dışarı çıkarmanın bir yolunu bulmak için çılgınca etrafıma bakıyorum.

"Bilmiyorum! Bilmiyorum! Bilmiyorum! beni!" Sandalyesinde çırpınıyor, açıkça kendini kaybediyor ve yeterince adil, çünkü ben de kesinlikle aynısını yapardım.

"Tamam, bekle." Arama yapmaktan başka seçeneğim yoktu. Buraya geldiğim iyi oldu çünkü bir yılan rehineyle ne yaptıklarını ve onu bulmasaydım ne yapacaklarını hayal bile edemiyorum.

Sağ tarafımdaki ilk kapıdan girip bir banyo buluyorum. O kapıyı kapatıp diğerini açıyorum. Bu oda çok büyük ve . Kırmızı kadife perdeli, dört direkli üç tek kişilik yatak bir sıra oluşturuyor. Bingo.

Aynı sürünün üyelerinin aynı yatakta veya aynı odada birlikte uyumayı tercih etmeleri alışılmadık bir durum değildir. Heteroseksüel olan anima veya animuslar bile. Aslında, bu üç canavarı bir odayı paylaşırken görmek içimdeki animayı *sızlatıyor*. Burada iki yatak daha olmalı ve bir regina zamanını her biri arasında paylaşmalı.

-

Sürümün bütün ve eksiksiz olması için duyduğum ani özlem beni son sürat giden bir tren gibi çarpıyor. Çok gerçek bir fiziksel his içimi *yakarken yere yığılıyorum* ve karnımı tutuyorum. Henry endişeyle boynuma sürtünerek miyavlıyor.

Bu odadan siktir olup gitmem lazım.

Ama ayrılmak için döndüğümde, alışılmadık bir şey gözüme çarpıyor. Oymalı süslü komodinlerden birinin üzerinde bir kafes var ve Savage'ın milli parktan aldığı siyah horozu kafesin içinde, parçalanmış gazetelerin üzerinde oturuyor. Bana bir hayaletmişim gibi bakıyor, gagası şoktan biraz açık.

Henry şaşkın bir ses çıkarır ve hemen ona bakmak için zum yapar.

Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim olursa bugün *iki* mahkum serbest bırakılacak.

İkisinin de yanına koştum ve kafesin mandalını açtım. "Çık dışarı, civciv!" Tıslıyorum. "Ve bunu yaparken bana saldırma!"

Yanındaki yatak Savage'ın olmalı, bu yüzden süslü kırmızı kadife örtüyü ve siyah çarşafları çekip çıkarıyorum ve onları dağınık bir şekilde etrafa saçıyorum. Horoz kafesinden zıplayarak çıkıyor, Henry'yle bana bakıyor ama gitmiyor. Boncuk gibi siyah gözlerinde tuhaf bir ışık var ama bunu düşünecek zamanım yok. "Dışarıdaki yılan için bir anahtar gördüyseniz çok minnettar olurum," diyorum kafesinin altındaki çekmeceleri tek tek açarak. Sonuncusunun dibinde bronz parlıyor ve onu tutup kaldırıyorum. Anahtar tamam, uzun ve ince, kilitle eşleşiyor. Harika! Etrafımda dönerek kapıya doğru savruluyorum.

Horoz sertçe ötüyor, ama ben onu duymazdan gelip odadan dışarı koşuyorum-

Sadece Henry ve ben vahşi bir kırmızı büyü patlamasıyla geriye savrulduk. Boğazımdan bir çığlık koptu ve kıcımların üzerine tahta döşemelere düştüm. Henry bir gümbürtüyle döşeme tahtalarının üzerine düştü. Neyse ki hemen ayağa kalkıyor, kendini silkeliyor ve bana doğru savruluyor, ben de onu göğsümle yakalayıp rahatlıyorum.

İkimiz de kapıyı kaplayan kırmızı ışıltılı sihir perdesine bakakalıyoruz.

Bir ejderha kilidi. Gerçek hayatta hiç görmedim.

Horoz kederli bir şekilde ötüyor ve sesi bir balonun sönüşüne benziyor.

"Vay, vay, vay." Xander'ın ses tonu tüylerimi diken diken ediyor. "Bakın kedi ne getirmiş."

Ckapt'ca 17

Aurelia

A Soğuk yüzlü Scythe ejderha kilidinden ilk adımını atıyor ve şimdi Savage ve Xander tarafından kuşatılmış bir şekilde benden sadece bir adım ötede duruyor. Enerjileri çatırdıyor ve canlı bir alev gibi etraflarını sarıyor.

tüm odayı kaplayan bir şey.

Yutkunuyorum.

Eşyalarını koruduklarını nasıl düşünemedim, aklım almıyor. Tam bir aptalım ve yaşadığım utancın ardından yüzüm her geçen saniye daha da kızarıyor.

Ayağa kalkmaya çalışırken yükselen paniğimi bastırmak için sıkıyorum ve onlara sanki yanlış olan onlarmış gibi bakıyorum. Her zaman bu kadar yakından korkutucu muydular? Her zaman bu kadar yer kaplarlar mıydı? Kahretsin, ormandaki o gün sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor.

Scythe'in soğuk mavi gözleri beni olduğum yere sabitliyor. Aramızda bir hücrenin parmaklıkları olmadan ona en yakın durduğum an bu ve onun varlığı beni bir okyanus dalgasının içindeymişim gibi yuvarlanmaya itiyor. Savage kırmızı 'Tehlikeli: yaklaşmayın' kordonunu takan tek kişi ve bunu bir ödül gibi taşıyor.

Xander tüm bu olanlardan sıkılmış gibi elleri cebinde kapının pervazına yaslanmış, çaldığı müziği dinlerken boşluğa bakıyor. Siyah ve kırmızı tişörtü, etkileyici derecede kaslı sol kolundaki dönen ejderha kabile dövmesini ortaya çıkarıyor.

Henry omzuma vurarak beni selamlıyor ama henüz psişik ciyaklamasını yapmıyor. Belli ki düşerken kafasını çarpmış.

"Ne yapıyorsun sen?" İçimde dolaşan adrenalini biraz olsun dağıtmak için öfkeyle bağırıyorum. Onlara bu *kadar yukarıdan* bakmak zorunda kalmak beni rahatsız ediyor.

Savage yatağının dağınıklığı karşısında kara kaşlarını kaldırıyor ama Scythe'ın bakışları vahşileşiyor. Köpekbalıklarının görünürdeki kralı ileriye doğru tek ve anlamlı adım atıyor ve onunla göğüs göğüse olmak istemiyorsam geri adım atmaktan başka çarem *yok*.

Bunu yapmak zorunda olmam beni çok rahatsız ediyor. Tek başına bu hareket bile 'itaatkâr' yazan dev bir kırmızı bayrak sallamam anlamına geliyor. Daha da kötüsü? Bunu yaptığım anda Savage'ın ağzının köşesi seğiriyor.

İçgüdüsel olarak koku kalkanımı iki katına çıkarıyorum çünkü yıpranmış durumdayım ve kanlı bir tehlike içindeyim. Scythe yatağın dağınıklığına dikkat çekerken öfkeli görünüyor ama hiçbir şey söylemiyor, bu da sessizlikte aklımı kaybetmeme neden oluyor.

"Zincirlediğin kim?" . "Beni yakalayamadığın için kızgın mısın? Bu yüzden başka birini mi seçtin?"

"Biliyorsun," diyor Savage, gelişigüzel. Gözleri bana değil, omzumda oturan Henry'ye dikilmiş. Gözlerinde gördüğüm saf yırtıcı kurt, hemen küçük nimpinimi yakalamamı sağlıyor. "Lezzetli görünüyor."

"Sakin buna cüret etme!" Sanki onu memelerimle koruyabilirmişim gibi Henry'yi göğsüme bastırarak söylüyorum. Savage'ın Henry'nin feromonları üzerinde çalışacak bir babalık içgüdüğü olmadığı açık.

"Eminim kemikleri güzel ve çıtır çıtırdır." Xander sanki Henry'nin kemiklerini ağzında hayal ediyormuş gibi başını eğiyor ve yemin ederim o beyaz gözler ilgiyle parlıyor.

Onlara bakakalıyorum ve bir adım daha geri çekiliyorum. Ama sonra hepsi ileri doğru bir adım atıyor ve başımın olduğunu anlıyorum.

"Parmaklıklar ardında değilken farklı görünüyorsun," diyorum yavaşça, gelecek olan her neyse onu bir şey yapmaya çalışıyorum - onları hazırlıksız yakalayacak ve bana dayanacak bir ayak verecek herhangi bir şey.

Hiçbiri cevap vermiyor ama Savage aniden öfkeli görünüyor. *Hâlâ* benim saç kravatımı takıyor ve gözlerimin bileğine kaydığını görünce çenesini sıkıyor.

"Burada ne yapıyorsun, yılan?" Xander bana tükürdü. "Bir şey mi çalmaya çalışıyorsun?"

"Görünüşe göre birçok mahkûmunuzu kurtarmaya çalışıyorsunuz!" Scythe'ın etrafında haykırıyorum.

"O senin akrabası mı?" Xander çenesini iğrenerek oturma odasına doğru salladı. "Kuzenim mi?"

Birden sinirlendim.

"Benden ne istiyorsun?" Sanki buraya kendi başıma gelmemişim gibi söylüyorum. "Her ne arıyorsan, onu sana veremem."

Scythe'ın buzdan gözleri Henry'ye kayıyor ve Henry'yi boynuma kadar getirerek savunmacı bir şekilde ondan uzaklaşıyorum.

Yaratık kavrayışımın sıyrılıyor ve ellerimi açıp onun havalanışını izlemek zorunda kalıyorum ama Henry küçük gagasını açtığı anda Scythe bir engerektan daha hızlı saldırıyor ve dövmele elleriyle onu havadan kapıyor

Scythe nimpin'i kendi mükemmel zalim yüzüne yaklaştırırken Henry rahatsız edici bir ses çıkarır, ama tek yaptığı Henry'ye bakmaktır.

Büyük bir şaşkınlık ve dehşet içinde Henry, Scythe'ın avucunda sanki sessiz ve neşeli bir sohbet ediyorlarmış gibi bir aşağı bir yukarı zıplıyor. Scythe, Henry'yi kendi omzuna koyduğunda her şey daha da kötüleşiyor ve nimpinim orada oturup bana masumca göz kırpmıyor.

"Hain!" Mavi tüy bakarak nefes nefese kaldım. "Beni koruman gerekiyordu!" Ama Henry sanki hiçbir sorun yokmuş gibi sakın sakın göz kırpmıyor. Dehşete kapılarak geriye doğru bir adım daha atıyorum ama kırım horozun kafesine çarpıyor. O hayvanat bahçesi görevlisi Rick'le konuşmam gerekecek çünkü Henry açıkça hatalı.

Sonra Scythe konuşuyor ve bedenimi korku ve dehşet dolu bir heykele dönüştürüyor.

"Aurelia." O unutulmaz, karanlık sesi . Mezarlıkta gizlenen bir canavara ait olması gereken bir ses. "Regina'mız olmadığın konusunda neden yalan söylediğini açıklaman için sana bir şans vereceğim, sadece bir şans."

Midem boğazıma kaçmaya çalışan bir jöleye dönüşüyor. Sesindeki ima. Tehdidi. Tenimi parmakları gibi okşayışı son derece ürkütücü ve aynı zamanda tahrik edici.

Korkuyor muyum? Kesinlikle evet. Onlara sırrımı söylersem beni nelerin beklediğinden daha mı çok korkuyorum? Kesinlikle evet. Yalan söylemekten başka çarem yok. Bu adamlar zaten benden nefret ediyor. Bu manyaklar benim için güvenli olsa bile, onların regina'sı olmayı kabul edersem, buradaki her canavarın ne olduğumu bilmesi tehlikesiyle karşı karşıya kalacağım.

O zaman kafamda bir işaret olacak. Üzerinde 'damızlık', 'para' ve 'hemen yakala ve sat' yazan büyük kırmızı bir neon tabela.

Ama yine de zor, çünkü onu yerleştirdiğim inat kafesinde, animam inliyor, sızlanıyor, bunlar benim arkadaşlarım diye *feryat* ediyor. Bu benim ait olduğum sürü ve bu odada sadece üç tane yalnız yatak var.

Ama durum bundan çok daha kötü çünkü tek hain Henry değil. Vücudum bu yakınlığa tepki veriyor. *Amım* zonkluyor ve elimde olmadan hayal kırıklığı içinde o kasları sıkıyorum.

Kahretsin.

Onların varlığı vücuduma ılık, ballı bir ısı seli gibi çarpıyor ve birden Scythe'ın beni tutması, okşaması, aptalca becermesi için derin bir arzu ortaya çıkıyor.

Ancak bunun yansımaları, tahammül edemeyeceğim düzeyde bir tehlikedir.

Dişlerimi sıkarak söylüyorum ve çiftleşme izimizi göremeyeceklerini bildiğim elimi boynuma götürüyorum. "Ben senin Regina'n değilim. Bu hiç mantıklı değil."

Odanın sıcaklığı sıfırın altına düşüyor. Xander başını gözlerini devirdiğini belli eden bir kavisle hareket ettiriyor ve cevabımı bekliyormuş gibi alay ediyor. Savage kelimenin tam anlamıyla öfkeden kırırdamıyor ve Scythe o kadar hareketsiz ki nefes aldığını bile sanmıyorum.

İçgüdülerim kaçmam için bağılıyor. Anima'm Scythe'ın kollarına atlamam için bağılıyor. Kısacası, yerde kafası karışmış bir su birikintisiyim.

"Aurelia." Scythe'ın hırıltılı sesi tenimi hem kızartıyor hem de süründürüyor. "Senin tarafından saygısızlığa uğratılmayacağım. Yalancılara tahammülüm yok. Ve bana yanlış yapanları yok etmek için yapmayacağım şey yoktur."

Kelimenin tam anlamıyla kusacağım ve kendimi ancak durdurabiliyorum.

Tehlike ve ölümcül vaatler sözlerini süslüyor ve bunun asla itaatsizlik edilmeyen bir canavar olduğunu biliyorum. Ama sözleri beni şaşırtıyor çünkü bu hayatta kalmakla ilgili.

"Mesele saygı değil," diye aptal gibi geveliyorum. "Sadece yanlış ."

Xander, "Sanırım buna gaslighting diyorlar," diye yakınıyor. "Terapide bize böyle söylemişlerdi. Bize gaz mı veriyorsun, yılan kız? Çünkü Savage için o güzel bacaklarını açtığında izini gördük. Yoksa gecenin bir yarısı siren sesiyle bizi arzuladığın ve beşimizin de astral formda o iğrenç kulübene geldiği zamanı hatırlamıyor musun?"

Bacaklarıma güzel demesi mi yoksa şirin bungalovuma iğrenç bir kulübe demesi mi beni daha çok şaşırttı bilmiyorum. Biraz öyleydi ama yine de buna hakkı yoktu. Ayrıca, onların regina'sı değilsem siren çağrısını nasıl açıklayabilirim? Beni sözel ve gerçek anlamda köşeye sıkıştırdı.

Doğal olarak tek hamlem saptırmak oldu. "Çıkmama izin verecek misin, vermeyecek misin?"

"Sanırım." Savage'ın burun delikleri açılıyor ve boynundaki kalın damarları bile görebiliyorum. "Seni burada evcil hayvan olarak zincirli tutacağız."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Yapmazsın-"

Scythe'ın boğazımdan tutup beni geriye doğru itmesiyle aniden kesiliyorum. Sırtım kafese çarptı ve şok içinde hırıldadım.

Scythe'ın kocaman, soğuk avuç içi nefes boruma bastırıyor ve parmakları şahdamarlarımı sıkıyor. Kendi ellerim onunkileri pençelemek için havalanıyor.

Bunun bir tehdit olduğunu *biliyorum* ama içimdeki regina bana gerçekten dokunuyor olmasını sevmekten kendini alamıyor. Onun *teni* benimkinin üzerinde. Ten tene, ve Vahşi Tanrıça adına, o çok güçlü-

Anima'm ona haykırıyor ve onu bastırmanın gücü gözlerimi yaşartıyor. Bu canavarın birkaç dakika içinde tüm akademi yemekhanesini merhametine teslim ettiğini hatırlamadan edemiyorum. Canavarların ona boyun eğdiğini. Onunla Halfeather'ın zindanında tanıştığımda, beni gözetlediği için bir sırtlanı öldürmüştü ve bu benim ne olduğumu bilmeden önceydi.

onun regina'sıydı. Bacaklarımın arasındaki boşluk her hızlı kalp atışında zonkluyor ve bir saniyeliğine gözlerimi kapatıyorum.

Yüzlerce duyguya kapıldım ve belki de bu ve işlemediğim bir suçtan dolayı hapse girme tehdidi beni riskli bir şey yaptığım için çıldırttı.

Çılgınca bir şey.

Gözlerimi açıyorum ve koku kalkanımı indiriyorum. Hızlıca.

Scythe, regina kokumun ve uyarılmamın tüm gücüyle çarptı. Gözle görülür bir şekilde irkildi.

Bir parçam, tehditkâr bir dokunuşun yine de bir dokunuş olduğuna ve beni tahrik ettiğine bu kadar muhtaç olduğuma inanamıyor. Bu acınası bir durum mu? Bence öyle. Ama içimdeki ilkel canavar onaylıyor.

Savage göğsünden derin ve alçak sesle hırlamaya başlıyor ve bu sadece beni daha da ıslatmaya yarıyor. Xander tiksintiyle alay ediyor ve burnunu başka yöne çeviriyor.

Gözlerim tekrar Scythe'a kayıyor. Güçlü köpekbalığı bana bakıyor, gözbebekleri sönmüş, gök mavisini neredeyse tamamen kaplamış. Güzelliği o dünya dışı haliyle çok büyüleyici. Ve sonra kokusu muson yağmurları gibi üzerime yağıyor.

Kolonya sürmez. Ayaz ve tuzla birlikte kokusu *uçsuz* bucaksız. Sanki tüm Pasifik Okyanusu onun çağrısına uymuş gibi. Bir okyanus dalgası gibi içimi dolduruyor, sonra denize geri dönüyor ve beni de beraberinde sürüklüyor.

Ve eğer bu ona daha yakın olmak anlamına geliyorsa sürüklenmek *istiyorum*. Sağ başparmağım hareket ediyor, boğazıma doladığı elinin arkasındaki deriyi okşuyor.

Sertleşiyor.

Sonra yavaşça, o kadar yavaş ki acı veriyor, Scythe öne doğru eğiliyor ve vücut ısısı anima'mı çıldırtıyor. Tam burnunu boynumun derisinde hissedeceğimi düşündüğümde, kısa bir süre duraklıyor ve *nefes alıyor*.

İşkence dolu an sonsuzluğa uzanıyor ve sadece bir anlığına, bu güçlü canavarın elinde kendimden geçiyor ve zevk alıyorum.

Aniden beni bıraktı ve geri çekildi.

Bir solucan gibi yere kaymamak için bacaklarımı güçlü tutmayı başarıyorum. Sersemledim ve başım döndü ama

duyularımı bir araya getirecek ve koku kalkanımı tekrar kapatacak kadar akıllıydım.

Üç adam gözle görülür şekilde titrer.

Ama kendimi tekmeliyor ve sövüyorum çünkü az önce çuvalladım. Büyük bir hata.

Onlar için iki şeyi doğrulamış oldum. Çiftleşme işaretimi göremeseler bile, bu düzeyde bir uyarılma çiftleşme grubu dışında mümkün değildir. Ayrıca kokumu kontrol edebildiğimi de onayladım. Tam bir aptalım ve her şeyi mahvediyorum.

Scythe başını hafifçe Henry'nin omzuna çeviriyor ve küçük yaratık sessizce, mutlu bir şekilde bana doğru havalanıyor.

Sonra hatırladım.

Deniz canavarlarının psişik yetenekleri vardır ve Henry de doğası gereği psişik bir yaratıktır. Bu nedenle, Scythe bu yerde nimpinleri kontrol edebilen tek canavar.

Tam da ihtiyacım olan şey. Bunu da keder sepetime ekleyelim.

Henry'nin minik ağırlığı omzuma geri yerleşirken, küçük ayakları mutlu bir şekilde kıpırdarken neredeyse dehşet inleyeceğim.

Scythe bana sadece ölümcül bir uyarı olarak tanımlanabilecek bir bakış atıyor.

Doğal olarak, görmezden .

"Gitmeme izin verecek misin?" Meydan okurcasına soruyorum. Kelimenin tam anlamıyla köpekbalığını dürtüyorum. Bundan sonra Theresa'dan ekstra terapi isteyeceğim.

Bundan sonrası olacak mı?

"Git, Aurelia." Scythe bana sırtını dönüyor.

Savage hırlıyor. "Gitmesine izin vermek istemiyorum."

Anima'm onun sözleri karşısında çığlık atıyor. Ama bunu iyi bir şekilde söylemediğini biliyorum.

"Bence ona bir veda hediyesi vermeliyiz," diyor Xander. "Buraya gel, yılan kız." Arkasını dönüyor ve diğerlerini oturma odasına götürüyor. Peşinden gitmekten başka çarem yok, şimdi benden olabildiğince uzakta, yatağın üzerinde duran horoza ters ters bakıyorum.

Odanın diğer tarafından içeri giren bazı yaratıklar var, bu da bana *dışarıdan* bu odaya girmelerinin bir yolu olduğunu düşündürüyor.

Bu vahiy karşısındaki şaşkınlığımı gizlemeye çalışarak, başım dik bir şekilde odaya giriyorum. Yeti dedikleri kedi, bazı kurtlar ve büyük bir şaşkınlıkla beni yalanlar gibi kaşlarını çatan Gaga var.

O zaman anladım, sanki buraya alışkınmış gibi geziniyor. Gaga onlarla *birlikte*. Onların grubunun bir parçası.

Ama bu konuda onunla yüzleşecek zamanım yok çünkü Xander zincirlenmiş yılanı sandalyesinden tutmuş odanın ortasına sürüklüyor. Ağzındaki tekrar takıldı ve kara gözleri dehşetle açılmış bir halde çığlık atıyor.

Savage agresif bir şekilde önümüzde ileri geri adım atıyor, sanki birini öldürmesine kıl payı kalmış gibi.

"Acısına son ver Sav," diyor Xander. "Onunla işimiz zaten bitti, değil mi Scythe?"

Kanım dondu.

Yılan da dahil olmak üzere herkes Scythe'a bakar.

O da başını sallar.

Yatak odasının içinden horoz kan donduran bir çığlığa benzer bir ses çıkarıyor, tam o sırada Savage kurt formuna bürünüyor. Savage'ın kurdu olan gece yarısı canavarını ancak yılanın üzerine atlamadan önce fark edecek zamanım oluyor, çenesi ardına kadar açık, devasa beyaz köpek dişleri görünüyor. Sandalye yere düşüyor.

"Hayır!" Çığlık atıyorum. Ellerim Henry'nin gözlerini kapatması için havalandı.

Adam ıslak, boğulur gibi sesler çıkarıyor ama bu seslerin yerini Savage'ın hırıltılı ve gıcirtılı bir şekilde adamın boğazını yutma sesi alıyor.

Gaga bana doğru geliyor ve beni girişe doğru itiyor. Scythe alçak bir uyarı hırıltısı çıkarıyor ve Gaga hemen bana dokunmayı bırakıp başını merdivenlere doğru sallıyor.

"İşte onlar bu, Lia," diye tıslıyor Gaga. "kişi bu. Git buradan. Hemen şimdi. Ve ölmek istemiyorsan bir daha buraya gelme."

İki ve adamı ne hale getirdiğine bakmak bile istemediğim kadar öfkeli olan kurda bakarken hıçkırıklarımı tutuyorum. Diğer iki uzun boylu, kaslı çerçeve beni bir hiçmişim gibi görmezden geliyor. Anima'm yalnız, kederli bir ilahi haykırıyor.

Tek yapabildiğim kaçmak.

Bölüm 20

A Regina'mız bizden kaçarken, içimdeki büyük beyaz köpekbalığı kuduz bir yaratık gibi çırpınıyor. Kardeşimi öldürürken izlemenin sevinciyle, ama aynı zamanda şiddetli bir protestoyla.

Regina'm benden ve doğuştan gelen, *yıldızlar tarafından verilen* hakkımdan kaçıyor.

Ve onu takip edemem.

Onun çıplak tenine kendi tenimle dokunduğuma hâlâ inanamıyorum. Kadife yumuşaklığındaki sıcaklığı, Tanrıça'nın lanetlediği hayatımın geri kalanı boyunca avucuma kazınacak.

Bu acı hissi yutarak, Savage sonunda yılanın yüzünü parçalamayı bırakıp insan formuna geri dönerken kanepeye oturuyorum. Çıplak ve burnundan göğsüne kadar yılanın kanıyla kaplı halde, Xander'ın viski doldurduğu alkol dolabına doğru yürüyor.

Kardeşlerim birbirlerinden çok farklılar ama yine birçok yönden aynılar. Omuzlarında şiddet taşıyorlar ve benim köpekbalığı gözlerime göre bu şiddet, kaslı vücutlarının üzerinde kıpkırmızı ve kan kırmızısı renkler olarak dalgalanıyor. Şu anda her ikisi de koyu renkler taşıyor. Regina'mız *bu* karanlıktan sorumlu.

Gaga ve Yeti yılanın bedeninden kurtulmaya hazırlanırken, Xander Savage'a bir kristal bardak uzatıyor ve bana bir tane daha getirip kendi bardağını içiyor, yüzü asılıyor.

Tek seferde deviriyorum. Kan ve viski, en sevdiğimiz kombinasyon.

Son on bir yıldır beni takip eden hayalet yanımda belirdi.
Görmezden .

Lamington Ulusal Parkı'na döndüğümde Aurelia'yı ilk kez kokladım ve onun varlığı beni derinden etkiledi. Daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyordu. Ambrosial, baş döndürücü, denizin derin kısımları kadar topraklı ve şafak kadar hafif. Ama az önceki arzusu anlaşılmaz bir şeydi. Ölçülemez.

Bazı insanlar diğer hayvanlarla paylaştığımız çiftleşme bağlarının yaratılışın şafağında yıldızlarda oluştuğunu düşünüyor. O zamandan beri ruhlarımız gruplar halinde birbirlerini takip ediyor ve her yaşamda buluşana kadar özlem duyuyorlar.

Balıklar sürüler halinde, balinalar ve yunuslar sürüler halinde yaşarlar, ancak köpekbalıkları genellikle uzun yaşamlarını yalnız geçirmeyi severler.

Ancak bu seçenek uzun zaman önce, açgözlülük ve şiddeti tanrıları olarak gören bir baba tarafından benden çalındı.

Okyanus hala kanımı ve kemiklerimi her zaman olduğu gibi çağırıyor, ancak karada da beni aynı güçle çeken şeyler var.

Ve bugün o şeylerden birini kendi gözlerimle gördüm. Ya da kokladım, boynunu o kadar yakından kokladığımda.

Regina'm tüm varlığıyla beni arzuluyordu. Onu görebiliyor, kokusunu alabiliyor, ilkel arzusunu havadaki tadabiliyordum. Onu tüketmek, bacaklarını ayırmak ve merkezinden ziyafet çekmek için ruhumu ezen ihtiyaç, olduğum adam olmasaydım beni yok edebilirdi.

Yine de bizi istemedi. Bize yalan söyledi. Bana yalan söyledi. Gözümün içine baka baka beni manipüle etmeye çalıştı. Hâlâ öfke ve arzuyla titriyorum, sikim rahatsız edici derecede sert ve pantolonumun dikişine dayanıyor.

Hayalet yanımdan geçip gidiyor, uzun, gümüşü saçları sallanıyor, gözleri karanlık ve çökük, yüzü zayıf. Nefesinin altında tanıdık bir şarkı mırıldanıyor. Bir cenaze ilahisi.

"Git," diye emrediyorum zihnimden.

Bu topraklara musallat olan ya da burayı gözetleyen ruhlar ve hayaletler var ve ben bu hafta geldiğimde çoğu kaçtı. Ama bu bir ruh değil. Ölülerin hayaleti değil. Benim ve benim gibi bu düzlemde yürüyen yaratıkların sınırlarına musallat olan karanlığın ve deliliğin bir gölgesi olduğunu söyleyebilirim. Xander bazen bana uzaylı diyor ve o zamanlarda haksızmış gibi hissetmiyorum.

Her zamanki gibi, hayalet bana itaat etmiyor ve odanın içinde zıplamaya devam ediyor.

"Öldür onu," diye mırıldanıyor. "*Yok et onu. Yalancı. Dul. Tehlikeli.*"

İçimi çekip gürültüsünü bastırıyorum ve on bir yıldır yaptığım gibi yüzümü çeviriyorum.

Ama bugün doğru.

Aurelia kötü bir regina ve bu çiftleşme grubumuz için tehlikeli. Bildiğimi sandığım her şeye meydan okudu. Uzun zamandır hiçbir canavar beni reddetmemişti ve şimdi kendi reginam mı? Bu o kadar büyük bir yanlış ki içim dışım kaşınıyor.

Deliliği gördüğümde anlarım ama Aurelia deli değil. Biraz akli dengesi bozuk ama o göksel güzellikteki yüzün arkasında psikoz yok. Öyleyse neden yalan söylüyorsun? Bana yalan söyleyen herkes şiddetle cezalandırılır. Başından beri işimi bu şekilde yürüttüm.

Regina'm olarak, kendi bedenime ve ruhuma sahip olduğum gibi ona da sahibim. Ve eğer ortadan kaldırılması gerekiyorsa, bunu yapmak benim sorumluluğum. Belki bir sonraki hayatta, o böyle olmadığında tekrar deneyebiliriz. Ve *ben* de böyle olmadığım zaman.

Xander ona bir bardak daha doldururken Savage hâlâ gözeneklerinden öfke sızdırıyor ve ben bunun tadını havada alabiliyorum. Normalde Kurt Baba'nın kendisi kadar vahşidir ama Aurelia'yla tanıştıktan sonra dünyası birden değişti. Ona duyduğu arzuyla mücadele ediyor ve kurdu da buna yardımcı olmuyor. Sevgi bir kurt olayıdır, ama aynı zamanda bir Vahşi olayıdır. Onu çoktan tattı ve saplantısı buradaki görevimizi zorlaştırıyor.

Yeti, Gaga ve kurtlar koridorun sonundaki ejderha kapısından çıkıyorlar. Artık hava karanlık ve Ernie ile Bernie onlara ihtiyacımız olursa diye arka kapımızda sürekli devriye geziyorlar.

"Bunu kapatmamız gerek." Savage işaret parmağını Kral Kobra'nın kan antlaşmasının kazılı olduğu yere doğru kaldırıyor. "İşler çığırından çıkıyor

el."

Savage'ın kontrolden çıktığını kabul etmeye en fazla bu kadar yaklaşabilir.

"Katılıyorum," diyor Xander. "Tek bir şansı vardı ve o da fazlasıyla cömertti. Hadi şu işi bitirelim, Sy."

Onaylayarak homurdandım.

Yılan Kral kızını mahkeme içi infaz için geri istiyor. Kontrol edilemeyen canavarlar için idamı onaylıyorum. Toplumun genelini güvende tutmanın en iyi yolu bu. Yılanlar saraylarını cezalandırmak için zehir kullanırlar ve bu Aurelia için yavaş, acı verici bir ölüm olacak. Savage bunu bilmiyor ve ben de ona söylemeyeceğim. Xander kesinlikle biliyor, çünkü asla kabul etmese de yılanlar ve ejderhalar ürkütücü bir şekilde birbirlerine benziyorlar.

İlkel yanım Regina'mı çalmak ve onu ölümden korumak istiyor. Ama mantıklı yanım bunun gerekli olduğunu söylüyor. Onun bizim üzerimizdeki gücü özel bir tehlike.

Birini öldürmek istiyorum. Bir şeyleri kırmak. Mace Naga'yı ellerimde cansız kalana kadar gazlamak. Ama artık onun büyüü içimde ve anlaşma sabit. Bizi reddettiği andan itibaren geri dönüş yok.

Önümüzde duran tek bir şey var, o da bu kuruma girmenin neredeyse imkânsız olduğu gerçeği. Akademiyi yöneten aslan, onun ya da herhangi bir öğrencinin okul dışına çıkarılmasına asla izin vermeyecektir. Buranın tüm tarikatların ateşkes yaptığı güvenli bir ev olması gerekiyor. Burayı bu hale getirmek için çok uğraştı. Bu onun hayatının işi. Buna saygı duyuyorum, ama bu sefer kendi gündemime ters düşüyor.

Animus Akademisi'nden birini çalmak için daha önce yaptığım tüm girişimler başarısız oldu. Ama şimdi buradayım.

"Yetmiş iki saate ihtiyacım olacak ve işim bitecek."

Savage sertleşir ama başını sallayarak kabul eder. "Cuma o zaman."

Bölüm 21

Aurelia

W Yata Khanemize geri döndüğümde Minnie dışarıda, pembe saçlarını savurarak gardiyanlara .

"Sana söylüyorum! O-"

Gardiyanlardan biri bana işaret ediyor ve Minnie dönüp bakıyor, yüzü sıkıntıyla buruşmuş. Beni görüyor ve kara kaşları saç çizgisine doğru havalanıyor. "Lia?" Bana doğru koşuyor ama onu uyarmak için başımı . Yüzümde bir şey görmüş olmalı çünkü kartımı okutup merdivenleri koşarak çıkarken sessizce beni takip ediyor.

Vücudum , titrerken ben de parçalara ayrılıyorum. Hışımla geri dönüyorum, Minnie'yi içeri almak için geri çekiliyorum, sonra kapıyı çarparak kapatıyorum.

"Siktir!" Duvarlara bağıriyorum. "Siktir, siktir, !" Yatağıma yüzümü ellerimin arasına gömüyorum, gözyaşlarım sert ve hızlı akıyor. Henry titriyor, boynuma yaslanıyor ve Gertie'nin yanına indiğini, yardım etmeye çalışıyormuş gibi yumuşak bir şekilde miyavladığını hissediyorum.

Gözlerimin önünde bir adam öldürüldü, öldürmekten zevk alıyor gibi görünen vahşi, gaddar bir yaratıktan başka bir şey olmayan Savage tarafından parçalanarak öldürüldü.

İyi adamlar olmadıklarını biliyordum ama Savage'ı böyle görmek? Neler yapabileceklerini görmek? Beak'in veda sözleri aklımdan çıkmıyor.

İşte . şey bu.

"Lia." Yanıma oturmaya gelen Minnie'nin sesi fısıltı gibi. "Yemekte oturuyorduk ki üç deli birden ayağa kalktı ve

dışarı fırladı. Belli ki bir şey onları uyarmış ve sen geri dönmemişsin ve ben de sen olduğunu anladım! Lütfen bana delice bir şey yaptığını söyleme!"

"Ben bir şey yaptım." Kelimelerimi boğmaya çalışırken sesim boğuk çıkıyor, sanki bu onların yatakhanesine girip paçayı kurtarabileceğimi düşündüğüm anıyı bastıracaktı gibi. "Ve ben hiçbir şey başaramadım." Bir adam öldü ve bildiğim kadarıyla sırada o horoz var.

Minnie inliyor. "Lia! Gidici olduğunu sanmıştım. Bu kadar tehlikeli insanlarla uğraşamazsın."

Sonunda başımı kaldırıp ona bakıyorum. Gerçekten berbat görünüyor olmalıyım çünkü yüzü yumuşuyor ve elime uzanıyor. "Lia," diyor ciddi bir şekilde. "Bu insanların kim olduğunu gerçekten bilmiyorsun, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

Kendi kafasına vurur. "Bir saniye bekle." Yatakhanedan çıkıyor ve Raquel ile Sabrina'nın kapısına vurduğunu duyuyorum. Birkaç saniye içinde Minnie geri dönüyor ve Raquel'i ellerinden tutup içeri sürüklüyor. "Söyle ona!" Minnie Raquel'e söylüyor. "Slaughter Kardeşler hakkında duyduklarımızı anlat ona!"

"Ne yaptın, yavrum?" Raquel kahverengi gözlerini kocaman açarak soruyor. Başımı sallıyorum ve kurt şöyle diyor: "Aptal kuluçka. Scythe K- Kharkourous bir mafya babası. Kurt kardeşi ise bir infazcı. Bir tetikçi. Şantaj yaparlar, haraç alırlar, yeraltı dünyasındaki insanları öldürürler."

"Ne?" Dehşete düşerek sordum. Ama birdenbire bu bir sürpriz olmaktan çıktı.

Raquel ve Minnie sanki saf bir aptalmışım gibi bana gözlerini deviriyor. "Yeraltı dövüş ringlerinde neler döndüğünü *biliyorum*," diye haykırıyorum. "İnsanların anlaşma yaptığını duydum. Babam da bu insanlardan biri! Tüm bunları biliyordum, ama sadece... Ne diyeceğimi bilemiyorum çünkü..."

Çünkü tüm bu süre boyunca arkadaşlarımdan iyi insanlar olduğunu hayal etmiştim.

"Çünkü ne?" Minnie sorar.

Yutkunuyorum çünkü hiçbir şey söyleyemiyorum. Ama belki onlara neden zorunda olduğumu anlamalarını sağlayacak bir şey söyleyebilirim. "." diyorum.

Raquel'in gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Savage bu yüzden mi sana saldırdı?"

"Buraya eşyalarımızı karıştırmaya da gelmiş," diye nefes alıyor Minnie. "Bir uyarı," diye homurdanıyor Raquel.

Hepimiz ortak bir dehşet içinde birbirimize bakıyoruz ve ben ayağa fırlıyorum. "Beni öldürecekler. Ya da beni yakalayacaklar. Ya da başka bir şey! Tam olarak ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama kötü olacak."

Raquel bana üçüncü bir meme büyütmüşüm gibi bakıyor. "Neden?" İç çekiyorum. "Sanırım reddedilmeyi iyi karşılamıyorlar."

"Kahretsин!" Minnie aşağı yukarı zıplayarak söylüyor. "Kahretsин!"

"Yapabileceğim tek şey.." Cam kapıdan dışarı bakıyorum. "Defol git buradan."

"mısın?" Minnie'nin sesi şok olmuş bir soluktu. "Kaçmak , Min." Bir ürperti sarıyor bedenimi. "Beni tehdit ettiler.

Beni ."

Raquel yüksek sesle küfrediyor.

"Gördün mü? Başka seçeneğim yok."

Raquel balkona açılan cam kapılara doğru yönelir. "Bunu nasıl yapacaksın? Burası Fort Knox."

Raquel'in beni ikna etmeye çalışmaması içimi rahatlattı. Muhtemelen benim gibi suçlu olmalarının da faydası var. Öte yandan, benimle tartışmamaları durumun ne kadar vahim olduğunu gösteriyor.

"Bir yolu olmalı, değil mi?" Umutsuzca söylüyorum. Kolumda görünmezlik ve koku kalkanlarım var. Kimsenin benden daha fazla şansı yok.

Sonra az önce gördüklerimi düşündüm.

"Yani..." Yavaşça söylüyorum. "Burada insanları öldürdüklerini biliyoruz, değil mi? İki muhafızımız vardı, şimdi de az önce gördüğüm yılan. Cesetlerden nasıl kurtuluyorlar? Cesetleri dışarı çıkarmak için bir yöntemleri olmalı?"

Raquel ve Minnie birbirlerine bakarlar. Raquel bir elini saçlarında gezdirir. Minnie şöyle der: "Etrafa sorarsak susarız. Ama Sabrina çiftleşmemiş yurtlarda bir aslanla görüşmeye başladı. Belki o bir şeyler bulabilir."

Bu işe başka birini dahil etmek risklidir. Ne kadar çok kişi bilirse, o kadar çok kişi konuşur.

Belki de daha fazla araştırma yapmalıyım diye düşünmeden edemiyorum. Yine de oraya geri dönme düşüncesi.

İç çekişim uzun ve dramatik çünkü bundan kurtulabileceğimi düşünüyorsam gerçekten doğru ruh halinde değilim.

"Bunu söylediğim için üzgünüm Lia," diyor Minnie endişeyle. "Ama kelimenin tam anlamıyla bir uçuş riski uyarı etiketiyle geliyorsun. Seni izliyor olacaklar."

Kordonumu kederle çekiştiriyorum. Ama şimdi bir meydan okumanın kokusunu alıyorum ve Minnie'nin bunu yapamayacağını düşünmesi beni daha cesaretlendiriyor. Yumruklarım sıkılıyor. "Onları da Lyle Pardalia'yı da sikeyim. Bu hafta *gidiyorum* ve bir yolunu bulacağım."

* * *

Takip eden iki gün içinde kaçış planlarımı oluşturdum. Savage, Scythe ve Xander beni görmezden gelmek için ellerinden geleni yapıyorlar ve onlara her baktığımda tüylerim diken diken oluyor. Savage arada sırada bana karanlık bakışlar göndermekten kendini alamıyor ve ben de onların açıktan harekete geçmemelerinin benim için bir şeyler planladıkları anlamına geldiğini düşünmeden edemiyorum.

Yemek salonunda masamıza her yemekte en az bir kez yaklaşıyor ve okulun animusları bize yaklaşmak için şanslarını deniyor. Raquel, uzun siyah saçları beline kadar inen ve dantelli siyah bir korsesi olan bir dişi animus dışında önlerine çıkan her kurda hırlıyor. Onlar sessiz bir konuşma yaparken Raquel başını sallıyor ve günün ilerleyen saatleri için planlar yapıyor gibi göründüklerinde geri kalanımız sırtışlarımızı gizliyoruz. Sabrina ve Stacey, kâğıttan turna kuşu şeklinde katlanmış küçük notları masamıza fırlatan bir grup aslan tarafından çabucak ele geçiriliyor. Bu, seks mesajlaşmasının yeni ve etkileyici bir versiyonu ve bizi çok eğlendiriyor. Minnie, beni şaşırtacak şekilde, tüm teklifleri utangaç bir gülümsemeyle savuşturuyor ve onun yerine gözünü bizim yatakhanedeki son sınıf animalardan birine diyor.

Kendi payıma. Bir kartalın olması gerektiği gibi *odaklandım* ve avım akademiden çıkan siyah ve altın renkli kapılar.

İlk seferinde olduğu gibi tekrar yiyecek çaresizliğine düşmemek için erzağa ihtiyacım var. Henüz öğrencilerin işlettiği köye erişimimiz yok, bu yüzden hırsızlıkla idare ediyorum.

Beni bu hale getirdikleri için onlardan nefret ediyorum. Bir hırsıza. Geçinmek için çalmak olan bir insan. Hayatta kalmak için gizlice dolaşmak zorunda olan biri. Ama hedefim mutlak ve bana başka bir seçenek verilmedi.

Hijyen dersinde, duş almayı ve bitlerimizi düzgünce yıkamayı öğrenirken, fazladan deodorant ve sabun örnekleri alıyorum.

Yemek adabı dersi sırasında Theresa'ya yemeklerin okula nasıl teslim edildiğini soruyorum. Benden şüphelenmiyor bile çünkü Minnie ton balıklı fırının nasıl yapıldığını öğrenmekten heyecan duyduğunu göstermek için iyi bir gösteri yapıyor. Her Cuma akşamı teslimat yapılıyor ve ben heyecanımı zor zapt ediyorum çünkü sanırım kaçış aracımı buldum. Bu şekilde, insan formumda görünmez olmaya devam edebilir ve yanımda birkaç çanta taşıyabilirim.

Basit, harika ve yanıma bolca yiyecek ve su alabiliyorum. O zaman tek sorunum para oluyor.

Hiç param yok ve kimseden de istemeye niyetim yok çünkü gururum Grönland büyüklüğünde. Halfeather'ın düğün günümde bana verdiği elmas var ama onu rehin bırakmanın bir yolunu bulmam gerekecek. Basit bir rehincinin dükkanında o kadar para olmayacaktır, bu yüzden bir süre nakitsiz kalacağım.

Sorun değil, fedakarlık yapmaya alışkınım. Bununla başa çıkabilirim.

Bu yüzden bekledim ama Perşembe günü bir noktada arkadaşlarımın yanında olmak dayanılmaz hale geldi.

Güzel konuşma dersinde bazı öğrencilerin ekstra özel sınıflara gerekiyor çünkü ne kadar vahşi olursanız, bir canavar konuşmayı o kadar az seviyor. Bazıları kelimeleri düzgün telaffuz edemiyor ya da nasıl yapılacağını unutuyor, bu yüzden nasıl yapılacağını yeniden öğrenmek için bir konuşma terapistine ihtiyaçları var. Raquel'in kekemelikten kaynaklanan küçük bir konuşma bozukluğu var ve bu yüzden diğerleriyle birlikte konuşma terapistiyle zaman geçiriyor.

Xander tüm derslerimiz boyunca o kadar sessizdi ki gözetmenleri, tehditkar görünümlü bir kurdu, ona işaret ederek ona takip etmesini vahşi

Öğrenciler. Xander hırlayarak *Hayvan Çiftliği*'ni elinden alıyor ve o kadar güzel, pürüzsüz, resmi bir tonda okuyor ki ona bakmaktan kendimi alamıyorum, derin temposu karşısında midem bulanıyor.

Bir ejderhanın nasıl olup da Katliam Kardeşler'in yanına düştüğünü bir kez daha merak ediyorum. Onlar özel okul eğitimi alan varlıklı ve züppe insanlar ama Xander kendisini kurtaracak kimse olmadan Halfewater'ın zindanına düştü. O zamanlar bunun tuhaf olduğunu düşünmüştüm ama şimdi *burada* olduğuna göre daha da şüpheli.

Gözlerine olanlarla bir ilgisi olduğunu hissediyorum.

Minnie ve ben sınıftan en son çıkıyoruz çünkü bir önceki dersten kalan parfüm örneklerini almak için geride kalmam gerekiyor. Koku kalkanımın tüm gücüyle çalıştığı ve beni hiç kokusuz bıraktığı gerçeğini gizlemek için kullanıyorum.

Minnie'yi gördüğümde yüzümdeki muzaffer gülümseme silince odadan Minnie'nin önünde çıkıyorum. Üç plastik numune tüpüm takırdayarak ahşap zemine düştü.

Scythe karşımdaki duvara yaslanmış, güçlü kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş. Buz mavisi gözleri kıyametimin bir işareti gibi gözlerime dikildiğinde, derin bir özlemle karışık dehşet göğüs kafesime vuruyor.

Sadece bakışlarıyla beni ediyor.

Tıpkı bir korku filminde ana karakterin perili bir evde yürüdüğü ve iblisin dışarı fırlayıp onları yakalayacağını bildiğiniz, ancak nefesinizi tuttuğunuz ve korkudan, gerilimden büyülenmiş bir şekilde başka tarafa bakmadığınız gibi.

buz gibi soğuk bir güç tabakası yayılıyor, çatlakları uzun ve geniş bir örümcek ağı gibi uzanıyor. O zaman Scythe'ın daha önce hiç bir güce sahip olduğunu anladım. Yoluna çıkan her şeye şiddetli ve derin bir hasar verme yeteneğine sahip.

Tıpkı bana onların odasında söylediği gibi. Nefes alamıyorum. Göz kırpmıyorum.

Yine de içimin en derin yerinde onu istediğimi biliyorum.

Aniden duvarı tekmeleyip artık boş olan koridorda sinsice ilerlediğinde paramparça olacağımdan . Tek yapabildiğim

O vücudu izleyin; saf gücün o yavaş, durgun yürüyüşü bir öğleden sonra gelgiti kadar tembel.

Köşeyi döndüğünde büyü bozuluyor ve beni boğulmuş aklımla bir su birikintisi içinde bırakıyor. Minnie hareket etmemi istemek için sırtımı sıvazlarken Henry omzumda titriyor. Kenara çekilip kapının çerçevesine yaslanıyorum ve titreyen karnımı tutuyorum. Henry omzumda küçük bir ses çıkarıyor ve Gertie sanki sohbet ediyorlarmış gibi ona cevap veriyor. Minnie endişeyle bana bakarken bunu düşünecek zamanım olmuyor.

Bana bir uyarı verildiği hissine kapılmaktan kendimi alamıyorum.

Eğer tüm köpekbalıkları böyle olsaydı, dünyayı ele geçirebilirlerdi. Ancak hiçbiri bunu istemiyor, her şeyin altındaki su mavisi alemlerinde kalmayı tercih ediyorlar. Ya da belki onların üstünde.

Ve yine de, Scythe burada. *Beni* izliyor. Beni ve şu anda yanmakta olan iç çamaşırlarımı tehdit ediyor çünkü anima'm onu o kadar çok istiyor ki bacaklarımın arasından sıcak gözyaşları akıtıyor.

Bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum. Aramızda geçenleri açıklayamam bile.

"İyi misin, Lia?" Minnie düşen örneklerimi kaldırarak soruyor.

Henry vurgulamak için gagasını tıkırdatıyor.

"Bir gün," diye mırıldanıyorum belli belirsiz. "Bir gün, iyi olacağım."

Bölüm 22

Aurelia

F Cuma günü geldi ve ben sadece teslimat kamyonlarının geleceği öğleden sonra 2'ye kadar bu günü atlatmak zorundayım. Heyecanlı ve gerginim ve Minnie bunu fark ediyor.

"Lia?" diye soruyor kahvaltı için hazırlanırken.

Şu anda çalıntı eşyalarla olan spor çantamı kontrol ediyorum. Aurelia, hırsız. Babam çok utanırdı. Eminim annem de utanırdı, yine de hayatta kaldığım için benimle gurur duyacağını düşünmek hoşuma gidiyor.

"Evet, Minnie?" Çantamı yatağımın altına geri sokarak usulca söylüyorum. "Gerçekten tek seçeneğinin bu olduğunu mu düşünüyorsun?"

Neden bahsettiğini açıklamama bile gerek yok, çünkü kararımı verdiğimden beri başka hiçbir şey düşünmedim. Ve dürüst olmak gerekirse, Minnie son birkaç günü atlatmamı sağlayan tek kişi oldu. Çok komik biri ve içimdeki inek, bizimle her yere gelen pembe klasöründe tuttuğu kapsamlı, düzenli, renk kodlu notları görünce çok eğleniyor. Bununla o kadar gurur duyuyor ki Sabrina ve Stacey onunla bu konuda alay etseler bile umursamıyor bile.

"Gerçekten öyle düşünüyorum," diyorum dürüstçe. "Sadece her günü atlatmaya çalışıyordum ta ki..."

"Sen git," diye fısıldayarak sözümü bitiriyor, sanki odada kablolar varmış gibi. Gerçekten öyle olmadığını umuyorum ve odaya yeni bir ilgiyle bakıyorum. Gerçi Lyle kablo çekecek birine benzemiyor.

"Bana planlarını anlatmak istememene saygı duyuyorum, Lia," diyor usulca, pembe bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırıp allığını sürerken. "Ama geçen hafta benimle arkadaş olmanı takdir ettiğimi bilmeni istiyorum. Sonunda nereye gidersen git, belki buradan çıktıktan sonra seni ziyaret edebilirim."

Minnie başlangıçta neden burada olduğu hakkında hiç konuşmadı ve mahremiyete olan saygımız her iki taraf için de geçerli.

Ama onun bu duygusu içimi rahatlatıyor çünkü bu çok korkutucu ve o benim son zamanlardaki tek gerçek arkadaşım. Bunu ona söylediğimde yüzü buruştu.

Ona doğru koşuyorum ve sıkıca sarılıyorum. Gıcırdayan bir ses çıkarıyor ve omzundaki Gertie de öyle yapıyor. Henry hüzünlü bir mırıltı çıkarıyor.

"Özür dilerim," diyorum geri çekilerek. "Theresa birbirimize sarılmadan önce izin almamız gerektiğini söyledi."

"Benim rızamı aldın," diye hıçkırarak beni kendine doğru çekiyor. Gülüyorum ve onu pembe başından öpüyorum. "Henry'yi de yanında götüreceksin?"

"Diğer her şeyi çaldım, onu da çalabilirim." Nimpin'i omzumdan alıyorum ve sıvı siyahı gözlerine bakıyorum. Minik ayaklarının üzerinde bir aşağı bir yukarı zıplıyor, belli ki neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri yok. Yiyeceklerini ve bakım fırçasını yanıma aldığıma eminim, böylece ona bakabileceğimi biliyorum. Henry çöp çıkan çöpleri yemek zorunda kalırsa kendimle yaşayamam.

Kapımız çalındı ve hepimiz şiddetle irkildik. Ne ben ne de Minnie kapıyı açmak için hareket etmedik. Sanki diğer tarafta bir yırtıcı hayvan varmış gibi gözlerimizi dört açarak birbirimize bakıyoruz. Ama her kimse kapının altından bir kağıt parçası uzatıyor ve dehşet büyümüz bozuluyor. Minnie onu almak için sıçradı.

Okuyor ve kaşları havaya kalkıyor. "Bu senin için."

Zekice, bir önceki gözaltı tebligatımız gibi süslü bir kalın kart parçası olduğunu fark ederek şeyi alıyorum.

Ama bu bir gözaltı tebligatı değil. Bu çok daha kötü bir şey: Aurelia

Aquinas için Reform Terapisi

Oturum: Cumartesi sabah 9.
Terapist: Lyle Pardalia, Müdür Yardımcısı
Konum: Kıdemli ofisler, en üst kat, merkez bina (asansör kullanın)

"Neden kişisel terapi için *onu* görmek zorundayım?" Dehşete kapılarak soruyorum. Tarih yarın olarak belirtilmiş ve Lyle'in özenli imzası güvenilir dolma kalemiyle altında yer alıyor. Parmaklarımı kalın yazının üzerinde gezdiriyorum, siyah yazı ve .

Minnie boğulur. "Lia, durumunun ciddiyetinin farkında olduğunu sanmıyorum... üç canavar dışında. El kitabına göre, müdür yardımcısı en kötü öğrencileri görür ve sen kelimenin tam anlamıyla cinayetten aranıyorsun."

Tek yapabildiğim ona bakmak çünkü o haklı. Ama o aslanla oturup düşüncelerim ve duygularım hakkında konuşma düşüncesi? Akıl almaz. Gülünecek bir şey.

O zaman burada olamayacağım için çok iyi. Onu bir ektiğimi ve engellediğimi anladığında o melek yüzündeki ifadeyi görebilmeyi çok isterdim.

* * *

Hijyen ve insan etkileşimi derslerimize her zamanki gibi katılıyoruz ve biraz üzgünüm çünkü Theresa bize Çarşamba günü öğrenci köyünü görebileceğimizi söyledi ve onlarca akademi öğrencisinin yaptığı küçük kasabayı görmek beni heyecanlandırdı. Ayrıca birkaç hafta içinde 'Sağlıklı Flört' derslerine başlayacaktık ve iyi bir zamanı kaçırdığımı biliyorum.

Ama özgürlüğüm çok önemli. Minnie, Raquel ve ben üç canavarı tuhaf bir şey var mı diye yakından izliyoruz. Savage hâlâ beni görmezden gelmeye kararlı, Scythe ve Xander ise bugün kayıtsız kaldılar. Yine de bunu düşünecek vaktim yok çünkü çok yakında öğle yemeği vakti gelecek ve teslimat kamyonunun geleceğini biliyorum.

Hijyen odasından çıktık ve Minnie'ye "Sadece bir tampon almam gerekiyor" dedim.

Minnie hemen şifreli bir ifade kullandığını fark etti. "Oh."

Bu düşünce beni biraz üzüyor çünkü en iyi arkadaşlar gibi gizli bir dil geliştirdik, şifreli sözcükler ve kaçamak bakışlar da buna dahil. Bir elimi omzuna koyup kavıyorum, duygularımı yalnızca dokunarak aktarmaya çalışıyorum. "Her şey yolunda." Ona mı söylüyorum yoksa kendime mi bilmiyorum çünkü kalbim Xander'ın rock şarkılarından biri gibi çarpıyor.

Parlak leylak rengi dudaklarını birbirine bastırıyor ve gözleri aynı şekilde parlıyor. Tek yaptığı başını sallamak oluyor ve ben ağlamaya başlamadan önce çıkışımı yapıyorum.

Yurtlara gitmek kolay, dört nöbetçi hala orada duruyor ve onlara hijyenik ürünlere ihtiyacım olduğunu söylediğimde kenara çekiliyorlar.

Henry ve ben odamıza çıktık. Öğrenci kordonumu dikkatlice çıkarıp kendi etrafına sarıyorum ve şifonyerimin üzerine koyuyorum. Çantamı alıyorum, sonra hem Nimpin'i hem de kendimi sekizinci kez kalkanlıyorum. Görünmezlik kalkanımın tüm vücudumu kaplayan serin sakinliği, eski favori pijamalarımın içine girmişim gibi hissettiriyor. Bu duruma diğer tüm durumlardan daha çok alışkınım ve kalp atışlarımın neden oluyor. Daha önce de böyle küçük görevler yapmıştım, bunu yapabilirim.

Neredeyse rahatlamış bir nefes üfleyerek, "Henry, eğer gıcırdarsan ya da cıvıldarsan, Savage'ın istediği gibi seni yemesine izin vereceğim. Anladın mı?"

Henry küçük, korkmuş bir ses çıkarıyor ve ilk kez onu yanımda getirmekle hata yapıp yapmadığımı merak ediyorum. Ama artık planlarımı değiştirmek için çok geç.

Henry ve ben yatakhaneimizden çıkıyoruz ve vedalaşırken etrafa son bir kez bakıyorum. Koridorun sonundaki yağlı boya ejderha tablosu her zaman gibi gözüme çarpıyor. Ve bir an için merak ediyorum.

Ama ejderha evi büyüsunü düşünecek vaktim yok çünkü bu işe yarayacaksa hemen gitmem gerekiyor. Arkamı dönerek koridordan aşağıya, üç basamaklı merdivenlerden aşağıya koşuyorum.

Saat başı devriye gezen muhafızlardan birinin binaya için bir süre beklemem gerekiyor, ama girdiklerinde sessiz adımlarla arkalarından sığıyorum.

Yükleme rıhtımı okulun arkasında, mutfakı geçiyor ve daha önce hiç bu yoldan geçmemiştim, çünkü yasak bölge. Okulun doğu tarafına doğru hızlı bir yürüyüşle ilerlerken, devriye gezen birkaç nöbetçiyi atlatıyorum, adımlarımı susturmak için mümkün olduğunca çimlerin üzerinde yürüyorum. İskeleye varmak için on beş dakikam var ve bu yeterli bir süre olmalı.

Ama bunu yapıyorum. Gerçekten kaçıyorum. Bana kaçan kraliçe diyecekler ve Minnie akademide benim şerefime bir hareket başlatacak.

Kaçak mı istiyorsun? Sana bir kaçak vereceğim, Lyle Pardalia, seni piç. Okulunu sikeyim. Terapinin canı cehenneme. Yardım hayvanım var, başka bir şeye ihtiyacım yok. *Kimseye* de ihtiyacım yok.

Haritaya göre yeni öğrencilerin varış alanına açılan yan kapıdan geçiyorum. Garaj yolu sağımdan aşağı iniyor, burası ana giriş/çıkış. Devasa altın ve siyah dökme demir kapılar şu anda kapalı ve dört silahlı muhafız tarafından korunuyor. Altın rengi kısımların öğleden sonra güneşinde parlaması çok güzel ve karanlık, kıvrımlı kısımların uğursuz hissini neredeyse bastırıyor. Yaşlı ağaçlar bir şeref kıtası gibi kapıya doğru uzanıyor ve yaprakları ılık yaz sonu esintisinde hışırdarak dans ediyor.

Garaj yolunu geçip tıbbi bölümün yanından arka tarafa doğru ilerliyorum. Yol, Minnie'nin haritalarına göre yükleme rıhtımı olması gereken yere çıkıyor.

Öğrenci haritamızda okulun bu bölümü yer almıyor çünkü öğrencilerin erişiminin olmaması gerekiyor. Ancak Minnie'nin pembe klasörü, Akademi'ye 'hazırlanmak için' internetten yazdırdığı bir haritayla imdadımıza yetişti.

Gerçek bir işteki ilk maaşımla ona bir kutu gül gönderecek miyim? Tabii ki göndereceğim.

Henry sanki burada olmamamız gerektiğini biliyormuş gibi rahatsız bir şekilde omzumda kayıyor. Ama şu ana kadar her şey planlandığı gibi gidiyor ve hiç ses çıkarmadan itaatkâr davranıyor. Heyecanla çimenlerin üzerinde ilerleyerek akademinin arka tarafındaki binayı takip ediyorum... ve hemen duruyorum.

Gördüğüm ilk şey, yükleme alanında bulunan büyük bir market zinciri kamyonu. İkinci gördüğüm şey ise uzun boylu, kaslı ve

gümüş saçları pahalı siyah iş gömleğinin yakasını okşuyordu.

Hemen geriye doğru yürüyorum ve kendimi yan duvara öyle bir bastırıyorum ki böbreklerimi ezebilirim.

Scythe orada dikilmiş ne halt ediyor? Belki *o da* benimle aynı şeyi düşünmüştür ve kaçıyordur diye düşünüyorum. İkimiz bir elmanın iki yarısı gibiyiz.

Ama sanki denetliyormuş gibi açıkta duruyor.

Koku kalkanım güçlüdür ve özellikle iyi vahşi burunların etrafında bulunduğum onca zaman boyunca gerçekten hiç yakalanmadım. Diğer tarafa gizlice geçip kamyonun arkasındaki açık kapılardan sıvışmak ne kadar zor olabilir ki?

Gerçekten başka bir şansım olmayacak, çünkü birileri bu kadar uzun süre yok olmamı çoktan tuhaf bulmuş olacak. Gardiyanlar yakında odama girip neden hâlâ çıkmadığımı öğreneceklerdir. Buradaki animalar hem gardiyanlar hem de öğrenciler tarafından yakından denetleniyor ve yemek salonundaki kartal animuslar orada olmadığımı fark edecekler.

Ben bir . Bir apeks yırtıcı. Eşi olmayan bir canavar.

Bunu yapabilirim.

Ölçülü bir nefes alarak kendimi duvardan aşağı bırakıyorum ve spor çantamı göğsüme bastırarak köşeden bakıyorum. Köpekbalığı artık orada değil, sadece iki büyük ayı vites değiştirici muhafız, kutuları kamyonun taşımayaya yardım ediyor.

Ve sonra soğuk, boğucu ölüm gibi bir ses, "Kalbinin atışını duyabiliyorum Aurelia," diyor.

Yavaşça yukarı bakmadan önce donup kalıyorum. Scythe çatının kenarında oturmuş, bacaklarını sarkıtmış, bir yandan da rahatça sigarasını içiyor.

Henry heyecanla bir aşağı bir yukarı zıplıyor çünkü belli ki aklı başında değil.

Yavaşça binadan uzaklaşıyorum. Bacaklarım titriyor ama onlara *hareket etmelerini* emrediyorum. Scythe'ın gökyüzünden daha açık mavi gözleri, tüylerimi diken diken eden ölümcül bir odaklanmayla beni takip ediyor.

"Kendini nasıl saklıyorsun?" diye soruyor sessizce, mavi duman üflerken gözleri göğsümde, *düzensiz atan kalbimde* sabit.

Sanki buna inanamıyormuş gibi başını sallıyor. "Ölmek zorunda olman gerçekten utanç verici, Regina." Kendini çatıdan aşağı iter.

Tek yapabildiğim kaçmak.

Görünmez bir şekilde can havliyle kaçıyor, okula hızlıca girebilmek için yükleme iskelesine doğru fırlıyorum.

Parmak arası terliklerimi tekmeleyip kamyonu geçerken, iki şaşkın ayının yanından hızla geçip rampayı tırmanırken ve açık makaralı kapılardan geçerken Scythe'ın ayaklarının yere bastığını duymuyorum ya da arkama bakmaya cesaret edemiyorum. Burada tikiş tikiş kutular ve muhafızlar var ve bir tanesine çarpıyorum, o da bir alarm çılgılığı atıyor.

Ama ne olduğu hakkında hiçbir fikirleri yok ve diğer muhafızlar ona deliymiş gibi bakıyor. Scythe bu muhafızları tanıyor mu? Nasıl oluyor da buralarda dolaşıyor?

O kadar hızlı koşuyorum ki Henry minik pençelerini omzuma saplamak zorunda kalıyor, ama okula açılan dar bir girişe saparken benimle kalmayı başarıyor. Mutfakları geçip uzun koridorda olabildiğince hızlı ilerliyorum. Çıplak ayaklarım döşeme tahtalarına çarpıyor ve kimsenin beni takip edip etmediği hakkında hiçbir fikrim yok. Herkes öğle yemeğinde olduğu için neyse ki başka kimseye rastlamıyorum. Burası Minnie'yle pazartesi gecesi tüm o kanı temizlediğimiz kanat, bu yüzden dışarı çıkmanın yolunu biliyorum.

Sola dönüyorum, sonra sağa, sonra bir sola daha ve bir kapıyı iterek açıyorum.

Dışarı çıkıp kaldırımda koşmaya devam ettiğimde güneş ışığı yüzüme vuruyor. Tam önümde, her zamanki gibi aynı dört muhafızın durduğu çiftleşmemiş kadın koğuşuyla dışarı çıktım.

Tam o sırada Henry tutuşunu kaybediyor ve omzumdan yuvarlanıyor. Çılgınca kayarak duruyorum, sıcak beton çıplak ayaklarımı acıyla sıyrıyor. Henry toparlanıp yere düşmeden kendini yakaladığında ve parlak siyah gözleri korkuyla bir halde tekrar bana doğru havalandığında tıslıyorum.

Sonra, mümkün olduğunu düşündüğümde daha hızlı bir şekilde, inanılmaz güçlü bir el ağzımı kapatıyor. Bir diğeri belime dolanıyor ve *çekirtiyor*.

Bölüm 23

Aurelia

Yüksek binaların arasındaki gölgelerin içine çekiliyorum. Sırtım uzun, sert bir bedene çarpıyor.

"Senin nefes alıyorum." Vahşi nefes gıdıklıyor benim Kulak. "Senin

nefes almak sizi ele verir."

Beni belimden kavırıyor, büyük avucu hâlâ ağzımı kapatıyor ve beni vücuduna çekiyor. Beni gafil avladığı için o kadar şaşırılmışım ki, nefes almaya çalışırken hırıltıyla soluyorum.

Savage'ın ela gözleri beni görmek için önündeki havayı tararken alev alev yanıyor. Yavaşça nefes veriyor, dudakları aralanıyor.

Gözleri ara sokağın ağzının ötesine kayıyor. "O muhafızlar bizim değil, Regina. Sessiz olmalıyız."

Bana ilk kez *Regina* diyor ve bu beni derinden sarsıyor. Burnumdan solurken kan beynime sıçrıyor.

"Kokunu alamıyorum," diyor, ela gözleri görünmez yüzüme odaklanmaya çalışıyor. "Seni göremiyorum ama sen olduğunu biliyorum." Eli sırtımın kıvrımından aşağı kayıyor ve daha aşağı inerek kığımın tam yuvarlak kavırıyor. "Evet." Sanki doğruluyormuş gibi.

İçimde bir arzu nabızı ve bir öfke ciyaklaması çıkarıyorum. Tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum ama beni çelik gibi kavırıyor.

Ağzımı kapatan eli yanağımı kavrayacak şekilde hareket ediyor ve başparmağı dudaklarımda hafifçe geziniyor. Yüzünü benimkine o kadar yaklaştırıyor ki, sanki yüzünün hissine takılmış gibi. "Evet," diye fısıldıyor.

Tekrar kıpırdanıyorum ama o beni daha sert bir şekilde eziyor. Dövüşçünün gövdesinin her santimini hissediyorum ve içimdeki durgun ve pürüzsüz bir şey buna en kötü, haince şekilde karşılık veriyor.

Ela gözlerinin üzerindeki kapaklar, sanki o da kendi içinde bir şeylerle savaşıyormuş gibi kekeliyor.

"Sadece bir kez," diyor, sanki kendi kendine. "Bunu bir kez yapmalıyım."

Öne doğru eğilip dudaklarını dudaklarıma değdirdiğinde anima beni olduğum yerde tutuyor. Sertleşiyorum. Isı vücudumda alevleniyor. Dudakları. Vahşi Tanrıça adına, dudakları benimkiler üzerinde yumuşak ve sıcak. Kalkanlarımın arasından bile erkeksi, taze çam kokusu burnuma geliyor ve beni tam bacaklarımın arasından vuruyor.

Anima keens. Bu kurt benim. Haftalardır benim.

Boğazımdan çıkan o ilkel ses yasaklanmamış. Ama bu saf bir ihtiyacın sesi.

Ve arkadaşım cevap veriyor.

Gürleyen bir hırıltı göğsünden benimkine doğru titreşiyor. Dudaklarımı ayırıyorum.

Saldırıyor. Beni , içgüdüsel olarak beline doluyorum ve o da beni tuğla duvara çarpıyor. Ağzımı kendi sıcak, ıslak, erkeksi ağızıyla istila ediyor. Göğsüm öyle güçlü bir arzu kasırgasıyla genişliyor ki, Savage olmayan her şeyi hissedemiyorum. Burnum onun kokusuyla doluyor, başım onu hissetmekle doluyor ve içimde olması için *can* atıyorum. Kendi ellerim onun vücudunu talep ediyor, çaresiz bir kadın gibi gömleğini, tenini yırtıyor.

Savage'ı raydan çıkarıyor.

Kurduna tamamen teslim olmuş gibi hırlayan Savage beni yüzümden aşağı öpüyor, dili boynuma sıcak bir şekilde değiyor.

Anima'm bana bunun doğru olduğunu söylüyor. Bir regina için eşini ilk kez düzgün bir şekilde öpmek böyle bir his olmalı.

İnliyorum ve ağzını açıyor, dişleri boynumu sıyrıyor. Çok nazikçe değil, ısıırıyor.

Aslında ne halt ettiğimi fark etmemi sağlayan hafif bir acı. Göğsünü iterek onu uzaklaştırıyorum. Savage geri çekiliyor, ayaklarımı tekrar yere koymama izin verirken yüzü çatışmayla geriliyor.

Ben ona ters ters bakarken Savage'ın nefesi kesiliyor.

"Siktir," diyor huysuzca. Sanki kurdunu kontrol etmeye çalışıyormuş gibi bir eliyle gözlerini kapatıyor. Belki de yaptığı şeye dayanamadığı için utanç içindedir.

Kendime çok kızgınım ve ona gidip kendini becermesini söylemek üzereydim, ama durdum.

Çünkü elinin işaret parmağında gördüğüm şey varlığımdaki her zerreyi hareketsiz kılıyor. Sekizinci kalkanım düşüyor ve umurumda bile değil.

Bu ülkede eski Naga dilinde yazabilen çok az kişi var.

Ve babamın yazısını hemen tanıyorum. Siyah, uğursuz, kıvrımlı dövme zihnimi bir dehşet fırtınasına sürüklüyor. Elim bir engerek yılanı gibi fırlıyor. Parmağını tutuyorum ve lazer keskinliğinde bir odaklanmayla çizgileri ve kıvrımları yorumluyorum.

Bir kan antlaşması. Halfeather'ın zindanında Savage'la ilk karşılaştığımda orada değildi, yani kaçışlarıyla beni milli parkta bulmaları arasında yapılmış.

Bu işaret babam da dahil olmak üzere üç kişiyle daha bağlantılı.

Babamla bağlayıcı bir sözleşme yaptılar.

Aylardır ilk kez, yilankavi gücümü kullanıp işaretin içine gönderiyorum ve sözleşmenin niteliğini okumak için mürekkebi araştırıyorum.

Kan büyüğü bana bebeklikten itibaren öğretilmişti. İngilizceyi bildiğim gibi biliyorum ve okumam saniyelerimi alıyor.

Beni alıp babama geri götürmek zorundalar. Ayrıca benimle çiftleşmemeye yemin ettiler; burada gün gibi açık bir şekilde yazıyor.

Savage'ın elini bırakıyorum ve dehşet içinde ondan uzaklaşıyorum. Gözleri ani bir farkındalıkla odaklanıyor ve doğrulup *elini* bana doğru uzatıyor.

"Lia."

Sesim boğuk bir fısıltıya dönüştü. "Sakın benimle konuşmaya *cüret* etme."

Henry aniden yanımda havalanıyor, alarm sesleri çıkarıyor ama tek duyabildiğim kulaklarımdaki uğultu, yepyeni bir tür ihanetin mide bulandırıcı dehşeti. Babam dostlarımı beni avlamaları için görevlendirdi. Beni ona geri getirmeleri için. Benimle asla çiftleşmemeleri için.

Bu, yaşayacağımı hiç düşünmediğim türden bir ihlal.

Bu aynı zamanda babamın bu üç canavarın eşim olduğunu bildiği anlamına geliyor. O biliyor. *Biliyor*.

Tek yapabildiğim düşen spor çantamı kapmak, ara sokaktan dışarı fırlamak, sekizinci kalkanımı tekrar tokatlamak ve koşmak. Nedense Savage bana izin verdi.

Rüzgâr yüzüme vuruyor ve kalbimin çarpıntısı kafamın içinde bir ölüm gongu gibi yankılanıyor. Anima yatakhanesinin yanında nöbet tutan dört muhafızı hızla geçiyorum ve merkez akademi binasını geçene kadar Henry'nin omzumda olmadığını bile fark etmiyorum.

Ama sonra Scythe yemek salonundan çıkıyor, ardından Xander geliyor, ikisinin de yüzü korkutucu bir şeye dönüşmüş.

Çıglık atarak duruyorum, aramızda iki ayak bırakıyorum, aralarına bakarken göğsüm kabarıyor, yanaklarımdaki gözyaşlarını siliyorum.

Bunlar babamın yapabileceği şeyler. Kendi arkadaşlarımı bana karşı kıskırttı.

Arkadaşlarım da aynı fikirdeydi.

Anima'm korku, çaresizlik ve kafa karışıklığı içinde haykırıyor ama Xander'ın gözlerinde kötü niyetli, ejderhaya benzer bir saplantıyla bana doğru adım atması aklımın başıma gelmesine yetiyor.

Bir içgüdü bana sesleniyor ve ne olduğunu anlamadan nefesimi tutup yemekhanenin cam kapılarından içeri giriyorum, çantamı bir kalkan gibi göğsüme bastırıyorum. Kalbim biraz sızlıyor ama Henry'nin beni terk edecek kadar sağduyulu olmasının iyi bir şey olduğunu düşünüyorum. Bensiz çok daha güvende olacak.

Herkes öğle yemeği için yemekhanede, bu yüzden çok sayıda tanık var, yani hiçbir şey yapamazlar. Görünmez kalarak içeriye doğru koşuyorum, seslerin ve kahkahaların uğultusu dehşetimi biraz olsun yatıştırıyor.

Arkama baktığımda Scythe ve Xander'ın salona girdiğini görüyorum, onları taş suratlı bir Savage takip ediyor. Minnie'nin Raquel, Sabrina, Connor ve Stacey ile birlikte barbekü tavuk ve makarna salatası seçtiği her zamanki masama koşuyorum. Yanına yaklaşıp sessizce "Minnie, ben Lia" diye mırıldanıyorum.

Minnie bambu bıçağını düşürür. Gertie omzundan gıcırıyor. İçimden küfrediyorum ve başımı kaldırıp üç adamın da gözlerinin Minnie'mde olduğunu görüyorum.

"Minnie. Acil durum," diye mırıldandım. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Şimdi konuşma. Konuşmadan önce elinle ağzını kapat."

Küçük pembe saçlı Sherlock Holmes'umu kutsa çünkü Minnie dirseğini masaya dayamış, çenesini eline dayamış ve "Lia?" diye fısıldıyor.

Raquel başını kaldırıp ona bakıyor ve kaşlarını çatıyor; Minnie'yi buradan çıkarmam gerektiğini biliyorum ama aynı zamanda onun incinmesini de istemiyorum.

Ama Savage diğer ikisini bir kenara itiyor ve şimdi önden gidiyor, masaya doğru ilerliyor, gözleri en iyi arkadaşşıma sabitlenmiş.

"Kahretsin," diye fısıldadım. "Beni kaçırmaya çalışıyorlar. Babamla bir anlaşma yapmışlar. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Minnie üç canavarın kendisine doğru geldiğini görünce telaşla başını kaldırıyor. Ama ben daha fazla bekleyemem. Masaların arasından dalıp keskin bir sol yaparak dışarı çıkıyorum ve onu bu işe bulaştırdığım için kendimden nefret ediyorum. Ama ona ihtiyaçları yok, eğer Savage nefes alış verişimin bu kadar gürültülü olduğu konusunda haklıysa, beni hemen burada takip edeceklerdir.

Temiz, ılık hava bana çarpıyor ve bulutsuz gökyüzüne bakıp ne yapacağımı hemen anlıyorum. Uçmam gerekiyor, belki okulun çatısına çıkıp beni takip edemeyecekleri bir yere gidebilirim ama bu durumda çantamı gerekecek ve planımı öğrenecekler. Tam bir depar atarak çantamı atabileceğim depolara doğru olabildiğince uzağa gidiyorum.

"Lia." Savage'ın sesi havayı acımasız bir bıçak gibi kesiyor ve küçük bir itiraz ciyaklaması duyuyorum. "Senin küçük Minnie Mouse'un bende."

Çimlerin üzerinde kayarak duruyorum ve Savage'ın yanında korkmuş Minnie'yi pazusundan kavrayan üç canavarı görmek için dönüyorum. Boğazımdan bir hırıltı kopuyor ve beni yakaladıklarını anlıyorum.

"Sakın buna cüret etme!" Ağlıyorum. Hem Gertie hem de Henry Scythe'ın ellerinde ve mavi ve sarı tüy yumaklarını gözleri kapalı bir şekilde kaldıkları yere, çimlere bırakıyor. Öfke varlığımı parçalıyor. Onlara doğru koşuyorum.

"Kaç, Lia!" Minnie ağlıyor, gözleri etrafı tarıyor. "Benim için endişelenme! Koş! Koş!"

Yemekhaneden kimsenin bizi duymayacağı kadar uzaktayız ve bu tuzak için kendime lanet ediyorum. Görünürde hiç gardiyan yok.

"Tigger kaplanı büyük ." Savage Minnie'yi biraz sallıyor. "Büyük çocuklarla oynamak istiyor."

"Hayır!" Ağlıyorum.

Bölgede sesimi arıyorlar ama ben hareket etmeye devam ettiğim için tam olarak nerede olduğumu bilmiyorlar.

"Kendini göster Lia," diye hırılıyor Savage, az önceki aç eşinden eser yok. "Nasıl yaparsan yap."

Küfrediyorum ve geçmek için geniş bir mesafe bırakıyorum. Ama ben bunu yaparken, Scythe ve Xander sesimi takip ederek arkalarını döndüler.

"Bunu nasıl yapıyor?" Xander mırıldanır.

Minnie telaşla ona bakar.

"Bırak Minnie gitsin," diye . "Ben de seninle geleceğim."

"Pazarlık yok," diye Scythe. "*Şimdi* kendini göstereceksin."

O emir sesi neredeyse beni ele geçiriyordu ama Minnie çığlık atıyor ve Savage aniden ondan uzaklaşıyor.

Kemikler patlar ve Minnie yer değiştirir. Turuncu ve siyah çizgili kürkü ortaya çıkarken kıyafetleri parçalanarak yere düşüyor.

Şimdi aramızda hırlayan bir kaplan duruyor, köpek dişleri beyaz ve çıplak. Savage'a hırlıyor, gözleri öfke dolu. Bunun üzerine Savage kocaman dişlerini göstererek büyük siyah kurt formuna bürünüyor ve Minnie'ye boyun eğmesi için acımasızca hırlıyor. Minnie geri adım atmayı reddederek tıslıyor ve Savage iri gövdesini Minnie'ye fırlatıp üzerine atlayarak onu sırt üstü yatırıp çenesini boğazına dayarken Xander gülüyor.

Minnie'nin adını haykırıyorum ve ilkel bir güç bedenimi parçalıyor. Kanım damarlarımda elektrik gibi akıyor ve patlıyorum. Aklımda hiçbir düşünce, mantık ya da rasyonalite belirtisi yok.

Bedenim değişiyor ve Savage'a tüm öfkemle saldırırken kürküm, dişlerim, pençelerim ve şiddetten başka bir şey değilim.

Bölüm 24

Xander

S Cythe hepimizin gördüğü şeyi görüp yemin ediyor. Aurelia siyah bir kurt, mavi gözleri büyümüş ve kontrolsüz bir öfkeyle neredeyse kudurmuş olarak kendini Savage'a fırlatıyor. Ben iyice

Sözde regina'mın Savage'ı Minnie'nin üzerinden çekip yere düşürdüğünü ve dişi kaplanın sıçrayıp onu takip etmesine izin verdiğini gördüğümde kafam karışıyor. Minnie Savage'ın sırtına atlayıp pençelerini geçiriyor.

Üçü boğuşmaya başlar.

Scythe ve ben Savage'ın bu dövüşü kazanacağını bilerek buna izin verdik. Ama onları durdurmazsak, birkaç dakika içinde iki ağır yaralı kızla karşı karşıya kalacağız. Ayılar kamyonla birlikte bekliyor ve kulaklarımda Macar rock müziği çınlarken sabırsızlanmaya başlıyorum. Her an biri çıkıp bizi durdurmaya çalışabilir.

Köpekbalığı kardeşim öne doğru nedensiz bir adım atıyor ve Scythe zihnini zihinsel yumruğuyla kavrarken Minnie kendini kaybediyor, yere düşüyor, pençeleri bayılan bir keçi gibi havaya kalkıyor.

Lia hazırlıksız yakalandığı için bocalıyor. Savage bundan faydalanarak Lia'nın üzerine atlar ve iri cüssesiyle onu çimlere yapıştırır.

Hırlıyor ve şaklıyor, koyu kürkü güneşin altında parlıyor, gözleri bir yaz gününde deniz kadar canlı. Ama bu da ne? O da mı bir kurt?

Scythe öne doğru adım atıyor ve Lia gevşeyip insan formuna geri dönüyor, çıplak zeytin teni hepimize açık. Savage onun üzerine oturuyor, büyük tüylü başını sanki çıplak göğsüne yaslıyor

bir mülk talep ediyor. Kuyruğu sallanıyor. Artık gideceğini bilse de, canavarı Regina'sına yakın olmaktan hoşlanıyor.

Onun için üzücü ama hayat böyle.

Lia'nın gözleri kapanmış, gözyaşları yüzünden aşağı akıyor.

"Ne zamandan beri kadın kaçırmaya başladık?" Nefesimin altında mırıldanıyorum, çünkü bu planı uygularken ve Scythe onun yanına çömelirken derim bile karıncalanıyor.

Ne zaman olduğunu biliyorum. Kendi Regina'mız bizi reddettiğinde, bize ihanet ettiğinde ve yalan söylediğinde. İşte o zaman. Regina'mız bir yılanın kızı olduğu ortaya çıktığında ve hepimiz için bir tehdit haline geldiğinde. *İşte o zaman.*

Scythe burnundan nefes verir. İçindeki köpekbalığı da bundan hoşlanmıyor ama yapılması gerekiyor. Tehdit ortadan kaldırılmalı.

"Ne olursa *olsun, Xan,*" diye homurdanıyor, çömelip Lia'ya bakıyor. *"Bunu yapıyoruz çünkü yapmamız gereken bu."*

Lia'nın dudakları, Scythe'ın psişik savunmasını incelemesi canını acıtıyormuş gibi büzülmüş.

"Bunu daha önce hiç görmemiştim," diyor Scythe bize. *"Yedi kat koruması var."* Sonra beni şaşırtan bir şey yapıyor. Bir elini uzatıyor ve parmağıyla Lia'nın gözyaşı dökmüş yanağını okşuyor. Ama bu sevecen bir şekilde değil, daha çok büyülenmiş, denetleyen bir şekilde. Ama Savage bunu büyük kurt diliyle çenesini yalamak için izin olarak alıyor.

Scythe yılan kıza şöyle der: "Kalkanlarını teker teker parçalayacağım Aurelia. Babana dönmeden önce bizden ne sakladığını görmem gerek."

Lia'nın yüzü bullak oluyor ve ben de iç çekerek yüzünü ondan çevirip patileri donmuş bir şekilde komik bir pozisyonda duran Minnie'ye bakıyorum. Telefonumu çıkarıp fotoğrafını çekiyorum. Belki daha sonra koz olarak kullanırım, bilemiyorum. Böyle şeyler her zaman işe yarar.

Scythe'ın gücü havada titreşerek tenimi okşuyor ve biliyorum ki yılan kıza okşamaktan çok daha fazlasını yapıyor. Lia etkisini hissettikçe inliyor ve Savage sızlanıyor ama Scythe'ın bu işin özüne inene kadar durmayacağını biliyorum: Regina'mız ve onun tuhaf güçleri.

Her zaman reginamızın benim gibi efsanevi bir yaratık olacağını düşünmüştüm, çünkü başka kim bizim gibiler için regina olacak kadar güçlü olabilirdi ki? Ama şimdi ne düşüneceğimi bilemiyorum.

Scythe zihinsel olarak onu yırtarken onaylayan bir ses çıkarıyor ve ben onun regina kokusunu hemen algılıyorum. Çiçekler ve güneş ışığı ile gök gürültüsü bulutları gibi ağır bir şeyin karışımı gibi. Korkusu da havayı kokutuyor ve tiksintiyle irkilmeme neden oluyor. Bu kokuya dayanamıyorum, hele *onun* üzerinde hiç. Animus'um kızgınlıkla ofluyor. Hiçbir şey için heyecanlanmayan Scythe'ı heyecanlandıran şeyin ne olduğuna bakmak için döndüğümde müziğimin sesini daha da açıyorum.

Başparmağıyla Lia'nın başını yana çeviriyor ve şimdi hepimizin görebilmesi için boynunda çiftleşme grubumuzun işareti beliriyor. İçinden beş ışık akımı fışkıran bir kafatası. Gümüş ve parlak.

Devasa, güçlü bir beden içimde kükreyerek canlanıyor, ardından bir tatmin ve sıcaklık hissi geliyor. Öyle bir sıcaklık ki yumruklarımı öfkeyle sıkmama neden oluyor. Hayatımda dördüncü kez kendi işaretimi bir başkasının boynunda görüyorum ve bu beni dizlerimin üzerine çökertmeli. Ama yapmıyor. Buna izin vermeyi reddediyorum.

Yalancı Lia. Bir eldiven gibi uyuyor.

Bölüm 25

Aurelia

S Cythe'in sesi Azrail'inki gibi tepemde. "Kalkanlarını teker teker yıkacağım Aurelia. Kendi dünyana dönmeden önce bizden ne sakladığını görmem gerek.

Baba."

Savage'ın kocaman kurdu çıplak tenimi kendi teniyle ısıtırken, dili çenemde hevesle bile soğuk dehşet içimi sarıyor.

Etrafımda şiddet ve üzerimde sahiplenme var ve bu korkutucu olduğu kadar çekici de. Scythe daha önce hiç deneyimlemediğim bir güce sahip ve beni kadar heyecanlandığına inanamıyorum. Bir bıçağın en keskin ucu gibi, kalkanlarımın her teker teker, hassas ve *temiz* bir şekilde kesiyor.

Çıglık atmak istiyorum ama sesim boğazımda düğümleniyor, dehşet ve şaşkınlıktan boğuluyorum. Beni gerçek anlamda ve ruhsal olarak kendilerine boyun eğmeye zorladılar ve Scythe kalkanlarımı kestikçe savunmasızlığım her seferinde bir kat daha artıyor.

Fiziksel koruyucu kalkanım gitti. Koku kalkanım parçalandı.

Kan kalkanım parçalanıyor.

Zihinsel kalkanım çözülüyor.

İki psişik kalkanım da düştü.

Sonunda, beni yok edecek bir dünyaya karşı son savunmam, çiftleşme işareti kalkanım, sanki orada değilmiş gibi bir pufla kayboluyor.

Çiftleşme bağımızın tüm gücü, katıksız göksel gücün görünür bir dalgasıyla hepimize çarpıyor. Biz doğmadan önce var olan ve doğduktan sonra da var olacak olan bir şey. Bizden daha büyük bir şey. Bizden daha güçlü bir şey.

Her biriyle bağ kurma, anima ve animusları birleştirip bir kez daha bütün olma arzusu ve saf ihtiyacıyla nefes almak için mücadele ediyorum.

Ama beynim allak bullak oldu. Scythe'ın kontrolü altında olmak gerçekten dehşet verici bir şey. Üzerime doğru gelirken, boynundaki çiftleşme işareti artık gözlerimle görülebiliyor. Nefesimi kesiyor; o altın kafatası göksel bir ışıkla parlıyor. Görünüşü acımasız ve talepkâr; eşlerimi sahiplenmek için katıksız bir emir. Onları sevmek ve bana her şekilde sahip olmalarına izin vermek.

Ama bana saldırdılar.

Beni av gibi avladı ve et gibi yere yapıştırdı.

Babamla bir sözleşme yaptılar ve bunu hiçbir şey affedemez.

Ama tam Scythe konuşmak için ağzını açtığında, o ve Savage sanki bir devin eli tarafından benden koparıldılar.

Savage'ın ağırlığı aniden ortadan kalktığında nefesim kesiliyor ve tekrar nefes alabiliyorum. Öksürerek kalkanlarımın her birini geri fırlatıyorum. Minnie çözülürken yakınlarda üzgün bir ses çıkarıyor ve ikimiz de neler olduğunu görmek için dönüyoruz.

Öğrenciler, avuç içlerini havada asılı duran adamlara çevirmiş, yüzü öfke dolu, hayvansı bir Lyle'in arkasından dışarıya akın ediyor. Onun arkasında, Theresa ve diğer personel bize doğru koşuyor; aralarında avuçlarını havaya kaldırarak şiddetle protesto eden bir kurt-Savage'ı telekinezi ile zapt yardım eden kedigil muhafızlar da var. Xander ve Scythe havada hareketsiz ve gergin duruyor.

Minnie koşarak yanıma geliyor ve çıplak bedenimi kaplan vücuduyla koruyor.

"Sana güvenmiştim Scythe," diye kükrer Lyle. "Anlaşmana sadık kalmadın. Avantaj elde ettin. Hepiniz kilit altındasınız."

Reuben, baş dövüş eğitmenimiz, arkasında ekibiyle birlikte koşarak dışarı çıkıyor. Vahşi beyaz bir kurda dönüşür ve ekibi de onu takip eder. Savage'ın vücudunun altına girerek bir sürü oluşturuyorlar.

hırıltılı bir şekilde onu karşılamak için çember oluşturuyor. Lyle, Savage'ı alçaltır ve diğer beş kurt hırlayarak dişlerini gösterir, ona boyun eğdirmeye hazırdır.

Savage da hırlayarak karşılık veriyor ama etrafı çok fazla yetişkin hırlayan ağızla çevrili ve dışarı çıkarılmaktan başka çaresi yok. Tüm bu süre boyunca hırlıyor ve bana özlem dolu bir bakış atmak için arkasına bakıyor, ama ben sadece Minnie'nin arkasından ona kaşlarımı çatıyorum.

Xander daha sonra yere indiriliyor ve sayamayacağım kadar çok muhafız tarafından . Hemen ayak bileklerine ve el bileklerine obsidyen prangalar vurdular. Köpekbalığı da prangalarla götürülürken ne o ne de Scythe karşı koyuyor. Xander giderken bana bakmıyor ama Scythe'ın gözleri beni buluyor ve o mavi buz parçacıkları okunmuyor.

Öğrencilerin sesleri havada yükselirken, şüphesiz söylentiler tam yayılıyor. Theresa, elinde turuncu tulumlarla Minnie ve benim yanıma çömeliyor. Yer değiştirmeden önce çimlerin üzerinde duran eski spor çantamı kapıp bana uzatıyor. Bana "*Gerçekten* mi Aurelia?" der gibi bir bakış attı. musun?" diye sordu ama henüz sözlü bir şey söylemedi.

Wild Mother onu kutsasın, gerçekten, çünkü şu anda onu azarlamaya dayanabileceğimi sanmıyorum.

Kaçmaya *bu kadar* yaklaşmışken olmaz.

Planlarım bozulduğunda değil. Bir kez lanet olası bir kazanç engellendi.

Kaderin beni sevmesi ve koruması için yazdığı adamlar tarafından ihanete uğradığımda değil.

Bu öyle derin bir yara ki, nerede bittiğini bile göremiyorum. İçimdeki o ilkel şey biraz kırılıyor.

Çantamın fermuarını hızla açıyorum ve hiç pantolonum kalmadığını fark ediyorum çünkü Minnie'yi kurtarmak için yer değiştirdiğimde tek kot pantolonumu yırtmıştım. İç çekerek küflü turuncu tulumu kapıp üzerime geçirirken Minnie de insan formuna geri dönüp aynısını yapıyor.

Öğrencilerin hepsi bize meraklı ve ters bakışlarla yemekhaneye geri gönderiliyor ve ancak o zaman Lyle'in orada durup Minnie ve bana dik dik baktığını görüyorum.

"Sen," diye tıslıyor, kehribar rengi gözleri aslan formuna bürünmüş. Öfkesi, animus'unun kontrolünü nadiren kaybetmesi beni şaşırttı.

Ama aynı zamanda adrenalinden titriyorum ve kendi hırıltılarım kafamın içinde yankılanıyor. Ben de vahşi bir "*Sen!*" diye karşılık verdim. Bu adamdan çok nefret ediyorum.

Göz kırıyor. Sanırım şokta, çünkü şu anda biraz cüretkârim.

Bir göz kırpışıyla diğeri arasında gözleri insana dönüyor ve Theresa'ya bakıyor. "Kapısına parmaklık takılmasını ve korumalarının iki katına çıkarılmasını istiyorum."

Lyle eğilir, baygın zencileri kucağına alır, topuklarının üzerinde döner ve muhafızların peşinden fırlar. Kahretsin, umarım Henry ve Gertie iyidir.

Minnie bana rahatsız bir bakış fırlatıyor. "Neler oluyor, Lia?" diye soruyor. "Bunların hiçbiri normal değil. Söyledikleri her şeyi duydum. Neden bir-"

Bir elimle ağzını kapattım. "Sonra görüşürüz."

Theresa sessizce bizi götürüyor ve Minnie kaşlarını çatıyor ama sessiz kalıyor.

"Beni kaçırmaya çalıştılar Min," diye mırıldanıyorum, başımı sallıyorum, Savage'ın parmağındaki babamın izini hatırlayınca öfkem kabarıyor. "Beni babama geri götüreceklerdi!"

Gözleri açılıyor ama bana bakmıyor. Öfkem ve endişem göğsümde kızgın bir arı sürüsü gibi. Edindiğim ilk arkadaşı kaybetmek istemiyorum. Ama onu tehlikeye attım. Belki de en iyisi artık benimle arkadaş olmak istememesi.

"Anlıyorum," diyorum karanlık bir sesle, "eğer bundan sonra benimle hiçbir şey yapmak istemiyorsan." Minnie rahatlamak için kendine sarılır gibi kollarını vücudunda kavuşturuyor ve dudağını çiğnemeye devam ediyor. Hay sikeyim. Bunu gerçekten yaptım. Benim yüzümden travma geçiriyor. "Ve bunun için o piçleri öldüreceğim," diye mırıldanıyorum.

Theresa yüksek sesle, "Öyle davranacağım," diyor. "Bunu söylediğini duymamış gibi yapacağım, Lia. Özellikle de içinde bulunduğun durumu düşününce."

Doğru ya, çünkü zaten cinayete suçlanıyorum. Başkalarını tehdit etmek iyi bir görünüm değil.

Yurt odamıza vardığımızda, ısı ve elektrik enerjisinden oluşan karmakarışık bir karmaşa içindeyim. Odayı öfkeyle adımlıyorum, yumruklarım sıkılı, öfke kulaklarımda kükrüyor. Bir şeyler yapmam gerekiyor. Yaptıkları şey için onlara zarar vermeliyim. Beni avlayabileceklerini, kovalayabileceklerini, üzerime atılabileceklerini ve kalkanlarımı bir hiçmiş gibi parçalayabileceklerini düşündükleri için. Bunları yapmaya hakkı olduğunu düşündüğü için babamı parçalamak istiyorum

Ve bildiğini düşünmek! Bu üçünün arkadaşım olduğunu biliyordu. Muhtemelen ben on üç yaşındayken o Anka kuşu kadına şantaj yaptı ve sonra da bana yalan söyledi. Onların o zindanda olduğunu bile bile beni Halfeather'ın malikânesine gönderdiğine inanamıyorum. Ne yapmaya çalışıyor bu?

"Aurelia." Yurt odamızda adımlarken Theresa'nın sesi bana çok uzak geliyor.

"Kendini kaybediyor." Scythe ve Savage'ın üzerime çöktüğü görüntü zihnimde agresif bir slayt gösterisi gibi akıp giderken Minnie'nin sesi boğuk geliyor.

"Kendimi kaybetmiyorum," diye hırıliyorum, sesimin çakıllı çıkmasını umursamadan. "*Sinirliyim* amına koyayım!" Yumruklarımı o kadar sert sıkıyorum ki eklemlerimde keskin bir acı oluşuyor ama bundan zevk alıyorum. "Yapmaya çalıştıkları şey için kafalarını koparmak istiyorum."

Theresa arkamda hareket ediyor ve ben o kadar gergindim ki, ona karşı hazırlıklı olmak için etrafımda dönüyorum. Ama bana saldırmaya çalışmıyor. Minnie'nin devasa Avrupa yastıklarından birini tutuyor.

Ckapt'ca 2W

Aurelia

"P Aç ," diye emrediyor Theresa.

Ciddi yüzüne kaşlarımı çatıyorum. "Ne?"

"Birine vurmak mı istiyorsun, Lia? Onlara zarar vermek istiyorsun

Ne yaptılar? Öfken için sağlıklı çıkış yolları öğrenmelisin. Öfkeni bundan çıkar."

Minnie, "Yap , Lia," diye inleyene kadar bir süre daha ona bakıyorum.

İçimde o kadar çok enerji titreşiyor ki daha fazla sorgulamıyorum. Kendimi tek boynuzlu at baskılı yastığa doğru , yumruklarımınla hızlı bir şekilde onu yumrukluyorum. Ama hiçbir zaman çok fiziksel bir insan olmadım, bu yüzden saniyeler içinde kızardım, terledim ve nefes nefese kaldım. "Siktir!" Yüzümdeki bir tutam saçı savurarak böğürüyorum. Parmak eklemlerim ve pazılarım yanıyor ve ellerimin topuklarını gözlerime bastırıyorum. "Siktir!" Tekrar ağlıyorum.

Theresa sakince, "Bırak içini, Lia," dedi. "İyi gidiyorsun."

"Lütfen müdür yardımcısına söylemeyin," diye inliyorum. "Benim vahşi olduğumu düşünecek."

"Biraz öyle," diye itiraf ediyor Theresa. "Daha önce bu kadar vahşi görünmemiştin, ama bunu sakladığına inanmak için nedenlerim var. Tekrar gitmen gerekiyor mu?"

Kaslarım aniden gevşedi ve şimdi bir yorgunluk kemiklerimi ağırlaştırıyor. Anima' üzüntüsüyle haykırıyor çünkü evet, o parçamı kilit altında tutuyordum. "Hayır," diyorum güçsüzce. "Benden bu kadar."

Theresa Minnie'ye yastığı fırlatıyor ve Minnienin yatağına oturuyor. "İkinizde fiziksel bir hasar göremiyorum ama görünüşe bakılırsa bir kavga olmuş. Şifacıyı görmeniz gerekiyor mu?"

Başımı sallıyorum. Kendi terimin arasında, tenimde sadece Savage'ın kokusunu alabiliyorum; eski orman ve çam, ağır erkeksi bir koku. Benimkini yutan aç ağzını hatırlayarak ürperiyorum.

Ama aynı zamanda onun için açlık çekiyordum. Ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

"Bana ne olduğunu anlatacak mısın?" Theresa bana bakıyor. Minnie de öyle, yatağından, hâlâ şişmiş dudağını çiğniyor. "Neden çalıştın? Sen zeki bir kızsın, Lia. İtiraf etmeliyim ki kaçmaya çalışanın sen olacağını pek beklemiyordum." Boynumdaki aptal 'Uçuş Riski' kordonumun gereken yere . Lyle'a bir çeşit 'siktir git' demek için hâlâ yatağımın duruyor. Onun yerine, artık bir 'siktir git'.

sallıyorum çünkü hiç de zeki değilim çünkü o kaçış girişimi tam bir rezaletti. Slaughter Kardeşler olmasaydı işe yarayabilirdi ama ben her şeyi berbat ettim.

"Kendimi aptal gibi hissediyorum," diye itiraf ediyorum.

Yorgunluk kemiklerime yapışıyor. Muhtemelen Scythe'ın kalkanlarımı parçalamasından ve ayrıca Minnie, Henry ve Gertie'nin yaralandığını görmenin suçluluğundan.

Theresa bir düşünme sesi çıkarır. "Lia, hislerinde haklısın. Bence kızgın olmakta sonuna kadar haklısınız."

Ona boş boş bakıyorum çünkü ilk defa biri duygularımı onaylıyor. "Öyle mi?"

Başını sallıyor. "Evet. Burada olmak istemiyorsun, değil mi? Seçimin elinden alındı. Sen bir yetişkinsin ve bu kabullenmesi zor bir şey. Sonra... *bu* oldu. Her ne olduysa."

Derim birden kaşınmaya başlıyor, sanki kaşıyıp kendime gelmem gerekiyormuş gibi. "Ben... Sanırım şoktayım," diyorum yavaşça. "Sadece biraz zamana ihtiyacım var, Theresa."

Theresa bunu kabul eder ve ayağa kalkar. "Bu gece döneceğim ve ikinizin de ifadesine ihtiyacımız olacak. Ayrıntılar bulanıklaşmadan bunları yazın, tamam mı? Savage hüküm giymiş bir suçlu, Lia.

Yetkililer hikayenin tamamını öğrenmek isteyecektir. Ve... eğer tekrar öfkelenmen gerekirse, yastığı kullan."

Theresa giderken tek yapabildiğim başımı sallamak. Kapıyı kapatıp arkasından kilitlediği anda yatağıma düşüp yüzümü ellerimin arasına gömüyorum. Gözyaşlarım sıcak ve hızlı akıyor.

"Çok üzgünüm, Min!" Boğuluyorum. "Eğer beni bir daha görmek istemiyorsan, taşınmamı istiyorsan, taşınırım- Aslında." Gözlerimi ovuşturarak yatağımdan kalktım. "Şimdi eşyalarımı toplayacağım ve Theresa'ya bunun bizim için daha güvenli olduğunu söyleyeceğim."

"Lia!" Minnie ellerini havaya kaldırarak bağıyor. Ona . Yüzü bir halde, "Gerçekten mi, Lia? Bu uzun zamandır başıma gelen en heyecan verici şeydi. arkadaş olmak... bir şey."

Ona inanamayarak bakıyorum.

"Özür dilerim, yanlış söyledim." Kızarıyor, bir damla gözyaşını ve ilk kez bilekleri çınlamıyor. Yer değiştirdiğinde kollarından kopmuşlardı. Şimdi daha kötü hissediyorum. Ama o devam ediyor: "Canını yaktıklarını biliyorum. Özür dilerim. Sadece kendimi canlı hissettiğimi söylemek istedim, anlıyor musun?"

Ağzım bir karışık açık kalıyor çünkü Minnie adrenalin bağımlısı olmasını beklediğim son kişi. "Ne oluyor Min! deli olduğumu sanıyordum ama sen de deliymişsin!"

Minnie bana bir bakış attı. "Mesele şu, Lia. Ne dediklerini duydum. Scythe'ın boynuna bakmak için başını çevirdiğini de gördüm."

Derin bir nefes aldığı anda kalbim göğsümde duruyor, sanki tabutuma son çiviye çakıyormuş gibi.

"Ve hepsi sana bakıyordu..." Derin bir nefes alıyor. "Sanki sen onların eşiymişsin gibi."

Sözleri kendinden emin bir şekilde çınlıyor ve gözleri sabit bir şekilde bana bakıyor.

Ona bakıyorum, yüzümün darmadağın olduğuna şüphe yok ve hemen yüzümü tekrar ellerimin arasına saklıyorum. "Kimsenin bilmemesi gerekiyordu."

"Oh, Lia." Yatak yanıma çökerken ve vücudunu benimkine yaslarken Minnie'nin sesi kendi duygularıyla kalınlaşıyor. "Vay anasını. Seni suçlamıyorum. Bu... Bu..."

Ne söyleyeceğini bile bilmiyor. Kahretsin, ben bile ne diyeceğimi bilmiyorum.

"Kimsenin bilmemesi gerekiyordu," diye tekrarlıyorum çünkü beynim karmakarışık. Çok fazla şey görmüş. Çok şey biliyor.

"Böyle bir yerde böyle bir şeyi saklamak zor," diyor yumuşak bir sesle, ürkmüş bir hayvanı sakinleştirmeye çalışır gibi. "Senin ve odanın etrafında Savage'ın kokusunu almaya devam edince şüphelenmeye başladım. Kokusu çok güçlü. Sanırım çok güçlü oldukları için hepsinin güçlü bir kokusu var. Ama ne oldu böyle? *Gittiğin* gerçeğini kabullenmeye çalışıyordum... ve şimdi sana saldırmaya mı çalıştılar? Onlar senin arkadaşların. Ne oluyor be!"

"Lütfen bunu yüksek sesle söylemeyi kes," diye fısıldıyorum, ona doğru sarkıyorum ve sonunda yüzüne bakıyorum. "Kimseye söyleyemezsin, Min. Yani, *hiç kimseye*."

Beni ilk kez görüyormuş gibi gözlerini açıyor. Dadım Rosalina benim ne olduğumu anladığında kendimi yeniden on üç yaşında hissediyorum. Nasıl ayrı tutulmam gerektiğini. Ve gizli.

"*Lütfen*, Min," diye fısıldadım. "Lütfen kimseye söyleme."

Yüzündeki ifadenin ciddi olduğunu fark ettim. Gördüklerinin ne anlama geldiğini ve beni nasıl *farklı* kıldığını anlıyor. İçimde bir şeyler biraz sakinleşiyor. Minnie bunu dikkatle değerlendiriyormuş gibi yavaşça başını sallayınca korkum azalıyor.

"Kahretsin, Lia," diye fısıldıyor. "Bunca zamandır neden kaçman gerektiğini çok iyi anlıyorum."

"Seni bu işe bulaştırdığım için özür dilerim, Min. Gerçekten üzgünüm."

Ama başını sallıyor. "Dürüst olmak gerekirse, bu iş için en uygun kişi olduğumu düşünüyorum."

İnançsızlıkla ona bakıyorum ama ikna olmuş gibi başını sallıyor. "Bana her şeyi anlatacaksın. Affedilmemin bedeli bu. Arkadaşlığımıza tamamen hazırlıklı girmek istiyorum." Avucunu havada gezdiriyor. "Senin büyük bir sırrın var ve ben bu sır hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Sanırım şu anda buna hakkım var, değil mi? Daha önce yardım etmeme izin vermedin ve bu bizi hiçbir yere götürmedi."

Olayları kafamda tekrar canlandırımdım, onun sözlerini ve Minnie'ye *her şeyi* anlatmanın sonuçlarını. Ama hepsinin ötesinde, arkadaşımın kaplan formuna bürünüp Savage'a saldırdığı görüntüsü, ondan daha fazla dövüş deneyimi ve acımasızlığı olan bir kurt

Bu akademideki herhangi biri... "Min," diyorum yavaşça. "Beni savunmak için kelimenin tam anlamıyla yer değiştirdin ve Savage'a saldırdın. Bunu neden yaptın?"

"Senden hoşlanıyorum, Lia." Omuz silkiyor. "Ve bu tehlikeli bir durumdu. Bence sen hayatında zorluklar yaşamış bir kadınsın ve bana şu ana kadar anlattıklarından anladığım kadarıyla yardım etmek istiyorum."

Minnie beni yatağıma geri çekerken gözyaşlarım tekrar akıyor. "Teyzemin bana gönderdiği karamelli patlamış mısır paketini alacağım ve sen de en baştan başlayacaksın."

Bu, dışı kaplanın bana karşı kullandığı en sert sest ve arkadaşşıma bakarken, *birine* gerçeğı söylemeyi arzuladığıımı fark ettim. Ona borçluyum. Bu kız benim için Savage'ı üstlendi ve şimdi fark ediyorum ki ben de onun için aynı şeyi gözümü kırpmadan yapardım.

"Orada onlardan kaçabilirdin," diyorum sessizce. "Pek çok canavar beni kendi başıma savaşmam için bıraktı. Hatta Raquel ve Sabrina bile beni terk ederci. Bunu biliyorum. Ama sen ."

"O canavarlara karşı koydun, Lia. Peki ya arkadaşlarının o canavarlar olduğı gerçeğı? Yumurtalıkların böyle mi? Kızım, birbirimize bağılıyız."

Bu sırrı mezara götüreceğimi düşündüğüm için boğuk, hafif histerik bir kıkırdama çıkarıyorum. Bunun yerine kendimi Minnie'nin yatağına atıp konuşmaya başladım.

Ona anima'mın ortaya çıktığı günü ve nasıl sürgüne gittiğimi anlattım. Babamın yıllar boyunca beni nasıl gizli şifa işlerine gönderdiğini ve çelik bir kapının ardındaki bir canavarı iyileştirmem için beni Halfeather'ın malikanesine nasıl gönderdiğini ve o zindanda üç arkadaşşımla nasıl . Aslında orada bulunmamın tek nedeni Halfeather'ın beni gelin olarak almak için gözüne kestirmiş olmasıydı. Sonra ona düşünüy, yangını ve amcamın gece yarısı bana nasıl kaçmamı söylediğini anlattım.

Ben bitirdiğimde Minnie'nin ağzı açık kalmış, karamelli patlamış mısırını unutmuştu. "Daha önce bir siren şarkısını aktif hale getiren birini hiç duymamıştım!" Sesi nefes nefese bir fısıltıya dönüştü. "Bunun bir efsane olduğunu sanıyordum! Yani aslında hiç-"

"Hiçbirine gerçekten dokunmadım, hayır." Bugüne kadar, Savage'ın dudakları üzerimdeydi. Hatırladıkça ürperiyorum ama

Henüz bunu kabul etmek istemiyorum.

Çantayı yere bırakıyor ve yataklarımızın arasında volta atmaya başlıyor. "Bu biraz karışık. Çok karışık."

Şaka yapmıyorum.

Zihninde dönen dişlileri görebiliyorum. Vites değiştirmek benim açımdan büyük bir hataydı, ama Savage'ın üzerimde olmasına bir tepki olduğunu biliyorum, anima'm bir anda... sinirlenmiş ve tepki vermiş olmalı.

"Bunu atlatacağız, Lia," diyor Minnie. "Elimden gelen her şekilde sana yardım edeceğim."

Burnumun ucunu çimdikliyorum. "Teşekkür . Şu anki sorunum, babamın onlar üzerinde sahip olduğu kan anlaşması için bir çözüm yolu olmaması. Anlaşmayı imzalamak zorundalar."

Minnie küfrediyor. "Tamam, bak. Zaman geçiyor. Theresa için bir ifade hazırlamamız gerekiyor. Ve eminim Bay Pardalia sizinle konuşmak isteyecektir. *Kızgın* görünüyordu."

Alıştırma kitaplarını çıkarıyoruz ve ikimizin de hemfikir olduğu bir hikaye buluyoruz. Minnie pembe saçlarını atkuyruğu yapıyor ve kalemini dişlerinin arasına sıkıştırıyor. "Sadece dünyayı ele geçirmeye çalışan iki inek, Lia," diyor.

Asık suratla başımı sallıyorum. Minnie bir mum, tütsü ve Tanrıça sunağını yakıyor. Sonra hikayelerimizi yazıyoruz, ki aslında hepsi aynı şey, kan sözleşmesini ve kurda dönüştüğümü atlıyoruz. Onun yerine kartal formuma dönüştüğümü söyledik.

Theresa geri döndüğünde yanında dört yeni muhafız vardır. Bu sefer aletleri ve yeni bir kapısı olan iri yarı adamlar.

Theresa gazetelerimizi okurken, Minnie ve ben dehşet içinde ahşap kapımızın sökülüp yerine gerçek bir hapishane hücresi gibi parmaklıklar takılmasını izliyoruz. Daha sonra balkon kapılarına da parmaklık taktılar.

İşleri bittikten sonra Theresa memnuniyetle başını sallıyor.

"Güvendesin, Lia," diye beni temin ediyor. "Nimbinler klinikte kontrol ediliyor ve orada kalacaklar, ama iyi görünüyorlar. O üç canavar şu anda kafeste ve müdür yardımcısı onlarla ilgileniyor."

Minnie bana bir bakış attı. "Ama eninde sonunda ortaya çıkacaklar, değil mi?" dedi.

Theresa, şimdilik kendimiz için endişelenmemizi söyleyen, bağlayıcı olmayan bir jest yapıyor. Ama Minnie ve ben bunun sadece bir başlangıç olduğunu biliyoruz.

Bölüm 27

Vahşı

W Uyandığımda kendimi bok gibi hissediyordum ve dart edildiğimi biliyordum. Beni nereye götürdüklerini görünce muhafız kurtları haklamaya çalıştım ama saniyeler içinde üç keskin kurt geldi.

Arka bacağıma battı, ardından yan tarafıma üç tane daha battı.

Bileklerimde siyah prangalar var ve vücudum dövülmüş gibi hissediyor. Kafamda Avustralya bir yumru var ve bu yerde beni bayıltmayı başarabilecek tek bir kurt var. Havada deniz tuzu, kan ve toprak kokusu alıyorum ve kendimi yukarı çektiğimde, geniş bir mağaranın duvarına yaslanmış bir kafeste olduğumu görüyorum. Hava küflü ama endüstriyel bir vantilatör yakınlarda vızıldıyor ve nemli karanlığa serin hava gönderiyor.

Kalın çelik parmaklıklar beş tarafımı çevreliyor ve sol tarafımda Xander ve Scythe'ın plastik sandalyelerde sessizce iki aynı kafes daha var. Havada elektrik var ve düşük uğultudan parmaklıklarımızdan elektrik akımları anlıyorum.

"ne lan!" Taş zeminden yüksek sesle söylüyorum.

"Sonunda bize katılmaya karar verdin," diye sesleniyor çok iyi tanıdığım bir bariton.

Kafeslerimizin önündeki çelik sandalyede oturan devasa aslanı görmek için inleyerek ayağa kalkıyorum. Arkasında derin bir su havuzu var, bu da tuzlu kokuyu açıklıyor.

"Lia nerede? Burası da neresi?" Kendime ait plastik sandalyeye oturarak söylüyorum. Kafesin katlanmış eşofman altları var ama onları görmezden geliyorum. İşler boka üzere ve ben de

çıplak tenimde yüzleşmek. Buradan siktir olup gitmem ve Aurelia'yı görmem gerek.

"Burası kuduz canavarları eğittiğim yeraltı mağaralarından biri," diye açıklıyor Lyle sakın sakın. Ama parmaklarını çıtlatıyor ve bana cinayete hazırmış gibi bakıyor. Belki de sonunda bu adamın Canavar Kırıcı olduğunu göreceğiz.

"Ne yaptığını biliyor musun Savage?" Sesi tehlikeli derecede sessiz. "Sen ve kardeşlerin ne yaptınız?"

Ellerime bakıyorum. Lia'nın mükemmel vanilyalı kek kokusunu hâlâ tenimde hissedebiliyorum. Hala onun çıplak, kıvranan bedenini altımda hissediyorum. Ara sokakta onun yumuşak dudaklarının tadına bile baktım. Tüm hayallerim o anda gerçek oldu. Gökler açıldı ve ben hissettim... kutsal bok. Eve dönmüş gibi hissettim. Sanki hayatımda başıma gelen her kötü şey ona yakın olduğum için yok olup gitmişti. Regina'm. Animus'um özlemle sızlanıyor.

"Ona cevap verme," diye sesleniyor Xander bana, siyah zincirlerini agresif bir şekilde şingırdatarak. Ejderhama bakıyorum ama gözleri boş yuvalarının üzerinde kapalı. Büyüsünü aldıklarında, büyülü görüşünü de alıyorlar.

"Sessiz olacaksın Xander," diyor Lyle. "Öğrenciler kaybolmaya başladığında arkamı döndüm. Video kayıtlarım boş çıkmaya başlayınca bıraktım. Ama senin animaları kaçırmaya göz yummayacağım."

"Animas?" Hırladım. "*Animas?*"

"Bırak gitsin kardeşim," diye söyleniyor Scythe.

"Onu nereye götürüyordun?" Lyle sanki uzun bir sorguya hazırlanır gibi bir bacağını dizine dayıyor. "Half Feather'da olanlar için bir tür intikam mı?"

Üçümüz sessiz kaldık. Çünkü evet, intikam olmasa da Aurelia'nın gitmesine ihtiyacımız vardı. Ama aynı zamanda, az önce lanet bir kurda dönüştü ve bu benim için bazı şeyleri değiştirdi. Xander'a tekrar baktım, ama o sandalyesinde taş gibi oturuyordu.

Lyle iç çeker. "Bunu kolay yoldan da yapabiliriz, zor yoldan da." Şaka mı yapıyor? Bu genelde benim cümlemdir.

"Lia'yı görmek istiyorum," diye homurdanıyorum, bunu aptalca bir şey olduğunu biliyorum ama animus'um onu özlememe neden oluyor. "İyi olup olmadığını görmek istiyorum."

"Onu önemsiyor musun?" Lyle bacaklarını açıyor ve ilgiyle öne doğru oturuyor. "Yoksa sadece sahiplenici mi davranıyorsun?"

Evet. Hayır. Siktir. Animus'um onu istiyor. Evrendeki tüm yıldızlar adına, animusum onu istiyor, ama içimdeki erkek bunun olmasına izin veremez.

"Seni kaç kere reddetti Savage?" Lyle hafifçe söylüyor ama boğazıma keskin bir bıçak saplanmış gibi. "Yüksek sesle söyle."

Animus'um kontrolü ele alıyor ve vahşi bir hırıltıyla çelik parmaklıklara doğru hamle yapıyor. Elektrik kıvılcımları beni geriye, betonun üzerine fırlatırken acı patlıyor. Yanık deri ve kan kokusu havayı dolduruyor, keskin ve keskin. Bunun kendi zararım olduğunu biliyorum ama acının tadını üç çeşit yemek gibi çıkarıyorum.

", Savage." Lyle'in sesi yakın, sanki kafesimin yanında duruyormuş gibi ve ölümcül derecede acil. "Bırak adam devralsın. *Düşün*. Nefsinin sikini kontrol etmesine izin verme."

Ama tek görebildiğim Aurelia'nın bir kurt olduğu. Karanlık ve güzel, gece gökyüzü gibi bir postu var. *Işıl ışıldı*. Animus'um derin ve gırtlaktan cevap veriyor, "Ona ihtiyacım var."

"Bütün kurtlar bunu bilir Savage," diye iç geçiriyor Lyle. "Eğer almanız hayır diyorsa, bu hayır demektir."

Ne dediğini biliyorum. Anlıyorum, gerçekten anlıyorum ama bunun doğru olmasına *izin veremem*. "Hediyelerimi kabul ediyor ve onları saklıyor," diye törpülüyorum. "Onları ."

Xander dramatik bir şekilde iç çekiyor çünkü onun ihtiyaçlarını karşılamam anlıyor. Ne de olsa ejderhalar zenginliklerini biriktirirler ve ona vereceği hediyeler altın ve mücevherler olurdu ama ejderhasının pençesi bunu yapamayacak kadar sıkı.

"Kötü hissetmiyor musun?" Ben yere uzanıp tenimin yanmasına izin verirken Lyle sessizce soruyor. Bu cezayı hak ediyorum. "Onu incittiğin için mi? Onu çırılçıplak yere yatırıp sana boyun eğmeye zorladığın için mi? Ağlıyordu, Tanrı aşkına, Savage. Onu sen ."

Animus'um yüksek sesle sızlanıyor ve ben bunun doğru olduğunu biliyorum. *Aurelia'yı ağlattık*.

Xander sessizce, "Bu iş bitmeden onu daha çok ağlarken göreceğiz," diyor. Scythe bir şey söylemiyor çünkü muhtemelen o da aynı fikirde.

"Bu seni Blackwater'a geri gönderebilir Savage," diyor Lyle bana. "Konseye söyleyeceğim birkaç kelimeyle seni yere serebilirim."

"Ben olsam kaçırdım," diye karşılık verdim, sonunda doğruldum. "Blackwater'da bir sürü canavar tanıyoruz."

Ama Lyle bana alaycı bir gülümseme veriyor. "Ben de öyle Savage. Ben de öyle." Takım elbisesindeki bir parça tüyü fırçalıyor ve hapishanede nasıl görüneceğini hayal bile edemiyorum. Ben oraya gitmeden önce Blackwater'dan ayrılmış, o yüzden onu hiç görmedim. Ama devam ediyor: "Aurelia'nın Blackwater'a düşmesini sağlayabilirim."

Bu orospu çocuğu.

Gözlerim tekrar kayıyor ve ikimiz de beni orada yakaladığını biliyoruz. Lyle'in bizim kadar acımasız olmasını beklemiyordum.

Aurelia'yı federal hapishanede mahvederler. Ne kadar iri olsa da, içi çikolatalı puding kadar yumuşak ve tatlı. Onu elimden kaçırdım ve Mace Naga'nın aptal kan anlaşmasını asla yerine getiremezdim.

Scythe araya girdiğinde şaşırdım. "Babası bunun olmasına izin vermez."

"Ah, Yılan Kral," diyor Lyle, Scythe'a bakmak için dönerek. "İlginç bir yaratık. Geçen haftanın her gününü bana ince tehditler göndererek geçirdiğini biliyor muydun?" Aldığı mektupları hayal ediyormuş gibi çenesini ovuşturuyor. "Hayatının yarısı boyunca onu kendisinden ayrı tuttu ve şimdi umutsuzca onu geri mi istiyor? Bu nasıl ?"

Nedenini biliyorum. Aurelia'nın iki formu var. Bu bir şey. İmkansız. Böyle bir şey bugünlerde bir efsane, ama nedenini bilecek biri varsa o da Scythe. Kan kardeşime bakıyorum ama o dosdoğru önüne bakıyor.

Aklı başında hiçbir baba onu önünden ayırmak istemez. Mace Naga'nın onu geri alacağı düşüncesi beni kontrol edemediğim düşünceler ve görüntülerle sarmala sokuyor. Elektrikli parmaklıklara tekrar saldırıyorum.

Ona bir koçbaşı gibi vuruyorum ve o da beni on kat daha sert bir şekilde geri fırlatıyor. Xander nefesinin altında küfrediyor.

"Dur," diye emrediyor Scythe.

İnliyorum ve sırtüstü düşüyorum, derim yanıyor, kalbim göğüs kafesimden dışarı çıkmaya çalışıyor. "Seni öldüreceğim," diyorum Lyle'a.

İç çekti. "Bırak sana yardım edeyim, Savage." "Lanet olası yardımını istemiyorum."

Lyle üçümüze de "Şöyle olacak," dedi. "Bu konuda yetkililere gitmeyeceğim. Seni hapse geri göndermeyeceğim Savage. Ama yapacağımız şey birbirimize karşı dürüst olmak." Dönüyor. "Scythe."

Lyle kardeşimin kafesine doğru ilerliyor, kemerindeki büyük anahtarlar şingirdiyor. "Bir anlaşmamız olduğu izlenimine kapılmıştım."

Scythe, "Bu senin için çok daha kötü olabilir, Lyle," diye homurdanıyor.

Beni şaşırtan bir şekilde, Lyle iç geçirdi ve dedi ki, "Biliyorum. Bu yüzden başka bir anlaşmaya varacağız. Sizi ihbar etmemem ve konsey cellatlarını buraya getirmemem karşılığında bana neden Yılan Kral'la kanlı bir antlaşma yaptığınızı anlatacaksınız. Sakın inkâr etmeye kalkmayın çünkü parmaklarınızdaki yılan büyüsunü gördüm ve işaretler tamamen aynı. Bu tür büyüü Karasu'da da görmüştüm."

Lyle'a baktığımda, bu piçin gerçekten de idamımızı isteyeceğini fark ediyorum. Gözlerinin arkasında gizlenen ve kan isteyen o kuduz canavarı görebiliyorum. Şiddetten en az kadar zevk alıyor.

Farkına vararak aslana bakarken, kanım tek bir kelimeyle titriyor ve Scythe'ın konuşurken çıkardığı alçak sesleri ancak duyabiliyorum.

Sonrasında Lyle derin bir nefes verir. "Kaçırılma olayıyla uğraşmana gerek yoktu," dedi. "Eğer Lia mahkemeyi kaybederse, babası Eski Kanunlara göre muamele görmesini talep edecek ve bu da her halükarda ona geri döneceği anlamına geliyor."

Düşmanlığım kulaklarımda kükrüyor ve bunu atlatmaktan başka çarem yok.

Bölüm 28

Vahşı

On sekiz yıl önce

"C Hadi yavrum. Ellerini kaldır," diye bağılıyor babam sekizgenin dışından bana.

Küçük yumruklarımı tekrar havaya kaldırdım.

Karşımdaki kaplan yavrusu kırık dudağının arasından hırlarken tekrar vuruldum. Onun da gözü morarmaya başladı ama benim durumum pek iyi değil.

Ringin etrafında dolaşıyoruz, gözlerimiz kartallar gibi birbirimize sabitlenmiş. Burası sigara dumanı ve ot kokusunun yanı sıra bizden önce dövüşen yavruların kanı gibi kokuyor. Ringin plastik paspaslarını silmişler ama ben hâlâ demir kokusunu alabiliyorum.

Yavru bana doğru koşuyor ve ben de eğilip kurt pençelerimi savuruyorum. Onu karnından yakaladım ve çığlık atarak bana doğru hamle yaptı. Çok beceriksizim ve yan tarafıma doğru hamle yaptı. Ateş derimi yakıyor ve beni yakaladığını fark ediyorum.

"Siktir!" Ağlıyorum.

Ringin dışındaki kadın ve erkekler gülüyor çünkü yavruların küfretmesi hoşlarına gidiyor. Babam alçak bir uyarı hırıltısı çıkarıyor.

Bunun benim için ne anlama geldiğini biliyorum. O hırıltı.

Diğer yavruya tüm gücümle saldırıyorum, kafasına, boynuna, göğsüne yumruklar indiriyorum. Parmak eklemlerim ama devam ediyorum, her kan bulaştırıyorum. Yavrunun yüzü kendi kanıyla kaplanıyor, yeni boya gibi parlıyor ve çıtırtılar duyuyorum ama devam ediyorum çünkü tek duyabildiğim kafamın içinde babamın hırıltısı.

"Yeter yavrum," diye alçak bir ses kulağıma geliyor. Yetişkinler kaplan yavrusunu kontrol etmek için ringe atlarken ben de onun üzerinden havaya kaldırılıyorum.

"beni!" Beni ensemden yakalayan kurda bağıyorum.

"Sakin ol, yavrum. Dövüş bitti. Sen kazandın."

Başıma ılık bir duş iniyor ve çırpınmayı bırakıyorum. "Gerçekten mi?"

Beni yere bırakıyor ve ben de şişmiş gözlerimin arasından ona bakıyorum. Reuben çok iri, hatta babamdan bile iri ve diğer büyükler gibi yavrulara vurmuyor, bu yüzden hepimiz onu seviyoruz.

"*Savage*," diye homurdanıyor babam ve ringin kenarından bana hançerler savururken ona doğru topallayarak geri .

"İyi dövüştü Fengari," diyor Rueben beni takip ederek. "Pençelerini çıkarmayı başardı. Ama itidalli olmayı öğrenmesi gerekiyor. Kontrol etmeyi."

Yavrular genellikle ergenliğe kadar canavar formlarının parçalarını çıkaramazlar. Çıkana kadar dövmeniz gerekir ve derim yumuşak olduğu her seferinde acır. Ama babam onları benden çabuk ve akıllıca çıkardı. Göğsümü şişiriyorum çünkü Reuben'in sözleri kulağa hoş geliyor.

Ben platformdan yere atlarken babam homurdanarak cevap veriyor. "Gidelim Scythe." Parmaklarını, güzel bir yılan kadının yanına oturmuş olan kardeşime doğru salladı. Kardeşim çok güzel ve beş yaşında bile büyüklerin onu nasıl güzel bulduğunu anlayabiliyorum. Uzun gümüş saçlarını kesmesine izin ve şimdi dirseklerine kadar iniyor, yine de onun bir kız olduğunu asla düşünemezsiniz. Sabah gökyüzü kadar mavi gözleri yaralarımı kontrol ediyor ve bana uzanıyor.

Depodan çıkarken Scythe kanlı elimi tutuyor ve sanırım bunu parmak eklemlerimi yalamamam için yapıyor. Eve varıp babam beni garaja çekene kadar başım belaya girmiyor.

Babam kaburgalarım yumruk atarken annem ofluyor. "Ağlama Savage," diye sesleniyor teneke kutu gibi bir sesle. "Ağlarsan her şey daha kötü olur." Scythe eski bir süt sandığının üzerine oturuyor ve en iyi fırçasıyla onun saçlarını tarıyor. Eskiden güzel bir anneydi, ama şimdi gözleri çökmüş ve dişleri aldığı beyaz pudralar yüzünden sararmış.

Yapmamaya çalışıyorum, gerçekten yapıyorum, ama gözyaşlarım döküldüğünde durduramıyorum. Karnım zaten kanıyor ve geriye doğru düştüğümde, kayıyorum

Garajın soğuk beton zeminine. Scythe çığlık atıyor ve annemin üzerinden atlamaya çalışıyor ama annem onu boynundan tutup tekrar yere oturtuyor. Scythe boğuk bir ses çıkarıyor ve özel köşesinden Scythe'ın annesi feryat ediyor.

Annem Scythe'a, "Yapma bunu," diye mırıldandı. Sonra Lily'ye boş bir bira kutusu fırlatıyor. Kafesinden sekiyor ve ben o sesle irkiliyorum.

"Savage düzgün dövüşmediğinde başına bunlar geliyor," diyor babam öfkeyle. Babam, benim gibi siyah saçlı ve gözlü, canavar gibi bir rex. İnsanlara zarar vermek için kullandığı dövmelerle kaplı büyük kasları var. Kimse ona karşı konuşmayı sevmiyor çünkü sonları altı ayak altında olacak.

Babam garajdan çıkıp eve geri dönerken ve kendini kanepeye atıp televizyonu açarken ben kanlar içinde yerde yatıyorum. Dizlerimdeki kanı yalıyorum ama Scythe sesleniyor ve "Antiseptiği getireyim" diyor.

"Hayır, yapmayacaksın," diyor annem hışımla. Bana bakıyor. "Bandı getir yavrum. Toprak senin için iyi, acı da öyle. Kurdunun daha iyi çıkmasını sağlayacak."

Sessizce itaat ediyorum, babamın tıbbi bandı ve üzerimde kullandığı aletleri sakladığı masaya doğru ilerliyorum.

Kafesinin parmaklıkları arasından Scythe'ın annesi, tıpkı Scythe'ınki gibi iri mavi gözleriyle bana bakıyor.

"Lütfen," diye fısıldıyor bana. Sonra değil, arkamda göremediğim biriyle konuştuğunu fark ediyorum. Babam onun 'bir şapkacı kadar deli olduğunu, sadece daha iyi göründüğünü' .

Tırpan düşünüyor O güzel ve I düşünmek
o görünüyor gibi Birdenizkızı, sadece bir
tanesi sürekli ağlıyor. Uzun parmaklı soluk eliyle uzanıyor ve kafesinin
kilidine dokunuyor, sonra kalbine dokunuyor. Ağlamaklı gözleri
benimkilere bakıyor ve gülümsüyor ama hüzünlü.

Lily neredeyse hiç konuşmuyor çünkü çoğunlukla kudurmuş durumda, ama nedense şimdi bana tam bir cümle söylüyor. Belki televizyon dinliyordur, belki de sadece kafasındaki seslerdir.

"Bir gün..." Sesi zımpara kağıdı yutmuş ve boğazına sürtmüş gibi geliyor. Derimi kabartıyor. "Bir gün, regina'n seni ağlatacak, küçük kurt."

Скaпт'ca 27

Aurelia

T Ertesi sabah, Minnie ve ben hapisane hücremizden çıktık. İkimiz de pek iyi uyuyamadık ve ben Savage ve Scythe hakkında garip bir rüya gördüm. Kurt bir ringde dövüşüyordu ve ikisi de

Çocuk olacak kadar genç görünüyorlardı. Çok canlıydı ve her ayrıntıyı hatırlıyor olmam beni itiraf etmek istediğimden daha fazla sarsıyor.

Daha da kötüsü, kalbim küt küt atarken ter içinde uyandığımda yanağıma sarılacak bir Henry'im bile yoktu. Küçük nimpin'im geçen hafta bana gerçekten yardımcı olmuştu ve ben bunun ne kadar farkında değildim. O kelimenin tam anlamıyla bir yardımcı hayvandı.

Hücre kapımız açılır açılmaz, Minnie ve ben hemen onu ve Gertie'yi için veteriner kliniğine gidiyoruz.

Yeniden bir araya geldiğimizde zavallı yavrular ciyaklayıp kendilerini bize atıyorlar, kocaman siyah gözleri bize çok endişeli olduklarını söylüyor ve ben kendimi çok kötü hissediyorum. Hemşire uyandıklarında histerik olduklarını, ancak durum açıklandığında hemen sakinleştiklerini bildirdi. Banyo yaptırıldı ve yemeleri için meyveler verildi, ancak bunun dışında klinik duvarına tanktaki Japon balıklarını izlemekle meşguldüler.

Onları bağrımıza basarak Raquel, Sabrina, Connor ve Stacey'ye üzere yemek salonuna gidiyoruz. İçeri girdiğimizde tüm salon bir anlığına sessizleşiyor, sonra gürültü yeniden başlıyor. Henry güven vermek için bana doğru titriyor, ben de onu öpüyorum.

temiz, kabarık kafası. Koridorun sonuna baktım ve *şunu gördüm* arka masa boş bırakıldı.

Üç canavardan herhangi birini mahkemede görmemek ve orada oturmayacaklarını bilmek gerçekten garip.

Ama anima'm beni titreten kederli bir çığlık atıyor.

Kesin şunu. Beni kaçırmaya çalıştılar, lanet olsun!

Onları tekrar görürsem ne yapacağımı bile bilmiyorum. Hâlâ kızgınım. Hâlâ incinmiş ve ihanete uğramış durumdayım. Onlar yokmuş gibi davranmak en güvenli yol gibi görünüyor ve artık benim özel zihinsel jimnastik hareketim olacak.

Küçük grubumuzdaki animalar bize çok fazla soru sormamaya çalışsalar da, içlerinin onlarla dolup taşıdığını biliyorum. Tüm akademi üç psikopatın beni kaçırmaya çalıştığını ve Lyle Pardalia'nın Minnie ve beni kurtardığını biliyor. Bir kez daha o okulun kahramanı, ben ise alay konusu oldum. Bu akademide dram eksik değil ama bir kaçırma girişimi yine de sıra dışı. Artık her zaman yüzümde olan huysuz, benimle uğraşma bakışıyla sorularını geçiştiriyorum.

Sürtük suratını mı dinlendiriyorsun?

Bana bulaşma yoksa gözlerini oyarım suratını dinlendirmeyi dene.

Ayrıca, güzel kurumun patron aslanıyla yapacağım 'terapi seansı' için gerginim ve şu anda zihnimi meşgul ediyor. Buna gerçekten gitmek zorunda hiç düşünmemiştim ve seansın kaçış girişimimin hemen ertesi günü yapılması evren için özellikle zalimce görünüyor. Tam olarak ne ne kadar bile emin değilim, ama *bunu yüzüme* vuracak, *bundan* eminim. Hem iyi bir şekilde değil.

Ve dün yüzündeki ifade bana randevunun nasıl geçeceği hakkında bilmem gereken her şeyi anlattı.

Ne söylememi bekliyor? "Kaçtığım için çok üzgünüm efendim. Bir daha olmayacak." Zincirlenmekle ilgili derin, karanlık korkularım hakkında mı konuşacağız? Babamla olan çarpık ilişkimden mi? Bagetlerimi kızgın yağa sokmayı tercih ederim.

Kahvaltıyı elimden geldiğince uzatıyorum, ama Minnie büfenin üzerinde asılı duran saati işaret ederken bana geniş gözlerle bakıyor.

"Keşke bu terapi seansında duvarda uçan bir sinek olabilseydim," diye iç geçiriyor. "Onun bir psikolog olması daha da ateşli. Bayıldım!"

Kahvaltıda bize yetişen Connor da dahil olmak üzere animaların geri kalanı aynı fikirde kıkırdıyor. Raquel bile bana sırtıyor.

Ona olan hayranlıklarından öğreniyorum ve yüzümün hayal kırıklığına uğradığımı göstermesine izin veriyorum. "Evet, şansını bulacaksın Min."

Bu sabah Minnie öğle yemeğinden sonra Lyle'la yapacağı seansın haberini aldı ve biz de bunun kendi deyimiyle 'rehine durumu'ndaki kendi rolüyle ilgili bilgi almak için olduğunu tahmin ettik. "Korkunç olacak," diye mırıldanıyorum kendimi ayağa kaldırırken. "Sana söylüyorum, zihinsel olarak zaten olduğumdan daha da dengesiz çıkacağım."

Minnie şirin bir şakaymış gibi kıkırdıyor ve ben de altısını ve züppelerini rahat kahvaltılarıyla baş başa bırakıyorum. Onlara özlem dolu bir bakış attıktan sonra kapıdaki muhafızlardan birine yaklaşıp randevu notumu gösteriyorum.

Başını sallıyor ve ikisi bana tüm ofislerin olması gereken merkez binanın derinliklerine kadar eşlik ediyor. Yanımda Minnie ya da kızlardan biri olmadan, birden kendimi çok yalnız hissediyorum.

Karşı yönden geçen birkaç erkek bana yukarıdan aşağıya bakarken tüylerim diken diken oluyor. Okulda iki ya da daha fazla muhafızın eşlik ettiği canavarları görmek alışılmadık bir durum değil ama ben kordonumda uyarı işareti olan birkaç kişiden biriyim ve erkekler bunu merak ediyor.

Boynumda bu gerçek uyarı etiketiyle gelmem de başka bir tür aşağılanma. Diğer canavarlar eğer varsa bunu bir gurur vesilesi olarak görüyorlar ama benim için bu bir şakaya dönüşüyor.

"Hey *Uçuş Riski*," diye alay ediyor yoldan geçen bir aslan.

"Daha çok uçuş gibi... *başarısızlık*!" diyor arkadaşı. İkisi de yaptıkları şakaya gülüyorlar ve ben bunu asla unutamayacağımı hemen anlıyorum. Tanrım, ben 'bun bun bunny'yi tercih ederdim.

Gardiyanlar onları uyarmak için hiçbir şey söylemiyor. Bir sürü piç kurusu. Savage'ın bana bazı muhafızların onların maaşlı elemanı olduğunu açıkça söylediği gerçeğini unuttuğumu sanmayın. Mafya işi gibi.

Eğer bu mafya pisliğiye, bu Scythe'ı mafya *donu* yapar.

Bu düşünce beni iliklerime kadar ürpertiyor çünkü o köpekbaliğının bir pozisyonda olması çok mantıklı. Onları Halfeather'ın zindanında gördüğüm andan beri yasadışı işlerle uğraştıklarını biliyordum.

Müdür yardımcısının ofisine, gardiyanların bir sonraki molanın kime ait olduğunu başka bir gardiyan grubuyla konuşmak için oyalanmasından sonra varıyoruz, bu yüzden sinirliyim ve geç kaldım. Ama asansör en üst kata açılıp, Başbakan'ın ofislerine layık, halı kaplı, pelüş bir oturma alanı ortaya çıktığında, endişeyle dudağımı çiğniyorum. Dünden beri hâlâ yıpranmış durumdayım. Buna bir de uykusuzluk eklenince resmen gerginim. Henry beni sakinleştirmek için omzumu titretiyor.

Korumalar asansörün yanında pozisyon alıyor ve paniğim bir kademe daha artıyor. Bu adamla tek başıma bir odada mı kalacağım? Bir keresinde ondan kaçtığım için bana karşı bir kan davası var ve bizi gözaltına alması da inadına. Ama eminim gardiyanlar toplantı için yanımda ?

Uzun altın yeleli saçları ve kıvrımlarını saran seksi pembe iş elbisesiyle sofistike dişi aslan resepsiyon görevlisinin masasından kalkıyor. Eski, soluk elbisemin içinde birden kendimi çok sıkıcı hissediyorum. Asansör açıldığında gülümsüyor ama gelen kişinin ben olduğumu görünce gülümsemesi hemen kayboluyor. Nedense bu beni rahatsız ediyor ve dikkatle Lyle'in ofis kapısını arıyorum. Ama yemyeşil bordo ambiyansta sadece kapalı kapılar var. Odanın etrafına stratejik olarak yerleştirilmiş saksı eğrelti otları, kurumsal alana biraz doğa getiriyor.

"Merhaba, ben-"

"Geç kaldın," diye .

Tam özür dileyecektim ki kırmızı tabanlı siyah stilettoalarını giyip uzak duvardaki süslü kapıya doğru ilerledi. Hızlıca kapıyı çalıyor, sonra da yanıt beklemeden açıyor. Bunun biraz kaba olduğunu düşünüyorum ama ben ne bilirim ki? Ben sadece bir suçluyum.

"O burada," diye anons ediyor resepsiyonist. Sanki kirli bir mendilmişim gibi 'geldi' demesi hoşuma gitmiyor.

İçeriden gelen derin erkek sesi "Teşekkürler Georgia" diyor.

Elbisesi vücuduna her şekilde yapışan *Georgia* gözlerini bana diyor ve başını odaya doğru sallıyor.

Hakimiyetini göstermeye çalışıyor ve bir nedenden dolayı, belki de içgüdüsel olarak, bu benim anima'mı harekete . Omurgam dikleşiyor, çenem yukarı kalkıyor ve yürüyüşüm daha çok bir adım haline geliyor. 'Georgia' ile göz temasını kesmediğim ve kapıya doğru kararlı bir şekilde yürüdüğüm için Henry omzuma sıcak, güven verici bir mırıltı bırakıyor. Topuklarıma vuran yeni parmak arası terliklerim bu etkiyi bozuyor ama yine de.

Onu geçip odaya girdim.

Ve hemen kalın bir halının kenarına takıldım. Kendimi yakalayıp doğrulmadan önce küçük bir gıcırta çıkardım. Henry bir an için omzumdan kalktı ama alçak sesle, sinirli bir gıdıklamayla hemen geri indi.

, lanet Georgia kapıyı kapatmadan önce homurdanıyor. Anima'm ve ben ondan ve iki süper model bacağından da nefret etmeye karar verdik.

Bu yüzden, kızılağaç masanın arkasında oturan iri yarı takım elbiseli canavarla gözlerimi büyük bir tavırla kilitliyorum. Uzun bal sarısı saçları özenle arkadan bağlanmış ve gri üç parçalı kıyafeti o kadar mükemmel ki midem bulanıyor. Sanki Araf'a girmişim de beni bir dizi altın terazinin önünde sorguya çekmek üzere olan bir baş meleklerle karşılaşmışım gibi. Cennete girmeme izin verilecek mi, yoksa beni sadece cehenneme layık olarak mı yargılayacak? Söylentilere inanmak gerekirse, onun yirmi yedi yaşında olduğunu unutmak kolay.

"Bir daha geç kalmayın Bayan Aquinas," diyor sertçe.

Derin sesi tenimde ağır bir ipek gibi geziniyor. Buna ve resepsiyon görevlisine o kadar sinirleniyorum ki, orada öylece durup öfkeleniyorum. Lyle'in tertemiz traşlı çenesi sıkışıyor ve soğuk bir ses tonuyla "Randevuya geç kaldığınızda özür dilemek adettendir. Senden daha iyisini beklerdim."

Ne pislik ama. Ama bu adamın vahşi ve kuduz canavarların baş meleği olduğunu hatırlıyorum çünkü bize sadece hayvan olmayı değil, toplum içinde nasıl hareket edeceğimizi öğretmesi gerekiyordu. Ama beni buraya isteğim dışında getirdiği için de hâlâ kızgınım. Ve... benden '*daha iyisini*' mi bekliyor?

Bu ifade karşısında başımı eğdim. "mi?"

Yüzü o kadar soğuk ki omurgamdan aşağı bir ürperti hissediyorum ve içimdeki anima onun saf alfa egemenliğine boyun eğmek için yalvarıyor. Ama o tam anlamıyla

tüm iyi planlarımı bozdu. Anima'm istese de istemese de bir numaralı düşman.

Hiçbir şey söylemiyor ve ben özür dileyene kadar devam etmeyeceğini anlıyorum. Öyle derin bir iç çekiyorum ki omuzlarım yerinden oynuyor.

Ama bunu söylerken *itaatkâr* olursam lanetleneneceğim.

Bu yüzden başımı dik tutuyorum. "Geç kaldığım için çok özür dilerim, Sayın Müdür Yardımcısı." Sesimde alaycı bir ısırik var mıydı? Kahretsin, kesinlikle vardı. Neden aslanı bir sopayla dürtüyorum ki? Daha zeki bir kadın boynunu açar, sonra da onu sırtından bıçaklardı. Ama bunu midem kaldırmıyor, çünkü şu anda elimde kalan tek şey meydan okumak.

"Otur," diye emrediyor ve süslü cumbalı pencerelerin yanında karşılıklı duran iki sandalyeden birini işaret ediyor.

Saf komut kulaklarıma çarptığı anda anima'm beni ileri itiyor. Canavarımdan o kadar nefret ediyorum ki ama yine ayağım takılmadan duramıyorum, o yüzden ayak sürüyerek ilerleyip sert koltuğa oturuyorum. Henry'yi avuçlarımla arasına alıyorum ve dağıtmak için onun pofuduk güzelliğini okşuyorum. Çok sevimli; bana göz kırptıyor ve o aptal ayaklarının üzerinde bir aşağı bir yukarı sallanıyor. Lyle ayağa kalkıp karşıma oturmak için adım atarken gözlerimi onun simsiyah gözlerinden ayırmıyorum.

Ama hayır. Çünkü artık çok yakın.

Yedi kalkanımın arasından bile hemen kokusunu alıyorum. Yüzeyde kolonya ve yeni basılmış kitap gibi kokuyor. Ama bunun altında, eski elbisemin içinde beni titreten saf bir güç hissi var. Neden oturmak zorundayız? Başımı kaldırıp ona bakmıyorum ve Henry'nin yumuşak mavi tüylerini iki parmağımla okşamaya devam ediyorum. Saçları uzayacak ve sonunda onları örebileceğim. Connor'ın saçında zaten minik elmas tokalar var ve Henry'ye de aynı şekilde davranmak istiyorum.

Bu açıdan Lyle'in bacaklarını görebiliyorum. Parlak bir iş ayakkabısını bir dizinin üzerine koyuyor ve gri pantolonunun uyluk kaslarını nasıl gerdiğini fark etmeden edemiyorum.

Anima'm ve o sürtüğü tokatlıyorum. Henry rahatsızlığımı hissedince gözlerini kırptırıyor ve beni rahatlatmak için parmaklarıma eğiliyor. Yemekhaneye döner dönmez bulabildiğim en sulu yaban mersinini alıyor.

Bu ofisteki her şey mükemmel bir şekilde düzgün ve düzenli. Ne bir toz zerresi ne de bir amaca hizmet etmeyen bir şey var. Fil büyüklüğünde kontrol manyağı enerjisi veriyor.

Aslanlar estetikleriyle tanınırlar, ancak Lyle işleri tamamen yeni bir seviyeye taşıdı.

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki ona baktım. Kehribar rengi gözleri bana o kadar yoğun bakıyor ki uzun bir an için sersemlemiş gibi oluyorum. Ama kendime geliyorum ve rahatsızlığımı gizlemek için oturduğum yerde kayarak bakışlarından kurtuluyorum.

Gözümü korkuttu ve bunu yaptığına eminim.

Piç kurusu.

"Ne yapıyor olmamız gerekiyor?" Ben soruyorum.

Söylediklerimden yine memnun kalmadı ve "Dün neden kaçmaya çalıştınız Bayan Aquinas? Hiç mi sağduyunuz yok?"

Bu adamın cesareti. "Sağduyu tam da beni gitmeye zorlayan şeydi."

Bunu gerçekten söylememeliydim çünkü bu onun ilgisini çekti ve "Bununla ne demek istiyorsun?" dedi.

Burnumdan derin bir nefes veriyorum çünkü ona ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Böyle adamlar, iktidar mevkilerindeki adamlar nadiren empati kuran, affedici tiplerdir. Tıpkı babam gibi. Böyle bir güce sahip olmak için acımasız olmalısınız. Kim olduğum hakkında hiçbir fikri olmayabilir, ama onun tipini yeterince tanıyorum. Ayrıca sorudan kaçmanın onu kızdıracağını da biliyorum.

Bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum ve okulun ön tarafına bakan cumbalı pencerelerden sabit şekilde bakıyorum. Av Oyunları sahası orada duruyor, yemyeşil ve . İnsanın içinde kaybolabileceği bir yer. Tropik olmayan kuzeyde böyle bir yer benim için özgürlük anlamına geliyor.

"Hiç zahmet etmemeliydin," diye devam etti alçak sesle. "Bu vahşi dünyada benden saklanabileceğin hiçbir yer yok."

Bölüm 30

Aurelia

M Açık, kanlı tehdit karşısında gözlerim tekrar ona kaydı ve yırtıcı bakışları altında canlı bir tel gibiydim. Gururunu incittiğim çok açıktı. Bir keresinde parmaklarının arasından kaymışım ve

bir daha olmasına asla izin vermezdi.

Ama burada kalmak *zorunda* olduğumu kabul edemem.

Ve sonra Lyle Pardalia hayatımı daha da mahvetmeye devam etti. "Bugün sizi buraya çağırmamın sebebi suçunuz hakkında konuşmaktı."

"?" Dalgınca soruyorum.

Bana etkilenmemiş bir bakış attı. "Kocanın malikanesini ateşe verdiği. Çok zengin ve nüfuzlu bir kartalın senin yüzünden öldüğü."

İçim soğudu. Tundra soğuğu. Antarktika soğuğu. "Ama ben yapmadım." Bunu söylerken bile kulağa acınası geldiğini biliyorum.

"Canavarlar Konseyi bize bir duruşma bildirimi gönderdi."

Ağzım açık kalıyor ve aniden panikleyerek Henry'yi göğsüme bastırıyorum. "Bekle, ne? *Bunun* benim cezam olduğunu sanıyordum?" Akademiyi işaret etmek için ofisinin etrafını gösteriyorum.

Bana aptalmışım gibi bakıyor ve açıkçası ben de ona inanıyorum. "Animus Akademisi'ne katılmak kişiyi cinayetten aklamaz. Kanunlar hala geçerli. Yargılanacaksın ve ya suçlu ya da masum bulunacaksın."

Halfeather'ın ölümünden dolayı beni *federal hapishaneye* mi göndermek istiyorlar? Sanki kaslarım da buna inanamıyormuş gibi başım ileri geri sallanıyor. "Babam bana tuzak kurdu. Buna inanamıyorum. İnanamıyorum amına koyayım-"

"Dil, Bayan Aquinas," diye tersledi beni.

Sesim tiz ve kontrolden çıkmış bir şekilde çıkıyor. "Ben mahvoldum ve sen benim dilimden endişe ediyorsun!"

"Kendini kontrol et," diye emrediyor o ağır ses tonuyla. Al. Sikilmek. Ama aptal anima'm itaat etmek istiyor.

Gözlerim yanıyor ve ağlayacağımı biliyorum ama beni görmesine izin veremem. O da diğerleri gibi benim düşmanım. Henry'yi bir kalkan gibi göğsümde tutuyorum. Konsey duruşma isterse kaçamam. Eğer *cinayet*ten aranıyorsam, ülkedeki en iyi ekipler peşime düşer ve beni şişleyerek öldürürler. Beni dartlayıp öldürürler. Kuduz katillere böyle yaparlar. Toplum için güvenli sayılmazlar. Planlarım Lyle'in ofisindeki pelüş halıda paramparça oldu.

Burada kalmak zorundayım.

Öylece kaçamam. Hayal ettiğim her şey aslında ayaklarımın dibinde ölü.

Ona dönüp baktığımda, kehribar rengi gözlerinin beni değerlendirdiğini görüyorum, gergin ve niyetli, sanki her an kaçacağımı düşünüyormuş gibi. Aslında kaçmak istiyorum.

Birden ne kadar yalnız olduğumu fark ettim.

Ama bu adamın vahşi hayvanlara yardım etmesi gerekiyor, değil mi? Ulusal haberlerde yüksek başarı oranıyla övünüyor. Buranın benim gibi insanları rehabilite etmesi gerekiyor. Bu farkındalıkla ona bakarken, yüzü bir parça yumuşuyor. O kadar küçük ki hayal ettiğimi sanıyorum, ama birden gerçekten orada olduğunu anlıyorum ve içime garip bir his yerleşiyor.

Yardım istemek bana acı veriyor, çünkü Minnie dışında ne zaman biri bana yardım teklif etti ki? Ama gururumu ayaklar altına alıp boyun eğmiş bir sesle soruyorum: "Ne yapmalıyım?"

O kadar tetikteyim ki her mikro ifadesine dikkat kesiliyorum. Dudaklarının kenarları sanki ona sorduğum için memnun olmuş gibi seğiriyor.

"Durumunuz davranışlarınıza bağlı Bayan Aquinas. Konsey duruşma düzenleyecek, ancak okul güvenli bir ev olduğu için ilk ayınız boyunca size dokunamayacaklar. Duruşma dört hafta sonra yapılacak."

Ciğerlerimin etrafındaki ip, paniğim biraz gevşiyor.

"Bu süre içinde karakterinizi göstermeniz gerekecek. Gelişim göstermeniz gerekecek. Bunu değerlendirecek olan benim ve kötü bir başlangıç yaptığımızı söylemek zorundayım."

Tam bana yardım edeceğini düşünürken, benim yargıcım ve jürim olacağı ortaya çıktı. Sinirden dişlerimi sıkıyorum. Yani şimdi *onu* etkilemek zorunda mıyım? Kulağa bir tuzak gibi geliyor. Vahşi Anne'nin bana oynadığı karanlık bir şaka.

Ama o gülmüyor. Aslında, beni izlerken yüzü birden o kadar ki, bunu pek umursadığını bile sanmıyorum. Ben sadece gereken bir başka can sıkıcı öğrenciyim. Bu onun işi.

"Tamam," diyorum isteksizce. Henry boğulur gibi bir ses çıkarıyor ve hayatım buna bağlıymış gibi ona tutunduğumu fark ediyorum. Tutuşumu gevşetip onu tekrar kucağıma alıyorum. Tüylerini silkeliyor ve suçlayıcı bir ifadeyle bana bakıyor.

"Öğrenci geçmişiniz duruşmanızda size yardımcı olacaktır. Tatmin edici bir şifacı olduğunuzu kanıtladınız ve notlarınız da iyi."

Tatmin edici mi? Hayır, tatmin etmedi! "Bu şehirde benim en iyi şifacı benim," diye ısırdım. "Sizi temin ederim."

Kaşlarını çatıyor. "Kibir iyi bir şifacı yapmaz, Bayan Aquinas."

Gözlerimi devirmekten kaçınıyorum, ama dürüst olmak gerekirse, o haklı.

İri bir elini havaya kaldırarak masasından bir kâğıt parçası bize doğru o kadar hızlı fırlıyor ki irkiliyorum. Gösteriş yaptığından eminim ama sanki bunu her zaman yapıyormuş gibi kâğıda bakıyor ve alışveriş listesi dronuyla şöyle diyor: "Cuma ve Cumartesi geceleri şifa ve tıbbi klinikte yardımcı olacaksınız. Bunlar en yoğun vardiyalarımız."

Ve böylece beni eğlence zamanından mahrum bırakıyor. Sanırım suçluların böyle bir lüksü yok. Bana tıbbi kanadın talimatlarını içeren kağıdı uzattı.

"Genelde size bir iş vermek için ikinci sınıfa kadar bekleriz, ama bu durumda size acıyacağım ve hızlandırabiliriz."

Yaptığı iğneleme karşısında öfkemi zor zapt ediyorum. *Yazık sana.* "Çok naziksin." dediğimde kendimden nefret ediyorum.

"Ve duruşmaya kadar sorunlarınızı tartışmak için benimle haftalık oturumlara katılacaksınız."

Asık suratım geri döndü çünkü hiçbir *sorunum* yok. En azından onunla konuşmak istediğim herhangi bir şey. "Pardon?"

Bana gerçekten gülümsüyor ve kalbim yerinden fırlayacakmış gibi oluyor. "Biraz terbiyeli olduğunu gördüğüme sevindim."

Bir yumrukla karşılık veriyorum. "Bir zamanlar Yılan Sarayı'nın prensesiydim, Bay Pardalia. Bunu hatırlasanız iyi edersiniz."

Gülümsemesi çabucak kaybolur. "Ama artık değil." Ben içten içe öfkelenirken o duraklıyor. "Baban suçluluğun hakkında çok açık konuştu."

Korku göğsümde obsidyen bir kılıç gibi. "Ne?"

"Gerçekten." Bunu ilginç bulduğunu söyleyebilirim. "İşlediğiniz iddia edilen suçun kanıtlarını konseye sunan oydu. O da sizin onu öldürmeye çalıştığınızdan emindi."

Gözlerimi kapatıp burnumun kenarını çimdikliyorum. Henry tekrar titremeye başladı.

Lyle, "Öfken üzerinde çalışmamız gerekiyor," diyor.

O pozisyonda kalarak karanlık bir sesle "Bu yeni bir gelişme" diyorum.

Burnundan soluyor ve ben de elimi bırakıp ona bakıyorum.

"Babanızın ölmesini *mi* istiyorsunuz, Bayan Aquinas?" diye sorar.

Bu soru, yüzümde patlayabilecek dolu bir silah. Ölmesini istiyor muyum? Bilmiyorum bile. Ölürse sorunlarımın yarısı ortadan kalkar. Ama ölmesini istiyor muyum? İç çekiyorum çünkü bu kadarı da fazla. "Hayır. Ve eğer bana birini öldürüp öldürmeyeceğimi ya da herhangi birini sakatlamak, yok etmek, öldürmek, adam öldürmek ya da evini yakmak gibi bir planım olup olmadığını soracaksan, cevabım yine hayır. Halfeather'la evlenmeye zorlansam bile kimseyi öldürmeye çalışmazdım. Sadece kaçacaktım."

Bunu itiraf etmek iyi hissettiriyor, ama Lyle'a tekrar baktığımda koltuğunda kaskatı kesilmişti. Ama sesi alışveriş listesindeki düzlüğüne geri döndü. "Baban bana senin bir yalancı olduğunu söyledi."

"Ve sen ona inanıyorsun?"

"Konseyin saygın bir üyesidir. Ve Halfeather önemli bir servete sahip, çiftleşmemiş bir kartaldı. Onunla evlenmek isteyen uzun bir animalar silsilesi vardı."

"Onunla parası için evlenmeye çalıştığımı mı ima ediyorsun?" İnanamayarak söylüyorum. Canavarlar genellikle eşlerini bulamazlarsa, genellikle korunmak için ya da yaşlandıklarında ve çocuk istediklerinde evlenirler.

Omuz silkiyor. "Bu mantıklı bir iddia. Bunu duruşmada kullanacaklar."

Aynı anda hem kusmak hem de ona yumruk atmak istiyorum. Bungalovumda yaşadığım süre boyunca, çalışmaktan başka hiçbir zaman çalmaya ya da daha fazla para elde etmeye çalışmadım. Ta ki açlıktan ölünceye ve çalmak zorunda kalana kadar. Şimdi bunu mahkemede bana karşı kullanacaklar.

"Babam beni sattı Bay Pardalia" dediğimde sesim son derece kısık çıkıyor.

Ama o sanki ben saçmalıyormuşum gibi başını sallıyor. "Baban gelin ve damızlık sözleşmelerine karşı aktif olarak konuşuyor. Toplumdaki yılan imajını iyileştirmeye çalışıyor ki bu da onun için asil bir şey. Söylediğiniz şeyi yapmak onu bir-

"Bir yalancı," diye tısladım. "Bir ikiyüzlü. Bir manipülatör."

İşte bu yüzden yaptığı işte bu kadar iyi.

"Komik," diye mırıldanıyor Lyle. Gözlerimin içine bakıyor. "Senin için de aynı şeyi söyledi."

Çılgılık atmak istiyorum. Bu adaletsizlik karşısında içimden taştan öfke, iliklerime kadar işleyen bir fırtınaya dönüşüyor. Henry sanki biliyormuş gibi elimden kurtulup yanağımı gagalamaya başlıyor ama bu titrememi durdurmuyor.

"Pekala," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "O zaman her şeyi çözmüşsün gibi görünüyor, değil mi? Madem babamla bu kadar samimisin, neden benimle konuşma ihtiyacı duyuyorsun?"

"Size yardım etmeye çalışıyorum, Bayan Aquinas." Gözleri parlıyor. "Benim gibi

O canavarlar seni kaçırmaya çalıştığında sana *yardım etti*."

"İşinizi yaptığınız için teşekkür ederim Bay Pardalia," diye cevap veriyorum usulca. Ve içimden bir sonbahar rüzgârı gibi hınzırca bir ilham fışkırıyor. "Ne kadar minnettar olsam da, okulunuzda eliniz kolunuz bağlı. Örneğin, *bu canavarların* eşleşmemiş yatakhanelerde kendi ejderha hileli katları olduğunu biliyor muydunuz?" Bana baktığında bilmediğini anlıyorum ve ediyorum. "Bu doğru. Ve

Orada bir yılanı öldürdüklerini biliyor musun? Tam önümde, bir noktayı kanıtlamak için."

Tüm tavırları değişir.

Lyle'in kenarları kararmış gibi görünüyor ve tamamen hareketsiz kalsa da, durgunluğu düşünceli bir dinlenmeden, saldırmaya hazırlanan sarmal, ölümcül bir yırtıcıya dönüşüyor. İçindeki şiddetin yaz sıcağı gibi ondan yayıldığını *hissedebiliyorum*.

Kafamın içinde alarm zilleri yüksek sesle ve net bir şekilde çalarken, tüylerim diken diken oluyor. Henry omzumda şişiniyor, sanki sonunda bir şey yapmaya hazırmış gibi.

"Orada ne yapıyordun Aurelia?" dediğinde sesi ölüm sessizliğinden başka bir şey değildi.

Bu ani değişim beni o kadar şaşırtıyor ki ağzımı bir balon balığı gibi açıp kapatıyorum. Anima'm uyarı çığlıkları atarken sesim içimin derinliklerinde sıkışıp kalıyor.

"Çık dışarı," diyor saf bir emir sesiyle. "Bu seans bitmiştir."

Ona bakıyorum, çünkü beni öylece kovmadı-

"*Defol. Dışarı.*" Sesinde ölümcül bir emir yumağı var ve anima'm beni yerimden sıçratıyor ve hayatımız buna bağılıymış gibi kapıya doğru tökezletiyor. Kapıyı çekerek açıyorum, Georgia ve korumaların yanından hızla geçip asansörün düğmesine basıyorum. Neyse ki yumuşak bir vınlamayla açılıyor ve tökezleyerek içeri giriyorum. Korumalar içeri girip kapı kapanana kadar Henry'ye tutunup derin bir nefes alıyorum.

Muhafızlardan biri beni görünce kıkırdadı ve yoldaşına sırıtarak, "Ona boşuna Canavar Kıran demiyorlar," dedi.

Az önce ne oldu öyle?

Bölüm 31

Aurelia

M Gardiyanlar beni doğruca g t rd . Henry ve ben yol boyunca titriyoruz. Belki de bu normaldir. Belki de bu okulun m d r yardımcısı .

Şiddet,    par alı İtalyan takım elbisesinin ardına saklanmış.

Bu hem ők edici hem de tamamen mantıklı. Zayıf bir canavar bu okulu y netemez. Ve etrafta bu kadar g   ve kibirle dolaşan bir canavar bazen bunu g sterecektir.

Yata Khaneme d nd ğ mde Theresa ve Minnie'nin beni beklediğini ve dinlemediğim bir Şey hakkında sohbet ettiklerini g r nce Şaşırıyorum.

Minnie, muhafızlar onu Lyle ile buluŐmaya g t rmeden  nce kolumu okşuyor ve onu dikkatli olması i in uyaramıyorum.

Nedense Minnie'yle benimle konuştuğu gibi konuŐacađını sanmıyorum. Ona tavır yapmayacak. Onunla alay etmeyecek.

"İyi misin, Lia?"

Kendimi silkeliyorum   nk  Theresa'nın bu soruyu ikinci kez sorduğunu fark ediyorum.

" zg n m, Theresa. Evet, iyi olacağım."

Henry h l  g ğs mde Şişmiş durumda, yanakları b ğ rmek ister gibi yuvarlak.

"Sorun Henry," diye mırıldanıyorum, onu yanağıma doğru tutarak. "Tehdit ortadan kalktı. Biz . . İyi olacağız."

Buna inanmakta g  l k  ekiyorum ama k   k yaratıklara ger eği b yle s yleyemezsiniz.

"O yüzden oturmanı istiyorum." Theresa yatağımı işaret ediyor ve yumuşak bir sesle konuşuyor.

Hemen endişelendim. Ben oturduktan sonra Theresa Minnie'nin yatağına oturuyor, böylece bir toplantıdaymışız gibi karşılıklı duruyoruz. "Savage, Scythe ve Xander yedi gün boyunca kilit altında tutulacak ve ertesi Pazartesi serbest bırakılacaklar." Nefesimi içime çektim. Onlar da benim gibi mahkemeye çıkacaklar mı? "Ve sonra gen pop'a geri salınacaklar."

Midem .

"Bu mümkün değil," diye fısıldıyorum. Derimin altında, anima'm sevinçle kükrüyor çünkü arkadaşlarımızı geri alacağız. Ama bu da ne demek oluyor? "Theresa, resmen beni kaçırmaya çalıştılar."

"Bay Pardalia olayı çözdü ve görünüşe göre bir yanlış anlaşılma olmuş."

Ona bakakalıyorum çünkü o kan anlaşmasında gördüğüm şey yanlış anlaşılma *değildi*. Ama Theresa kaşlarını çattı. "Bunu onunla konuşmadın mı?"

Hayır, o çıkamadan ben alfa emri ile ofisinden ıktım. "Kahretsin." Karnımı tutuyorum çünkü içimdeki şeyler boğazıma kaçmak istiyor ve bunu denemek için çok iyi bir iş çıkartıyor.

"Yedi gün uzun bir süre, Lia," diye beni rahatlatıyor Theresa. "zerlerinde obsidyen prangalar olacak. Güçlerini kullanamayacaklar ve daha sıkı korunacaklar."

Ha! Kendi alışanları tarafından korunuyor!

"Burası bir şaka. Bu sistem hileli."

Theresa yüzünü buruşturuyor. "Lia, dört hafta sonra duruşman var, değil mi? Bence tüm abanı buna harcamalısn. Bu ciddi bir mesele. Bir cinayet davası büyük bir şeydir."

Sanki bunu bilmiyormuşum gibi. "Avukatım yok."

"Size bir tane atanacak. Kütüphaneye gidip sizi nelerin beklediğine bir göz atmanızı öneririm. Kullanabileceğiniz pek çok yasal kaynağımız var."

"Ve Minnie var. O iyi bir araştırmacıdır."

"Ve Minnie'niz var," diye onaylıyor Theresa gülümseyerek. "Ve Henry."

Benim iyi kalpli küçük nimpinim de aynı fikirde.

Bana ihtiyacım olan her şeyi alıp almadığımı soruyor çünkü bu geceden itibaren aylık tecrit başlıyor. Bunu Minnie'nin dosyasında okudum.

Her ay bir kez, çiftleşmiş dişiler yumurtlar ve kızgınlık dönemine girerler. Akademideki dişilerin çoğu 7/24 birbirlerine yakın oldukları için adet döngüleri senkronize oluyor. Çiftleşen gruplar için sorun yok, zaten birlikte kalıyorlar ve bitene kadar birbirlerini aptalca beceriyorlar. Ancak feromonlar geri kalanımızı -özellikle de animusları- hırçınlaştırıyor ve çiftleşmemiş hayvanlar arasında işler kontrolden çıkabiliyor. Kızışma gecesi ve öncesindeki ve sonrasındaki günlerde, okul üç gün boyunca kilitlenir. Sabahları derslerimiz varsa, onları internetten alıyoruz ve odalarımızda kalıyoruz. Yatakhaneler, hiçbir şeyin geçemeyeceği çelik kapılarla tam anlamıyla kilitleniyor ve o geceler için mikrodalga yemeklerimiz var.

Theresa gittikten kısa bir süre sonra Minnie kocaman bir sırtışıla geri döner. "Çok , Lia. Ondan neden hoşlanmadığın hakkında hiçbir fikrim yok. Tüylerim diken diken oldu ama o fark etmemiş gibi davrandı. Tam bir centilmen!"

Yanıt olarak homurdanıyorum, aniden kendimi bitkin hissediyorum. Karantinaya başlamak için biraz kestirmeye karar veriyorum ve son üç yıldır pijamalarım olarak kullandığım eski mor tişörtümü ve çiçekli şortumu giyiyorum.

Minnie sanki bu iyi bir fikirmiş gibi alkışlıyor ve kendi gökkuşağı renkli tek boynuzlu at pijamalarını giyiyor, aniden bana alaycı bir gülümseme fırlatıyor. "Arkadaşlarınla birlikte değilsin diye ellerini pantolonumun içine sokmaya çalışmayacaksın değil mi?"

Ona bir yastık fırlatıyorum ve onu yakaladığında kahkahalarla gülüyor.

"Hayır!" İnledim. "Hâlâ *çiftleşmiş* bir dişi değilim, değil mi? Henüz hiçbirini sikmedim."

"Şimdiye kadar bundan nasıl kaçındığını bilmiyorum," diyor Minnie. "Kötü olsalar bile oldukça seksiler."

Yüzüm kızarıyor çünkü her iki konuda da haklı ve Savage'la yaşadığımız o an beni hâlâ tahrik ediyor. Ama üç gündür kilitli olmayan parmaklıklara vurulduğunda cevap veremiyorum.

"Bizi içeri alın!" Bu Sabrina, sanki kendisi de hapisteymiş gibi dramatik bir şekilde parmaklıklara tutunuyor.

Minnie gözlerini devirir. "Dedikodu için geldiler."

İç çekiyorum ama orada birinci sınıf animalar grubumuzla birlikte duran sadece Sabrina değil. İkinci sınıftan bir grup kız da pijamalarını giymiş, göğüslerinde kurabiye, cips ve şekerleme paketleri taşıyor. Nimpinleri heyecanla omuzlarında aşağı yukarı sallanıyor ve cıvıldıyor. Birinin elinde saç maşası, diğerinin elinde film projektörü var. Connor da burada, çünkü görünüşe göre animus yatakhaneşi onun için biraz tehlikeli olabilir. "Bu gece bekârlar gecesi!" Sabrina kalçalarını oynatarak ve el sallayarak bağılıyor. Hücresinin kapısını tekmeleyerek açarken iki şişe cini havaya kaldırıyor. "Parti zamanı. Woohoo!"

"Ayrıca," diye homurdanıyor Raquel, "dün ne olduğunu bilmek istiyoruz."

Hepsi içeri girip odadaki her yüzeye otururken gözlerini kısarak bana bakıyorlar. Herkese kırmızı plastik bardaklar dağıtılıyor ve Connor kaçak bir esrarı elden ele dolaştırıyor.

Minnie dolabından birkaç paket cips çıkarırken ben de ikram edilen bardağı alıyorum.

"Peki, mafya babası seni neden kaçırmak istiyor?" Stacey açık açık soruyor.

Yastığıma sırt üstü Sabrina bir göz maskesi uzatıyor ve o maskeyi gözlerimin altına yerleştirirken kıpırdamadan duruyorum. Minnie benimle eğlenen bir bakış alışverişinde bulunuyor çünkü görünüşe göre bir insanı popüler yapmak için tek gereken bir kaçırma girişimi.

Onlara düzeltilmiş hikayeyi anlattım, Minnie'nin Savage ile karşı karşıya geldiği kısmı süsledim, daha çok gerçek bir kavga haline getirdim.

"Yakında dövüş derslerine başlıyoruz," diye iç geçiriyor Sabrina. "O kartal pençelerini kullanmayı öğrenmelisin Lia. Elindeki tek şey bu."

El altından yaptığım iğnelemeye yüzümü buruşturarak başımı sallıyorum.

Köşedeki iki ikinci sınıf dişi aslandan biri, "Yani seni neden istedikleri hakkında hiçbir fikrin yok mu?" diye soruyor. Birbirlerinin bal rengi uzun yelelerini kıvırıyorlar.

"Babamla bir anlaşma yaptılar," diyorum, bu kısmı söylememin bir zararı olmayacağını düşünerek. "Ve o... tehlikeli biri."

"Kahretsin," diyor Sabrina. "Babam gibi konuştun, dostum." Elini beşlik çakmak için kaldırıyor ve ben de kara bir kahkaha atarak eline vuruyorum. "Ben ilkokuldayken babam beni saatlerce dolaba kilitlerdi. Altıma falan işerdim. kilit açmayı böyle öğrendim. Çişimi yapmak için dışarı çıkar ve babam işten eve döndüğünde kendimi tekrar içeri kilitlerdim. Başka şeyler çalmaya başladığımda işe yaradı."

Hepimiz dehşet içinde soluk soluğa kalıyoruz, ancak bir grup yabani suçluyu bir odaya koyduğunuzda bu tür hikayeler olağan hale geliyor. Yabani çocuklar genellikle yabani evlerden gelirler. Minnie gibi hepimiz değil ama bazılarımız. Sabrina grup terapisinde kullandığımız 'konuşma topu' gibi neon pembe vibratörünü elden ele dolaştırıyor ve herkes kendi berbat hikayesini anlatma şansı buluyor.

Raquel, "Annem beni köpek maması ve otun ezilerek kızartılmasıyla yapılan bu tuhaf bisküvilerle beslerdi," diye itiraf ediyor. "Tadı iyi olsun diye içine tuz koyardı. Sonra nihayet bir komün bulduk ve et yemeye başladık. Çoğu zaman çiğdi." Umursamıyormuş gibi omuz silkiyorlar ve sonra Minnie'ye dönüyorlar. "Senin hakkında tam anlamıyla hiçbir şey bilmiyoruz, Fare."

Minnie iç geçiriyor ve vibratörü kabul ediyor, düşünürken çenesine vuruyor. "Sonunda üçüncü sınıftaki o kız bana çıkma teklif etti."

"Ne!" Dizlerimin üzerine kalkıp onu işaret ederek söyledim. "Bunu ilk kez duyuyorum!"

"Geçmişte!" Raquel bağılıyor. "Şu aslan çok ateşli ."

"Aşağıda grup seks yapıyorlar," diyor Sabrina hüzünle. "Gitmek istedim ama senin dedikodunu daha çok duymak istedim."

Yüzümü buruşturuyorum çünkü bir seks partisi şu anda kulağa harika bir dikkat dağıtıcı gibi geliyor... keşke üç canavardan başka baştan çıkarıcı birini bulabilseydim.

Minnie başını sallar. "Yarın kesinlikle oraya gidiyorum. Ama evet, gençken kötü bir kalabalığa karıştım. Ailem pek sosyal değildi ve..." Sanki kendinden utanıyormuş gibi gözlerini deviriyor. "Bu seksi kaplan bana biraz ilgi gösterince ona aşık oldum."

"Kötü bir çocuktu, değil mi?" Stacey film için hoparlörleri kurarken şöyle diyor.

Minnie başını sallar. "En kötü kötü. Belki de Slaughter Brothers Pty Ltd'den bile daha kötü. Onun kötü tarafına geçtiğinizde, Xander Drakos'tan bile daha kötü bir tavır sergiliyordu."

"Ugh!" diye bağıyor ikinci sınıftaki aslanlardan biri. "O pislik *ejderha* parlayan gözleriyle çok seksi. Ama o bunu biliyor! Hiçbirimizi becermeyi reddediyor ve hepimiz denedik! Katrina ona göz alıcı dantelli bir oyun kıyafeti giymeyi teklif etti ama onu *görmezden* geldi. Düşünsene!"

Anima'm çok hoşnutsuz bir ses çıkarırken toplu bir inilti duyuluyor. Minnie bana bir bakış fırlatıyor ve ben de rahatsızlığımı belli etmemeye çalışıyorum. "Şey," diye devam ediyor Minnie, "işlediği suçlar yüzünden götürüldü, yani

Artık güvendedeyim."

Raquel ve Connor dayanışma içinde küfrediyorlar ve ben birden Minnie'nin neden benim durumumla empati kurmuş olabileceğini anlıyorum.

"Bu berbat, Min. Bilmediğim için özür dilerim."

Minnie bana minnetle gülümsüyor. "Sorun değil. Bunu çok fazla düşünmek istemiyorum."

Ondan sonra hepimiz çenemizi kapattık çünkü mahremiyetimize sahip olmaya hakkımız var, değil mi? Ve Tanrıça, 'görmezden ve geçsin' oyununu oynamayı çok iyi anlıyorum.

Akşam olduğunda, çakırkeyif ve kıkırdayarak, Stacey'nin içeri soktuğu telefon ve hoparlörlerdeki yeni RnB müziğiyle başımızı sallıyoruz.

Connor küçük bir küvet getiriyor ve zıpırlara tam gün spa deneyimi yaşıyoruz, onları çilek kokulu köpük banyosuyla yıkıyor ve minik tırnaklarını boyuyoruz.

Connor'ın aralarında Henry'nin de bulunduğu beş zibidiye fön çekmesini izlerken çakırkeyif bir şaşkınlıkla oturuyorum. Sonunda, yirmi yaşına gelmişken, bir pijama partisini deneyimleyebiliyorum ve bir anlığına da olsa kendimi ait hissetmeme izin veriyorum. Sanırım bazen bir kaçırma girişiminden iyi şeyler çıkabiliyor.

Bölüm 32

Aurelia

W Gece geç saatlere kadar romantik komedi ve K-drama izleriz ve sonunda hepimiz odanın etrafında tehlikeli pozisyonlarda uyuyakalırız

Sabaha kadar herkes tuvalete gitmek, daha fazla yiyecek almak veya kendini boşaltmak için yata Khanemizden ayrılıyor, Sabrina'nın vibratörünü sevgiyle alıp odasına götürmesinden tahmin ediyorum.

Minnie karamel aromalı kayganlaştırıcıyla zıplayarak yukarıda bahsedilen seks partisini bulur ve saatlerce orada kalır.

O kadar da tahrik olmadım, bu yüzden son iki günde olan her şeyden sonra üzölmek ve zihinsel olarak iyileşmeye çalışmak zorunda kaldım.

Babamın beni tekrar pençesine almak için cinayetle suçlamak da dahil olmak üzere elinden geleni yaptığını biliyorum. Benim için bir planı var ve eğer önceki planları bir gösterge ise, muhtemelen beni yine satacak. Belki de Halfeather'dan daha kötü birine. Onlar gibi erkekler için ben, boş gitmesine izin verilmemesi gereken faydalı bir aracım.

Ve çiftleşme grubum herkesin benim nasıl bir *alet* olduğumu bilmesinin anahtarı. Arkadaşlarım hakkında açık olmak yol açacak. Asla güvende olmayacağım.

O akşam Raquel, Sabrina, Stacey ve Connor yata Khanemizde bir gece daha geçirmek için geri dönüyorlar.

Stacey'nin 'kuduz dişi aslan martini' dediğı bir şeyden içtikten sonra, "Bir hafta içinde çıkacaklar," diyorum. İçinde sakızlı

zeytin yerine bir krdan üzerinde ayı. "Bana yaptıkları için *bir hafta* hapis cezası aldıklarına inanamıyorum." Ancak animaların hiçbiri şaşırmış görünmüyor ve Connor dehşet içinde başını sallıyor.

"İntikam almak istiyorum," diye mırıldandım. "Ama nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"İ amaşırı çekmecesine mi işemiş?" Raquel derin derin düşünerek dudak piercingiyle oynar.

"Bu C sınıfı bir suçtur," diyor Minnie bilgece. "zel ders almak istemiyorsan tuvalet dışında hiçbir yere işemek yok."

"Bütün kıyafetlerini dışarı mı atacaklar?" Sabrina ağzı çikolatayla doluyken böyle diyor. "Ooh, biliyorum, ejderhanın kulaklıklarını al."

nce I olabilir söyle o olu olmak felaket, Minnie oturur aniden ayağa kalktı. "Ne var biliyor musun?"

"Ne?" hepimiz aynı anda söylüyoruz.

"Lia, bence kötü sürtük dönemine başlamalısn. şimdi tam zamanı."

Hepimiz şaşkınlık ve korku karışımı bir duyguyla Minnie'ye bakıyoruz.

"Bu nasıl yardımcı olacak?" Raquel soruyor ama ben çoktan başımı sallıyorum, yüzümde kocaman bir sırıtma var çünkü bunun nereye gittiğini biliyorum.

"Seni istiyorlar, değil mi?" Minnie bana anlamlı bir bakış atarak söyle diyor. "Onlara, özellikle de Savage'a, sana sahip *olamayacağını* mümkün olan en iyi şekilde anlat. Bunu o pis yaşlı suratına vur."

Connor parmaklarını şıklatır. "Minnie, sen bir dahisin! O eski tişörtlerin altında büyüleyici bir vücudun var Lia. Bunu ortaya çıkarmalıyız! Kiminle uğraştıklarını anlasınlar. Böyle hayvanların suratlarına tokat gibi bir derse ihtiyaçları vardır. Bir şoka ihtiyaçları var."

"Evet," diyor Sabrina heyecanla. "Kimin kurnazlığa ihtiyaı var ki?"

Bunca zamandır saklanıyordum. Gözden uzak durmaya çalıştım ama bak bu beni nereye getirdi? Hiçbir yere.

Ve diğer animalar bunun düşündüklerinden daha kötü olacağını bilmeyebilirler çünkü bir regina'nın vücudunu diğer canavarlara göstermesi bir eşin kalbine vurulabilecek en kötü darbedir. Benden daha çok nefret edebilirler ama. Oh. Lanet olsun. Pekala. İntikam . İntikam.

olacak. Benimle çiftleşmemek için antlaşma mı yaptılar? Onları bu seçimden pişman edeceğim.

"Bu hafta köye gideceğiz," diyor Sabrina heyecanla. "Bunca zamandır Theresa'nın başının etini yiyordum. Orada giysiler olacak, hatta el yapımı. Buna hazırlanmak için koca bir haftamız var, Lia. *Sonunda* seninle görünmekten utanmayacağım."

Minnie'nin gözleri Sabrina'ya gözlerimi deviriyorum. "Oh evet, bebeğim.

Onları yerle bir edeceğiz."

Bu gerçekten harika bir plan ama önemli bir engel var. "Hiçbir şey satın alamam," diye sızlanıyorum. "gittiğimde bütün paramı kaybettim. Lyle'in beni ilk yakaladığında para zulamı aldığına eminim çünkü çantamda yok."

"Ne?" Minnie kaşlarını çatı. "Hayır, eğer bir hesapla gelmediysen, konseyden bir burs alırsın. Al, akademi tabletini kullan."

Theresa'nın bize verdiği tabletle akademi ağına giriyoruz. Burada olduğumuz sürece internete ya da akıllı telefonlara erişmemize izin verilmiyor, bu yüzden okulun yeni tabletlerden erişebileceğimiz kendi özel ağı var. Daha yaşlı öğrenciler birbirleriyle mesajlaşabilecekleri özel telefonlar kullanabiliyorlar ama biz yeniler kullanamıyoruz.

Bilgi paketimde bana verilen kimlik bilgilerini kullanarak giriş yapıyorum ve dolar işareti simgesine tıkladığımda ağzım açık kalıyor. Orada banka hesabımda hiç görmediğim bir rakam listeleniyor.

"Maaş *bu mu*?" Tablete çılgınca bir işaret yapıyorum.

Connor ve Sabrina omzumun üzerinden baktıklarında içkileri boğazlarına kaçıyor.

Minnie kaşlarını çatıyor, sonra pembe klasörünü eline alıp yeşil bir sekme açıyor. "Hayır, mali yardım konsey ödeneği... bunun onda biri."

"Vahşi Tanrıça," diye fısıldadım. "Bir hata yaptılar."

"Yönetime danışın," diyor Stacey. "Valium'umu getirmeyi unuttuğumda bana yardım etmişlerdi."

Sonunda yöneticiye bir e-posta gönderdim ve birkaç dakika içinde Georgia'dan bunun bir hata olmadığını söyleyen bir yanıt geldi.

Tırmalama ve geri . benim Boyun, I bakış at
benim yetersiz eşyalar. Sadece şifonyerin iki
çekmecesini kaplıyorlar.

verildi.

"Lia," diyor Sabrina yavaşça. "Baban Yılan Kral, değil mi?"

"Ne düşündüğünüzü biliyorum ve bu imkânsız. Bana hiç para vermedi. Teyzemin bakkalında kazanmak zorunda kaldım. Yıllardır bozuk para biriktiriyorum."

"Tamam." Connor ellerini çırpıyor. "Vahşi Tanrıça'ya iyi şansınız için teşekkür edelim ve bunu sorgulamayalım!"

Figüre tekrar kaşlarımı çatıyorum ve o da omuzlarımı sarsıyor. "Hadi, Lia! Artık harcayacak paran var!"

"Ve eğer bu kadar çok paran olduğu için kendini kötü hissediyorsan," diyor Sabrina işaret ederek. "Bize de her zaman bir şeyler alabilirsin!"

Stacey ve Connor bardaklarıyla alkışlıyorlar.

Uzun zamandır ilk defa heyecanlandım.

Karantinanın geri kalanı, intikamımı planlarken bir tür çakırkeyif sersemlik içinde geçiyor. Sabrina bize saç tokası ve Raquel'in seks oyuncakları zulasından bir dizi mor kabarık kelepçe kullanarak kilitleri nasıl açacağımızı öğretiyor. Sabrina telekinezi yeteneğini kullanarak kendini bile kelepçelerden kurtarabiliyor ve saatlerce pratik yaptıktan sonra Minnie de öyle.

Kilitlenme bitiyor ve bir sonraki hafta dersler artık çok daha kolay, çünkü sürekli arkamı kollamak zorunda olmadığımı biliyorum. Neredeyse bir esinti ve sınıftan sınıfa geçerken diğer erkeklerin beni süzdüğünü fark etmiyorum bile. 'Hey, Uçuş Riski,' gibi iğnelemeleri, dört gözle beklediğim bir şey olduğu için artık o kadar acıtmıyor bile.

Benim geri dönüşüm.

Açık ara en heyecan verici şey Çarşamba gecesi köye yeni giriş yapmamız. En son on ikinci yaş günümünden önceki gece bu kadar heyecanlanmıştım, çünkü babam benim için hep büyük partiler düzenlerdi, pembe zıplama kalesi falan. İşin aslı, o zamanki hayatıma dair anılarım güzeldi. Amcalarım başkaları için korkunç adamlardı, ama benim için pembe tüylü boalar giyerler ve yılan formlarında onlarla oynamamıza izin verirlerdi. Annem öldükten sonra Charlotte teyzem beni besledi, bana güzel elbiseler getirdi ve benimle ve arkadaşlarımla dans etti.

Oh, işler nasıl da değişti.

O zamanlar yakın arkadaşlarım olmayabilirdi ama en azından orada benimle birlikte olmaktan heyecan duyan insanlar vardı.

Ama şimdi, nihayet heyecanımı *gerçek* dostlarım var.

Köy, üçüncü depodaki öğrenciler tarafından işletilen perakende satış bölgesidir ve biz birinci sınıf animaların sadece Çarşamba günleri girişine izin verecek parmak izi kimliğine ihtiyacımız var. Çıkarken üstümüzü arayan dört güvenlik kurdunun beklediği metal bir kemer var. Aralığın içinden, rengarenk boyanmış iki katlı binaların sıralandığı beyaz parke taşlı bir caddeyi görünce şaşıyorum. Theresa her şeyin elle yapıldığını, çoğunlukla da okulun ilk kurulduğu yetmişli yıllarda gözaltında tutulanlar tarafından yapıldığını anlatıyor.

Köy onlarca yıl önce inşa edilmiş olsa da, öğrencilerin görevlerinden biri de bakım ve temizliğini yapmak. Dış dünyayı taklit etmesi ve bize simüle edilmiş bir ortamda nasıl düzgün davranacağımızı öğretmesi gerekiyor. Burada marketler, giyim butikleri, sinema, kafeler ve hatta son sınıf öğrencilerini gerçekten test etmek için belirli gecelerde alkol servisi yapan birkaç gece kulübü var.

Simüle edilen şehrin tamamı derslerden sonra yatma ziline kadar öğrenciler tarafından yönetiliyor ve hatta çalışırken animus kredisi adı verilen sahte para bile kazanıyorlar.

Benim gibiler için bir tema parkı.

Gerçi her yerde güvenlik canavarları ve kameralar var, bu yüzden gerçekliği ıskalıyor, ama hiç umursamıyorum çünkü Theresa turunu bitirdiğinde Minnie, Connor ve Sabrina beni hemen daha kadınsı giyim mağazalarından birine .

"Sürtük," diye anons ediyor Sabrina, güzel siyah ve pembe bir butiğin sahibi olan jaguara. Kristal bir avize, pembe kadife bir loveseat ve her şey var. "Lia'nın 'sik beni' diye bağırın, dikkat çekici, kaşar kıyafetlere ihtiyacı var. Hem de çok sayıda."

Ben kızarıırken jaguar bana bir kaşını kaldırıyor. "Birini kışkandırıyorum."

"Kıskanç mı?" Sabrina öfkeyle tekrarladı.

"Daha çok kaya gibi sert ve terliyor!" Connor ağlıyor.

"Doğdukları güne pişman olmalarını istiyoruz!" Minnie hayali ponponlar sallayarak sözlerini tamamlıyor.

Jaguar dayanışma içinde başını sallar. "İhtiyacın olan şeylerden burada bolca var kızım. Şimdi mavi senin rengin olmalı, değil mi?"

Utanarak dışarı çıkarken küçük bir kanepede oturan animalarla birden fazla kıyafet deniyorum. Beni ayarlıyorlar, buradaki malzemeyi çekiyorlar, orada daha fazla ten talep ediyorlar ve ben farkına varmadan, beni yeni bir push-up sütyen ve dantel tanga içinde, kendi kahkahalarıyla sarhoş ettiler.

Çılgın maaşım için Tanrıça'ya şükürler olsun.

Akşam dokuzda köyden ayrıldığımızda, iyice yorulmuştum ve o kadar çok kağıt torba taşıyordum ki yatakhanelimize geri dönmek bir mücadele idi.

"Bu harika olacak," diye kıkırdıyor Minnie. "Yüzlerindeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum!"

Stacey kıkırdarak karşılık verir ve kendi aldıklarını kaldırır. "Lütfen yan göğsünü göstereni giy. Çok seksi. Sana söz veriyorum, ilk günün sonunda kolundan sarkan bir canavar olacak."

"Tüm kollarımız!" Sabrina alkışlıyor.

Bize deliymişiz gibi gözlerini kısarak bakan tek kişi Raquel. "Bu ilgiyi *istiyor* musun, Lia?" diye soruyor kurdumuz ciddi sesiyle. Karanlıkta tek görebildiğim Raquel'in yüzündeki mücevherlerin ışıltısı ve ben bunu sersemlemiş halimle çok büyüleyici buluyorum.

"Uh-huh. Gerçekten istiyorum," diyorum kolumu onlarınkine dolayarak. "İntikam almak istiyorum ve bunu çok istiyorum. *Acı* vermek istiyorum, Raquel. Onları *incitmek* istiyorum."

Beş nimpinimiz bunun başlarına bela açacağını biliyormuş gibi üzgün bir şekilde cıvıltıyor.

"Bütün gün ereksiyonlarını ayarlıyor olacaklar!" Connor ciyaklıyor. "Bütün hafta karışık sınıfları hayal edin!"

Koğuş kapımızın önündeki nöbetçiler bizi susturuyor ve eminim Sabrina ile Stacey kapıdan içeri girerken gözlerini deviriyorlar.

Bir gardırop güncellemesinin kişinin zihniyetinde harikalar yaratabileceği ortaya çıktı.

Bölüm 33

Aurelia

T Sonraki birkaç gün rutin bir şekilde geçti. Etrafımda o üç canavar olmadan bu kadar kolay olması neredeyse korkutucu. Artık benim için kalp çarpıntısı yok. Donmak, titremek ya da Boyun karıncalanması. Islak külot da yok.

Diğer erkekler bile arzulu bakışları ve imalı sorularıyla beni rahatsız etmiyor. İkinci hafta olması nedeniyle etrafta daha az muhafız var ama bu bile beni rahatsız etmiyor. Canavarlarımın yokluğunda diğer her şey *çocuk oyuncağı*.

Minnie ve ben, inek olduğumuzdan ve bununla gurur duyduğumuzdan, her akşam yemekten sonra kütüphaneye gidip davama yardımcı olacak bir şeyler bulmaya çalışıyoruz. Bize Stacey eşlik ediyor, çünkü Raquel, Sabrina ve Connor çoğu gece saat on birden önce, biz gece boyunca yatakhanelerimizde kilitli kalmak zorunda olduğumuzda, sinsi bağlantılarıyla gidiyorlar.

Kütüphanede, benimki gibi, genç bir kadının kendi tarikatından birine gelin olarak satıldığı önceki vakaları araştırıyoruz. Ayrıca cinayet davalarına da bakıyoruz.

Beni dehşete düşüren şey, ilkinden neredeyse hiç, ikincisinden ise çok sayıda bulmamız. Görünüşe göre babam gibi insanlar, muhtemelen canavarlara para vererek ya da onlara şantaj yaparak mahkemeden kaçmakta ustalar. Cinayet davaları her zaman ilginçtir ve gecenin çoğunu skandal mahkeme ifadelerini soluk soluğa dinleyerek geçiririz.

Bunlardan herhangi biri bana yardımcı oluyor mu? İlgili kadınlarla yoldaşlık kurabiliyor muyum? Pek sayılmaz. Aslında kimseyi öldürmedim. Bulamıyorum

Benim durumumla uzaktan yakından benzer bir şey yok ve bunu Lyle'a söylemeyi planlıyorum.

Cuma gecesi, tıbbi koğuştaki ilk vardiyam anlamına geliyor. Akşam yemeğinde kızlara ve Henry'ye veda ettim ve gardiyanların bana vardiyama kadar eşlik etmesini sağladım. Tıp kanadı gibi acil durum ortamlarına gelen potansiyel olarak uçucu canavarlar nedeniyle, nimpinlere izin verilmiyor. Henry, Minnie'nin omzunda, ben çıkarken bana kederli bir bakış atıyor. Dudakları olsaydı eminim somurtuyor olurdu.

İşin iyi tarafı, sevgili sorumlu hemşire Hope'un benim kankam olmaya ve bana etrafı gezdirmeye gönüllü olması.

Kayıt günü girdiğimiz cam sürgülü kapıların parmak izi ile kilitlendiğini söylemeyi de ihmal etmiyorum. Sanki bu şekilde kaçmayı hiç düşünmemiş gibi kasvetli bir şekilde başımı sallıyorum, ama kendimi birden fazla kez parmaklıkların arasından özlemle dışarıya bakarken yakalıyorum.

Sargı bezi dolabını yeniden doldururken her şey yolunda gidiyor, ta ki akademi tarafındaki teslim alma bölümünden gelen bir kargaşa kafamı çevirmeme neden olana kadar.

Bir ses zihinsel olarak tüm odaya yansıyor ve tamamen refleksle ona doğru ilerliyorum.

"Lia!" Savage etraftaki her kafaya doğru bağırır. *"Lia nerede?"*

Dört kanlı aslan kapıdan içeri çekiliyor, hepsi baygın, ardından hemen tanıdığım başka bir devasa canavar geliyor. Savage'ın tek görebildiğim siyah kürkü mürekkepten daha koyu, çünkü ıslak ve kana bulanmış.

Hope ve diğer birkaç hemşire dönüp bana kaşlarını kaldırarak bakarken soğuk korku boğazıma düğümleniyor. Kendimi rahatça omuz silkmeye ve başımı sallamaya zorluyorum, delirmiş gibi görünmeye çalışıyorum ve beni neden çağırdığı hakkında hiçbir fikrim yok. Savage'ın sesini hiç sorun çıkarmadan tüm odaya duyurabilmesi endişe verici.

Hope zeki, bana yan gözle bakıyor ve nasıl bir ilişkimiz olduğunu merak ettiğini biliyorum. Bu aptal bizi ele veriyor ve ben bunu takdir etmiyorum. Kanının döküldüğünü görmek beni öldürse ve anima'm öfkeyle kükrese de, disiplinin son rezervini de alıp ona sırtımı dönüyorum ve dağınık bir bohçayı toplamakla meşgul oluyorum

yara pansumanları. İki güvenlik ayısı onun kurt bedenini geniş veteriner masalarından birine taşıırken, kurbanları protokol gereği kanadın diğer tarafına, ondan uzağa götürülüyor.

Savage masanın üzerinde çırpınırken veterinerlerden biri "Sakin olun Bay Fengari," diyor.

"Sakin bana dokunma!" Savage yine projeksiyon yapıyor. *"Lia'yı istiyorum!"*

Dart tabancasını hazırladıklarını gördüğümde kendi beynimin içinde küfürler savuruyorum. Hope oraya gitmem için kafasını salladı.

Yan yatmış, iki ayı dışında herkes onu görmezden gelirken göğsünü gere gere mızızlanan Savage'a doğru ilerliyorum. Hatırladığım kadarıyla bu aylar onların emrindeydi, çünkü okulun her yerindeydiler ve kaçış girişiminin olduğu gün yükleme iskelesindeydiler.

"Buradayım Savage," diye iç geçiriyorum. Kıpırdamadan duruyor ve koca kurt kafasını çevirip bana bakıyor. "Neresi acıyor? Çok fazla kan var."

"Diğer adamı görmelisin." Sesi sinirli bir homurtuya dönüşüyor ve avurtlarını yalıyor.

Yatakhanelerindeki o yılan, anima yatakhanesinin dışındaki muhafızlara ve muhtemelen sayısız başka canavara yaptıkları yüzünden yaralanmayı hak ettiğini söylemek istiyorum ama onu iyileştirme ihtiyacım her şeyin önüne geçiyor. Kendimi toparladıktan sonra isteksizce, "Açıkçası insan formuna dönüşürsen daha kolay olur. Ama bu-" Bir iniltiyle değişiyor, eklemleri duyulabilir bir şekilde patlıyor. "Acıyor."

Önümde çıplak bir Savage var ve hemen sırt üstü yatarak hepimize muhteşem, dövmeli çıplak vücudunun tüm uzunluğunu sınırsızca seyrettiriyor. Tamamen kontrolüm dışında, bakışlarım aceleyle gözlerine geri dönmeden önce sikine doğru kayıyor. Gözleri yarı kapalı, ter ve kan içinde bana bakıyor ama sanki erkekliğinin ne kadar büyük olduğunu biliyormuş gibi dudaklarında tembel bir gülümseme var.

Üzerine bir battaniye önce arkamdan biri boğazını temizliyor. Ancak dart tabancası kaldırıldığında nefes alabiliyorum ve koluna bakıyorum, sanki biri pazısını ısırmaya çalışmış gibi görünüyor.

Sanki tek yarasının bu olduğunu göremiyormuşum gibi kolunu işaret ediyor ve Hope elinde bir tuvalet masasıyla gelirken gözlerimi deviriyorum.

ekipman var.

Ama sonra "Bray-kee-al arter" dedi.

Brakiyal arter dediğini fark ettim. Bunu nereden biliyor?

"Bunu yapmak için iyi misin?" Hope beni dikkatle izliyor. "Ben devralabilirim-"

"Kimse devralmayacak," diye homurdanıyor Savage. Sesindeki şiddet beni ona ters ters baktırıyor.

"Kendine gel Savage," diye hırladım. "*Sakın* yaptıklarını unuttuğumu sanma." Hope'a bakıyorum. "Ben yapacağım. Sadece o başka biriymiş gibi davranacağım."

Bana gülümsüyor. "Çok profesyonelce, Lia." Tuvalet masasının tekerleklerini kilitlemeyi önce Savage'a uyararak bir bakış atıyor. "Görünüşe göre seni düşündüğümde daha erken iyileştireceğiz."

Ona küçük bir gülümseme veriyorum, steril eldivenleri giyiyorum ve bana hangi ekipmanı verdiğine bakıyorum.

Kesinlikle brakiyal arterde bir kesik var, bu yüzden vakit kaybetmiyorum. Yaraya bir tomar gazlı bez yapıştırıp akıntıyı durdurmak için bastırıyorum ve iyileşmeyi başlatmak için gözlerimi kapatıyorum.

Çalışırken Savage'ın gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Nefes alışını, kaslı göğsünün hareketini, mürekkepli kurdun eforuyla nasıl sıcak ve parlak olduğunu hissedebiliyorum. Vücudum onunkine o kadar uyum sağlamış ki, ben orada dururken odanın geri kalanı kayboluyor, onun ağır varlığıyla mest oluyorum. O da beni aynı şekilde hissediyor mu? Geçen hafta ne gördüğünü merak ediyor mu? Dudaklarımız buluştuğunda bedenlerimizin nasıl kabaca birbirine bastırıldığını mı düşünüyor?

Kas liflerini tekrar birbirine örerken, animam memnuniyet içinde çırpınıyor, tüylerini kabartıyor ve kendini süslüyor, eşimiz tarafından izlendiği için son derece mutlu ve onu iyileştirdiğimiz için daha da mutlu.

En temel düzeyde, arkadaşlarımı reddetmenin ilkel düzeyde bir yanlış olduğunu biliyorum. Benden önce bu sorunla yüzleşen tek kişi annemdi ve o da artık bana tavsiye verecek kadar hayatta değil.

Bu beni kaçırmaya çalıştıkları gerçeğini değiştirmez.

Derisini birbirine bağladığım anda gözlerimi açıyorum ve Savage'ın gözlerinin korkutucu bir odaklanmayla bana sabitlendiğini görüyorum. Ela gözleri anlamlandıramadığım bir şeyle parıldııyor. şu anda ne düşünüyor acaba?

"Başka bir yeriniz incindi mi, Bay Fengari?" Kırpılmış, profesyonel bir sesle soruyorum, ıslak bir bezle üzerindeki kanı silmek için kolunu kaldırıyorum.

Beni izliyor ama cevap vermiyor. Kaşlarını kaldırıyorum. "Hayır. Sadece beni oraya götürmesine izin verdim."

Kaşlarını çatarak ona bakıyorum ve pembe dudaklarını süsleyen gülümsemede bir gariplik olduğunu hemen fark ediyorum.

"Bunu bilerek yaptın," diyorum dehşete kapılarak ve kolunu bırakıyorum.

Bana gülümsüyor, yüzüme dokunmak istercesine elini kaldırıyor ve ben ona ters ters bakınca elini bırakıyor. "Lia." Dalgınca sırıtıyor.

Hope duvarın dibinde gözlem yaptığı yerden, "Sayıklıyor," diyor.

"Hayır, sadece deli," diye onu rahatlatıyorum. "Yalan söylemediğinden emin olmak için bir tarama yapacağım."

"Harika iş, Lia. Perdeleri kapatma. Ben hemen yan taraftayım." Yanımızdaki kabinde yatan hastaya doğru koşturuyor.

İki güvenlik ayısı ortadan kayboldu ve birden Savage'la baş başa kaldım.

"Pazartesiye kadar çıkmaman gerektiğini sanıyordum."

Savage, havuz kenarında güneşlenir gibi ellerini başının arkasına koyuyor. Battaniye aşağı kayarak karnının alt kısmındaki daha bronzlaşmış deriyi ortaya çıkarıyor. Bir kurda göre şaşırtıcı derecede bakımlı, saçları battaniyenin altından aşağıya doğru düzgün bir şekilde dağılıyor. Vücudumu sıcaklık kaplıyor.

"Lyle başımızı belaya sokmayacağımıza söz verirse bizi bu gece serbest bırakacağını söyledi."

Ve Lyle sözlerini tutacaklarını mı düşündü? Aptal aslan.

"Doğru," diye kestirip attım. "Peki kimi kavgaya ikna ettin?"

"Coax." Kelimeyi ilk kez deniyormuş gibi yavaşça söylüyor. "Xander'ın kulaklıklarını aldım. Aslanlar ve diğer birkaçı

Sadece kendimi kaptırdım." Yüzüne bir sırtma yayılıyor ve ben gözümü kaçırmak zorunda kalıyorum, kanlı gazlı bezi temizlemekle meşgul oluyorum.

"Ve bunu sana Xander mı yaptı?"

"Çok daha kötüsünü yapabilir, inan bana. Kulaklıkları tam zamanında geri verdim."

Anima'm animuslarımla birbirleriyle kavga etmesinden hoşlanmıyor. Ama gibi erkeklerle, muhtemelen günlük bir şeydir.

Gözlerimi kısıyorum. "Yaralanan diğerlerini umursamıyor musun?"

"Hayır. Yoluma çıkarlarsa bu onların suçu."

İç çektim. "Neden buradasın? Ne istiyorsun?"

Bana çocukmuşum gibi bakıyor. "Bana kibarca sor, belki cevap veririm."

"O zaman burada işimiz bitti." dönmeye çalışıyorum.

"Hayır, değiliz." Düpedüz korkutucu bir hızla ayağa kalkıyor ve masanın kenarına oturmak için bacaklarını sallıyor. "Bana her zaman bir sandviç verirler. Protokol böyle. Ve serbest bırakma formunu imzalamam gerekiyor."

Her zaman mı? İki haftadır burada.

Bir adım öne çıkıyorum, bana yaptıklarından sonra bu kadar rahat davranma cüretini göstermesine sinirleniyorum.

Sesim alçak bir tıslamaya dönüştü. "Bunu parmağından kesmeliyim." Kan antlaşması dövmesini gösteriyorum. "Babamın seni işaretlemesine izin mi verdin? Yapmayacağına yemin etmiştin-" Yüksek sesle bile söyleyemiyorum.

"Siktir git," diye bitiriyor kısık bir sesle. "Seni sikmeyeceğime yemin ettim, Lia." İşarete bakıyor ve anima'm kederle kıvranıyor.

Konuşamıyorum bile.

"Sana gelirken bir sürü canavar öldürdük, Lia," diyor, fazlasıyla kayıtsız bir şekilde. "Ve çok daha fazlasını öldürebilirim."

Masadan kalkıp çıplak bir şekilde hastalar için atıştırmalıklarımızı sakladığımız köşedeki mini buzdolabına doğru yürürken ona şaşkınlıkla bakıyorum. Bir canavarı tamamen iyileştirmek dışında iyileşmesine yardımcı olabilecek pek çok şey vardır. Seks bunlardan biri, yemek ise bir diğeri. Savage'ın siki her adımda sallanıyor ve döndüğünde mükemmel derecede gergin bir kış görüyorum. Yutkunarak başka tarafa bakıyorum.

Paketlenmiş bir sandviç alıyor ve masaya geri getiriyor, battaniyeyi kucağına gelişigüzel seriyor.

"Neden bu kadar saldırgansın?" Büyük bir ısırik aldığında başımı sallayarak söylüyorum. "İnsanları nasıl bu kadar kolay öldürüp incitebiliyorsun ve bunu umursamıyorsun?" Gerçekten alay etmesini ya da tamamen görmezden gelmesini bekliyordum, bu yüzden ciddi bir şekilde cevap verdiğinde şaşırdım.

"Olduğum gibi olmak için yaratıldım. Kesilmiş ve dövülmüş, diyor Scythe.

Babamız da marangozdu."

"Babanız şey gibi miydi..."

"Ben mi?" Çenesi sıkıştı ve başka tarafa baktı. "Bir kurt olmanın yollarında, evet."

"Nasıl yani?"

"Onlardan daha iyi olmak için onlardan daha kötü olmalısın."

"Bu hiç mantıklı değil."

O delici ela gözleriyle bana bakıyor ve tüylerim diken diken oluyor. Keşke bana baktığında hissettiklerimi kontrol edebilseydim. Çaresizce istiyorum.

Kafamın içine doğru ilerlerken sandviçin geri kalanını ağına atıp yutuyor.

"Anima'nı gördüm, Regina. Ve çok güzeldi. Bağını nasıl görüldüğünü görmek istiyorum. Tamamen. Vahşi ve özgür. Ve vahşi. Özgür olmak güzel olmaz mıydı? Pençelerinizin ucunda o gücü hissetmek? Kanatlarınızın tüylü uçlarında?"

Şok olmuş bir nefes çekiyorum. Yapamam. Ben asla...

"Tekrar görmek istiyorum." Sesi fısıltı kadar yumuşak. Neredeyse saygılı. *"Bırak. Bırak. Bırak."*

"Vahşi-"

Ağız dudaklarıma düşüyor ve o kadar hızlı saldırıyor ki tamamen hazırlıksızım. Beni iki yana açılmış bacaklarının arasına çekip ağızını benimkine yapıştırıyor. Alt dudağıımı kendi dudağının arasına alıp sertçe emerken itiraz ederek ciyaklıyorum.

Onu uzaklaştırmaya çalışırken bile vücudum ısınıyor. Göğsüne yumruk atarken bile tüm vücudum lezzetli bir farkındalıkla karıncalanıyor. Güçlü kokusu burnumda, ama yapamayız... yapamam-

Korumalar Hope'la birlikte içeri dalıyor ve Savage sonunda dudağıımı serbest bırakarak beni kendisinden uzaklaştırıyor. Savage, Umut'un üzerine atlarken

Şoklanmış. Yüzünü buruşturup masanın üzerine yanlamasına çökerken hiç ses çıkarmıyor.

Hope beni dengelemeye yardım ederken sahneyi şaşkınlıkla izliyorum. Parmaklarımı hafifçe şişmiş dudağıma bastırıyor, lezzetli tatminsizlik hissini uzaklaştırmaya çalışıyorum. Daha fazlasını istemiyordum. İstemiyordum, !

Ama Savage'ın gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Yüzü kabaca çelik masaya bastırılırken gülüyor. "Buna değer."

Bölüm 34

Vahşı

On iki yıl önce

Mum ve babam yine birbirlerine bağıyorlar. Her zamanki gibi gürültülü ve çirkin, ama bu sefer Scythe bana gözlerini devirmiyor. On üç yaşında, şimdiden omuzları genişliyor ve kas geliştiriyor. Babam saçlarını sadece annemin kesmesine izin veriyor ve bu yüzden saçları sıvı gümüşten uzun bir perde halinde sırtının alt kısmına kadar sarkıyor. Şimdiden 1.80 boyunda, çenesi kare şeklinde, elleri büyük ve damarlı. Benimle dövüslere geldiğinde, dişi hayvanlar ona bir şeyler bağıyor ve çoğu zaman erkek hayvanlar da bağıyor. Bundan nefret ediyor ama babam gelmesini sağlıyor, onu ödüllü bir boğa gibi gezdiriyor.

"Buna pazarlama deniyor," der babam hep. "Onlara malları göstermeliyiz Sky."

Kardeşim babama Scythe'deki c'nin sessiz olduğunu söyleyip duruyor ama babam ona umurunda olmadığını söyleyip duruyor.

Scythe ne kadar büyükse, babam o kadar büyük ve içimden bir ses *hep* öyle kalacağını söylüyor. Babamla günde iki kez antrenman yapıyorum ve ringdeki şeytan gerçekten de o. "Senden bir canavar yaratıyorum yavrum," diyor ve kurt dişlerim çıkana kadar çeneme çekiçe vuruyor. "Benden başka hiçbir canavar seni yenemeyecek." Bir süre dövüşeceğiz ve sonra o beni eşek sudan gelinceye kadar dövmeye devam edecek. Çabuk iyileşirim ve birkaç gün içinde tekrar yaparız.

İşe yaradığını söylemekten gurur duyuyorum. Sadece 11 yaşında olmama rağmen, beni genç dövüşçülerin yanına koymak zorundalar çünkü diğer

Yavrular bana, keskin pençelerime ve dişlerime yetişemiyor. Çünkü artık uzun olan sadece Scythe değil.

Reuben beni ringden çekmezse onları ete çeviriyorum. Bu olduğunda babam gülüyor ve başımı okşuyor. Bana sadece o zaman gülümsüyor ve içimin ısındığını hissettiriyor.

Scythe ve babam artık kavgalarım arasında daha uzun süreler ortadan kayboluyorlar. Gittiklerinde annem onlara surat asıyor ama babam onu görmezden geliyor. Belki Scythe da insanlarla dövüşüyordur diye düşünüyorum. İyi refleksleri var çünkü köpekbalıklarının doğal vahşet içgüdüleri var ama asla benim gibi çürükler ve kırık kemiklerle dönmüyor.

Ama bu dövüşmek değilse, başka nedir? Scythe bana *söylemiyor* ama gizli parasını paylaşıyor. Yeşil banknotları yatak odasının döşeme tahtalarının altına saklıyor ve annesine kuru cildi için özel kremler ve sevdiği yiyecekleri almak için kullanıyor ama bunu diğer iki ebeveyninden saklamamız .

Bu geceki ebeveyn kavgası Scythe ile ilgili bir şey çünkü kanepede oturmuş *Home and Away*'i izliyormuş gibi yapıyor ama omuzları gergin ve elleri yumruk olmuş, kalın mavi damarlar ön kollarının her yerinden fışkırıyor.

"O bizim!" diye bağılıyor annem. "Paylaşmayacağım-"

Babam annemin sırtına öyle sert vuruyor ki annem bir çığlık atarak yere yığılıyor. Yanına gitmeye çalışıyorum ama Scythe elimi öyle sıkı kavıyor ki nefesimin altında homurdanıyorum ve kanepeye geri yerleşiyorum. Annem de bir savaşçı, bu yüzden kendini silkeliyor ve ayağa kalkıyor. Yanakları kıpkırmızı ama yine de direniyor ve ben onunla gurur duyuyorum.

"Müşteriyi alıyor, o kadar," diye hırlıyor babam. "Siz ikiniz, gidelim."

Bugün Cumartesi, yani bugün bir kavgam var. Sırt çantamı elime alıyorum ve garip bir şekilde Scythe'ın da okul çantasını omzuna attığını görüyorum ama kitap yok. Şimdilik okula gitmesine izin var ama babam bunun son senesi olacağını çünkü 'fikirleri olabileceğini' söylüyor.

Ama ringe vardığımızda, şehrin eteklerinde terk edilmiş bir depoda, babam beni ringin yanına oturtuyor ve Scythe ile birlikte gidiyor. Dövüş için yanaklarıma vazelin sürerken, merakla onların yan taraftaki bir anime/animus çiftine doğru yürümelerini izliyorum.

Köşe. Anima elini Scythe'ın kolunda gezdiriyor ve sonra gümüş saçlarının tellerine dokunarak ona gülümsüyor. O ve Scythe aynı boydalar ve bence yüzündeki gülümseme biraz çirkin. Adam Scythe'a bir avmış gibi bakıyor ve bu hoşuma gitmiyor. Ne olduğunu anlamadan Scythe onlarla birlikte uzaklaşıyor, eli sırt çantasının kayışına dolanmış. Ayağa kalkıp nereye gittiklerine bakmak üzereyim -şu anda kızgınlım ve nedenini bile bilmiyorum- ama babam geri dönüyor ve bana söyledikleri gördüklerimi unutturuyor. "Dinle, yavrum. Bu gece onun boğazını parçalayacaksın."

"Ne?" Kekeliyorum.

Bana, onu tekrar sorgularsam acı çekeceğimi vaat eden vahşi bir uyarı bakışı atıyor. "Sana vücuttaki atardamarları nasıl öğrettiğimi hatırlıyor musun?"

Parmaklarımla listeliyorum. "Şahdamarı, şahdamarı-"

"Evet, evet. Şunlar. Boynundakileri koparacaksın. Hızlı ve düzgün bir şekilde, ama sadece üçüncü rauntta. Beni anladın mı?"

Bugün dövüşmem gereken on beş yaşındaki çocuğa . O bir piton değiştirici (sadece zehirli olmayan yılanların izin veriliyor), iri ve kaslı, etli yumrukları var. Zor bir dövüş bile .

"Bu onu öldürür, baba."

"Evet, olacak, ama bize çok para kazandıracak." Kalabalıktan biriyle göz göze geliyor ve ona başıyla selam veriyor. Bakıyorum ve uzun boylu, tamamen siyah giyinmiş bir adam görüyorum. Tüylerimi diken diken ediyor ve onu hemen tanıyorum: Yılan Sarayı'nın Kralı.

Babam omzumu acıyla kavıyor. "Beni anlıyor musun, yavrum? İlk iki raunt onunla oyna, sonra çalıştığımız gibi dişlerini çıkar ve boynunu kopar."

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum. Bir tanesi gevşek çünkü süt dişlerim hâlâ çıkmaya devam ediyor. Paraları yastığımın altına koyanın Scythe olduğunu bilsem de onları diş perisi için topluyorum. Bana annesinin diş perisini denizin altından tanıdığını söyledi ve sanırım Lily de onun gibi bir sürü tuhaf ve güzel insan tanıyor, yani muhtemelen doğruyu söylüyor.

"Tamam baba," diyorum.

Bana söyleneni yaptığımda, dağınık oluyor ve tadı iğrenç geliyor. Biri çığlık atıyor ama o ben değilim. Tek yaptığım pitona ve yere yayılan renge bakmak. Kırmızı boya kalemim bu kadar parlak değil. Kırmızı trafik ışıkları da bu kadar parlak değil. Sonra babam beni uzaklaştırıyor ve hafızamda ilk kez bana sarılıyor.

Bölüm 35

Aurelia

T Bu gece rüyamda yine Savage'ı görüyorum ve gördüklerim beni iliklerime kadar ürpertiyor. En hafif tabiriyle rahatsız edici ve ben hala bu ne anlama geldiğini düşünüyorum: bu ben Savage'ın halini görüyorum.

anılar.

Türümüzün en kötöleri kafes maçlarında yavrularıyla dövüşerek para kazanıyor. Gençleri dövüşürken gördüm ama bir çocuğu asla. Hayvanların da ölümüne dövüştüğünü biliyorum ama yavrulara bunu yaptırmak?

Savage insanları öldürdü, sakat bıraktı ve hayatını yaşamaya devam ediyor. Ailesine ne olduğundan emin değilim ama cevabı sevmeyeceğime dair bir his var içimde.

Ertesi sabah Cumartesi ve bu da o piç aslanı tekrar görmem gerektiği anlamına geliyor.

Bir önceki münakaşamızdan sonra, bir başka teke tek seans için oraya geri dönme düşüncesi cildimi kaşındırıyor.

Ama kıyafetlerimi almak için duştan çıktığımda iç çamaşırı çekmecemi açtım ve bakakaldım.

Boş.

Bütün iç çamaşırlarım kayıp. Yani, gitmiş. Yeni güzel tangam da dahil. Tamponlarım ve kaldırdığım plastik bir paket dışında çekmece boş.

"O !" Bir kakadu gibi çığlık atıyorum.

Minnie sunağında tütsü yaktığı yerden koşarak geliyor ve benim çekmeceme de bakıyor.

"Sence iç çamaşırını alan Savage mıydı yoksa Scythe mı?" diye soruyor, belli ki gülmemeye çalışarak. "Dürüst olmak gerekirse, bu Savage'ın yapacağı bir şey gibi görünüyor. Bu ve çikolata onu ele veriyor."

Freddo Frogs poşetini havaya kaldırarak hâlâ şiş olan dudağıma dokunuyorum, çünkü *tabii ki* bunu yapacaktı. "Nedense Xander ve Scythe külot çalan tiplere benzemiyor." diye homurdanıyorum.

"Her neyse," diye devam ediyor Minnie. "Sadece biraz daha al." Dürüst olmak gerekirse, artık Savage'ın buraya gelmesine alışmış olmamız biraz rahatsız edici. Animus Akademisi'nde sıradan bir gün. Cinayet, hırsızlık ve çikolata.

Ama aklıma takılan tek bir şey var: Lyle ile bir toplantıya komando olarak gidemem.

"Çarşambaya kadar köye gidemeyiz!" İnledim.

Minnie yüzünü buruşturur. "Oh, kahretsin. Haklısın. Yani beş gün boyunca don giymeyecek misin?"

"Regl dönemim ," diye inliyorum. Ve psikopatları her düşündüğümde amımın ağladığını ve Pazartesi günü derslere döneceklerini söylemiyorum. Kokumu, yani ağlayan amımı bastırabilirim ama yapamam. Minnie'nin pembe dosyasına ihtiyacı olduğu gibi benim de iç çamaşırına ihtiyacım var.

"Theresa'ya mesaj at ve acil bir durum olduğunu söyle."

Tabletimizden bunu yapıyorum, ancak cevap Lyle ile bir toplantım olduğunu ve ondan izin almam gerektiğini bildiği gerçeğiyle geri geliyor.

"Sanırım gerçekten ağlayacağım." Kendimi yatağıma attım. "Bunu ona nasıl açıklayacağım?"

Minnie kıkırdıyor. "Bir şeyler uydur! Zaten şimdi gitmen gerekiyor. Eğer ikinci kez geç kalırsan, seni dövebilir."

Ona pis bir bakış fırlatarak odadan hışımla çıkıyorum, onun kıkırdamaları da beni takip ediyor.

Yurt girişindeki nöbetçilere doğru yürüyorum ve ikisi beni Lyle'in en üst kattaki ofisine götürüyor. Ama oradaki yolculuk dayanılmazdı çünkü tek düşünebildiğim rüzgârda serbestçe uçuşan am dudaklarım ve son seferinde aptal gibi ofisinden dışarı fırladığım gerçeği. Bana bir asi gibi dışarı çıkmamı *emrettiği* gerçeği.

Kıyafetlerimin yıkanması gerekiyor - ki bunları yapmak için belirlenmiş günlerimiz var - bu yüzden elimde kalan tek şey, dersler için planladığım seksi elbiseleri giymek istemiyorsam, *uygun* elbiselerimden biri. Gözlerime uyması için koyu mavi ama bu okul için fazla güzel. Duruşmada giyeceğim elbisenin bu olmasına karar veriyorum. Güzel görünmekten zarar gelmez, değil mi?

Ama elbise *güzelden* de öte, biraz göğüs dekoltesi gösteriyor ve Asansörün kapıları açıldığında ve Georgia beni görüp *öfkelenildiğinde* kararımın çok memnunum.

Evet, aslan kız, ben de şık giyinebilirim.

Artık aramızda bir şey var, Georgia ve ben. Birbirimizden nefret etmeye karar verdik. Gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor ama masasından kalkmak için hiçbir hareket yapmıyor. Ben de korumalarımı beklemeye bırakıp burnumu havaya kaldırarak yanından geçip Lyle'in kapısını çalıyorum.

"İçeri gel." Derin sesi tam yumurtalıklarımın çarpıyor ve kulağıma doğru nasıl ses çıkaracağını merak ediyorum.

Kahretsin. Odaklan.

Kendimi toparladım ve kapıyı açtım. Neyse ki Lyle masasında bir şeylerle meşgul, bu yüzden onun çarpıcı varlığında kendimi toparlama şansım oluyor. Bugün mavi bir gömlek ve pantolon giymiş, sanki hafta sonları üç parçalı dolaşıyormuş gibi, yine de daha az etkileyici ve seksi görünmüyor. Birden neredeyse aynı renkte olduğumuzu fark ediyorum.

Elbisem neredeyse onun gömleğiyle aynı renkte.

Tüm vücudum sanki bir fırının içinde duruyormuşum gibi ısınıyor. Bacaklarımın arasındaki boşluk zonkluyor ve vajinama kendini kontrol etmesini emrediyorum.

Ondan uzaklaşıp masasına bakıyorum; masasında ne bir toz zerresi ne de yerinde olmayan bir kalem var. Ancak biraz tuhaf olan tek şey, kalem kabına yaslanmış küçük, ahşap, kanatlı bir oyuncak bebek. Sanki beceriksiz eller tarafından yontulmuş gibi kabaca oyulmuş ve üzerindeki mavi boya sanki küçük eller onu yıllarca tutmuş gibi solmuş ve yontulmuş. Acaba bir yeğenin hediyesi miydi?

Lyle, "Saati okuyabildiğinizi gördüğüme sevindim, Bayan Aquinas" derken başını kaldırıp bana bakmıyor bile.

İki haftanın ardından, artık insanlarla şakalaşmaya alıştım ve Minnie mükemmel bir sözlü tartışma partneri. Ama ben hala

Ona dudak bükme için ona bakıyorum, bu yüzden penceresinden dışarı bakarken, "Ah evet, Bay Pardalia. Sayıları ve her şeyi okuyabiliyorum."

Göz ucuyla bana hafif bir şaşkınlıkla baktığını görüyorum. Kalem yazdığı kâğıdın duraklıyor ve bana o kadar uzun süre bakıyor ki kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum. Yazmaya devam etmek için yere baktığında yüz hatları sertleşiyor.

"Bugün yürüyüşe çıkacağız," diyor hafifçe. "Otmaktan hoşlandığını sanmıyorum."

Kaskatı kesiliyorum çünkü ona bu kadar yakın oturmak istemediğimi nereden biliyor? Buna ne diyebilirim ki?

"Her zaman otururum."

Bu aptalca, salakça yorumu görmezden gelmeyi seçiyor ve ayağa kalkıyor. "Hadi gidelim." Masasından büyük siyah bir telefon alıp cebine koyuyor ve başıyla kapıyı işaret ediyor. Dönüp dışarı çıkıyorum, asansöre doğru ilerliyorum, Henry kulağıma yatıştırıcı sesler çıkarıyor.

Onu arkamda *hissediyorum*. Gün ortası güneşi gibi sıcaklığı sırtımı ısıtıyor, taze kâğıt ve erkek misk kokusu etrafımda dolaşıyor. Sanki zarfın içindeki bir mektupmuşum ve Lyle beni yalayıp yutabilseymiş, dünyanın en mutlu kadını olurmuşum gibi kendimi ona sarmak istiyorum. Animam bedenimin etrafında dolanıyor, bu aslanla bir yerlere gideceğimiz için son derece mutlu.

Ona aşık olduğu için Georgia'yı suçlayamayacağımı fark ettim.

Korumalar olmadan asansöre biniyoruz ve birden bu adamın ne kadar büyük olduğunu fark ediyorum. Tüm alanı kaplıyor ve ona dokunmamak için kendimi çelik yan duvara yaslıyorum ve sırf bir şeyler yapmak için Henry'yi omzumdan tutuyorum. Bacaklarımın arasındaki boşluk kederli bir şekilde zonkluyor.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

Bu bir ilahi, akıl sağlığım için Vahşi Tanrıça'ya bir dua.

Anima'm arkadaşlarımın dokunuşu için o kadar çaresiz ki, herhangi bir erkeğe karşı saç tetikleyicisiyle patlıyor! Bunu iç çamaşırsızlıkla birleştiren, asansörden aceleyle çıkarken labialarım aniden kaymaya başlıyor.

İçimden o kadar çok küfrediyorum ki bana bir soru sorduğunu fark etmiyorum.

"Pardon?"

Beni dışarı çıkarırken, hatırı sayılır boyundan bana onaylamaz bir ifadeyle bakıyor. Telekinetik parmaklarının bir hareketiyle cam kapıyı açıyor ve sanki her şey sıkıcıymış gibi benim için açık tutuyor.

Sadece bir beyefendi gibi davranıyor. Aslında gerçek bir barbar.

"Haftan nasıl geçti?" diye soruyor.

"Harika. Çok eğlenceli." Yalan değil çünkü Minnie ve yeni arkadaşlarım çok eğlenceliler ve beni içinde bulunduğum korkunç durumdan başarıyla uzaklaştırıyorlar. Lyle onaylamıyormuş gibi bir ses çıkardı. O hiç mutlu olur mu? Gülümserse yüzü ikiye mi ayrılacak? Kahretsin, o gülümseme muhtemelen ben ikiye ayrılırdım-Kendimi kaybediyorum, bu yüzden iş konuşuyorum. "Duruşmada beni nelerin beklediğini konuşmak istiyorum."

"Bunun için daha sonra vaktimiz var," diyor küçümseyerek. "Senin nasıl bir insan olduğunu görmem gerek. Kendini bana kanıtlamalısın."

Bu ifadeler birdenbire son derece samimi gelmeye başladı. Kendimi kanıtlamak mı? Son yedi yılımı kendime ve babama dışlanmayı hak etmediğimi kanıtlamaya çalışarak geçirdim. Piç kurusu. Konuyu değiştiriyorum.

"Acil için Köy'e erişmem gerekiyor."

"Peki bu *acil durumun* niteliği nedir?" Sesindeki tırnak işaretlerini gerçekten duyabiliyorum. Küstahlığı sınır tanımıyor.

"Kadın sorunları." Bu genellikle filmlerde erkeklerin soru sormayı bırakmasını sağlar. Ama görünüşe göre Lyle sıradan bir erkek değil, *daha* da cüretkâr.

"Tıbbi bölümden ücretsiz hijyenik ürünler alabilirsiniz." "Ah, evet.

Biliyorum. Harika bir fikir. Yenilikçi."

"Peki o zaman, ne oldu?" "Ben, şey..."

Aniden durdu ve bana bakmak için döndü. Gerçekten de duruyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. Canavarların dünyasında, bir canavarın bunu yapması tehdit altında olduğunu gösteren düşmanca bir duruştur ve bunu hatırlayarak talihsizliğime oflayarak kollarımı açıyorum. *Vahşi Anne, yardım et bana.*

"Kıyafete ihtiyacım var."

Elbiseme dikkatle .

Kurşunu ısırđım. "İç çamaşırına ihtiyacım var. Benimkiler gitmiş."

Lyle nefes almayı bıraktı. Biliyorum, çünkü bir an önce omuzları dramatik bir şekilde aşağı yukarı hareket etmişti. Bir saniye sonra kehribar rengi gözleri parlayarak, "*Gitti* de ne demek?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum, bakışlarından kaçınıyorum, ona hırsızımdan bahsetmeye niyetim yok. "Sanırım onları kaybettim."

O kadar rahatsız olana kadar sessizliğini koruyor ki ona bakmak zorunda kalıyorum. Yüzü mermer gibi. Bronzlaşmış, güzel, korkutucu bir mermer ve içimi titretiyor.

"Bayan Aquinas," diye uyarıyor.

Onun 'müdür yardımcısı' ses tonundan azar işiteceğimi biliyorum.

"Evet?" Masumca söyledim.

"Üretken bir yetişkin olmanın bir parçası da doğru iletişim kurmaktır. Kelimelerini kullan. Açıkla bana."

"Beni aşağılayarak konuşma," diye . "Gittiler. Daha fazlasına ihtiyacım var.

Bilmeniz gereken tek şey bu."

Aramızdaki boşluk ısınıyor ve öfkeli olduğunu biliyorum. Öfkelendiğinden *eminim*, öne doğru adım atıp üzerimde yükseliyor. Scythe'dan bile uzun mu yoksa bu sadece onun kötü tavrı mı?

"Bayan Aquinas, eğer bir daha benimle bu tonda konuşursanız, olacaklardan hoşlanmayacaksınız."

Minnie haklıydı. Sanırım her şeye rağmen bana şaplak atacak. Ağzım açık bir şekilde ona bakıyorum ve "Ne olacak?" derken inanmıyorum.

"Cezalandırma."

Sanki bu tam bir cümleymiş gibi! Ama devam ediyor. "Saygısızlığa tahammülüm yok."

Göğsüne bakıp iç geçiriyorum. "Tıpkı Scythe gibi konuşuyorsun," diye mırıldanıyorum ve sonra ne söylediğimi fark ettiğimde donup kalıyorum.

Lyle sertleşiyor. Yavaşça ona bakıyorum ve konuyu saptırmaya çalışıyorum. "Külotumu alabilir miyim yoksa hayatımın geri kalanında onlarsız dolaşmamı mı bekliyorsun?"

Bana öylece bakıyor, o güzel gözleri görüyor. Elbisemden, organlarımdan ve varlığımdan içeri giriyor. Ne olduğunu anlamadan önce, gözlerim yüzünde geziniyor ve

Yoğun erkeksi güzellik karşısında nefes al. Burnunun ve elmacık kemiklerinin o mükemmel açıları...

Sonra kendimi silkeliyorum, çünkü lanet olsun, kadınlar ona her zaman yaltaklanıyor olmalı ve ben mızımız bir aptal olmak istemiyorum. Bakışlarımı indiriyorum ve sanki ondan ve yakınlığından rahatsız olmuyormuşum gibi tırnak etlerime bakıyorum.

"Seninle mi konuşuyor?" sesi fısıltı kadar yumuşak ama öfkeli.

İçgüdüsel olarak bir adım uzaklaşıyorum ve Henry sanki öfkeli, güçlü bir canavarın durduğunu biliyormuş gibi omzuma titriyor. "Uh. Hayır. Pek sayılmaz."

"Bana ikinci kez yalan söylüyorsun Aurelia. Bunun için cezalandırılacaksın."

Ona bıkkınlıkla bakıyorum çünkü daha fazla kan istemiyorum. "Babamın beni içine soktuğu bu karmaşadan nasıl kurtulacağımı konuşmak için buradayım. Bunların hiçbiri verimli değil."

Başparmağını çenesine srtyor, omuzları gözle görülür bir şekilde kyor. O da bir nimpin almalı. Eminim ona iyi gelecektir. Ama o, "Haklısın." diyor.

Pardon? Ağzımı bu kadar amamam lazım çünkü TME olacağım. Ama sanki ölümcül derecede kızgın değilmiş gibi konuşmaya devam ediyor.

"Animus Akademisi'nden ne elde etmek istiyorsunuz, Bayan Aquinas?"

"Gerçekten bilmiyorum. Burada olmam gerektiğini sanmıyorum."

Umursamaz bir ses çıkartıyor. "Ben seni avlarken nereye koşuyordun? Bir planın var mıydı yoksa rüzgârın seni nereye götürdüğüne mi bakıyordun?"

Yani istediği iletişim mi? Alacağı şey iletişim. "Bunu büyük bir olarak kabul ediyorum, Bay Pardalia. Yıllardır kaışımı planlıyordum. şıfacı olup sakın bir hayat yaşayacağımı sanıyordum."

"Bu doğru mu?" Piin sesi eğleniyor gibi. "Neden 'kaçış' diyorsun?"

Oops, neden bu kadar keskin? Buraya gelirken bu kadar çok kişisel şey paylaşmayı düşünmemiştim. Minnie'nin her şeyi bilmesi yeterince kötü, yine de ona söylediğim için memnunum. Sessiz kalıyorum, anlamaya çalışıyorum

ne söyleyeceğini bilemez. Ama o acımasızdır. "Seni ararken, yaşadığın yeri ziyaret ettim. Charlotte teyzen bana yalan söyledi."

Adımımın ortasında donup kalıyorum ve o da durup bana bakıyor, sanki yüzüm ve bedenim istediği şey hakkında ipucu verecekmiş gibi dikkatle beni izliyor. Şanslıyım ki etrafta sadece devriye gezen gardiyanlar var ve bana kıs kıs gülen öğrenciler yok.

"Ne dedi?" Yavaşça soruyorum, tekrar onun yanında yürümeye devam ediyorum.

"Evde onunla birlikte yaşadığınızı söyledi. Ama arka tarafta bir mülk gördüm ve merak ettim. Bakmaya gittiğimde beni durdurmadı."

Utanç asit gibi omurgamdan yukarı tırmanıyor. Lyle'in yaşadığım yeri -Xander'ın deyimiyle kulübemi- gördüğünü hayal etmek gerçekten korkunç. Diğerleri gördüğünde pek umursamamıştım. Ama Avrupalı bir manken gibi giyinen ve bu okuldan sorumlu olan bu zarif canavar? Anne, beni ölüme götür. Onun gözlerinin içine bakamıyorum.

"Şimdi kendime bir baba kızını neden böyle bir yere koyar diye sorduğumda aklıma tek bir cevap geliyor."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Neymiş o?"

"Sen bir şey yaptın. Yaptığın bir şeyin cezasıydı." Gözlerimin arkası yanıyor çünkü tetiklendim. Büyük ölçüde.

Yılanlar hayvan türleri arasında en nefret edilendir. O kadar nefret edilirler ki 70'lerde hepsini öldürmek için bir çaba vardı. Buna Yılan Temizliği adını verdiler. Bir grup diğer tarikat bir araya gelip onları ortadan kaldırmaya çalışmış. Her şey o zamanki kralın yoğun bir şekilde kan büyüsü ve zehir kullanması nedeniyle oldu, sanki buna bağımlıydı.

Bu nedenle babam tüm hayatını bunu tersine çevirmek için elinden gelen her şeyi yaparak geçirdi. Kendisine nazik ve cömert bir adam olarak dikkatlice bir ün inşa etti. Konsey toplantılarına gidiyor, zengin ve nüfuzlu insanlarla ahbaplık ediyor. Onlar için yasadışı iyilikler yapıyor, genellikle beni kullanıyor. Eğer biri onun güce aç, sinsî, işbirlikçi, uğursuz bir adam olduğundan şüphelenirse, içgüdülerini görmezden gelir. Aslında, Xander ondan nefret ettiğini açıkça ifade eden tek kişi.

Sürgünü hak etmek için tek yaptığım genetik olarak anneme benzemektir.

Bu yüzden Lyle Pardalia *beni* hatalı olmakla suçladığında ağlamak istiyorum. Onun yerine ne yapıyorum? Aniden arkamı dönüp fırtına gibi uzaklaşıyorum.

Sanki bir şekilde suçluluğumu onaylıyormuş gibi, bana izin veriyor.

Ckapt'ca TW

Vahşı

Kendimi yeni Aurelia kokulu sıvı vücut yıkayıcımla sabunluyorum, çünkü açıkçası onun kullanmaya başladığının aynısını almam gerekiyordu, o sırada siyah bir enerji koridordan aşağıya

alt katta. Binanın kurtları arasında korku yükseliyor ve duştan fırlıyorum, kıyafetlerimi giyme zahmetine girmeden, kardeşlerimle paylaştığım yatak odasına adım attığımda köpükler hala karın kaslarımdan aşağı kayıyor. Bir alt katta, yatakhane koridorundaki tüm kapılar çarparak kapanıyor ve koridor ıssız kalıyor. Buradaki canavarlar kaçacak kadar sağduyulu. Güçlü yaratıklar arasındaki bir kavga nükleer düzeyde çirkinleşebilir.

Kapı çarparak açılır -hayır, menteşesinden tamamen koparak odanın içine *uçar*- ve viski rengi gözlerinde saf cinayet bakışıyla Lyle Pardalia orada dikilir.

Scythe ve Xander çoktan ayağa kalktı. Eugene başlığımın üzerine tünediği yerden korkmuş bir ciyıklama sesi çıkarıyor.

"Sorun nedir, Lyle?" Scythe ağır, sakın ses tonuyla söylüyor.

Lyle o kadar kızgın ki konuşmıyor bile ve bu durum tüylerimi diken diken ediyor, göğsümün derinliklerinde bir hırıltı başlıyor. Bana dövüşmek istiyormuş gibi bakıyor, yumrukları sıkılı, gözleri alev alev.

Bu bakışı sevdim. Kanın tadına bakabileceğim anlamına geliyor.

"Şimdi ne yaptı?" Xander sigarasını çıkarıyor, beni kendi yöntemiyle savunmaya hazır.

Ama Lyle'in gözleri sadece beni görüyor ve bu gözlerdeki meydan okuma beni tahrik ediyor. Bir dövüşte asla eşleşmem ama sanırım kuduz Lyle gerçekten şanslı olan bir canavar . İçgüdüsel olarak yer değiştiriyorum. Eklemlerim

pop, kemiklerim şekil değiştiriyor, derimden tüyler fışkırıyor ve o tatlı yanığın tadını çıkarıyorum çünkü ben kurt olmak için doğmuşum ve kimse bunu benden daha iyi yapamaz.

Dört büyük patimin üzerine inerek Lyle'a doğru atılıyorum, uzun ve gürültülü hırıltım odayı dolduruyor.

Ama müdür yardımcımız bir milim bile kıpırdamıyor ve korkusu havayı olması gerektiği gibi benim zevkim için kokulandırmıyor.

"Geri dön kurt," diye hırılıyor. "Yoksa leşini tavana asarım."

Şimdi o kadar heyecanlıyım ki sertleşebilirim. Ama kardeşim gidip bunu mahvetti.

"Yapamayacaksın." Scythe bir adım öne çıkıyor ve psişik gücüyle beynimi dürtmeye çalışıyor ama ona izin vermiyorum. Çok kızgınım. Bu aslan Aurelia'mı özel seanslarda görüyordu, bu yüzden onu parçalamaya hazırım. Ama kardeşim acımasız bir piç ve beni çok iyi tanıyor çünkü beynime çarpıyor ve *"Kontrol et kardeşim"* diye emrediyor.

Hırlayarak geriye kayıyorum, yerde çömelmiş halde kalıyorum, gözlerim Lyle'ın mükemmel yüzünde, yüzünün parlayan kırmızı çizgilerle daha da güzel olacağını hayal ediyorum.

Lyle bana bakarak, "Onun iç çamaşırlarını çalıyormuşsun," dedi.

Ben hareketsiz kalıyorum, Scythe ve Xander da öyle. İkisi de aynı anda dönüp bana ve ben iç çekerek ayağa kalkıyorum.

"Oh, hepsi bu mu?" Ganimetlerimi *benim oldukları* için koku geçirmez bir kutuda sakladığım şifonyerime yaslanıyorum.

"Ne oluyor Sav?" Xander adam kayırmanın çocuğu gibi alay ediyor. öyle.

"Don't söyle Ben sen asla bitti o."I dalga
benim el

küçümseyerek.

"Artık dur, Savage," diye emrediyor Lyle. "Onları dışarı çıkar. Onları ona geri vereceğim."

Sesim düşük oktavlı alfa hırıltısı. *"Sikerim böyle işi."*

Xander hayal kırıklığı içinde başını sallayarak, "Onu hiç böyle görmemiştim," diyor. "Her gece onun iç çamaşırını kokluyordun, değil mi? Vahşi herif."

"Onları benden alırsan okulunu dağıtırım," diyorum sessizce, her kelimesinde ciddiydim çünkü onları daha dün gece almıştım. Ve onları her zaman koklamayacaktım, sadece bazen göğsümde tutacaktım.

"Vahşi, seni bir kafese koyacağım."

"Şu anda kimse kafese girmeyecek." Scythe'ın sesi bana doğru adım atıp yüzüme doğru gelirken keskin. "Onları geri ver kardeşim. Onlar ona ait. Ona sahip olamazsın. O seni istemiyor. Bir hayalete tutunuyorsun."

Sözleriyle göğsümü yarıyor ve başım yenilgiyle öne eğiliyor. Adam haklı. O haklı ve ben bunca zamandır onun için kuduruyordum. O babasına geri dönüyor ve ben sadece *lanet bir hayalete tutunuyorum*.

"Bir tane alabilir miyim?" Ben soruyorum.

Scythe dönüp Lyle'a bakıyor ve bana kesin bir "evet" cevabı veriyor.

İçimi çekiyorum ve çekmeceyi açmak için arkamı dönüyorum, saygılı bir şekilde siyah kokusuz kutuyu çıkarıyorum. Vücudumla koruyarak, bir çift çıkarmak için açıyorum, kutuyu omzumun üzerinden atmadan önce pembe malzemeyi hızla çekmeceye geri itiyorum.

Lyle tek pençesiyle kolayca yakalıyor. "Aferin Savage. Davranışların hakkında yarın konuşacağız. Ve pazartesi den itibaren siyah prangalar içinde olacaksın."

Çok komik.

Gözlerimi devirerek Xander'la bakışıyoruz çünkü Scythe beni hiç evcilleştiremediyse bu adam nasıl evcilleştirecek?

Ayrılmadan önce, Lyle omzunun üzerinden canlı bir el bombası atar. "Bugün bana iç çamaşırı giymeden geldi ve tüm zaman boyunca kokusunu alabildim."

Kükreyerek kendimi ona doğru fırlatıyorum ama kardeşlerim beni yere yatırıyor. Ağır bedenlerinin toplam ağırlığıyla beni yere yapıştırmak zorunda kalıyorlar ve tek yapabildiğim aslanın parlak siyah ayakpabılarının dışarı çıkışını izlemek oluyor. Sonraki bir saat boyunca, Scythe saçlarımı okşarken, çocukken yaptığı gibi beni sakinleştirmeye çalışırken öfkeleniyorum. Xander sessiz ve ara sıra şakalarının arasında sırtımı sıvazlıyor. Eugene bile gelip başımı gagalıyor.

Sonunda, gürleyen beynim sakinleşiyor, ancak kalbim hala dağlanmış gibi ağrıyor.

Regina'mın ismi şeklinde damgalandı.

"Sav," diyor Scythe kulağıma nazikçe. "Onu geri vermemiz gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

Animusum "*benim*" diye sızlanıyor ama parmağımdaki kan yemini, yemini yerine getirmedikçe gerçekten öleceğimi hatırlatırcasına zonkluyor.

"Ondan nefret ediyorum," ısırđım.

Xander sırtıma oturdu ve sigarasından uzun bir nefes çekti. Dumanı dışarı üflüyor. "Hepimiz öyle değil miyiz?"

Bölüm 37

Aurelia

T Ertesi sabah, bir dayanışma gösterisi olarak Sabrina ve Stacey giyinmek için odamıza geliyorlar. Connor bizimle kahvaltıda buluşacağına söz verdi ve Raquel yeni arkadaşşıma katılmayı kesinlikle reddetti.

risk. Ama bu bile heyecanlanmama engel olamıyor.

Yıllar önce süper ucuz bir internet sitesinden kendime bir iç çamaşırı takımı almıştım, ancak hiçbir zaman yakacak param olmadığı için bu kadarla yetinmişim. Yeni maaşımdan kim sorumluyorsa, onu iyi kullandığım için kesinlikle minnettar .

Minnie ve ben dün gece ne giyeceğimizi Sabrina'nın onayıyla seçtik bile. Leopar arkadaşımız en sevdiği leopar desenli yeni bodycon elbisesini giymiş ve parlak siyah stiletto larla eşleştirmiş. Bütün gün kampüste bunlarla nasıl dolaşacak bilmiyorum ama kendine çok güveniyor ve kırmızı rujuyla birlikte ellili yılların pin-up modellerine benziyor.

Charlotte lolita tipi şirin olmak istiyor, bu yüzden kendi diktiği fırfırlı limon sarısı bir tulum ve dantel fırfırlı diz boyu beyaz çoraplar giyiyor. Hatta biraz gösteriş için yüksek at kuyruğuna beyaz bir fiyonk ekliyor.

Minnie ise altın çemberler ve gladyatör tarzı bağcıklı sandaletlerle eşleştirilmiş koyu pembe, dar bir elbise giyiyor. Uzun bir at kuyruğu yapabilmesi için saçlarını kıvrımına yardım ediyoruz ve sonunda küçük bir tatlı gibi görünüyor. Üçüncü sınıfta etkilemek istediği bir dişi aslan var ve biliyorum ki aklını alacak.

Raquel dikkat çekmek istemiyor ama dayanışma içinde, seksi file çoraplar ve muhteşem bacaklarını gösteren siyah kot pantolonlar giyiyor.

Peki ya ben?

İtfaiye arabası kırmızısı, teni sıkan takım-kontrol.

Push-up sütyen-kontrol.

Bacaklarımı gösteren süper kısa etek-kontrol.

Cimri üst-kontrol.

Komando - isteğime karşı, ama kontrol et, ve en azından külot çizgilerim olmayacak (bu günlerde tamamen pozitifim).

Puan kontrolünde telafi.

Son olarak, yepyeni beyaz spor ayakkabılar giyiyorum ve saçlarımı düzleştirerek sırtımdan aşağıya doğru salıyorum.

Biraz ilgi mi istiyorum? Çok değil, ama bir noktayı daha kanıtlamak istiyorum. Onlara yaptıklarından dolayı yıpranmadığımızı göstermek istiyorum. Kısacası, kocaman bir *siktir* git.

Ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar, beni yakalayamayacaklar. Onların güçleri yok ve Theresa bana gardiyan sayısını tekrar artırdıklarını söyledi. Ve ben de önce eğlenmeden hapse girecek değilim.

Yata Khanemizden çıkarken diğer kızların kaşlarını kaldırdığını görüyoruz ama animaların çoğu burada giyinip süsleniyor. Arkadaşlarımızı cezbetmek için animusların önünde gösteriş yapmak bizim doğamızda var. Sadece bunu henüz bu kadar bariz yapmadım.

Yemekhane ise başka bir mesele ve biz dış kapıya doğru yürürken bile her iki tarafta duran muhafızlar karanlık bir bakış atıp silahlarını ayarlıyorlar.

Midemde bir kelebek uçuştuğu kesin.

Sabrina başını sallıyor ve beşimiz yemek salonuna salınarak ve sırtarak giriyoruz.

Kalabalık salonun gürültüsü yerini sessizliğe bırakıyor.

Hazır olmadığımı hemen anladım. Bu çocuklar kötü bir günde susadılar ve Minnie ve ben gördüğümüz ilgiye alışık değiliz.

Bizi çağırıyorlar, hatta kurtlardan biri uluyor. "Şiiiiittt, bayanlar!" diye sesleniyor biri.

"Gel bizimle otur, Uçuş Riski!" diye bağıyor bir diğeri. "Mouse, o kekleri buraya getir!"

Göz teması kurmamaya çalışarak büfeye doğru yürürken birden fazla vahşi havlama ve hırlama duyuyoruz.

Ama açık büfe kuyruğuyla ilgili olan şey, artık kışımızın salonda olması.

Sabrina ve Stacey gösterişli ve kesinlikle kendi .

Connor dar kırmızı bir gömlek giymiş, uzun siyah saçlarını düzleştirmiş ve gevşetmiş, yüzünde kocaman bir sırıtışla vals yaparak yanımıza geliyor. Kanarya sarısı nimpini gevezelik ediyor ama heyecanla değil. Bizim nimpinlerimiz sanki kendimizi koruyamadığımızdan şikâyet ediyormuş gibi ciyaklayarak karşılık veriyor.

"Buna alışın animalar," diye kıs kıs gülen Connor, Sabrina'nın kışına bir şaplak atıyor. "Az önce sırtına bir işaret koydun ve her canavar seni çağırmaya gelecek. Küçük havuz ve hepsi." Arkamdan yaklaşan birine sırıtıyor ve ben bir aslan animusu kokusu alıyorum.

"Merhaba hanımlar," diyor derin, baştan çıkarıcı bir ses. Döndüğümde, Minnie'ye odaklanmış, güzel yeşil gözleri ilgiyle parlayan, geniş göğüslü, çarpıcı bir erkekle karşılaşıyorum. "Adın ne senin?" İri elini uzatıyor.

Minnie utangaç bir şekilde ona elini uzatıyor ve o da eğilip elini öpüyor. "Minnie," diyor usulca.

Gözleri yırtıcı bir şekilde kızın göğüs dekoltesinde olsa da gülümsüyor. "Ben Ashton. Lütfen haftamı kutlayın ve benimle oturun."

Oh, o kadar yumuşak ki, sırf çatalını çaldığı için hastaneye götürülmesi gereken başka bir aslanı o kadar sert yumrukladığını görmeseydim, en iyi arkadaşımı onunla gitmesi için cesaretlendirirdim.

"Oh, ben..." Minnie önce bana, sonra Connor'a baktı.

Connor hemen fark eder ve Minnie'yi uzaklaştırır. "Birlikte yiyeceğiz," diyor aceleyle. "Başka zaman Ashy."

Ashton kaşlarını çatıyor ama başka bir şey söylemiyor ve boğuk kahkahalarla karşılandığı masasına geri dönüyor.

"Saçını beğendim," diye başka bir derin ses geliyor. Bu kez döndüğümüzde ön sıradaki masalarından bizi izleyen üç kurtla karşılaşıyoruz. Hepsi de 1.80'in üzerinde ve bu sürünün sevdiği şekilde saat beş yönünde gölgeleri var.

kendilerini gösterirler. Konuşan kişinin burnunda bir hızma vardı ve "Bekle... Aurelia, değil mi?" dedi.

Gülümsemeye zorladım. "O benim."

Bir an sessiz kaldılar ve birbirleriyle telepatik bir konuşma yaptıklarını fark ettim. Sonra aniden koltuklarına dönüp benden uzaklaşıyorlar. "Özür dilerim... Boş ver."

Sabrina iğrenmiş bir ses çıkarır. "Karılar."

Erkekler donup kalıyor ve leoparı tokatlama dürtüsüyle savaşıırken midem ağzıma geliyor. Üç erkek de hemen geri dönüyor. "Az önce ne dedin sen?" Liderin sesi alçak ve tehlikeli.

"Aldırma ona," diyor Minnie çabucak. "Benimle konuşuyordu."

"Hayır, değildi." Burun delikleri alevlendi ve kirden kirlenmiş parmağını bana doğrulttu. "Savage seni çoktan sahiplendi. Senin yanına bile yaklaşmayacağız."

Ayağa kalkıp bizden uzaklaştıklarında ağzım açık kalıyor. "Bekle, ne?"

Minnie diyor ki. "Hayır, !"

Kurtlar ayrılırken hiçbir şey söylemiyor ve yemek salonunun uzak tarafına doğru ilerliyorlar.

Arkamda duran Raquel boğazını temizliyor. "Çıplak bir şekilde çimenlerin üzerindeyken Savage'ın senin üzerine uzandığını hatırlamıyor musun? Kurt dilinde bu bir iddiadır. Buradaki tüm kurtlar söz konusu olduğunda, sen kral kurdun malısın." Omuz silkiyorlar. "Telepatik bir bildirim panomuz var."

Savage'ın devasa, korkunç siyah kurt yüzünün anısı üzerimde asılı kalırken, güçlü vücudu sıcacık dururken, kokusu baş döndürücü ve sarhoş ediciyken bir süre ona baktım. Kaçırılma bağlamında, beni sadece alıkoyduğunu düşünmüştüm. Görünüşe göre yanılmışım. Kurtlar en sosyal düzendir ve yazılı olmayan sosyal kuralları kitap tarafından takip edilir. Savage, buradaki en güçlü kurt olarak kabul edildiğinden, hiçbir kurt onun iddiasına meydan okumayacak demektir.

"Kahretsin, oyunumu geliştirmem gerekecek," diye mırıldanıyorum. Yani kurtların dikkati dışarıda, ama boş ver onları, burada bir sürü başka canavar var.

Raquel bana kuşkulu bir bakış atıyor ama ben son derece kararlıyım.

Kahvaltılarımızı alıyoruz -benim için pastırma ve yumurta, Minnie için acai kasesi- ve Raquel'in devasa krep yığınıyla oturduğu masamıza gidiyoruz.

"Tüm bunlar olurken nasıl bir şey yapacağız?" Raquel çatalını sallayarak her taraftan bakan erkekleri işaret ediyor.

Minnie koridoru tarıyor. "Henüz gelmediler."

Raquel karanlık bir sesle, "Buraya geldiklerinde öğreneceğimizden eminim," diyor.

, çırpılmış yumurtanın yarısında onları hissediyorum. Arkadaşlarımla yakınlığı, kuru çalıları süpüren alevli bir ateş gibi ilerliyor. Aynı anda hem korkutucu hem de çekici. Ve tıpkı bir orman yangını gibi, dumanı nefesimin boğazımda düğümlenmesine neden oluyor.

Tüm vücudum titriyor ve çıplak kalçalarımı ovuşturuyorum. Karşımda oturan Minnie hemen fark ediyor ve salonun girişine doğru başını sallıyor. Masanın girişi görebilen tarafındaki Raquel, Minnie ve Connor kaskatı kesiliyor.

Connor kararlı bir şekilde, "Arkanı dönme," der. "Güçlü kal, Lia. Size zarar veremezler."

Ona minnetle başımı sallıyorum, görünüşe göre grubumuzda aklı başında olan tek kişi o çünkü Sabrina ve Stacey dönüp bakıyorlar.

Dişi aslan küfrediyor ve ben karnımda fırtınalar koparan kelekleri zapt etmek için derin nefes alıyorum. Kıyafetimi *seviyorum* ve günümü mahvetmeyecekler. Hatta onların tepkileri günümü *güzelleştirecek*. Bu benim için bir puan, onlar içinse hiç puan değil. Bu liderlik tablosunda en üstte ben varım.

Nefes al. Sadece nefes al, Aurelia.

Onların girişinin ardından yemek salonu sessizliğe gömülür. Sanki biri ses düşmesini kısıyor ve gerilim düşmesini açıyor. Birkaç dakika öncesine kadar son derece gürültülü olan salon, erkek canavarların saygılı olmak adına göz temasından kaçındıkları gergin bir mırıldanmaya dönüşmüş durumda.

Birkaç dakika içinde görüş alanıma girdiler.

Orta koridorda üzerlerini örten karanlık bir bulutla yürüyorlar. Yemin ederim salondaki hiç kimse nefes almıyor ya da gözünü kırpmıyor.

Elinde çiğ balık tabağıyla sinsice ilerleyen Scythe'ın önderliğinde her zamanki masalarına doğru ilerliyorlar. Hiçbiri bana doğru bakmıyor ve ben de onlar masamızın yanından geçene kadar yemeğimden başımı kaldırmıyorum.

Ama şimdi benden daha büyük bir güç olan anima'm, onlara bakmak için başımı yukarı itiyor: varlığımın diğer üç parçasına.

Her zamanki gibi kusursuz görünüyorlar ve sanki bütün bir haftayı kafeste geçirmiş gibi değiller. Yeni tıraş olmuşlar, saçlarını yeni kestirmişler ve her zamanki koyu renk giysilerinde tek bir kırıksıklık bile yok. Yeni olan tek şey Scythe ve Xander'ın bileklerinde kalın siyah metallere olması. Sihir sönmüleyici prangalar.

Bu da Xander'ın en çok yan gözle bakılan kişi olduğu anlamına geliyor çünkü gördüğümüz -ya da göremediğimiz- şey dehşet verici. Xander sadece kör değil. Göz çukurlarında hiç göz küresi yok ve etraflarında sanki tam anlamıyla kesilmiş gibi kırmızı yaralar var.

Anima'm bunun farkına varınca çığlık atıyor.

Xander'ın omuzları sanki bunu duymuş gibi çok az geriliyor. Saniyeler içinde normale dönüyor, ama ben ağlamamak, çığlık atmamak ve sandalyemden fırlamamak için kendimi o kadar kaptırmışım ki-

Birisi arkadaşşıma vahşice davranmış.

"Lia!" Minnie tıslıyor. Elimi tutmak için masanın üzerine eğiliyor çünkü ne olduğunu anlayan tek kişi o. "Lia, dur!" diye homurdanıyor, sesinin ardındaki güçle beni öfkemden ve şoktan kurtarıyor. Henry'nin kulak mememi şiddetle gagaladığını fark ediyorum.

"Nefes al, Lia." Stacey diğer elimi tutuyor ve sıkıyor. "Hadi, bunu yapabilirsin. Bizimle güvendesin."

Stacey sol elimi sıkarken, Minnie tırnaklarını sağ elime geçirirken ve Henry gagasıyla kulağımı çimdiklerken düzenli bir nefes alıyorum. Acı beni sakinleştiriyor ve onlara teşekkür ederek başımı sallıyorum.

Henry usulca gıcırıyor, nefes alış verişimi nasıl hızlandırmam gerektiğini hatırlatıyor.

İçimdeki şifacı, Xander'ın yaralanması gibi bir şeyin nasıl düzeltilebileceğini merak ediyor ve ben cevabı biliyorum. Efsanevi bir denizyıldızı şekil değiştiricisi değilseniz, tüm organlarınızı ya da vücut parçalarınızı yeniden büyütemezsiniz.

Artık görecek bir büyü olmasına rağmen, Xander sırtını bana dönerek sorunsuz bir şekilde yerine oturmayı başarıyor. Gözlere hiç ihtiyacı yok gibi görünüyor.

Savage ve Scythe masaya oturur ve kısa süre sonra Sibirya kaplanı Yeti ve devasa, sakallı kurtlar da dahil olmak üzere korkunç canavarlardan oluşan maiyetleri onlara katılır.

Kimsenin sakatlanmayacağını bildiğimiz için yemek salonu yavaş yavaş rahatlıyor ve konuşmalar alçak bir mırıltıyla yeniden başlıyor. Anima masamız o kadar sessiz ki, kahvaltımızı bitirirken Minnie'nin düzensiz nefes alışını ve Gertie'nin kulağındaki gevezeliği duyabiliyorum. Yüzsüz bir sırtlan etmeye karar verdiğinde hepimiz sözsüz, oybirliğiyle salondan çıkmak için ayağa kalkıyoruz.

"Bu kadar çabuk mu gidiyorsunuz hanımlar?" diyor, siyah beyaz bir filmdeki kötü adam gibi ellerini ovuşturarak. Ona gerçekten kötü olmayı öğrenmek istiyorsa mafya masasına gitmesi gerektiğini söylemek istiyorum ama o sadece Cuma gecesi bir parti hakkında gevezelik etmeye başlıyor.

Birisi yemek salonunun diğer ucuna plastik bir bardak düşürür ve sonra her şey yavaşça hareket eder.

Panayırda dönen bir palyaço gibi, başım kendi söz konusu mafya masasına doğru dönüyor. Minnie ve animalar da sesi takip ediyor.

Savage'ın yakışıklı yüzündeki tüm kanın çekilişini ve alçıpan gibi *bembeyaz* oluşunu izliyoruz. Gözbebekleri, ela irislerini tamamen sarıyor, beni baştan aşağı içine alıyor. Boş eli sanki fincanından bir yudum alacakmış da yolda düşürmüş gibi havada duruyor.

İşte o zaman Scythe, gümüş saçları sabah ışığını saf yıldız ışığı gibi yakalayarak sandalyesinde dönüp bana bakıyor. Bunu yaptığında, buz mavisi gözleri de göz bebekleri tarafından tüketildi.

Minnie içten içe kıkırdıyor ama ben arkadaşlarıma bakmaktan kendimi alamıyorum. Gevezelik eden sırtlan da dahil olmak üzere tüm oda kayboluyor ve sadece dördümüz kalıyoruz.

Xander dönüp bana bakıyor, burun delikleri açılıyor, başı bir şey dinliyormuş gibi eğiliyor. Ne kadarını 'görebildiğinden' emin değilim ama bir şeyler olduğunu biliyor.

Mantıklı bir yanım buraya kanıtlamam gereken bir şeyle geldiğimi hatırlıyor. Bu piçler beni kaçırmaya çalıştı ve Savage Minnie'yi tehdit etti.

Başımı çevirip onları gelmeye karar veriyorum ve bedenimi sırtlana doğru çevirmeye başlıyorum. Büyü bozuldu ve derin bir dalıştan yüzeye çıkmış gibi .

"Parti mi dedin?" Küstah bir sesle kalçamı oynatarak soruyorum. Charlotte teyzem çok gurur duyardı.

Sırtlan elini yağlı siyah saçlarında gezdirirken gözleri göğüs dekolteme takılıyor ve başını sallıyor. "Evet, diyordum ki-"

Ama onu duyamıyorum çünkü bana doğru bir telepati mızrağı fırlatılıyor ve Savage'ın sesi beynime saldırıyor.

"Ondan kurtul, Regina, yoksa sana söz veriyorum, bağırsakları beş saniye içinde dışlerimde olacak."

Yavaşça dönüp Savage'a bakarken kalbim kaburgalarımın altında gümbür gümbür atıyor. Dişleri o kadar sert sıkılmış ki, onları toz haline getirmediğine şaşırıyorum. Scythe'ın gözleri saf bir yırtıcı gibi bana bakıyor ve gözlerini kırpmıyor bile. Yemin ederim içindeki köpekbalığının *hareket ettiğini* görebiliyorum.

"Beş. Dört." Savage alçak sesle, bir şekilde sayıyor.

Bekle, o ciddi mi?

"Üç."

Siktir, adam ciddi.

Bundan ne kadar nefret etsem de, bu adamın benim yüzümden ölmesine izin veremem. Bu, birkaç ay içinde ikinci sırtlan olacak ve bu kanı ellerime bulaştıramam.

"Güle güle!" Hâlâ sohbet etmekte olan sırtlana omuzlarından tutup onu döndürerek ve iterek uzaklaşmasını söylüyorum. Başını dehşet içinde sallayarak masasına dönerken arkadaşları kahkahalarla gülüyor.

"Aferin kızım," der Savage. *"Ama ona dokundun. Şimdi Xander'ın onun derisini bizim için dağlaması gerekecek."*

"Hayır," diye yüksek sesle nefes alıyorum.

Etrafımda duran kızlar şaşkınlıkla arkadaşlarımla bana bakıyorlar. Minnie'nin eli ağzına gitti.

Ama Savage bir kez yavaşça başını sallıyor, sonra bifteğini alıp yemeye devam ediyor. Scythe ise bana bakmaya devam ediyor.

"Kahretsin, bu çok korkutucu," diye mırıldanıyor Sabrina.

Connor onun omzunu d rt erek, "Hadi buradan siktir olup gidelim, animalar."

"Başka söze gerek yok." Raquel, Minnie ve Stacey'nin kollarından tutup arkadaşlarımızı diğerleriyle birlikte dışarı çıkarıyor. Aceleyle gidiyorum, çıkarken gözlerin üzerimizde olduğunu hissediyorum. Arkamızdan birkaç alaycı mırıldanma oluyor ama onları duyamıyorum bile çünkü Savage'ın karanlık sesi h    beynimde   n  yor.

Bölüm 38

Vahşı

W Lanet olsun. Bu ne lan? Hayır. Evet. Yani, hayır mı? Regina'm bir tanrıça ve onun vücudunu kaplamak ve sikimi onun içine o kadar derin sokmak istiyorum ki adımı haykırırsın. İstiyorum ki Onu kucağıma çeker ve boynunu kalıcı bir iz bırakacak kadar sert ısırırdım, böylece bu lanet okuldaki herkes onun benim olduğunu bilirdi.

"Sakin ol," diyor Xander bağımız aracılığıyla sinirli bir şekilde. "Biri bana ne olduğunu anlatsın."

Bir şey söyleyemiyorum, çünkü koridordan kaçarken Aurelia'nın kışına kafayı takmakla çok meşgulüm.

Kovalama içgüdümü bastırarak Xander'a Regina'mızın kıyafetinin zihnimdeki görüntüsünü gösteriyorum. Çatalı ağzına giderken duraklıyor ve şaşkın bir ses çıkarıyor.

"Harika görünüyor," diyorum.

"Lyle seni gerçekten zincire vurmalıydı." Xander beni görmezden gelerek söylüyor. "Ve Scythe köpekbalığı modunda, iki dakikadır nefes almıyor."

Kurtlar ve kuşlar genellikle sihirli sönümleyicilerle serbest geçiş hakkına sahip olurlar çünkü yeteneklerimizle saldıramayız. Ben dikkatimi kardeşime verirken Xander mümkün olan en centilmen şekilde pastırmasını ağzına atmaya devam ediyor. Scythe orada kimse olmamasına rağmen kapısına bakıyor. Ve lanet olsun, hâlâ nefes almıyor.

"Kardeşim. Mavi peri sohbetten ayrıldı."

Ama Scythe hiçbir şey söylemiyor. Ayağa kalkarken olağanüstü derecede yumuşak ve avlanma güdüsünün harekete geçtiğini biliyorum.

"Siktir," diye mırıldanıyorum yüksek sesle, onu takip etmek için ayağa kalkıyorum.

Scythe'ın avlanma güdüsü benimkinden daha kötü. Aslında Blackwater da *dahil olmak üzere* tanıştığım herkesten daha kötü.

"Ne oldu?" Yeti her şeye hazırlıklı olduğunu söylüyor. Kurtlar rahatsız bir şekilde yer değiştiriyor.

Başını eğmiş, omuzları biraz kamburlaşmış, Lia'nın peşinden *yürüyen* Scythe'ı işaret etmek için başımı sallıyorum. Onu takip ediyor. Yeti'nin yüzü soluyor.

Etrafımızdaki masalarda oturan erkekler bunun ne olduğunu anladıklarında donup kalıyorlar.

"Biz hallederiz," diye iç geçiriyor Xander, beni takip ederek. *"Üzerindeki dev kırmızı bayrak yüzünden."*

Scythe çoktan kapıdan çıktı, biz de ona için koşuyoruz. "Ah, lanet olsun bu kırmızı," diye sırtıyorum ona. Dövüşe hazırım ve az önce Lia o sırtlanın hayatını kurtardığında bunu kaçırmıştım, bu yüzden gaza geldim Scythe'la başa çıkmaya hazırım.

Kızlar koridorda görünmüyorlar ama sabah dokuzda deniz hayvanlarıyla etkileşim dersimiz olduğunu biliyoruz. Her zamanki gibi kokusu havada olmasa da Scythe Lia'nın kanını takip ediyor ve ben de Forklift Kardeşler'e her ihtimale karşı takip etmelerini işaret ediyorum. Bu sefer gerçekten yardıma ihtiyacımız olabilir.

"Hazır mısınız?" Xander soruyor, sesi bir oktav daha alçak, çünkü prangalar takılı olsa bile ejderhası biraz dışarı çıkıyor.

"Henüz değil," diyorum. "Lia'nın bir göz atmasını istiyorum."

Kötü kötü kıkırdıyor. *"Sen sadece onun o şeyi tekrar yaptığını görmek istiyorsun."* "Yani, evet," diyorum çenemi kaşıyarak. *"Hala hayal ettiğimi düşünüyorum"*

O.

"Daha çok."

Bu aşamada hiçbir şeye ikna olmuş değilim. Ama itiraf etmeliyim ki:

Aurelia'yla ilgili her şeyi araya getirince şüphe uyandırıyor.

Konferans salonuna giriyoruz ve gözlerim anında Regina'yı buluyor çünkü onun grubu buradaki ilk grup. Göğüsleri kırmızı bluzun üzerinde en tatlı, en yumuşak, ağız sulandıran tümseklerden başka bir şey değil ve

Anında salyalarım aktı. Pavlov'köpeği, kalbini ye. O kadar tahrik oluyorum ki Scythe'ın ahşap merdivenlerden ona doğru ilerlediğini neredeyse kaçırıyorum.

Xander kıkırdar çünkü Raquel Scythe'ın donuk gözlerini görür ve bağırarak oturduğu yerden sıçrar.

İşaretimizi aldık ve Scythe'ın sırtına doğru koşarak atladım. O kükrüyor ve ben de ona dramatik bir şekilde karşılık verip tam kafasına yumruk atıyorum.

Ama kardeşimin kafası titanyumdan yapılmış çünkü gözünü kırpmıyor ve geriye doğru düşerek beni yere çarpıyor. Çiftleşme işareti parlıyor ve bunun sıradan bir av dürtüsü değil, Scythe'ın kendisine göre bin kat daha kötü olması gereken bir köpekbaliğının *eşleşme* dürtüsü olduğunu anladığımda küçük bir "oh fuck" diyebiliyorum.

"Xander?" Boğuk bir sesle söyledim. Beni gerçekten sarmayı başardı. "Şimdi buraya gelmek için iyi bir zaman olabilir!" Scythe arkasını döndü ve çeneme bir yumruk attı. Yere düştüğünde yıldızlar görüyorum.

Xander kayıtsızca, "İdare ediyor gibi görünüyorsun Sav," diyor. "Siktir git!" Bağırıyorum ve sonra "*Şu çiftleşme izine bak*" diyorum.

"*Göremiyorum, seni geri zekâlı.*" Oh, iyi bir noktaya değindin. "*Ama farklı kokuyor.*"

Xander ağır bir şekilde Scythe'ın üzerine düşüyor, ikimizin de vücudu çarpıyor ve ben anında hırıltılı nefes alıyorum. Bu sorunun tek bir çözümü var ve ikimiz de bunu biliyoruz.

Xander Scythe'ın kafasına arkadan yumruk atarken, ben de ona önden saldırıyorum. Sonra daha iyi bir pozisyon almak için boğuşuyoruz, böylece Xander onu boğmak için arkasına geçebiliyor.

"Seyircimiz var," diye mırıldanıyor Xander, Scythe'ı kendi üzerine yuvarlayıp arkadan dirseğiyle boğarken, ben de kollarını tutuyorum. Scythe oksijen olmadan uzun süre dayanabildiği için dakikalar boyunca kudurmuşçasına mücadele ediyor ama neyse ki büyüsü olmadan sonunda gevşiyor ve ben de ayağa kalkıyorum.

Odaya bakıyorum ve animaların hepsinin ayağa kalktığını, tahta ders koltuklarından dehşete düşmüş yüzlerle bize baktıklarını görüyorum. Minnie' yanında pembe bir su şişesi var. "Minnie fare,

Tatlım," diye mırıldandım. "Eğer o su şişesini bana atarsan, bana saldırdığın için seni affedeceğim."

Kaplan yavrusu en şirin kedicik haliyle bana bakıyor ve Aurelia kollarını kavuşturuyor. "Siktir git, Savage. Hâlâ özrümü bekliyorum."

"Kurt Ana, kızginken muhteşem oluyorsun." Ciddiyim çünkü yanakları kızarmış, teni parlıyor ve dilimin yalaması yalvaran o leziz kalçalarını görebiliyorum... Sonra herkesin kalçalarını görebildiğini hatırlıyorum ve öfkeyle arkamı dönüp Forklift Kardeşler'in arkasındaki konferans salonuna girmek için bekleyen kalabalığa bakıyorum.

"Su!" Şak diye söyledim.

Biri bana plastik bir su şişesi fırlatıyor ve ben de havadan kapıp açıyorum. Scythe'ın yüzüne boşaltıyorum ve o da bir solukla .

"Kahretsin," diye . "Ben mi-"

Xander koltuklarımızı seçmek için merdivenleri çıkarken, "*Evet, kardeşim,*" diyorum. "*Tam yol dostum.*"

"*Neden beni daha önce getirmedin?*" diyor sinirli bir şekilde, ayağa kalkarken. Su, gümüş rengi saçlarını lambaların altında daha da parlatıyor. Bu ortaçağ görünümlü salona tam uyuyor.

Aurelia'ya bakıyorum ve o da nedenini hemen anlıyor. "*Pislik,*" mırıldandı. "*Ama iyi işti.*"

İşte benim kardeşim, her zaman hakkını verir. Seyircilerin önünde cesur bir selam veriyorum ve kurtlar itaatkâr bir şekilde krallarını alkışlıyorlar.

Aurelia'yı iyi görebileceğimiz yüksek bir yere oturuyoruz ve Forklift Kardeşler diğer herkesin içeri girmesine izin veriyor. Lyle Pardalia arkadan geliyor. Burun deliklerinin açılmasını izliyorum. Gözleri hemen Scythe'ın kanının halıya bulaştığı yere kayıyor. Aurelia'ya ve sonra da siyah gözü oluşmaya başlayan Scythe'a doğru kaymadan önce ağzının köşesi sıkıntıyla bastırıyor. Bir gün içinde geçecek, ama hala tartışmanın kanıtı.

Otuz saniye içinde çok güzel görünecek.

"Bugünkü oturuma hoş geldiniz," diye gürlüyor Lyle kürsüden. "Deniz canavarlarıyla yaşamak, bu yıl başlayabileceğimiz yeni bir kurs.

öğrencilerimizden biri olan Scythe Kharkorous'un izniyle."

Herkes ilgiyle koltuklarında kıpırdanıyor ve de ne görsünler, Scythe'a gerçekten bakacak kadar taşaklı olan tek kişi bizim regina.

Artık zihnine girebildiğimi bildiğim için onunla oynamayı sevdiğime karar veriyorum. "*Sırrını biliyorum,*" diye fısıldıyorum ona, sesim tüyler ürpertici geliyor.

Xander havadaki telepatik dalgaları duyuyor ve ben olduğumu bildiği için iç çekiyor. Ama Regina'm hiçbir şey söylemiyor. "*Ayrıca, bakmak kabalıktır.*" Pembe yanaklı bir şekilde dönüyor ve ben anında onu özlüyorum.

Lyle, Scythe konusunda ne kadar minnettar olduğuna dair konuşmasını bitiriyor ve bizi birkaç günlüğüne bir kafese kapatmamış gibi davranıyor. Kardeşim burnundan nefes veriyor ve merdivenlerden kürsüye doğru yürüyor.

Lia'yı kaçırmaya çalışmamızı telafi etmek için yapmamız gereken şeylerden biri olarak Scythe, okulun farklı sınıf seviyelerinde konuşmalar yapmayı kabul etti. Patron aslanımızın *eğitimi* bir pazarlık kozu olarak kullanacağı kimin aklına gelirdi? Tuhaf canavar. Ondan hâlâ hoşlanmıyorum.

Scythe boğazını temizliyor, çünkü sadece nefes alarak bile herkesi kendine hayran bırakıyor. Kardeşim gümüş saçları, porselen teni, keskin elmacık kemikleri ve uzaylı güzelliğiyle büyüleyici bir yaratık. Kara canavarlarının onun türünü görmesi, hele hele ona on beş dakika boyunca bakma izni alması pek sık rastlanan bir durum değildir. Scythe kendisine bakılmasından *nefret ederdi* ve görünüşü bir zamanlar varoluşunun mutlak felaketi idi, ancak ebeveynlerimizden kurtulduktan sonra, herhangi birinin ona bir daha bakmasının tek yolunun arzusuyla değil korkuyla olmasını sağladı. Çocukken, kardeşim olduğu için kendimi şanslı hissedirdim ve bu his hiç değişmedi.

Konuşurken çıkardığı ses büyüleyici. Kara tutmasından, okyanusun derin kısımlarında yüzmenin ve su altında nefes almanın nasıl bir şey olduğundan, ne yediğinden ve dişlerinin nasıl rastgele dökülüp birkaç gün içinde yerine yenilerinin çıktığından bahsederken okyanus resimlerinden oluşan bir slayt gösterisi kendiliğinden akıyor. Ayrıca kara psikozundan ve deniz hayvanlarının buna sahip olmasının ne kadar korkutucu olduğundan bahsediyor, sanki en kötü kabuslarınız gerçek olmuş gibi ve bu hayvanları güvende tutmak için daha iyi yollara ihtiyacımız var.

Karada bir deniz canavarı olduğunu duyarsak, Scythe kurtarılmaları gerekme ihtimaline karşı onları izleme eğilimindedir. Bu durumda, onları yıllar önce özel olarak yaptırdığımız taşınabilir bir tanka alıyoruz. Oldukça nadirdir, ancak böyle bir durum olduğunda, bu canavarların hızlı bir şekilde yardıma ihtiyacı vardır.

Sonunda Lyle insanlara sorular sorduruyor, ancak herkes ona bir şey sormaya çok korkuyor. Şaşırtıcı bir şekilde Minnie Mouse minik elini kaldırıyor. Scythe'ın dudağı eğlenerek bükülüyor ve başıyla onu selamlıyor.

Boğazını temizliyor. "Nasıl... Nasıl olur da deli olmazsın?" Cesareti beni şaşırttı ama daha çok nasıl olduğunu merak ediyorum. Scythe buna cevap verecek.

"Bazıları deli olduğumu söyleyebilir." Oda sessiz, ama o alışılmadık bir gülümseme yayıyor ve herkes rahatlamış bir şekilde küçük kıkırdamalar atıyor. Bir elini gümüş rengi saçlarının üzerinde gezdiriyor ve saçları odadaki halojenleri yakalayıp sıvı ışık gibi parlayınca kızlardan birkaçı iç çekiyor. "Dürüst olmak gerekirse, neden arazi psikozu yaşamadığımı bilmiyorum. Sanırım babamın bir kurt olması genlerimin dengelenmesine yardımcı olmuş olabilir. Bu eşleşme alışılmadık bir şey, bu yüzden babamın bunu geçersiz kılacak kadar baskın olabileceğini düşünüyorum. Sanırım bunu asla bilemeyeceğiz."

Bunu söylerken gözleri bana kayıyor. Scythe'ın aklı başında kalmasının nedenini biliyorum ve bunun babamızla herkesin bilebileceğinden çok daha fazla ilgisi var.

İlk soru kalabalığa açıkça cesaret veriyor çünkü odanın önündeki bir dişi kurt soruyor: "Ruhları ve hayaletleri görebildiğiniz doğru mu? Annem buralarda olsaydı onu görebilir miydin?"

Scythe bu soruyu ciddiye alır çünkü ruhlar onunla dalga geçmeyi sevmez. "Yapabilirim. Ama sorun çıkaran türdense, ben geldiğimde giderler." Kaçarlar demek istiyor. Ya da süzülürler, hayaletler ne yaparsa. "Eğer bir mesaj vermek istiyorlarsa, genellikle bunu yapmak için beni seçmezler ya da ben onları gönderirim. Etrafta dolaşmalarından hoşlanmıyorum."

Gözüme kestirdiğim bir erkek taipan "nerede olurlarsa olsunlar okyanusu her zaman hissettikleri doğru mu?" diye sorma cesaretini gösterene kadar herkes susuyor.

Scythe başını sallar. "Evet, nereye gidersek gidelim suyu hissediyoruz. Nerede olayım okyanusun tam olarak nerede ve ne kadar uzakta olduğunu biliyorum. İçinde bile

Bu odada, şişelerinizdeki suyu hissedebiliyorum... hatta vücudunuzdaki kanı bile. Hissedebilir ve takip edebilirim. İstesem manipüle edebilirim."

Tüm oda bu karanlık ifşaat karşısında hareketsiz kalırken Xander ve ben sırıtıyoruz ve Xander içinden karanlık bir kahkaha atıyor.

Lyle öne doğru adım atar ve hızlıca, "Herkes bugün zaman ayırdığı için Scythe'a teşekkür etsin" der.

Herkes alkışlamaya koşar.

Скәпт'са Т7

Xander

W Bir sonraki dersimiz olan öğrenci mutfağında yemek pişirme becerileri dersine gidiyoruz. Çelik tezgahlarımızda sıraya girerek kızıl saçlı kaplan şefin bize nasıl Pad Thai yapılacağını göstermesini izliyoruz.

Savage bana yılan ne giydiğini ve çiftleşme bağımız aracılığıyla ne yaptığını ayrıntılı bir şekilde anlatıyor. Kıyafetini kendi gözlerimle göremiyor olabilirim ama çıplak tenindeki yeni kumaşın hareketini kolayca duyabiliyorum. Bu yumuşak sıyrık bana iç çamaşırı giymediğini de söylüyor. Ama Savage'a söylemiyorum çünkü zaten beni çıldırtıyor. Onu kaçırmaya çalıştığımız gün altında teslim olması onu gerçekten çılgına çevirdi.

"Kıçını bir rüya gibi sarıyor ve o push-up sütyen bana ikinci bir hayat veriyor, yemin ederim. Sırf o eteği indirip o tatlı amciğa kulaklarımı sokmak için adam öldürebilirim. Onu doğru düzgün tatmalıyım, anlıyor musun? Astral formda harikaydı ama gerçek hayatta başka bir şey olacak."

Ne yazık ki benim için Tibet gırtlak şarkımı şimdilik kısmak zorundayım. Büyülü görüşüm olmadığında ve fiziksel olarak kör olduğumda, bu gerekli çünkü odadaki nesnelerden yansıyan ses dalgaları bana bir tür ekolokasyon 'görüşü' veriyor.

Yeni kıyafetiyle bile yılan kızdan kesinlikle etkilenmiyorum, ama Savage'ın bana gönderdiği zihinsel görüntülerle, diğer erkeklerin onun ve diğer animaların yanında ne yapacaklarını bilmediklerini itiraf etmeliyim.

Bu ifşaattan tiksinererek, yapmamız gereken yemeğin tarifini yazıyorum çünkü Savage'ın ne kadar az dikkat konusunda hiçbir fikri olmayacak.

Şef emir yağdırmaya başladı ve ben Savage'ı tavayı çıkarmak için kenara ittiğimde Forklift Kardeşler et satırlarıyla çit çeken iki aslanı ayırmak zorunda kaldı. Geri kalan vahşi hayvanları ana grubun yanına koydular ve diyelim ki dış çıkarma sorunları var.

Ben tavayı ocağa koyarken Savage kendini gizlice ayarlıyor. Tüm bu süre boyunca gözleri yılan kızın vücudundan ya da yüzünden ayrılmadı ve bu beni başladı.

Scythe, sanki kardeş kurdumuzun ilk fırsatta yılan kızın üzerine atlayacağını düşünüyormuş gibi, sanki kısa bir süre önce onu neredeyse kendisi yemeye çalışmamış gibi uyarıda bulunuyor.

Onu kaçırmak zorunda olmadığımızı ilk öğrendiğimde bir an için rahatladım. Nedense burada oturup onu izlerken hâlâ huzursuz hissediyorum. Sanki derimin altında yanan lavlar içimden dışarı fırlamak istiyor. Çok sinir bozucu.

"Şu bıçağı tutuşuna bak. Çok güzel," diye iç geçiriyor Savage, şu anda küçük kaplan arkadaşıyla aptalca bir şeye kıkırdayan yılan kıza.

"Eğer çeneni kapatmazsan sikini keserim," diye hırladım. "Pad Thai yapmaya çalışıyorum."

Ve sonra bir anda her şey döner.

Yılan kızın tezgahın altındaki dolaptan şey almak için eğildiğini duyuyorum. Aynı anda bir yılan, bir taipan, arkadaşını dürtüyor ve yılan kızın kığını göstererek "Şuna bir bak" diye fısıldıyor. kadarıyla, kızın alt kış yanakları herkesin görebileceği şekilde çıplaktır.

Doğal olarak, odadaki her animus bakmak için neredeyse boyunlarını kırıyor.

Savage daha önce ondan hiç duymadığım hayvani bir öfke sesi çıkarıyor. Yılan kız doğruldu, ama kimse bir şey yapamadan Savage bir oyma bıçağı savurdu ve tezgahın üzerinden taipana doğru sıçradı. Yılan ona doğru koşar ve oda uzun mutfak tezgâhlarıyla dolu olduğu için Savage mutfağın her tarafını dolaşarak onu kovalamak zorunda kalır. Taipan yılanı dönüşür

Form. Herkes kapıya koşarken ve şef Savage'a durması için bağıırken kaos patlak verir.

Ama kurt kardeşim yılanı mutfağın labirentinde kovalarken öfkeden aklını kaçırmış durumda. Scythe ve ben izliyoruz ve biraz kıkırdıyorum, çünkü benim için bir yılanın öldürülmesini izlemekten daha iyi bir şey yok. Ben de tam kötü bir gün geçirirken.

Vahşi Tanrılar bazen merhametlidir.

Yılan bir anda, bir insan kalkanı kullanacağını kafasına koyar ve doğruca, bankının yanında bir dişi geyik gibi duran Regina'mıza doğru kayar. Savage çığlık atarak durduğu anda yılan onun arkasından saldırıyor.

Lia, adam ona doğru hamle yapmadan hemen önce küçük bir soyma bıçağını kaldırıp sert ve alçak bir sesle "*Hayır.*"

Savage olduğu yerde donup kalıyor ve benim şaşkınlığımla bıçağını düşürüyor. Bıçak yere çarpıyor ve Lia ile Savage sanki zaman onlar için donmuş gibi birbirlerine bakıyorlar. Taipan'ın mutfaktan kaçarken çıkardığı sürünme sesi dışında hiçbir hareket duymuyorum. Yanımda Scythe tekrar nefes almayı kesiyor.

"Bu kadar vahşi olduğuna inanamıyorum Savage," diyor Lia alçak ve sakin bir sesle. "Bunu durdurmalısın."

Savage yavaş ve ölçülü bir nefes veriyor, bu da bana aklının başına gelmeye başladığını söylüyor. "Bana bir öpücük ver, ben de öpeyim."

Onu şu anda bayıltabilirim.

"Hayır!" der yılan kız kuşkuyla. "Şimdi arkanı dön ve birileri *daha* zarar görmeden bankına geri dön."

Beni çok şaşırtan bir şekilde Savage onun dediğini yapıyor ve tepinerek yanıma geliyor. Aurelia'nın omzundaki nimpin ona küçük bir güven verici cıvıltı veriyor ve o onu okşuyor. Hareketleri çok sessiz ve Aurelia'nın takı takmadığını ilk kez fark ediyorum. Şimdi düşünüyorum da, onu basit bir çift ucuz kristal dışında hiçbir şey takarken görmemiştim. acınası bir durum. O kadar çok altın ve gümüşüm var ki, ona da biraz vermeliyim.

Bu düşünceyi hemen aklımdan silip atıyorum çünkü ne olacak ? Savage gelirken sessiz, ama şef o kadar öfkeli ki kulaklarından duman çıkmamasına şaşıyorum.

"Sen!" diye bağılıyor. "Şerif yardımcısına-"

Scythe edilemeyecek bir sesle, "Sadece biraz eğleniyorduk," diye homurdanıyor. "Bırak onu, Hector."

Scythe buradaki tüm personeli tanıyor, bu yüzden kaplan hemen çantasını bırakıyor ve diğer öğrencileri yan odada sinmiş halde duyabildiğim yere geri getirmek için mutfaktan çıkıyor. Lia bize sırtını dönüyor, sanki az önce yaptığı şeyi kabullenmeye çalışıyormuş gibi nefes alış verişini biraz sığ.

Savage şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor. "*Az önce bana emir mi verdi?*"

Hırladım, "*Evet ve senin küçük orospu kışın da buna uydu.*"

Bölüm 40

Aurelia

"T onun gün tutar almak daha çılgın ve daha çılgın," Minnie öğle yemeği için oturduğumuzda bir esnemeyi bastırdığını söylüyor.

"Size söylemiştim çocuklar," diyor Raquel. "Siz-onlarla böyle alay ediyorsun, Lia. Bir köpekbالیğının avlanma güdüsü şaka değildir ve bu şimdiye kadar gördüğüm en korkutucu şeydi."

"Amin," diye mırıldanıyor Stacey ve Sabrina. "Daha fazla kırmızı yok," diye uyarıyor Raquel.

"Lia'ya ulaşmış olsaydı ne yapardı?" diye sorar Minnie.

"Umalım da hiç öğrenmeyelim," diye mırıldanıyorum karanlık bir sesle. Çünkü bir animus regina'sından ne ister ki? Gözlerimi aslanlarla dolu bir masaya çeviriyorum; birinci sınıf anima arkadaşımız Yana, rex'inin kucağında oturmuş ona patates cipsi yediriyor. Adamın eli kadının kalçasında, yavaşça aşağı yukarı okşuyor. Diğer animuslar ara sıra onlara kıskanç bakışlar atıyor.

Scythe'ın eteğimi yukarı çekip amımın üzerinde ziyafet çektiği ani görüntü beni şaşırtıyor ve neredeyse sandalyemden düşüyorum.

"Peki Ev Ekonomisi dersinde ne oldu?" Sabrina tıslıyor. "Savage bir saniye önce Cheston'ı öldürmek üzereydi, sonra bir saniye sonra kuyruğunu bacaklarının arasına kısırmış, sırasının başında dikiliyordu?"

"Bilmiyorum bile!" Ne yaptığımı ayıştırmaya çalışıyorum. "Cheston bana doğru koştu ve ben onu babamın sahasından tanıdım. Çocukken birlikte oynardık. Bana karşı çok iyiydi. Ben... bunu hatırladım ve bıçağımı kaldırıp *dur* dedim."

"Ve bunu az önce mi yaptı?" Minnie büfedeki standdan bir keki havaya kaldırıyor ve masamıza fırlatıp bir eliyle yakalıyor. Ne kadar kullanışlı bir beceri. "Sevgili Tanrıça, sana itaat etti." Bana anlamlı anlamlı bakıyor çünkü ikimiz de ona *Regina*'nın *emrettiğini* biliyoruz. Sesimde bir tür güç vardı ve bu tamamen yabancı bir duyguydu.

Sabrina bunu düşünürken küfrediyor. Zeki bir yaratık ikiyle ikiyi bir araya getirir ve Savage'ın benim üzerimdeki açık sahipleniciliğinin şüpheli görünmeye başladığını düşünmeden edemiyorum. Savage'la konuşmam gerek... aslında onunla konuşmadan.

Göreceli bir huzur içinde öğle yemeği yiyoruz, çünkü psikopatlarım salonda değil. Bugün olanları düşününce omuzlarımdan ağır bir yük kalktı.

Her nedense, Gaga kartal masasından bize yaklaşmaya karar veriyor. Siyah polo tişörtü içinde yakışıklı ve saçları kendine özgü dikenli bir stilde. Beak her zaman bakımlı olmayı seven bir adam olmuştur. Bu kesinlikle kartallara özgü bir şey, ama bunun altında, animaların başını döndüren şeytani bir çekiciliği var. Yanımdaki boş koltuğa kayarak oturdu.

"Nasılsın Aurelia?" Beaks'in kahverengi gözleri beni içine çekerken endişeli ve kolu benimkini okşuyor. Arkadaşlarımdan orada olmadığından emin olmak için koridoru tekrar tarıyorum. Sanki Savage'ın o yılını gözümün önünde parçaladığı gün bana söylediklerini unutacakmışım gibi.

"Burada değiller," diyor hemen.

Sabrina, "Buraya gelirken büyük taşakların var kartal," diye uyarıyor. "Alfa kurdun gözü onun üzerinde."

"Köpekbalığı da öyle," diye ekliyor Minnie. "Dikkatli olmanız gerekiyor."

" değil, onları tanıyorum." Gaga umursamaz bir el sallıyor. "Benim için endişelenme. Tüm bu olanlardan sonra iyi olup olmadığını bilmek istiyorum."

Ona inanamayarak bakıyorum çünkü bu da ne? Scythe için çalışıyor olması ve şimdi de yanıma gelmesi nasıl bir cüret? Yardım edemem ama *biraz* ihanete uğramış hissediyorum.

"İyiyim" derken sesim biraz sert çıkıyor. Hayatta ve tekmeliyorum, belli ki. Bu arada, kaçırılmamın planlanmasına yardım ettin mi?" O mu

diğer onlara yardım ettin mi?

Yüzünü buruşturuyor. "Hayır. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, ne planladıklarını bilmiyordum."

Ona ters ters baktım. "Ve sen de o zamandan beri *onun* için çalışıyorsun..."

"Evet." Ölümcül bakışlarımdan tamamen bihaber bir şekilde hızlıca söylüyor. "Ama bunun hakkında konuşmuyoruz. Sert biri olduğunu biliyordum, ama de daha dikkatli olman gerekiyor Aurelia." Gözleri giysilerime kayıyor. "Ama... bir şeye ihtiyacın olursa bana sorman yeterli, tamam mı?" Ona kaşlarımı kaldırıyorum, çünkü neden ondan bir şey isteyeyim ki? "Biliyorsun," diyor alçak sesle.

Minnie peynirli makarnasına bakarken diğer kızlar bize bakmaktan kaçınıyor. Raquel ağzı açık ona bakıyor.

Bir zamanlar onun teklifini memnuniyetle kabul ederdim, ama şimdi? Onun ölüm fermanını imzalamış olacağım. Ve... şey, arkadaşlarımla tanıştığımdan beri benim için pek bir şey yapmıyor. Ruh grubunuzun diğer parçalarını kokladığınızda böyle oluyor. Bir daha hiç kimse onun kadar iyi görünmez.

"Teşekkürler Gaga," diyorum sertçe. "Bunu aklımda tutacağım. Amcam bana o yangın günü ona senin haber verdiğini söyledi. Senin ve onun sayesinde kaçabildim. Sanırım bunun için teşekkürler."

Aniden enerjisi değişir ve oturduğu yerden fırlar. "Ne zaman istersen, Lia." O kadar hızlı bir şekilde masasına geri döndü ki, ne bile fark etmedim.

"Geliyor," diye uyarıyor Minnie.

Kafamı kaldırdığımda Savage'ın kapıda olduğunu görüyorum, açık büfe öğle yemeğine tek başına katılıyor ama beni fark ettiğine dair hiçbir işaret vermiyor. Cuma gecesi görüntü bir anda gözümün önünden geçiyor ve neredeyse makarna salatam boğazıma diziliyor. İçindeki şiddet beni iliklerime kadar üşütüyor. Ama içinde Vahşi *olmayan* bir şeyden kaynaklanan bir zalimlik de var. Ebeveynlerin acımasızlığını bilirim. Bir babanın. Sizi nasıl mahvedebileceğini ve olmak istemediğiniz bir şeye dönüştürebileceğini.

* * *

Grup terapisinde, Theresa ve tembel gülümsemeli bir çita olan Rylan, plastik sandalyelerimizi büyük bir daire şeklinde dizmemizi sağlıyor, böylece hepimiz aynı anda birbirimizi görebiliyoruz.

Herkes bu pozisyondan hemen nefret ediyor çünkü saklanmak yok ve erkek canavarlarla ilk kez terapi yapıyoruz. Çıplak bacaklarımı ve kollarımı tırmalayan çok sayıda göze karşı bacaklarımı sıkıca kapattığımdan emin oluyorum ve Scythe ile Xander'ın benden başka her yere dikkatle baktıklarını fark ediyorum. Klimalı odada titriyorum ve kollarımı ovuşturuyorum.

"Gömleğimi ister misin Lia?" diyor adını bilmediğim bir şahin hevesle. Gaga ona bir bakış atıyor ama şahin görmezden .

Her animus ona bakıyor. Hepsinin biz animalara karşı aşırı tetikte olması gerçekten sinir bozucu.

"Çok naziksiniz ama hayır, teşekkürler." Nazik olmaya çalışıyorum ama Xander'ın odadaki her sese dikkatle kulak verdiğiinden emin olduğumda bu çok zor. En azından benim şu anki teorim bu.

"Ben alırım Gregory," diye mırıldanıyor Sabrina, elini uzatarak. Gregory ona sırtlıyor ve Rylan boğuk bir ses çıkarmadan önce gömleğini çıkarmaya gidiyor.

"Greg, kıyafetlerini çıkarmamalısın," diyor çita sabırla. "Dün bunun hakkında konuştuğumuzu hatırlıyor musun? Havuzda, plajda ya da kendi evinizin mahremiyetinde olmadığınız sürece insan toplumunda üstsüz oturmak kibar bir davranış değildir."

Gregory yavaşça, "Ah, doğru ya," der ve gömleğini tekrar aşağı iter. "Unutmuşum, özür dilerim."

Theresa başını sallar. "Aferin Gregory. Unuttun ve dost canlısı birinden talimat aldın. Unutma, yapabiliyorsak arkadaşlarımızın daha iyi seçimler yapmasına yardımcı olmak bizim işimiz." Elinde bir çıkartma kâğıdıyla ona doğru yürür ve altın varaklı bir yıldızı soyar. Gregory göğsünü kabartır ve Theresa iyi huylu bir şekilde ona yapıştırır. Gregory gururla burnuyla yıldızı gagalar.

Bir süre şahine bakıyorum, Theresa açıkladığında herhangi bir anaokulu öğrencisi kadar mutlu görünüyorum, "B Sınıfında, çabayı takdir ettiğimizi göstermek için yıldızlar veriyoruz. Bazen küçük şeyler de önemlidir, biliyor musunuz?"

B sınıfının çoğu bizimle birleşti ama Savage, bıçak olayının da gösterdiği gibi, o kadar da hazır değil. Nerede olduğunu merak ediyorum.

"O haklı," diye fısıldıyor Minnie bana. "şimdi ben de bir yıldız istiyorum."

Ona sırtıyorum çünkü bu çok tatlı, ama aynı zamanda çocuklar bunu bir rekabet olarak gördükleri için umursamıyor gibi görünüyorlar.

"Pekâlâ millet, şu anda işler nasıl gidiyor?" Herkes yarım ağızla olumlu şeyler mırıldanıyor. "Herkesin akademiyle ilgili en sevdiği şeyler neler?"

Sabrina'nın eli havaya kalkar ve Theresa ona üzerinde "\$peak3r" yazan mavi, ışılı bir top fırlatır.

"Köyü seviyorum. Harika kıyafet seçenekleri var."

Kızların hepsi başlarıyla onaylıyor.

"Çok hoş görünüyorsun," diyor Theresa, "ama altı inçlik topukların ne kadar kullanışlı olduğundan emin değilim."

Sabrina sırtıyor ve bize göstermek için topuklu ayakkabılarını çıkarıyor. Her iki ayağının yanlarında iki kabarcık olduğu kesin. "Evet, yarın topuklu ayakkabı giyeceğim."

Alnında bandaj olan bir kurt, "Onları yalamayın," diye tavsiyede bulunuyor. "Hijyenik değil."

Rylan başıyla onaylıyor ve ona altın bir yıldız veriyor.

Bir aslan elini kaldırır ve Sabrina topu ona atar. "Av Oyunlarının yakında başlayacak olması hoşuma gitti. Agresif olmamıza izin verilmesi harika."

"Mükemmel bir nokta," diyor Rylan. "Canavarca saldırganlığı ortadan kaldırabileceğimiz başka yollar neler?"

Top etrafa fırlatılıyor. "Dövüş minderleri!"

"Çok önemli," diye açıklıyor Rylan. "Kontrolünüzü kanıtladıktan sonra, canavar formlarınızda dövüşme pratiği yapacaksınız."

"Lia," diye sesleniyor Theresa bana ve ben donup kalıyorum. "Biraz önce öfken için ne yaptık?"

Top kucağıma atılıyor ve Scythe'ın gözleri üzerime dikilince yüzüm ısınıyor. İsteksizce "Yastığı boks torbası gibi yumrukladım" diyorum.

Kuşlardan birkaçı kıkırdar ve Minnie ile Raquel onlara ters ters bakar.

Theresa, "Sıkıştığınızda gerçekten işe yarıyor," diyor. "şimdi, bugün hayvanlar arasında uygun kur yapma hakkında konuşacağız."

       bazı uygunsuz davranışlar g  r  yoruz."

Scythe'a ters ters bakıyorum        adam ka  ırmanın *uygunsuz* bir davranış oldu   kesin. Ama o bana bakmıyor ve Xander her zamanki alaycı tavrını takınıyor.

"Akademi   vresinde ne t  r Ő eyler g  r  yoruz?" Rylan soruyor.

"E ildiklerinde k   larını g  rebilece iniz kadar kısa etek giyen k  zlara ne dersiniz?" Xander k    mseyerek s  yl  yor.

Hemen .

Theresa onaylamayan bir ses   ıkarır. "Anima s  slenmeyi sever, bu normaldir. S  sl   kıyafetler giyerler, kendilerini e  lerine sunmak i  in genellikle tenlerini g  sterirler. Ama haklısın Xander, toplum i  inde uygun kıyafetler konusunda dikkatli olmamız gerekiyor. Y  zme olmayan yerlerde kal  alarınızı g  stermek kesinlikle uygunsuzdur. İnsanların rahatsız edici buldu   yerlerde   ıplak olmamalıyız."

Utanmı   g  r  nmemeye   alı  ıyorum ve sonra saldırgan bir yakla  ım sergilemeye karar veriyorum. Elimi kaldırıyorum ve Theresa topu bana geri veriyor. "Adam ka  ırma ve alıkoymaya ne dersin? Bunlar *uygunsuz* kur davranışları, de  il mi?"

Sabrina su Ő i esini yudumlarken bo  uluyor ve Minnie dayanışma i  inde ba  ını sallıyor. Topu i  aret ediyor ve ben de uzatıyorum. "Animaları rehin tutmak da kabalıktır."

"Evet ve evet," diyor Rylan co  kuyla. "Eski zamanlarda adam ka  ırma sıradan ve kabul g  ren bir kur davranışıydı. Ama bug  n daha iyisini biliyoruz. Hem anima hem de animus e  lerini isteyerek se  meli, bu adil olan tek Ő ey."

"Bir sorum var," diye alay eder Xander.

"O zaman elini kaldır," diyor Theresa.

Xander   yle yapar ve Minnie aya  a kalkıp topu olabildi  ince sert bir Ő ekilde ona fırlatır. Xander homurdanarak topu yakalar.

"Bu hi   ho   de  ildi Minnie," diyor Rylan. "Xander'dan   z  r dilemelisin."

"Yeni geli  en TSSB'm i  in *benden* h  l     z  r dilemedi," diye kar  ılık veriyor Minnie. "Bu hi   adil de  il Rylan."

Rylan çenesine vuruyor. "Öyle değil mi? O zaman bence siz ikiniz kaçırma girişiminiz için Lia ve Minnie'ye resmi bir özür mektubu yazmalısınız. Savage'a da haber veririm."

Kirli çamaşırlarımızı herkesin içinde ortaya dökmek şaşırtıcı derecede katartık bir deneyim ve Xander'ın parmaklarının öfkeyle topu kazdığını görmek beni çok memnun etti.

"Peki," diyor sertçe. "Sorum şu: Bir rex ya da regina için sürüsünü reddetmek yanlış mıdır?"

Birden fazla kişinin nefesi kesiliyor ve erkek canavarlar rahatsız bir şekilde yer değiştiriyor. Midem bulanıyor ve elimde olmadan kendime sarılıyorum.

"Bu oldukça sıra dışı bir durum," diye itiraf ediyor Theresa. "Böyle bir şey hakkında ne hissediyoruz?"

"İğrenç hissettiriyor," diyor Connor. "*Tüm* sürü gibi mi? Bunu yapmak için kafayı yemiş olman gerekir."

İçim patlayacakmış gibi hissediyorum.

"Ya iyi bir nedeni varsa?" Minnie boru çalar.

Herkes ona bakar. Mor saçlı bir aslan "İyi bir neden nedir?" diye sorar.

"Peki ya sürü gerçekten kötü bir suç işlediyse?" Minnie yumuşak bir sesle söylüyor. "Ya gerçekten *kötü* yaratıklarsa?"

İzlendiğimi hissediyorum ve Minnie'den Scythe'ın soğuk bakışlarını üzerimde bulmak için bakıyorum. Onunla bakış bakışa bir meydan okumayla karşılaşıyorum. Ben onları reddettim ve onlar da beni 'icabına bakılması için' babama geri göndermeye çalıştılar. Bana onların ihaneti daha kötüymüş gibi geliyor, çünkü ben onlara zarar vermeye çalışmadım, sadece onlardan kaçtım.

Hepimiz Minnie'nin sözlerini sindirirken odada sessizlik hakim.

"Eğer bunu göz önünde bulundurursak," diyor Theresa, "o zaman bir ret adil olur. Belki de kabul edilebilir tek neden budur."

Bölüm 41

Aurelia

A Akşam yemeğinden sonra Minnie ve ben arkadaşlarımızla vedalaştık ve hücre kapımızı açmak için kartımı okuttum. Artık anima koğuşunun önünde çok fazla nöbetçi yok, ama bize bir sonraki duyuruya kadar normal oda kapımıza geri dönüyoruz.

Ama hücreyi çekip açarken, bir çığlığı bastırdım.

Savage yatağında uzanıyor, botları ve her şeyiyle. Oyuncak ayımı havaya fırlatıyor ve yakalıyor. Beni görünce ayağa fırlıyor, ayıcığı arkasına atıyor, yüzü hayvani bir öfke maskesine dönüşüyor.

"Minnie. Git," diye
emrediyorum. "Ne-"
"Lütfen git."

Bacaklarını açıyor ve koridora geri dönüyor. Çabucak, onunla yüzleşmek için odaya giriyorum.

Kaçmak istiyorum. Gerçekten istiyorum, ama Savage'ın bana gönderdiği sürekli bakışlar bana bütün gün süren bir tür adrenalin verdi. Ona mutfaklara geri emrettiğim gerçeğiyle birleştiğinde, sanırım ona karşı bir şansım var.

"*Regina*'m," diye hırlıyor Savage, sesi her bir oktav daha alçak. Vücudum ancak bir regina'nın verebileceği tepkiyi veriyor ve bacaklarımın arası anında zonkluyor, arzu elektrik gibi tenimin üzerinde sıçırıyor. Nefes alamıyorum ama havayı sabit, yavaş bir dalga halinde aşağıya doğru itiyorum. Sakin, toparlanmış sesimi kullanmaya çalışıyorum.

ona komuta ederdim. "Savage, odamdan çık."

Yüz ifadesi kararıyor. "Hayır. Mutfaktaki şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama bunu yapamazsın."

Sesindeki saf öfkeden korkmam gerekirdi. Ama hayır, regina'm *oynamak* istiyor ve kollarımı kavuşturup göğüslerimi yukarı kaldırıp "Ama sen çok iyi bir çocuktun" diye mırıldandığımda tamamen bilinçli kontrolümün dışında.

Tepkisi anında oldu. Daralmış ela gözlerini vücudumda bir aşağı bir yukarı gezdirirken başını yana eğiyor. "Böyle giyinerek ne yaptığını sanıyorsun? Sana sahip olamayacağımı yüzüme vurmaya mı *çalışıyorsun*? Yoksa dikkatimi çekmeye mi *çalışıyorsun*?"

"Kesinlikle olmaz!" Tahrik olmuş hayvanımın boynuna bir tasma geçiriyorum ve Henry onaylarcasına gıdıklıyor. "Neden *senin* dikkatini çekmek isteyeyim ki? Senden nefret ediyorum! Beni babama döndürmeye çalıştın!"

"İstemen *gereken* tek ilgi benimkisi, Lia." derken çenesi sıkılıyor ama sesi sakın. Bana yaklaşıyor ve ben onunkinin farkındayım. Her. Dakikasını. hareketinin farkındayım. Teninin kızarması, nefes alışındaki ağırlık, gözlerindeki aç bakış. Kokusunun lezzetli bir bahar rüzgârı gibi burnumu okşaması.

Birbirimize bakarken oda onun etrafında kararıyor gibi görünüyor, ama anima sırt üstü yatmam ve bacaklarımı onun için açmam için çığlık atsa bile yerimde duruyorum. Beni becermesine, eşim olarak içime girmesine izin vermek için. Beni ısırmasını, onun olarak işaretlemesini *istiyorum*. *Onların* olarak.

Kısacası, kaybediyorum. Henry beni sakinleştirmek için yanağımlı okşuyor, ben de bir nefes alıyorum ama titrek olduğunu görünce utanıyorum.

"Gaga'yla konuşarak ne halt ettiğini sanıyorsun sen?" derken kurdun sesi ölüm sessizliğindeydi.

Yakınlığı titrediğimi gizlemek için kollarımı kavuşturuyorum. "Ben istediğim kişiyle konuşurum. Sana ne bundan?"

Savage'ın uzun adımları aramızdaki boşluğu tüketiyor ve sonra vahşi, öfkeli bir dev gibi üzerimde yükseliyor. "*Bana* ne?" diye hırlıyor.

Aramızda elektrik var ve sanırım bu beni mahvedecek.

Kendimi çelikleştirmek için dişlerimi sıkıyorum. "O iyi bir adam, Savage.

Sizlerin aksine, o bana karşı her zaman nazik olmuştur."

Savage kükrüyor ve beni geriye, kapının parmaklıklarına doğru itiyor. Ellerini iki yanıma sıkıştırarak kulağıma hırlamak için eğildi. "Senin sahibin benim, Lia. Sen benim regina'msın, *benim malımsın*. Beni anlıyor musun?"

Durduğum yerde titriyorum. Beni kolayca alt edebilir, canı ne isterse, nasıl isterse yapabilirdi ve ben hiçbir şey yapamazdım. Ancak o zaman yumruğunu Henry'ye doladığını ve küçük gagasını tamamen kapattığını fark ediyorum. Nimpin boğuk bir protesto sesi çıkarıyor ama daha fazla bir şey yapamıyor. Scythe kesinlikle onu bir şekilde kandırmış çünkü kesinlikle işini yapmıyor.

"Asla mülk olmayacağım," diye fısıldıyorum, ama söylerken sesim çatlıyor

O.

Savage hareketsizleşiyor ve iç çekerek alnını benimkine dayıyor. omuz. O kadar şaşırmıştım ki orada öylece durup hızla gözlerimi kırıştırdım. Anima'm onun kokusunu almamız için bana bağıyor. Koku kalkanımı indirip burnumu boynuna için çünkü bunu yapmak çok kolay olurdu.

Ama yapamam. Bunu yapmama izin veremem. Daha önce parmaklarını içime sokmuştu ve beni çok sert ve çok kolay bir şekilde boşaltmıştı. O zamandan beri bunu tekrar arzuluyorum. Öpüşme şekli - birbirimizi tüm dudaklarımız ve bedenlerimizle öpme *şeklimiz* - tamamen bu dünyanın dışında bir şeydi ve daha fazlasına dayanamıyorum.

"Lia," diye fısıldıyor Savage yere doğru. "Bana ne yapıyorsun?"

Sesindeki kırılganlık beni kırbaçlıyor ve içimdeki kırık şey sızlanıyor. Benim için en güvenli şey sessiz kalmak. Ben de öyle yapıyorum.

Derin bir nefes alıyor, hâlâ bana bakmayı reddediyor. "Sen benim Regina'msın. Ve sakın bana öyle olmadığını söyleme çünkü sende işaretimizi gördüm." Bir eliyle çenesini ovuşturuyor, sonra bana bakıyor. Yüzü benimkine o kadar yakın ki öpüşebiliriz. Nefesi yüzümü gıdıklıyor, gözleri tenime işliyor ve eğer kalkanlarımı indirirsem, beni bu kapıya doğru götürmesine izin vereceğimi ve bunun harika olacağını biliyorum.

"Senin içindeydin Lia ve bu evrende hiçbir şey bunun yerini tutamaz."

Gözlerimin arkası vurulmuş gibi yanıyor. Animam onun için o kadar yüksek sesle bağılıyor ki başka hiçbir şey duyamıyorum. Kulaklarımda kükrüyor ve görüşüm bulanıklaşıyor. Savage elini yüzüme doğru kaldırıyor ve sanki dudağımın hissini hatırlıyormuş gibi başparmağıyla dudağımı hafifçe okşuyor.

Taşa dönüşüyorum çünkü onu öpmeyi o kadar çok istiyorum ki öpmezsem milyonlarca parçaya ayrılacağımı düşünüyorum.

Ve sonra yüzü tamamen vahşileşiyor, sesi bir oktav daha düşüyor, sanki kurdu kontrolü ele almış gibi. Söylediği şey beni ikiye böldü, kontrolümü elimden aldı. "Sana sahibim. Sen benim malımsın. Seninle istediğimi yaparım. *Atla* dediğimde, *ne kadar yükseğe* diyeceksin? Beni anlıyor musun?"

Anima'm şu anda tamamen kontrolü elinde tutuyor ve beni başımı sallamaya zorluyor.

Vahşi kıllanır. "Bu kurt senin güzel sesini seviyor. Bizim için nasıl inlediğini hatırlıyor. Bunu söylediğini duymam gerek. *Anlıyor musun?*"

"Anlıyorum," diye fısıldıyorum. Ah Vahşi Tanrıça, bunu söylemek iyi hissettiriyor. Eşimin isteklerini kabul etmek *doğru hissettiriyor*.

Kükrüyor ve onun hâkimiyetine tam bir teslimiyet içinde olmasaydım kollarına atlayabilirdim. "Bana hitap ederken adımı kullanan prenses." dedi.

Halfeather'ın zindanında ilk kez kullandığı zamanları hatırladığımdan, benim için kullandığı eski evcil hayvan ismi birden aklımı başıma getiriyor. Anima'mın üzerine bir kafes kapatabiliyorum. Zafer kazanmış bir şekilde, "Sen bir pisliksin." diyorum.

Ağzının köşesi kalkıyor. Ela gözleri parlıyor. "Bu pisliğin bir adı var." Parmak eklemleriyle yanağımı okşuyor, dudakları büyülenmiş gibi hafifçe aralanıyor. Ama dokunduğu yerde tenim çığlık atıyor ve acı mı yoksa zevk sesi mi olduğunu anlayamıyorum.

Ona bakıyorum, söylemeyi reddediyorum ve gözleri tekrar odaklanıyor. Aynı elini boğazıma yerleştiriyor. "Şu anda hayatının kötü olduğunu düşünüyorsan Lia, benim sana yapabileceklerimin yanında bu hiçbir şey." Doğruyu söylediğini biliyorum.

Kader tüm seçimlerimin elimden alınmasını talep ediyor ve ben bu sefil duruma düşmek için tanrıları nasıl kızdığımı merak ediyorum.

Pozisyonumu aldım. Sıkılmış dişlerimin arasından "Senden *nefret ediyorum*." dedim.

"Bu başka bir şekilde de olabilirdi ama *sen* bunu seçtin." Sanki bunu itiraf etmekten nefret ediyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırıyor. "Sana dünyayı verebilirdim."

Kalbim gibi midem de çukurlaşıyor. Bu benim seçimim değil.

Şimdi yine boyun eğmekten başka çarem yok. Bu yüzden gözlerime olabildiğince nefret yansıtıyorum ve "Anlıyorum Savage" diyorum.

Bir an için gözlerini kapatıyor. Sanki sesimdeki isminin tadını çıkarıyormuş gibi. Aniden elini çekiyor ve bir köpek gibi yanağımı okşuyor.

"Aferin kızıma." Arkasını dönüp gardırobuma bakıyor. "Şimdi, yarın ne giyeceğiz?" Gardırobumu açarken o siyah eşofmanların içindeki kıcını izlemekten kendimi alamıyorum. "Hmm." Askıları karıştırırken, köyden aldığım her şey kısa, dar ya da parlak olduğu için nefesinin altından homurdanıyor. "Biliyorum, bunu giyeceksin." Eski bir tişört ve genellikle regl olduğumda giydiğim yırtık pırtık taytı çıkarıyor. Yüzümü buruşturuyorum ve yatağımın üzerine seriyor.

"Yarın bunu giy, Regina, yoksa bir sorunumuz olacak."

Kıyafetlere bakıyorum ve o da bana kaşlarını çatıyor. "Bana ne diyorsun prenses?"

Dişlerimi , "Anlıyorum Savage," diye ısırđım.

Sırıttıyor, ellerini ceplerine sokuyor ve ısılık çalarak kapıya doğru yürüyor. Gitmesi için kenara çekiliyorum ve o da arkasına bakmadan gidiyor.

Duvara yaslanıp şaşkın bakışlarla Henry'ye bakarak kötü kurdun yurt binamızı terk etmesi için bir dakika bekliyorum.

Yüze kadar sayıyorum, sonra hemen yan kapıya, Minnie'nin Raquel ve Sabrina'yla birlikte saklandığı yere koşuyorum. Üçü de gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde kapıyı açıyor.

"Ne istiyormuş?" Minnie kollarını öfkeyle kavuşturarak soruyor.

"Ne istediğı umurumda değil," diye homurdandım. "Ama mümkün olan en iyi kıyafeti seçmem için bana yardım etmeniz gerekiyor."

Hepimiz benim ve Minnie'nin odasına dönerken Raquel, "Başınız belaya girecek," diye homurdanıyor. Diğer züppeler sinirlendi

Henry ile aynı büyüye kapılmış gibi görünmüyorlar çünkü odanın içinde dolaşıp havayı kokluyorlar.

Ama *o kurttan* korkmamaya ya da itaatkâr bir köpek yavrusu gibi boyun eğmemeye kararlıyım. Minnie bunu anlıyor ve dudaklarına sinsi bir gülümseme yayılıyor. Sabrina da anlamış gibi görünüyor, gözlerinde muzip bir bakış beliriyor.

"Biliyor musunuz," diyor leoparımız, sutyenden farksız bir üstlük çıkararak. "Bu kadar eğlenceli olabileceğinizi hiç düşünmemiştim. İnek olduğunuzu sanıyordum."

"Hâlâ inek olabilirim ve seksi kıyafetler giyebilirim," diyorum kendini beğenmiş bir şekilde.

"Ah, bebeğim." Sabrina bir elbise askısı çıkarıp kıyafeti bir kupa gibi havaya kaldırırken gözleri parlıyor. "Yarın eski, *muhafazakâr* bir bluz giymeyeceksin."

Bölüm 42

Aurelia

Kahvaltuya geç gittiğimizden emin olurum, böylece Savage'ın orada olacağını ve onun sözde emrine itaat etmemi bekleyeceğini bilirim.

Bugün, yırtıcı olan benim, *sürtük*.

Savage bana ne giyeceğimi söyleyebileceğini mi sanıyor?

Deneyebileceğini sanıyor.

beni kaçıracaklar ve ben de bunu unutacağım öyle mi? Yaptıkları ve hakkımda düşündükleri her şey için onları pişman edeceğim.

Elbisem siyah, isyanın orijinal rengi ve ruh halime çok uygun. İnciklerime kadar midi boyda olsa da, yan paneller koltuk altından etek ucuna kadar kesilmiş ve çapraz siyah iplerle birleştirilmiştir. Göğsümün yanlarını ve kalçalarımın yanlarını gösteriyor, böylece herkes ne iç çamaşırı ne de sütyen giydiğimi açıkça görebiliyor. Lyle'in çalınan iç çamaşırlarımı araştırmaya çalışacağını düşünmüştüm ama meğer düşündüğüm kadar önemsememiş, bu yüzden daha fazlasını almak için yarın geceye kadar beklemem gerekiyor.

Dayanışma içinde, Sabrina askılı bir body con elbise giyerken, Minnie de saçlarını yüksek bir midilliyle topladığı minicik sarı bir etek ve crop top kombinasyonu giyiyor. Stacey süper dar bir kot pantolon ve bluzdan çok sütyene benzeyen kırmızı bir üst seçiyor. Raquel bizi görünce kızarıyor ama dehşet içinde başını sallıyor çünkü hepimiz işin boka saracağını biliyoruz. Sanki birilerini tekmeleyerek bu işten kurtulacakmışız gibi ağır siyah savaş botları giyiyorlar. Öyle de olabilir, bilmiyorum.

Yemek salonuna burnum havada, önde giriyorum çünkü görüldüğümde emin olmak istiyorum. Artık bana laf atılmıyor ve canavarlar sadece dört arkadaşına yorum yapıyor. *Herkes* Savage'ın benim peşimde olduğunu biliyor ve onu alt etmekten çok korkuyor gibi görünüyor. Savage'ın Minnie'ye karşı bir zaafı var gibi görünüyor ve bunun, buradaki diğer animusların hiçbiri cesaret edemezken Minnie'nin onunla mücadele edecek kadar cesur olmasıyla bir ilgisi olabilir.

Ama planlarımın bir kez daha engellenmesini *kesinlikle reddediyorum*.

Benim savaşım kral kurtla, başka kimseyle değil. Her zamanki masalarına çoktan oturmuş olan üç canavarın tamamen farkında olarak büfeye doğru ilerliyorum.

"Seni gördü," diye mırıldanıyor Raquel. "Yüzündeki ifade gerçekten ürkütücü."

Kalbim göğsümde yerinden fırlıyor. "Sorun değil," diyorum çoğunlukla kendime ve kreplerime akçaağaç şurubu dökmeye odaklanıyorum.

Daha açık büfe sırasının sonuna bile gelmemiştim ki arkamdan biri boğazını temizledi. Arkamı döndüğümde on sekiz yaşından büyük olmayan, sivilceli yüzlü bir kurt görüyorum. Çift kot pantolon giymiş, kaşları halkalı ve endişeyle ayaklarına bakıyor.

"Bayan Aquinas?" diyor yere doğru. "Bay Fengari şimdi gelip yanına oturmanız gerektiğini söylüyor."

Gözlerim Savage'a kayıyor.

Başının tepesindeki neredeyse siyah bukleler mükemmel bir şekilde düzenlenmiş, yeni solmuş saçlarıyla acımasızca yakışıklı. Tüm dövmelelerini ve kaslarını ortaya çıkaran siyah bir atlet giyiyor ve ağır bir altın zincirle tamamlıyor. Hiç bu kadar kafes dövüşçüsü gibi görünmemişti, bu yüzden savaşa hazır gibi görünüyor. Yine de en korkutucu şey yüzünde: tüm dişlerini gösteren ve bana *o kadar* öfkeli olduğunu söyleyen kurt gibi bir sırıtma.

"*Bay Fengari*'ye içtenlikle reddettiğimi söyleyebilirsiniz." Çocuktan uzaklaşıyorum ve animalar arkamdan yaklaşırken masama doğru ilerliyorum.

Raquel küfürler mırıldanırken Minnie küçük bir "Sen söyle ona, Lia!" der.

Connor gergin bir kahkaha atarak bize katılıyor ve parlak kırmızı topuklu ayakkabıları ve siyah seksi pantolonuyla uzun bacaklarını harika gösteriyor.

O konuşmadan önce Savage'ı kafamın içinde hissediyorum ve sanki üzerimde kara bir gölge bulutu dolaşıyor. "*Oh, benim Regina'm.*" Gülüşü zalimce. "*Hayatını cehenneme çevireceğim.*"

Bu meydan okuma, içimde kesinlikle insani olmayan bir şeyin içimi tırmalamasına neden oluyor. Belki de iki haftadan kısa bir içinde mahkemeye çıkacak olmam beni çılgına çeviriyor ya da havadaki kolektif, vahşi uyarılma kokusu, ama artık yettiğine karar veriyorum. Gücü olduğunu mu sanıyor?

Ona lanet gücü göstereceğim.

Koku kalkanımı büyük bir *gürültüyle* indirdim.

Kızlar değişikliği ilk hissedenler oluyor ve bana temkinli bir şekilde bakıyorlar, ama sadece Minnie "Lia, az önce ne oldu?" diye soruyor.

Tamam, arkadaşlarımdan da artık benim kokumu alabildiğini unutmuş olabilirim. Pekala, ortalık karıştı.

"Sorun yok, Min." Otururken beni sorgulamasınlar diye kendimden emin görünmeye çalışıyorum.

Kokumun koridorun diğer tarafına ulaşması bir dakika sürüyor ama onlara ulaştığında . Scythe dönüp önce bana bakıyor, bakışları daralmış. Xander'ın kara kaşları kapalı gözlerinin üzerinde çatılıyor, sonra yüzü acıyı andıran bir şekle bürünüyor.

Ama ayağa fırlayan Savage oldu, gözlerini acımasızca bana dikmişti. Kaskatı kesiliyorum ve belki de bu oyunu oynarken bir hata yaptığımı fark ediyorum. Etrafındaki yaratıklar gözle görülür bir şekilde kaçışıyor ve kafamın içinde onun karanlık sesini duyduğumda şaşıyorum.

"*Buraya gel, Regina.*" Bu komutun arkasında bir güç var ve beni yutkunmaya itiyor.

Ayrıca şu anda bana bu isimle seslendiğine inanamıyorum, bu yüzden onu görmezden geliyorum ve siperdeki bir askerin kararlılığıyla kreplerime odaklanıyorum.

"Um, Lia?" Minnie hızla, açıkça panikleyerek söylüyor. "Öyle mi?"

"Buraya geliyorlar. gibi."

Kafamı kaldırıyorum. Elbette, *tüm* grupları bize doğru yaklaşıyor, üç canavar, artı kurt ve kedigillerden oluşan takımları. Kalbim buz kesiyor ve asıl panik o zaman .

Etrafıma bakıyorum ve birden buradaki tek muhafızın iki ayı olduğunu fark ediyorum. Onların çalışanları.

Nimpinler endişeyle gıdıklamaya başlar. "Gitmemiz gerek!" Raquel tıslıyor.

"Bırakın gelsinler," diyor Sabrina kayıtsızca. "Kurtlardan birinin görünüşü hoşuma gitti."

Sertçe başımı sallıyorum.

"Siz delisiniz," diye fısıldıyor Connor. "Buna bayılıyorum."

Minnie ve Raquel hep bir ağızdan inliyor.

Vahşi erkeklerin kokusu çok katmanlı bir battaniye gibi etrafımızı sarıyor. Evcilleşmemiş ormanlar, soğuk toprak mağaralar ve okyanusun buzlu derinlikleriyle karışmış güneş ışığı kokusu.

Vücudum tüylerim diken diken oldu.

"Dikkatimi çekmek mi istedin, Lia?" Savage'ın sesi kurtça bir hırıltıya dönüştü. Kabaca yanıma bir sandalye çekti, tepsisini yere bıraktı, bir kolunu omzuma atmadan önce Henry'nin başını kabaca okşadı. "Al bakalım. Animas, eminim arkadaşlığa aldırmazsın."

Sertleşmeme rağmen kokusu etrafımda, sıcak, lezzetli ve davetkâr. Ama kendimi toparlıyorum çünkü yemek salonundaki herkes beni izliyor.

"Ne kadar güzel davranışlar," diyorum karanlık bir sesle. "Vahşi hayvanlar sınıfında size bunu mu öğretiyorlar?"

Savage, lanet olsun ona, eğiliyor ve burnunu boynuma dayıyor. Dokunuşu tüm vücudumda tahrik edici tüylerin dalgalanmasına neden olurken kaskatı kesiliyorum. Saniyeler içinde ıslandım ve nefes almakta zorlanıyorum. Bir an önce iç çamaşırı almalıyım.

"Kahretsin, Regina, harika kokuyorsun. Hemen kucağıma çık ve seni herkesin önünde becereyim."

Bunu sadece beni kızdırmak için söylediğini biliyorum, ama parmağındaki o hain işaretle bunu gerçekten yapsaydım komik miydi? Beynimde dolaşan görüntü bana bunun *komik* bir yanı olmayacağını söylüyor.

Kurtlar ve kedigiller yerlerini almış, kocaman ve korkutucu bir şekilde etrafımızda toplanıyorlar. Sabrina ve Stacey kirpiklerini kırıştıırıp çapkınca gülümserken Minnie küçülüyor.

Yeti tepsisinden bir parça domuz pastırması alıyor. Scythe masanın ucunda suşisiyle oturuyor, gözleri bana soğuk bakıyor, hâlâ sarayda bir kral.

Sarayda hayatımı cehenneme çevirmek isteyen üç kral var.

Erkeklerin ve kendi arkadaşlarımla kokusundan o kadar bunaldım ki hızla başım dönüyor ve sersemliyorum. Ama bunu ben istedim, bu doğru. Şu anda gücümü göstermem gerekiyor. Yüzü sanki ateş bombası yemiş gibi görünen Minnie için ve her animusa endişeyle bakan Gertie için güçlü olmalıyım.

Raquel aniden hırlar ve kolunu etrafına dolamaya çalışan kurda dişlerini geçirir.

Savage parmağıyla erkeğı işaret ederek, "Raquel'i rahat bırak," diye emrediyor.

Kurt hemen ellerini kaldırır ve hızlıca "Evet patron" der. "Özür dilerim," der Savage, tostunu kaldırarak.

"Özür dilerim, Raquel."

Raquel 'özür kabul edildi' der gibi homurdanıyor.

Sevgili Vahşi Anne. Onlar üzerindeki mutlak hakimiyeti rahatsız edici.

Savage tostunu bu sağ eliyle yiyor, işi bittiğinde parmaklarını tek tek yalıyor. Elimde olmadan izliyorum ve ağzının yiyeceklerin etrafında dolaştığını görünce salyalarımın akmasını engellemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Sanki okyanusun ağırlığı omuzlarımda ve hepimiz suyun altında kayıtsızca yüzüyormuşuz gibi hissediyorum.

Minnie açıkça çıldırmış durumda çünkü diğere tarafında Yeti dedikleri büyük beyaz tüylü Sibiry kaplanı rahatça oturuyor. Yemek yemeyi tamamen bırakıyor.

Xander, "Bizim yüzümüzden durma, Minnie Mouse," diye söylendi. "Yemeğini ye. Gücüne ihtiyacın olacak."

"Bir sonraki kaçırma girişimi için mi?" Minnie ağzından kaçırır.

Hepimiz kıpırdamadan duruyoruz. Sonra Savage ve Xander gülüyor ve herkes rahatlıyor. "Hayır," diyor Savage sanki her şey çok komikmiş gibi, "bunu bir daha o şekilde yapmayacağız."

Kalbim mideme iniyor ama sakinliğimi korumaya çalışıyorum. Sandalyemde dönerek Savage'ön tarafına bakıyorum. "O zaman başka bir şey deneyecek misin?" Çok yakınız ve belli ki o da bunu hissediyor çünkü gözleri dudaklarıma düşüyor ve

Kendininkini yalıyor. Isı tüm vücudumu sarıyor ve bayılacakmışım gibi hissediyorum.

Ama Xander tükürür, "Buna gerek yok. Mahkeme bunu bizim için yapacak."

Hayır, yapmadı! Saçlarımı omzumun üzerinden savuruyorum, Savage'ın yüzünü yakalıyorum ama o hiç irkilmiyor. "Evet, o zaman sürdüğü sürece bunun tadını çıkar, *ölçekler*, çünkü Blackwater'a atıldığında beni özleyeceksin."

Masanın etrafındaki herkes şok olmuş bir şekilde bana bakıyor.

"Az önce bana ne dedin sen?" Xander'ın sesi tehlikeli bir şekilde kısıktır.

Yani, onu bir sürüngene benzetmek *en* kötü ejderha hakareti değil ama Xander zaten benden yeterince nefret ediyor, sanırım bu daha da kötüleştiriyor. Sandalyeme yaslanıyorum. "Senin animus'unu orada hiç görmedim, ejderha-adam, ama seni kesinlikle duydum."

Xander bana dudak büktü. "Blackwater'a gitmeyeceksin, *yılan*. Suçlu bulunduğun zaman, Eski Kanunlara göre idam edilmek üzere babana geri döneceksin. Seçme şansın bile olmayacak."

Odadaki diğer her şey kaybolurken ona göz kırpiyorum.

"Ne yani, Pardalia sana bunu söylemedi mi?" diye sinirli bir şekilde sözlerini bitiriyor.

Hayır, o kısmı değil. Xander bu dünyanın nasıl işlediğini biliyor, ben de öyle. Babam bunu kesinleştirecek.

Bence tüm hayvanların kendine bağladığı bir bağ var. İnsan yanımızı tamamen kaybetmemizi engelleyen, kendi yarattığımız bir zincir. Bazı canavarların bağları ince metalden yapılmıştır, karmaşıktır ama kolayca kırılabilir. Bazı hayvanların bağları tahtadan yapılır. Sağlamdır ama doğru basınçla kırılabilir.

Benimkini mi?

Çelik bir zincir kadar soğuk ve kemik kadar sert bir bağ vardı üzerimde. Bu bağ beni dik tutana kadar bedenimi ve zihnimi sarmıştı. Ve son yedi yıldır ayaklarımın üzerinde durmak için ona güveniyordum.

Ve Xander'ın sözleriyle, o bağda ince bir çatlak oluşur.

Bu da oturduğum yerde zihnimin ve bedenimin tökezlemesine neden oluyor.

Scythe aniden ayağa kalkar. "Hadi gidelim." Bu tüm masa için bir emir ve herkes itaat etmek için çabalıyor. Ben hariç. Tüm dünyam bir ölüm ağzı gibi açılırken öylece oturuyorum.

Savage yavaşça ayağa kalkıyor, parmakları tembelce çıplak kolumda geziniyor, sanki kendine engel olamıyor. Gittiğinde, yokluğunu yanımda soğuk bir rüzgar gibi hissediyorum.

Bu sefer çığlık atan anima değil, kalbim.

"Lia?" Minnie tıslıyor. Ona bakamıyorum bile, babamın yüzü ve şekli görüş alanıma girerken boşluğa bakıyorum. *Öğrenmen gereken bir şey varsa o da her zaman istediğimizi elde edemeyeceğimizdir.* "Lia, beni korkutuyorsun." Minnie masanın benim tarafıma doğru koşuyor, beni kolumdan tutup çekiyor ve tıslıyor, "Kankam, eğer sinir krizi geçireceksen, bunu düşmanlarımızın bizi izlemediği bir yerde yapalım!"

Henry kulağıma sertçe ciyaklıyor.

"Düşmanlar," diye tekrarlıyorum dalgınca.

Şimdiye kadar sadece bir düşmanımız oldu.

Bölüm 43

Aurelia

T Eski Yasalar, yüzlerce yıl önce bu dünyaya geldiğimizde yanımızda getirdiğimiz ilkelerdir. Bunlar çoğunlukla hayvanların nasıl yaşaması gerektiğini dikte eden kadın düşmanı ve acımasız yöntemlerdir.

hayatlarını yaşarlar. Babamın benim rızam olmadan beni bir evlilik sözleşmesiyle evlendirme hakkı bu yasalardan biridir. Babamın aileme karşı işlediğim suçlardan dolayı beni idam etme hakkı da bunlardan biridir.

Modern zamanlarda herkes bu yasalara uymuyor, ancak modern anayasanın, bunu uygulamak isteyenlere bunu yapma seçeneği tanıyan bölümleri var.

Babamı ve korkunç şeyleri biliyorum. Beni 'piyasa değeri' için kullanmak istediğini biliyorum. Xander'ın sözleri benim için çok açık. Eğer mahkemede suçlu bulunursam, beni babama geri verecekler. Beni yasal olarak öldürmek için idamım için resmi bir bildiri yayınlayacağına şüphe yok. Sonra da Halfeather'a yaptığını yapacak; benim için bir açık artırma savaşı başlatacak ve kazananı öldürüp parasını alacak.

Sonra beni en yüksek rütbeli yılan generallerinden biriyle, nadir yılanlardan biriyle, bir anakondayla çiftleştirebilir ya da bir basilisk bulduğuna dair bir söylenti vardı.

Böyle bir savaşçı ordusuyla durdurulamaz olacak.

Dünyayı ele geçirecek bir saray.

Akademideyken güvendedim. Ama sonrasında? Bu davayı kazanmam gerek. Hikayenin sonu.

Şansıma Çarşamba sabahı dersten önce Scythe içeri giriyor. Savage bugün derslerde yok çünkü B Sınıfı okuma yazmaya odaklanmış durumda ama diğer ikisi nereye baksam karanlık bir varlık olarak karşıma çıkıyor.

"Köpekbalığı geliyor," diye mırıldanıyor Stacey, sanki masanın altına girerek ondan kaçabilecekmiş gibi koltuğundan aşağı kayıyor. Minnie sesli bir şekilde yutkunuyor ama ben onun beni yakalamasına izin vermemeye kararlı bir şekilde hareketsiz kalıyorum.

Yine de kalkanlarımı kâğıt gibi kesişinin hatırası üzerimde ağır bir yük oluşturuyor. Prangaları olmasaydı bunu an yapabilirdi. Ve sadece bu yüzden kıpırdamadan oturuyor ve muhafızlar için bağırıyorum.

Scythe yaklaşırken arkamdaki dişi canavar iç çekiyor. Bakması bile büyüleyici. Ama eğer o bir melekse, Lucifer'dir; güzel ve ölümcül. Suyun şeytanı. Soğuk ve ölümcül. Yürüyüşü bile büyüleyici, bir kadının gözlerini çekmek için yapılmış. Akıcı, sanki suda süzülüyormuş gibi, ama gücü haykıran bir sinsilik.

Kibar bir mesafe uzakta duraklıyor, ancak o kadar uzun ki hala üzerimize çıkmayı başarıyor.

"Biraz miyiz, Aurelia?"

Bir soru değil, ama ağır törpüsündeki ismim her yerimi karıncalandırıyor. Kalçalarımı sıkıyorum ve dehşete kapılıyorum, Scythe fark ediyor, buz mavisi gözleri aşağıya ve tekrar gözlerime kayıyor.

Kaşı seğiriyor ve ben dehşet içinde orada oturuyorum, aklım beni duvara sıkıştırdığı zamana gidiyor, eli boğazımda ve-

Göğsünden gelen alçak bir uyarı hırıltısı, tüm odanın bize baktığını fark ettiğimde irkilmeme neden oluyor.

Saçlarımı omzumun üzerinden itiyorum. "Seninle hiçbir yere yalnız gitmiyorum. Beni kaçırmaya çalıştın, hatırladın mı?" Sonra sessizce bağırıyorum, "*Babamla bir kan anlaşması yaptın, hatırladın mı?*"

Scythe irkiliyor ve ben de verdiği yanıt karşısında kaşlarımı çatıyorum.

Vücudumu işaret edip "Bu uygun bir kıyafet değil" demeden önce çenesindeki kasın titremesini izliyorum.

Ciddi mi bu?

Son derece kırıldım. Ayrıca, bu kıyafeti dikkatle düşünerek, yaratıcılıkla ve planlayarak, uygunsuz olması için seçtim. Görev

Başarılı, gerçekten. "Sana ne bundan?" Acımasızca söylüyorum. "Sen de Lyle gibi konuşuyorsun. Hiçbir animus bana ne giyeceğimi söyleyemez."

"Lyle?" diye tekrarlar. "*Müdür yardımcınız* mı demek istiyorsunuz?" Lyle'in unvanını söylerken sesi karanlık ve içindeki uyarıyı net bir şekilde .

"Patron aslan, evet." Başımı kovarcasına çevirdim. "Artık seninle ya da kardeşlerinle konuşmayacağım."

Hainler. İhanet edenler.

İkinci hırlaması yumuşak ama öfke yüklüdür. Etraftaki tüm kızlar bu sesteki gizli tehdit karşısında hareketsiz kalıyor ve altı zibidi oturdukları yerde titriyor. Ama ben korkunç adamlar tanırım. Babam korkutucu bir adamdır ve beni herkesin içinde incitmekten çekinmese de, nedense Scythe'ın bolca çekineceği hissine kapılıyorum. Yeterince eminim, bir süre baş belası gibi davrandıktan sonra topuklarının üzerinde dönüp .

"Kahretsin, bu çok korkunçtu," diyor Sabrina nefes nefese.

"Öyle miydi?" Kalbim bir gergedan gibi gümbürderken bile tırnak etlerimi inceleyerek hafifçe söylüyorum. "Hiç korkmadım." Umarım bunu duyar.

Raquel nefeslerinin altında küfrediyor. "Siktir, L-Lia. Güneş kadar büyük taşakların var."

Scythe usulca Xander'ın yanına oturduğunda bir balon gibi sönüyorum. Bu okulda ateş ve su güçlerine sahip tek adam, öylece oturuyordu. "Bu benim," diye mırıldandım karanlık bir sesle. "Koca taşaklı tavşan."

* * *

Ertesi gün Minnie, Stacey, Raquel ve ben kütüphanede Theresa'nın bize okuttuğu bir yığın hukuk kitabıyla uğraşırken üzerimde kazma gibi keskin bir bakış hissettim. Arkamı döndüğümde koltuklardan birinde oturan Scythe'ı görüyorum, dövmeli ellerinde deri ciltli bir kitap var.

Tabii ki beni iyi *görebileceği* bir sandalye seçti, sırtım olsa bile. Ama artık onun burada olduğunu bildiğim için burada oturamam. Kütüphaneci Ephram'a bakıyorum, ama o da kalın kıvrımlarından birini beresinin içine sokmuş, ileri telekinezi üzerine bir metin okuyor.

"O neden burada?" Minnie'ye tısladım.

Yorgun gözlerini ovuşturarak iç çekiyor. Saatlerdir uğraşıyoruz ama işe yarar bir şey bulamadık. Bana dikkatle baktı. "Nedenini biliyorsun, Lee-Lee."

Köpekbalığı da tıpkı Savage'ın kurdu gibi bana yaklaştırmaya çalışıyor. Ellerinde değil. Amfide gözlerindeki o *parıltıyla* bana doğru sinsice yaklaştığı o günü kim unutabilir? Beni hem hayran bırakan hem de dehşete düşüren doğaüstü bir odak noktasıydı.

Ama bu benim kızgınlığımı düpedüz öfkeye dönüştürüyor.

"Ne okuyor?" Stacey omzumun üzerinden gözlerini kısarak fısıldıyor. "Pek okuyan bir tipe benzemiyor."

"Diyor ki," diye yavaşça telaffuz ediyor Raquel. "Boneweaver efsaneleri."

Raquel kaşlarını çatıyor. "Boneweaver nedir?"

"Her tür canavara dönüşebilen efsanevi bir hayvan türü" diyor Stacey. "Yüzlerce yıl önce vardılar ama oldular. Tek yapmaları gereken bir hayvana dokunmaktı ve ona dönüşüp o düzenin güçlerini kullanabiliyorlardı. Oldukça çılgınca, değil mi?"

"Tuhaf," diyor Raquel.

O kadar hızlı ayağa kalkıyorum ki sandalyem haliya çarpıyor. Dönüp dolaşıp Scythe'ın yanına geliyorum.

Ben yaklaşırken kitabını kapatıp gözlerini çıplak bacaklarıma, o günkü kısa siyah eteğime ve pembe korseli üstüme diyor. Üstümde klimaya karşı bir ceket var ama hayal gücüne pek bir şey bırakmıyor.

Ama gözlerim ona bakmaktan da kendini alamıyor. Fısıltılarla konuşulan bu köpekbalığına.

"Scythe," diyorum soğuk bir şekilde.

şeyi kaçırmıyor. "Aurelia."

Ne zaman adımı söylese, gardımı düşürüyor. Ama onun sabit bakışları altında uzun atkuyruğumu omzumun üzerinden atarak kendimi toparlıyorum. Hareketimi tam isabetle takip ediyor.

"Merak ediyorum." Onun karşısında dururken ellerimi kalçalarıma koydum. "Babam için çalışmaktan bu kadar keyif aldığına göre, cenazeme gelecek misin?"

O tertemiz yüz meraklı bir ifadeden taş kesilmiş bir ifadeye dönüşüyor. "Kimse için çalışmıyorum, en azından Mace Naga için."

"Yalancı," diye tıslıyorum. Saldırıp sağ parmağını tutuyorum ve oraya işlenmiş kötü büyü .

Ama tabii ki, o daha hızlı. Daha güçlü. Onu tuttuğum eliyle beni öne doğru çekiyor ve ben öne doğru savrulurken, o iri ellerinden yüzümün alt tarafına doluyor, parmakları yanaklarımı iki yandan sıkıştırıyor. Yüzü benden birkaç santim ötede, gözleri kalbimi spazma sokacak şekilde gözlerimin içine bakıyor.

"Ölmene ihtiyacım vardı, Regina," diye fısıldıyor. "Ayın güneşe ihtiyacı olduğu gibi ihtiyacım vardı."

Ellerim bileğine dolanıyor ve teni parmaklarımın altında pürüzsüz ve sıcak. Beni aniden bırakıyor ve zaten öne doğru eğilmiş olduğum için aptalca bir şekilde üzerine yığılıyorum.

Vahşi Tanrıça'nın vücudu benimkinin altında nefis bir şekilde sertleşiyor. Öfkeyle ellerimi kanepenin kolçaklarına dayıyorum ve kendimi ayağa kaldırıyorum. Tabii ki bana yardım etmek için hiçbir hamle yapmıyor.

Orada öylece dururken, onun sözleriyle, altımda hissettiğim katıksız güçle . Kendimi toparlamak için at kuyruğumu omzumun üzerinden geriye itiyorum. "Ölmemi istiyordun..." Tüm o çökme olayı olmamış gibi davranmaya çalışarak yavaşça tekrarlıyorum.

Şimdi koltuğunda öne doğru eğiliyor ve Henry, hain, Scythe'ın omzuna oturmak için kendini havaya kaldırdı ve "Şimdi değil. Henüz değil."

Gözlerimi kapatıyorum ve bıkkınlıkla başımı arkaya eğiyorum. "Lanet olası kararını verebilir misin, köpekbalığı adam, çünkü bu stresi kaldıramıyorum."

Dudaklarının köşesi beni komik bulmuş gibi yukarı doğru seğiriyor. Ona ters ters bakıyorum. Ben de Henry'ye ters ters bakıyorum. Scythe'ın gözü etrafımdaki boşlukta geziniyor ve merak etmekten kendimi alamıyorum...

"Köpekbalığı güçlerinle benden ne görüyorsun?" Ama siyah prangaları artık takılı. "Ne zaman gördün..." *kalkanlarımı bir elbise gibi açtığında.*

Sorumu değerlendiriyor. "Siz... korumalarınızı kaldırdığınızda pek bir şey göremiyorum."

Yutkunuyorum ve isteksizce "Ama istediğın zaman onları çıkarabilirsin" diyorum.

"Acıdı mı?" diye soruyor. "Bunu yaptığımda mı?"

"Olup neden umurunda olsun ki?"

Cevap vermiyor ve birdenbire onun eşim olmasının nasıl bir şey merak ediyorum. Açıkça. Bu adamla yaşamak, onun yatağında uyumak, hediyelerini kabul etmek nasıl olurdu? Beni kardeşiyle birlikte kabul eder miydi? Beni aynı anda sikecek kadar yakınlar mı? Onlar-

Tekrar konuştuğunda irkiliyorum. "Ne düşünüyorsun Aurelia?"

"Hiçbir şey," diye geveliyorum. Sonra gerçekliğe geri döndüğümde gözlerimin arkası yanıyor ve kendimi toparlıyorum. Ona anlatmanın ne zararı var ki, gerçekten? "Sadece... eğer her şey farklı olsaydı nasıl olurdu. Eğer babam istemeseydi-"

Ağzımı çünkü tam da... *kahretsin!*

"Baban ne yapmak istemezse?"

Birden ona bakamadığımı fark ettim.

"Aurelia." Sesi bir eşleştirme bıçağı kadar keskin ve ben kiminle konuştuğumu hatırlıyorum. Gözünü bile kırpmadan başkalarının öldürölmesini emreden bir canavar. *İnsanları günün ortasında kaçırdığı için* korkulan *bir* canavar. Onunla *normal* bir konuşma yapabileceğimi mi sanıyordum?

Geri dönüyorum çünkü buraya gelmek köpekbalığı büyüklüğünde bir hataydı.

Ama o ayağa kalktı ve bir eliyle ensemden tutup beni geriye çekti ve yüzümü ona çevirdi. Birbirimize bastırılmış durumdayız, o sakince bana bakarken başım zorla yukarı çevrilmiş durumda.

Sesi, omurgamı okşayan pençeli bir el gibi. "Küçük yavru kedini tutsak etsem bana sırlarını anlatır mıydın? Onu öldürmekle tehdit etsem? Kanını akıtsaydım, o zaman bana anlatır mıydın?"

Korku binlerce küçük bıçak gibi içimi dolduruyor.

"Canavar," diye boğuluyorum. "Seni lanet canavar. Seninle asla güvende olamam."

Yüzündeki saldırganlık azalıyor ama umurumda değil. Tutuşunu yırtıp Henry'yi yakalıyorum ve Scythe buna izin veriyor. Minnie, Raquel ve Stacey çoktan ayağa kalkmışlardı, ben onlara doğru atıldığımda korkuyla sarsılmışlardı ve birlikte kütüphaneden ve içindeki canavardan kaçtık.

Bölüm 44

F Sonraki iki gün Aurelia ve Savage sırayla birbirlerini kızdırma oyunlarını oynamaya devam ettiler. Bir yanım eğleniyor. Savage'ın alfasına karşı isyan ettiğini görmek çok hoş.

başka kimsenin yapamayacağı bir şekilde. Ama bir yanım da her müstehcen kıyafetin vücudunu bir eldiven gibi süslediğini gördükçe ısınıyor. Gösterişli bir şey giymediği tek zaman Cumartesi sabahları Lyle ile yaptığı seanslar.

Bu bana da bir şeyler hissettiriyor çünkü Aurelia bilmese bile ben bunun ne olduğunu tam olarak biliyorum. Sarayından uzakta, izole bir şekilde yaşadığı çok açık. Regina ve rexlerin yöntemlerine tam olarak aşına değil.

İçindeki regina geri itiyor, sürüsünün ona boyun eğmesini talep ediyor.

Başka bir hayatta olsaydım, ona bizi nasıl boyun eğdireceğini zevk alırdım.

Ama Aurelia'nın kokusu giderek daha büyük bir sorun haline geldi. Artık kokuyu saklama numarasını bıraktı ve onu bir silah olarak kullanıyor. Sonuç olarak, onun masasında yemek yemeyi bıraktım ve ondan uzak durmak için yemek salonuna erken girip çıkmaya başladık.

Bu ironiye neredeyse gülecektim ama bu güce sahip olması hiç de komik değil.

Xander alışılmadık derecede sessiz ve her zamankinden daha agresif. Bir jaguarın kolunu 'ona eğri baktığı' için kırdı ve yanından geçen herkese duman püskürtüyor.

Onunla savaşmamız, onunla m¼cadele etmemiz daha uzun süre m¼mk¼n olmayacak. Kokusu olmasa bile göz¼m¼ alıyor. Bu akademideki varlığı Büyük Beyaz'ımı inkar edemeyeceğim bir cazibe. Kamp¼s¼n öbür ucunda bile, animusum onun burada olduğunu biliyor. Duyularım koku, görünt¼ ve sesin ötesine geçiyor.

Aurelia'nın üzerimizde kurnaz ve acımasız bir gücü var. Ve bu öylece durup izleyemeyeceğim bir tehlike.

Duruşma günü hepimiz için bir rahatlama olacaktır.

* * *

Aysız bir gecede Xander ve ben akademiden ayrılıyor. Işıklar sönd¼kten hemen sonra, siyah taş karoların kadim ejderhaların altın desenleriyle süslendiğı ve yıldızlarla bağı kardeşimin gerçek formunu aldığı yurt binamızın tepesine çıkıyoruz.

Köpekbalığı gözlerim yakın karanlıkta iyi gör¼yor ve Av Oyunları alanında, animus yatakhanesinin siyah taşlarını parlatan birkaç projektör var.

Bağların çatırdaması ve bir memnuniyet iç çekişiyle, Xander'ın çıplak kasları güçlü, renklerle dolu büyüs¼yle birlikte dışarı doğru patladı. Ateş gibi turuncu, acı gibi kırmızıydı.

Saniyeler içinde devasa kaslara, geniş sin¼slere ve aşılmaz mavi-siyah pullarla kaplı tendonlara dönüş¼r. Eğer bu bina ejderha yapımı olmasaydı, saniyeler içinde yıkılırdı. Kolaylıkla çatıdan daha büyükt¼r, ön pençeleri binanın kenarlarına tutunarak takırdayan bir ses çıkarır. Güç ve muhtemelen tüm ejderhaların sakladığı sırlar olan kadim bir şey gibi kokuyor. Parlayan g¼m¼ř gözleri gecenin içinden bana bakıyor; sabırsız bir emir gibi.

Arka ayağını hızla tırmanıp kalın pullarını sür¼yerek kanat eklemimin ön¼ne oturarak onu memnun ediyorum.

Ejderha derisi üzerinde kendinizi kesmemeye dikkat etmelisiniz. Pulları keskindir ve sizi yanlış bir şekilde yakalarlarsa avuç içlerinizi ve ayakkabılarınızı parçalayabilirler.

Ejderha-kardeşim esniyor ve bu, gecenin içine bir ok gibi fırlamadan önce aldığım tek uyarı. Rüzgâr kulaklarımın dibinden çığlıklar atarak geçiyor, yüzümü sert bir şiddetle yakıyor ama yine de hoşuma gidiyor. Antarktika Okyanusu'nu yırtıp geçmeye ve belki de bu yüzden Xander hızını kesmediğinde buna dayanabiliyorum.

Okulun etrafındaki ejderha kalkanlarını açıp yıldızlara doğru özgürce uçarken içindeki neşeyi hissedebiliyorum. İşte böyle zamanlarda aramızdaki bağın kandan daha derin olduğunu hatırlıyorum. Biz birlikte olmak için yaratılmışız.

Bu gece gökyüzünde bizi meraklı gözlerden saklayacak bol miktarda bulut var ve konsey ejderhaların hava karardıktan sonra uçmasını tercih ettiği için gökyüzündeki diğer yolculara karşı dikkatli olmalıyız.

Ancak akademi tarafsız bölgede, eyaletin bölgesel bölgesinde, bu yüzden güneye doğru önümüzdeki iki saatlik uçuş sorunsuz geçiyor. Ben oturup bulutların ve soğuğun tadını çıkarırken, Xander kanatlarını geriyor, alçalıyor, yan yatıyor ve ara sıra beni geçip geçemeyeceğini görmek için alçalıyor.

Ancak bunu asla yapamaz. Savage ve ben onun sırtında çok fazla pratik yaptık ve havada derin okyanus gibi hissettiren bir şey var. Uçsuz bucaksız bir alan her yöne uzanıyor, tıpkı okyanus akıntıları gibi rüzgar akıntıları da etrafımızı sarıyor ve kulaklarımın önünden geçen havayı engellersem huzur verici olabiliyor.

Alalmaya başlıyoruz ve altımızda bir şerit gibi uzanan doğu kıyı şeridini gördükçe kanım kaynıyor. Işıklar sahili mcevhherli bir elbisenin etekleri gibi süslüyor, okyanus da fırfırları gibi kabarıyor. Okyanusun kokusuyla kafam güzel olabilir ama zihnim bana Aurelia'nın böyle bir elbise giymiş halini gösteriyor, belini kavrayan ve yeri süpürmek için genişleyen pırıltılı, kabarık bir şey.

Xander alçaldıkça alçalıyor, hedefini arıyor, havaya bir silah gibi saplanan sarp bir taş parçası. Bunun bir kilometre güneyinde, bir kaya rafı üzerinde tehlikeli bir şekilde oturmuş, yüzme havuzu, tenis kortu ve helikopter pistiyle tamamlanmış çok katlı bir mülk var.

Xander araziyi gözlüyor, şüpheli bir şey olup olmadığını kontrol etmek ve içeride kaç canavar olduğunu ğrenebilmemiz için havayı koklamak üzere iki kez, daha alçaktan ve daha alçaktan daire çiziyor.

Xander sarsıcı bir gümbürtüyle 'helikopter pisti' yazan siyah X işaretinin tam üzerine iniyor ve ben de sıçrayıp çömelerek yere iniyorum. Xander derimsi kanatlarını silkeliyor ve yüzünü eve dönerek nöbet tutmak üzere yerleşiyor.

Ev karanlık ve içinde tek bir ışık bile yanmıyor, bu da mekâna efendisine çok yakışan gizemli bir hava veriyor.

İnsan, kurt ve kuş kokuları rüzgârda bana doğru geliyor. Boynumu uzatıp, uçuştan sonra elimi saçlarımın arasında gezdirerek onları yatıştırıyorum ve içeri giriyorum.

Canavar kokularının yanı sıra, gecede sadece korku değil, dehşet de var. Köpekbaliğim heyecanla canlanıyor, tam da zihinsel şeytanlarımdan biri yanıma düşerken.

"Kan," diye tıslıyor, sinsice. "Kurban."

Animalia psikiyatristleri bunlara halüsinasyon diyor ama ben daha iyi biliyorum. Onlar beni yok etmek isteyen düşünce, duygu ve hafıza figürleri. Ama içimde onlara izin vermeyecek daha karanlık bir şey var.

Eğer onları yenmek istiyorsanız, onlardan daha kötü olmalısınız.

Her zamanki gibi onu görmezden geldim ve ana kapıya çıkan merdivenleri tırmandım.

On metrelik vitray kapılar ardına kadar açık ve ben de burnumu yemek odasına kadar takip ederek aralık karanlığa adım atıyorum.

Bazıları için, mum ışığında aydınlatılmış bir yemek masasının başında oturan ve altı adamı esir tutan, adrenaline titrerken bıçakları boyunlarında gezinen, soyu tükenmiş olduğu varsayılan bir Hazar kaplanını görmek tuhaf olabilir. Daha da garibi, her birinin önünde iskambil kâğıtları ve ortada poker fişleri duruyor.

Ölümcül bir oyun. Benim favorim.

Ben masanın etrafında dönerken adamlar bana bakıyor ve kaplanı selamlıyorlar. İki insan, geri kalanlar kedigiller ve kuşların karışımı. Ama burası benim bölgem değil ve onları tanımak umurumda değil.

"Marduk," diyorum selamlayarak, yanındaki boş sandalyeyi çekerek. "Gördüğüm kadarıyla iyisin."

Kaplan sadece obsidyen gözleriyle bana bakıyor, şamdanların yarattığı sert gölgeler yüzünün ürkütücü görünmesine neden oluyor.

Ama aurası sarı ve turuncu renklerde parlıyor. Piç kurusu eğleniyor.

"Ona geri dönmesini söyle!" diyor insan adamlardan biri, sesi titreyerek. "Bunu neden yapıyor?"

Bir köpek yavrusu gibi bağırırken onu görmezden geliyorum, boynundaki bıçak kan çekmek için bastırıyor. sürahidenden kendime viski doldururken, Marduk'a kaşlarımı kaldırıyorum. Bana boyun eğmiş bir şekilde göz kırptırıyor ve hemen masadan uzaklaşıyor. İnsan bir erkek yanımda yeniden belirirken, bıçaklar da kartlar da hiç duraksamıyor.

"Gece kanlıdır, Scythe Kharkorous," der Marduk. "Ana okyanus vahşidir."

"Sular çekildi ama burada olmak yine de iyi hissettiriyor." Onunla yüzleşmek için tekrar ayağa .

Marduk'un insan formu, bacaklarınıza ağırlıklar bağlanmış ve denize atılmak üzereymişsiniz gibi hissettiriyor. Sürekli kesin ve kesin bir tehlike hissi var. Sizi kestikten sonra size teşekkür edecek türden bir canavar. Yaptığı işte onu bu kadar iyi yapan şey de bu.

Benden çok daha kısa ama bir o kadar da solgun; zayıf ama kaslı. Benim dövmelemlerimi boynumdan aşağıya doğru bıraktığım yerde, Marduk'un yüzünün, boynunun ve kollarının düzlemleri boyunca sayılar ve eski yazılar var. Onun dışında kimse bunların ne anlama geldiğini bilmiyor ve ben sadece eski Sümerce olduklarını tahmin edebiliyorum. Siyah ipek bir gömlek ve pantolon giymiş, uzun siyah saçlarını açık bırakmış.

Konuştuğunda sesi ölü dallar kadar donuk ve kuru, ama aynı zamanda resmi, sanki tamamen başka bir zamandan gelmiş gibi. "Sanırım fazla vaktin olmayacak." Gözleri Xander'a doğru kayıyor. "Gel bakalım, Büyük Beyazların Kralı."

Kendisini oturma odasına kadar takip etmemi işaret ediyor, ama duraklıyor ve omzunun üzerinden, "Burada kımıldayan olursa ölür," diyor.

İçlerinden biri bir inilti çıkarır.

"Sadece vahşi hayvanlara güvenilebilir," diyor Marduk kesin bir dille. "Sadece onlar dürüştür."

"Daha doğru sözler hiç söylenmedi."

Bana bir bakış attı ve yüzünde hiçbir ifade olmamasına rağmen - on yıldır, hiç onu gülümserken görmedim- anladım.

Sözlerimden memnun olduğu izlenimini edindim.

Marduk beni bir dizüstü bilgisayarın, bir bardak viskinin ve manilla klasörlerinin beklediğı oturma odasına götürüyor.

Kanepeye oturur ve evraklarla dolu bir dosyayı eline alır. "Doğum belgesi, taç giyme belgesi, ölüm belgesi, adli tabip raporu - hepsi burada, Scythe Kharkorous."

Bana dokunmamaya dikkat ederek uzatıyor ve viski bardağını alıyor. "Cenazeden fotoğraflar var."

Belgeleri okurken ve ayrıntıları hafızama kaydederken sessizim.

"Ölüm nedeni intihar olarak açıklandı," diye mırıldandım. "Öyle yazıyor."

Ona bakıyorum ve tam olarak bir kez başını sallıyor. "Hâlâ araştırma yapıyorum."

"Bir koku profili var mı?"

Başını sallıyor ve burnunun kenarına dokunuyor.

Okudukça tek bir kelime çıkıyor, diğerleri kayboluyor.

Yanımdaki hayalet bunu yüksek sesle fısıldıyor ve çığınca kıkırdıyor.

"Bunun sonuçlarını anlıyor musun?" Kağıda dokunarak soruyorum.

"Bu büyük güney topraklarında yürüyen pek çok nadir yaratık vardır, Scythe Kharkorous. Ben de onlardan biriyim. Bu sırrın benimle güvende olduğunu biliyorsun, ama... ortaya çıkacaktır. Böyle şeyler hep ."

Teşekkür ederek başımı sallıyorum ve ona bir tomar para uzatıyorum. İki eliyle ve başını eğerek kabul ediyor.

Evden dışarı adımımı attığımda gece havası çığlıklarla doluyor.

"*Deli* ," diye güler Xander.

Bölüm 45

Aurelia

T Duruşmamdan önceki iki hafta benim için biraz fazla hızlı geçti. Çiftleşmemiş animalar, antrenman bulunduğu geniş odada birlikte savunma antrenmanı yapıyor. Reuben, bir metre boyundaki kurt,

Bize temel hareketleri öğretiyor ve şimdilik sadece insan formlarımızı kullanıyoruz.

Yine köye gittik ve yeni iç çamaşırları aldım. Aldığım yüklü maaşla Çarşamba geceleri lüks bir kafede bir şeyler içmek hep bana kalıyor. Connor her gece yatmadan önce yemekhanede kahve içmek için bize katılıyor ve dertleşiyor ya da şikayet ediyoruz hakkında ve çeşitli GİDİŞLER üzerinde. Aynı itibaren ve gardiyanlar her hareketimizi izlerken, neredeyse normal bir zaman geçiriyor olabilirdik.

Ta ki Minnie ve ben, ara sıra diğerlerinin de katılımıyla, ne bulabileceğimize bakmak için kütüphaneye gidene kadar.

Sonraki iki Cuma gecesi şifa kliniğinde çalışıyorum Hope akademideki dövüşlerden gelen yaralı hayvanları iyileştirmemden çok etkileniyor. Oraya gelen tüm yaralanmalar nedeniyle, Hope'un çalışmalarım ile ilgili raporları karşısında Lyle'i olumlu bir şekilde şaşkına çeviren iyileştirme hünerimi gösterebildim.

Cumartesi günü 'Lyle günü', diğer adıyla 'işkence günü' veya 'kendine hakim ol Aurelia günü' olur.

Skandal kıyafetler giyerek Savage'a sataşmam, Lyle Pardalia ile geçirdiğim Cumartesi sabahlarını kapsamıyor. Onun varlığıyla yeterince mücadele ediyorum.

kalçalar, nemli koltuk altları, karnımdaki ve *her yerimdeki* korkunç sersemlik hissi. Tanga ve kısa etek giyerek durumu daha da kötüleştirmeme gerek yok.

Tangam görünecek şekilde ortaya çıksaydım Georgia'nın yüzünü görmeyi çok isterdim ama Lyle görürse dayanamazdım.

Bu yüzden, duruşmadan önceki son ikinci Cumartesi günü onu görmek için giyindiğimde, güzel bir pembe elbise giydim - amacımı ilerletmek için masumiyetin rengi - elmaslar olan sevimli sandaletler ve konturlama ve her şeyle tam bir makyaj yaptım. Biraz parladığımı söylemekten mutluluk duyuyorum çünkü artık makyaja erişimim var ve öğrenebileceğim insan sayısı hiç de az değil. Kendimle oldukça gurur duyuyorum ve Minnie ona göstermek için döndüğümde beni onaylayan bir alkış .

İki gardiyan bana bakıyor ve yüzlerini göremiyorum ama sanırım kaşlarını kaldırıyorlar. Burnumu havaya kaldırıp onları görmezden gelmeye çalışıyorum.

Lyle ve ben yürüyüş buluşmamızı gerçekleştirirken, bana söylediği ilk şey bir iğneleme oldu (hiç de şaşırtıcı değil). "Bugün beni etkilemeye mi çalışıyorsunuz, Bayan Aquinas?"

Sertleştim. "Kesinlikle olmaz."

"Her işe yaramıyor. Konsey her şeyi görecektir. O."

"Ben sadece pembeyi seviyorum," diyorum savunmacı bir şekilde. İçimdeki

Elizabeth Bennet onun kibirli ses tonuna ayak uydurdu. "Ve biliyor musunuz Bay Pardalia, sizden hoşlanmayı *gerçekten* zorlaştırıyorsunuz." Birden özür dilemem gerektiğini hissettim, ama bana attığı boş bakış beni raydan çıkarıyor, bu yüzden artık kesinlikle ondan hiçbir şey için özür dilemeyeceğim.

"Buraya sevmek için gelmedim, Bayan Aquinas."

"Harika bir teknik. Hakem değerlendirmesinden geçmiş ve kanıta dayalı olmalıdır.

Eminim sizin için iyi çalışıyordur."

Yürümeyi bıraktı ve aniden dönüp bana ters ters baktı. "Önümüzdeki Pazartesi günü kundaklama ve cinayetten yargılanacağınızı hatırlatabilir miyim?"

"Hatırlatmaya ihtiyacım yok, Bay Pardalia," diye çıkışıyorum. "Bence var," diye karşılık verdi.

"Biliyor musun," diyorum çünkü artık sinirlenmiştim ve o da sinirlerimi bir peynir rendesi gibi kazıyordu, "daha önce de bir tür hapishaneye girmiştin. *Bu mu?*" Kollarımı onun ünlü hapishane-okulunun etrafında sallıyorum. "Bazı açılardan benim için özgürlük. Gardiyanları ve beni kaçıranları görmezden gelirsem, çürümüş, lanet hayatımda ilk kez gerçekten iyi vakit geçiriyorum! Bu yüzden iyi görünüyorsam kusuruma bakmayın, çünkü sekiz gün sonra benim için her şey bitecek ve ben de yapabiliyorken tadını çıkarabilirim."

Çenesi gevşedi ve sanırım onu şoka soktum.

Ağlamak istiyorum çünkü bunları ilk kez birine yüksek sesle ve onun bana öğüt vereceğini sanıyordum ama aslında sadece kendime öğüt verdim. Ona öfkeyle elimi sallıyorum çünkü ayrıcalıklı ve rahat zengin bir aileden geldiğine şüphe yok. "Ama sen bunu anlayamazsın."

Tekrar yürümeye başlamak için ondan uzaklaşıyorum ama o kıpırdamıyor. İçimi çekerek ona kaşlarımı kaldırmak için geri dönüyorum.

"Belki biraz anlayabilirim, Bayan Aquinas." Ona göz kırpyorum. "Ama bir personelle konuşurken sesinizi ."

Bıkkınlık içinde başımı geriye atıyorum. Sanki o benim üstüm! Sinir. , gökyüzü mükemmel bir deniz salyangozu mavisini. Lyle Pardalia'nın lanet yüzü gibi mükemmel. Kanatlarımın altındaki tatlı doğu akıntısı gibi mükemmel. "Gökyüzünü bir daha görebilecek miyim?" Kendi kendime söylüyorum.

"Bu seni endişelendiriyor mu?" Lyle'in sesi bana *çok daha* yakın ve başımı geriye atıyorum ve onu üzerimde belirmiş buluyorum. Gözleri boynuma sabitlenmiş ve her salak gibi boynumu ona itaatkâr bir serseri gibi uzattığımı fark ediyorum. Kokusu ağzımın suyunu akıtıyor ve kendimi bir adım geri atmaya zorluyorum.

"Sana bir bayanın yanında ne kadar yakın durmanın uygun olduğunu öğretmediler mi?" Biraz sinirli bir şekilde soruyorum. Vücuduma bir sıcaklık yayılıyor ve kaynağı kesinlikle bacaklarımın arası.

Lyle yanağıma doğru uzanıyor ve o kadar şaşıyorum ki gözlerim kamaşıyor... Henry'yi omzumdan alıp kocaman ellerinin arasına alıyor. Henry bir aşağı bir yukarı zıplayıp Lyle'in asla hak etmediği kadar dostça bir selam veriyor.

Birçok açıdan bir hain.

Ama Lyle'in Henry'ye ne kadar nazik davrandığını, başının üstünü okşadığını ve bir profesyonel gibi onu kontrol ettiğini izliyorum.

"Sen bir hanımefendi misin?" diye soruyor, ama Henry'nin gözlerini kontrol ederken soruyu gerçekten düşünüyor gibi, sonra onu çevirip poposunu kontrol ediyor.

"Bazen anal bezlerinin sıkılmasına ihtiyaç duyarlar," diyor usulca. Yutkunuyorum çünkü insanlar Lyle'in pürüzsüz, altın rengi elleri tarafından anal bölgelerinin bu şekilde ellenmesi için iyi para öderler. "Ama onun buna ihtiyacı yok."

Kahretsin. Odaklan. "Şu anda, şu anda, evet. Ben bir bayanım." Ve sonra gevezelik ediyorum çünkü bir şekilde hissediyorum. Sıcak. Çok sıcak. "Babam sırtım tamamen düz olana kadar yemek yememe izin vermezdi. Yılanların yüksek standartlara sahip olması gerektiğini söylerdi. İnsanlara bizden daha fazla nefret etmeleri için bir neden veremeyiz. Benim de güzel konuşma derslerim, dans derslerim ve bana tarih öğreten insanlar oldu..." Bunu ona neden anlatıyorum? Her şey yedi yıl önce bitti ve ben hiçbirini hatırlamıyorum. Nefesimin altında homurdanıyorum çünkü neden birdenbire bacaklarım ve dilim gevşedi?

Lyle beni çok yakından incelerken başparmağıyla çenesini ovuşturuyor. Onun dikkati altında kızarıırken göz ucuyla ondan ve Henry'den uzaklaşıp geçen muhafızlara bakıyorum. *Kendine gel, Lia*. Ama nasıl öpüştüğünü merak ediyorum. Sert mi yoksa yumuşak mı? Kesinlikle daha sert olduğuna karar veriyorum ve anima'm heyecanla gıcırıyor.

Boğazımı temizleyerek gözlerimi tekrar ona çeviriyorum ve onu hâlâ bana bakarken buluyorum.

"Eğer siz burada bu kadar eğleniyorsanız, Bayan Aquinas, belki de ben *eğleniyorumdur*. yanlış bir şey yapıyorsun."

Bu sesteki alçak ima karşısında donup kalıyorum.

Yavaşça, sanki beni ürkütmek istemiyormuş gibi, Lyle Henry'yi omzuma geri koyuyor. Elinin tersi omzumun çıplak derisini sıyrıyor ve karnımdan amıma doğru doğrudan bir şok dalgası gönderiyor. Keskin bir nefes alıyorum ve gözlerimiz kısa, sıcak bir saniye için buluşuyor, sonra tekrar benden bir adım uzaklaşıyor ve hiçbir şey olmamış gibi yürümeye devam ediyoruz.

Konuyu aniden kütüphaneye gidip gereken benzer hukuki davalara çeviriyor ve ben de yarın Minnie'yle birlikte devam için notlar alabilmek için ayık bir şekilde dinliyorum. Anima'mın dehşetine rağmen müdür yardımcısı bana bir daha dokunmuyor.

O gece, Lyle'in imzasını taşıyan bir mektup kapının altından kayar.

Gözaltı Bildirimi İsim:

Aurelia Aquinas

Suç: Bir personele saygısızlık etmek

Cümle: Ortak banyo temizlik görevi Süre: 1 ay

"Neden!" Dehşet içinde çığlık atıyorum.

Henry şaşkınlıkla cıvıldıyor. Minnie ilanı elimden kapıyor ve okurken gözleri açılıyor. "Oooh, sana gerçekten . Seansında ona dudak büktün, değil mi Lee-Lee?"

Bana taktığı yeni evcil hayvan ismi çok şirin ve ismi sevmekten kendimi alamıyorum. "Evet, sadece birazcık, ama haklıydı. Ona burada eğlendiğimi söylememeliydim."

Minnie geniş, parlak gözlerle bana bakıyor. "Eğleniyor musun?"

"Evet," diyorum dehşetle.

"Ah!" Kollarını omuzlarıma atarak bana doğru sıçırıyor. "Ben de öyle! Bence sen şimdiye kadar sahip olduğum en iyi arkadaşsın."

Minnie gözlerini silip işle ilgili yüzünü takınmadan önce bir süre birbirimize sarılıyoruz. "Ama... cezanın başlayacağı tarihe bakın."

Fişi tekrar okudum ve başlangıç tarihinin o gün belirlendiğini gördüm.

duruşmadan *sonra*.

"Ne çalışıyor bu?" Öfkeyle söylüyorum. Ve süre bir ay belirlendi.

"Bunun bir tür oyun olduğunu mu sanıyor?"

"Ya da belki..." Minnie dudağını ısırarak şöyle diyor. "Sana umut vermeye çalışıyor."

"Bu çok çarpık." Başımı sallıyorum çünkü Lyle umut veren biri değil.

Kütüphaneye vardığımızda, Xander'ın raflar arasında dolaştığını görünce şaşıyorum. İçeri girdiğimizde sertleşiyor ve hemen dışarı fırlıyor.

"Ama onları okumayı nasıl umuyor?" Minnie fısıldıyor.

Başımı sallıyorum çünkü bu yılın sorusu. Siyah prangalarını ne kadar süreyle takmaları gerektiğini bilmiyorum ama umarım uzun bir süredir.

Akademideki dizüstü bilgisayarların başına oturduk ve Lyle'in bana bahsettiği davaların raporlarına göz attık. Minnie kolumu tutana kadar yarım saat geçmemişti.

"Bu, yılan mahkemesini içeren oldukça büyük bir dava," diyor endişeyle, dizüstü bilgisayarı bana doğru çevirerek. "Hatırlıyor musun? Beş yıl önceydi."

Bu bir toplu cinayet davası, sanık Kara Mamba'nın bütün bir puma ailesini zehirlediği iddia ediliyor. Anne, iki baba ve onların beş yetişkin çocuğu. Davayı okudukça kalbim sıkışıyor.

Yirmi bir yaşında bir erkek olan yılan tüm suçlamalardan beraat etti ve onun yerine bir dingo suçlandı.

"Nasıl?" Nefes nefese ekrana bakıyorum. "Bir yılanın işi olduğu belli olan bir şey için bir dingo nasıl suçlanır? Otopsi sonuçları zehriyle eşleşti!"

Etkinlikle ilgili medyada herhangi bir haber olup olmadığını bilemiyoruz, çünkü daha geniş bir internet erişimine izin verilmiyor, ancak bunu Animalia Today haber uygulamasında görmüş olabilirim.

Bütün bir ailenin öldürüldüğü düşüncesi midemi bulandırıyor, ama daha çok duruşmayı da hatırlamadığım için.

O zamanlar on beş yaşındaydım ve buna yakın bir şey duymamıştım ve dünyadan bu kadar kopuk olduğum için sürekli haberleri kontrol ediyordum.

"Bu davayı hiç hatırlamıyorum," diyor Minnie. "Kendi eyaletimizde olduğu için büyük bir haber olmalıydı!"

Bir şey bana davalının avukatının adını aramamı söylüyor ve bulmak yukarı kaydırıyorum. Gördüğümde Minnie'nin elini tuttum.

"Kahliso Naga babamın avukatı," diyorum inanmayarak. "O benim büyük amcam."

Babam bu davaya karışmıştı. Minnie geniş gözlerini benimkilere çevirdi. Ve gözleri benim düşündüğüm şeyi söylüyor. Tiksintiyle masadan uzaklaşıyorum.

"Yani duruşma hileliydi. Eğer babam çok açık olan bir davada bir adamı suçsuz bulup çıkarabiliyorsa, beni de suçlu bulması çok kolay olacaktır."

Kalın siyah harfler bana bakarken gergin bir şekilde öğrenci kordonumu çekiştiriyorum. *Uçuş Riski*. Koridorlarda hâlâ bu ismi kullanıyorlar. Hala alay ediyorlar.

Ancak bunun tam tersine, şu anda yol beni tek bir yere götürüyor.

Bir yetiştirme zincirin ucunda.

Ckapt'ca 4W

Aurelia

T o Cuma önce ve Duruşma, şeyler değişim için ve Daha da kötüsü. Dürüst olmak gerekirse, bir şey bekliyordum.

Dikkatimi dağıtmak için hastane kanadında vardiyam var. Her yönden birden fazla tehdit üzerime geliyor. Vardiyamdan sonra, her zamanki gibi, gardiyanlar ceplerimi kontrol ediyor ve Minnie'nin beni beklediği yemekhaneye kadar bana eşlik etmeden önce üstümü arıyorlar. Yata Khanemize dönmeden önce diğer animalarla birlikte hızlıca sıcak çikolata içiyoruz.

Minnie duştaki sırasını bitirmek üzereyken ben yorganımı ters çevirip yatağa giriyorum.

Kanlı kırmızı bir pislikle karşılaştım.

Yatağımın üzerinde ölü bir piton yatıyor. Kesik başı tek bir tendondan sarkıyor ve boğazı çarşaflarımın üzerine kanıyor.

Ciğerlerimin derinliklerinden bir çığlık kopuyor.

Minnie duştan çırilçıplak ve sırlıklam bir halde çıkar, pembe bukleleri topuzundan ayrılmıştır.

"Bu da ne böyle!" diye çığlık atıyor. "Muhafızları çağırın!"

Gertie kulağının dibinde gevezelik ederken Henry de panikle ona katılır ve ikisi de odanın içinde zum yapmaya başlar.

"Hayır!" Elimi sallayarak, yorganı geri atarak ve kanlı görüntüyü gözlerimden gibi gözlerimi ovuşturarak ağlıyorum. "Hayır, , hayır. Dur, bir düşüneyim. Ah Vahşi *Ana* Tanrıça." Tökezleyerek yataktan kalkıyorum ve başım durana kadar küfretmeye devam ediyorum

Dönüyor ama o kadar kanın görüntüsü katran gibi aklımda kalıyor.

Yatağında ölü bir yılan var. Bir ceset. Kokusundan hayvani olduğunu anladım.

Tüm vücudum taşlaşmış gibi hissediyorum, sanki biri beni mendeneye almış gibi. Hareket edemiyorum. Düşünemiyorum.

Böyle bir olamaz. Ama
ben ne gördüğümü
biliyorum.

"Lia." Minnie yanıma gelip havluya sarınırken sesi titriyor. "Sorun yok, Lia," diyor usulca. "Bunu rapor edeceğiz. Çok ileri gittiler. Bu A sınıfı bir suç."

Cinayet. Birini öldürdü ve cesedini yatağına koydu.

"Minnie." Tüm bedenim bir yaprak gibi titriyor. "Onlar değil-"
Yutkunuyorum. "*Onlar* değil."

Minnie söylediklerime inanamıyormuş gibi bana bakıyor.

"Lia." Sesi kırılır. "Bu bir ceset. Rapor etmeliyiz
o."

Bu bana bir mesaj. Kanla yazılmış açık bir mesaj.
İçim burkularak farkına vardığım bu durum karşısında içim feryat ediyor.
Hücre kapımız çalındı ve ikimiz de şiddetle yatağımdan geri
sıçradık.

Ama sadece Raquel, parmaklıkların arasından bakan yüzü. "Siz burada çığlık mı atıyorsunuz?"

"Biz iyiyiz!" Minnie ve ben aynı söyledik. "Sadece bir
örümcek. Üzgünüm Raquel," diyorum.

Onlar giderken Raquel kaşlarını çatıyor ama bir şey söylemiyor ve
bizimkinin yanındaki kapının kapandığını duyduğumuzda nefes
alıyorum, vücudumu tekrar hissetmeye çalışıyorum.

Göğsümde fırtına gibi çarpan kalbim. Yılanın cesedini gören yanan
gözlerim. Pıhtılaşan kanın kokusunu alabilen burnum.

"Eğer *onlar* değilse, o zaman kim?" Minnie saçını çekiştirerek
tıslıyor.

Yavaşça, isteksizce yorganı geri çekiyorum. Minnie neyi işaret
ettiğimi görünce nefesini tuttu.

Yılanın kopmuş kafasının altında küçük bir kağıt parçası var. Kanla
yazılmış tek satırlık bir metin.

Sen her zaman önce benimdin, Aurelia.

"Savage olmadığını biliyorum." Minnie yutkunur. "Doğru düzgün yazamıyor."

"Doğru." Fısıldıyorum çünkü bunu gerçekten yüksek sesle söylemeye dayanamıyorum. "Bu benim babamın işi." Yılanın bedenini tekrar örtüyorum ve zihnim eski, yıpranmış bir motor gibi titreyerek tekrar devreye giriyor.

Babam en başından beri bana sahipti. Beni sürgüne gönderdiğinde bile, beni hala zincirle bağlı tutuyordu. *Hala* bana hükmediyor. Bu onun sahipliğini göstermesi. Bana gerçekte kim olduğumu hatırlatıyor.

Şeytani, çıkarıcı, piç kurusu. Sırf bana bir mesaj göndermek için kendi adamını öldürürdü. Sırf beni kötü göstermeye çalışmak için. Beni bir kez daha tuzağa düşürmek için.

"Bunu kimse bilmemeli," diyorum sessizce. "Eğer öğrenirlerse, duruşmada davama zarar verirler, bundan eminim. Lyle her şeyin benim suçum olduğunu düşünecek. Bir *kez daha* katil olarak damgalanacağım. Herkes benim yaptığımı düşünecek. Zaten babamı öldürmeye çalıştığımı düşünüyorlar."

"Peki ne yapacağız? Bir ceset mi saklayacağız?" Minnie havlusunu daha sıkı çekerek tıslıyor. "Lütfen bana buradan fark edilmeden gizlice çıkmaya çalışacağımızı söyleme!"

Ona bakıyorum çünkü "biz" dedi. Onu hak etmiyorum, gerçekten hak etmiyorum.

Ve sanki zihnim eski, daha az kullanılan bir vitese geçiyor. "Bunu hiç görmemiş gibi davranmanı istiyorum," diyorum kendiminkine benzemeyen sakın, derin bir sesle. "Banyoya geri dönmeni ve giyinmeni istiyorum. Geri döndüğünde hiçbir şey olmamış gibi davranacaksın."

"*Lia.*" Minnie'nin gözleri yuvalarından fırladı. "Lütfen bana bunu daha önce yaptığını söyleme."

"Hayır, bunu daha önce yapmadım." Ama daha önce görmüştüm. Babanız Kral Kobra olduğunda, prenses sarayda öldürülen yılanlardan payına düşenden fazlasını görür. Babama göre, meydan okumayla başa çıkmanın tek yolu bu.

"Cesedi ne yapacaksın o zaman?" diye fısıldıyor. "Onun bir ailesi var. Arkadaşları var. Bu kişi kim?"

Boğazımdaki kocaman yumruyu yutuyorum. "Biliyorum, Min."

Bana kusmak istiyormuş gibi bakıyor ve dürüst olmak gerekirse, ben de öyle

I.

"Minnie, senin bu işe karışmanı istemiyorum. Lütfen, yalvarıyorum.

Sen duşa geri dön ve bunlar hiç olmamış gibi davranalım. Tamam mı?"

Bana bakıyor ama bakışlarımda yavaşça başını sallamasına neden olan bir şey görüyor. "Pekala, Lia."

"Henry, Gertie ile git."

İstemiyormuş gibi ama neyse ki mecbur kalıyor.

Sertçe Minnie'nin geri çekilişini izliyorum ve kapıyı tıklatarak kapattığında harekete geçiyorum. Her şeyin gitmesi gerekecek. Tüm çarşaf larım ve yorganım. Neyse ki bu yataklarda bir yatak koruyucu var ve cesede dokunmak zorunda kalmamak için her şeyi onun içine koyuyorum.

Ama onun ağırlığını ellerimde bir yargıcın tokmağı gibi hissediyorum.

Kim olduğunu merak edecek zaman yok. Engereği tanıyamadım ama muhtemelen akademiden geliyorlar. Kalbim protestoyla çarparken, kendimi ve bohçayı görünmez sekizinci kalkanımın içine alıyorum.

Sekizinci kalkanı kullanmayalı haftalar oldu, ama eski bir dans rutinine kaymak gibi. Bir hava pelerini yumuşak bir vınlamayla etrafımı sarıyor ve bundan kurtulmak için koşarken kimsenin beni görmeyeceğini ya da kokumu almayacağını bilmek iyi hissettiriyor. Hücre kapımı açtığımda koridoru boş buluyorum ve dışarı çıkıp dar merdivenlerden aşağı süzülüyorum. Gece kilitleri henüz devreye girmed iği için şanslıyım. Bir saatten biraz fazla zamanım kaldığını tahmin ediyorum.

Daha önce babamdan nefret ederdim, ama şimdi bunun tam bir nefrete dönüştüğünü söyleyebilirim. Beni cesetleri saklayan birine dönüştürdü. Beni *gerçek* bir suçluya dönüştürdü. Tanrıça, damarlarımda dolaş an şey kan dondurucu bir öfke . Onun yerine, sadece dehşet hissediyorum. Ve bu, etrafımda tuttuğum çelik ve kemikten ipi çekiyor... ve çatlaklar zaten onu kırıyor.

Yatakhane girişimizde iki silahlı nöbetçi var, bu yüzden gizlice içeri girmek için kızların akşam yemeğinden dönmeleri için birkaç işkence dakikası beklemem . Dışarı çıktığımda hızlı düşünüyorum.

İlk içgüdümlerim mutfak çöplüğünü bulup oraya atmak oldu. 7/24 koku kalkanımın içinde olmanın iyi yanı, kokumun kıyafetlerimde ya da çarşaflarımda olmaması, yani hayvan polisi kobranın üzerinde kokumu alamayacak. Bu yüzden yemekhanenin arka tarafına doğru ilerliyorum ve neyse ki binalar arasındaki boşlukta devriye gezen muhafızlar yok. Çöp konteynirini yavaşça açıyorum ve bir süre orada durup yılanın cesedini nereye koymam gerektiğine bakıyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Çok özür dilerim. Her kimsen."

Gerçekçi olmak gerekirse, eğer babam bir yılanı öldürüyorsa, bunun bir nedeni vardır - itaatsizlik, saygısızlık ya da görevlerini yerine getirmeme gibi. Ama her kim olursa olsun, cesedinin bir çöplüğe atılmasını hak etmiyor. Kimse hak etmiyor.

Bunu yapamam.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülüyor ve hayatımın geldiği hıçkırılmamaya çalışıyorum. Federal bir barış anlaşmasının olduğu bile üzerimde kurduğu kontrol karşısında. Soğuk betonun üzerine çöküyorum, zor nefes alıyorum.

İçimde ilkel bir şey doğuya doğru bakıyor.

Çünkü bir cesetten nasıl kurtulacağını bilen üç canavar tanıyorum. Böyle iğrenç bir şeyi birçok kez yapmış olan. Kampüste bir cesetle dolaşmak yeni bir tür alçaklık ve bu yıkım beni ele geçiriyor, zihnimi uyuşturuyor, düşüncelerimi duman ve gölgelerden başka bir şeye dönüştürmüyor.

Sonra bacaklarım kendiliğinden hareket başladı. Saniyeler içinde ara sokaktan çıkıyorum ve tanıdık bir yola giriyorum. Anima'm ötüyor ve duyabildiğim tek şey bu, beni iten, yönlendiren tek güç, çiftleşmemiş erkek yatakhanelerine doğru.

olduğunu anlamadan, eski binanın dışında duruyorum, nefes nefese kalmamaya çalışıyorum, çimenlerde cıvıldaayan ağustos böceklerinin sesiyle ayaklarımın üzerinde biraz sallanıyorum.

Yarım ay olduğunun hayal meyal farkındayım, gümüş mavisi ışık yatakhanelerin gotik kıvrımlarına ve karmaşık kafes işçiliğine en ruhani şekilde vuruyor.

Bu bir rüya olabilir. Tamamen başka bir dünya.

Karanlığın içinden bir figürün yaklaştığı bir dünya.

Gölgeler patikada sinsice ilerleyen uzun boylu kurt için ayrılırken animam sızlanıyor. Louvre'daki bir sergi gibi herkesin hayranlıkla izleyebileceği çıplak gövdesinin genişliği karşısında dudaklarım aralanıyor. Terden parlıyor, bu yüzden göğsünü kurt dövmesi gece ışıklarının altında parlıyor. Spor salonundan çıkmış olmalı çünkü kolları kir içinde ve koyu renk bukleleri koştüğünü belli edecek şekilde kıvrılmış. Siyah eşofmanını aşağıya doğru giyiyor, böylece Adonis Kemerini görebiliyorum - pantolonunun içine doğru uzanan derin V, saç buklelerini görebiliyorum. Kalın damarlar ellerinden ön kollarına kadar uzanıyor ve bu manzara karşısında neredeyse inleyeceğim. O vahşi bir tanrı, avdan dönmüş.

Ağzım birden bire bir çöl ovası kadar kurudu.

Vücuduna atlamak ve onu bütünüyle yutmak istiyorum.

Ama kollarımda ağırlaşan ölü bir yılan var. Bir hıçkırığı bastırıyorum ve pantolonunun cebinden öğrenci kimlik kartını çıkarırken onu yakından takip ediyorum.

Hemen yana kayıyorum ve kapının arkamdan kapanmasına izin veriyorum. Savage dik merdivenleri ikişer ikişer çıkıyor ve ben onu bir hayalet gibi takip ediyorum, mükemmel, parlak, kaslı sırtını görüş alanımda tutmaya kararlıyım.

Merdivenleri onun arkasından koşarak çıkıyorum ve beş basamak çıktığımız için tepeye ulaştığımızda nefes nefese kalıyorum.

Nefesimi ön kolumla bastırıyorum ve Savage geniş koridorda ilerlerken aptal gibi arkasından parmak uçlarımla yürüyorum.

Erkek yurtları Cuma geceleri çok gürültülü oluyor.

Bir hoparlörden RnB müziği yükseliyor ve erkekler gülüp bağıyor. Birkaç animanın zevkle çılgılık atması da dahil olmak üzere birden fazla kişinin sevişme sesi duyuluyor.

Havadaki arzu, yırtıcı bir parfüm gibi başımın etrafında dolanıyor ve akça ağaç şurubu kadar yoğun bir şekilde tenime baskı yapıyor.

Koridorlarda dolaşan yaratıklar Savage'a su gibi akıyor ve her nasılsa koridorun başı ile sonu arasında, hayatım buna bağlıymış gibi onun sırtının pürüzsüz tenine sabitleniyorum.

Çünkü şu anda .

Neredeyse çarpacağım fark etmiyorum bile. Gürültüyü zar zor fark ettim. Her şey dostumun yürüyüşünü görünce kayboluyor.

Ejderha numarası merdivenleri.

Anima benliğimin ilkel derinliklerinde, inatla onu gizli merdivenlere kadar kovalıyorum-

Ve hemen .

Çünkü altıncı kata daha dört adım kala Savage arkasını döndü ve mermere bir yüz ve tam bir odaklanma ifadesiyle bana bakarak bekliyor.

Sesine ölümcül bir ciddiyet sinmiş. "Nefes alış verişin seni hep ele veriyor Regina."

Xander ve Scythe, sanki onlar da beni bekliyormuş gibi kollarını kavuşturmuş, ürkütücü ve karanlık olan her şeyin nöbetçileri gibi arkasından yaklaşıyorlar.

Bölüm 47

Aurelia

"T "Çıkar şunu," diye emrediyor Savage. "Çıkar yoksa seni buraya sürükler ve çıkarana kadar o küçük boynunu ısırırım."

Ben bir cevap veremeden Scythe öne doğru atıldı, ve tek bir parmağını kaldırarak aşağı doğru kesiyor.

Ölümcül bir hassasiyetle, görünmezliğim ortadan kalkıyor. Bir çift göz parlıyor ve iki çift gözbebeği beni tepeden tırnağa ele geçirirken büyüyor. Ela, gök mavisini, parlayan beyaz. Hareket etmiyorum. Nefes bile almıyorum. Üzerimde yırtık pırtık pijama şortum ve tişörtüm olması bile umurumda değil. Tek yapabildiğim bakmak ve her , kılcal ve toplardamardan geçen saf ihtiyacın ağırlığı altında titremek. Bu acı verici. *Yakıyor.*

Kalkanlarımın geri kalanının çürük bir gazlı bez gibi ayaklarımın dibine düşmesine izin veriyorum. Hepsi keskin bir nefes alıyor ve ben de öyle, çünkü boyunlarında, Görmem için üç güzel çiftleşme izi ortaya çıkıyor. Güzel, cennet gibi parlayan işaretler, doğru, *çok doğru.*

Ama gözleri elimdeki bohçaya kayıyor.

Bir şey Xander'a bakmamı sağladı. Gözlerinin parladığını biliyorum çünkü obsidyen prangaları çıkarılmıştı.

"Regina." Savage bana doğru bir adım attı.

"Sen." Ama Xander'ı işaret ediyorum. Savage'ın etrafından dolanıp yüzünde boş bir ifade olan ejderhaya yaklaşıyorum. Bohçayı ayaklarının dibine bırakıp geriye doğru bir adım attığımda sesim kendi sesim gibi çıkmıyor. "Yak onu." Bu bir emir, ham ve gerçek.

Kendi iradesi dışında yanıt vermesine sadece bir milisaniye var. Elini kaldırır ve bohça sıcak kırmızı ve turuncu bir alevle yanar.

Gözlerimi kapatıyorum ama alevler göz kapaklarımı kırmızıya boyuyor ve çıplak uzuvlarımı ısıtıyor. Ejderha ateşi her şeyi küle çevirecek kadar sıcak olacak. Geriye hiçbir beden kalmayacak. Tanımlanacak kemik kalmayacak. Bana karşı kullanılacak hiçbir kanıt.

Gözyaşlarım buhara dönüşmeden önce yanaklarım ıslanıyor.

Kaybedilen bir hayat için, dostlarım için, karşılaştığım imkânsız durum için.

Gözlerimi açtığımda, Savage'ın arkama geçtiğini biliyorum. Kalkanlarım kapalıyken onu tamamen hissedebiliyorum. Gücü beyaz su akıntıları gibi vahşi ve ormanın derinlikleri kadar değişken ve kontrolsüz. İçinde şiddet ve saldırganlık var, ama beni içine çeken başka bir şeyle süslenmiş.

Havada kurşun gibi ağır sorular da var ama onları almayacağım.

Etrafımda dönüyorum. Savage'ın gözleri şaşkınlıkla açılıyor ama burun delikleri arzusun farkında olarak alevleniyor. "Sana *ihtiyacım* var" diye hırladığımda daha doğru bir söz söylenmediğini biliyorum.

Savage gülümsemiyor. Gülmüyor. Hayır, ensemde tutuyor ve tamamen vahşi bir hırıltıyla beni kendine çekiyor, dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Çıplak göğsünü pençeleyerek beni kıcımdan kaldırıyor ve bacaklarımı tamamen çaresiz bir şekilde onun etrafına sarıyorum. Dudaklarımız çarpıştığında inliyorum, ağızlarımız aynı anda ayrılıyor ve açlıkla birbirimizi yutuyoruz. Şiddetli bir itme ve çekme ile hakimiyet için savaşıyoruz. Parmaklarımı saçlarına gömüyorum ve . Tamamen dişleri, dili ve hırıltısı var ve bunun saf hayvaniliği ezici.

Kopardı. "Siktir!" diye öfkeli bir şekilde kükrüyor ve beni kaldırarak yere basmaya zorluyor. Elimi tutup beni yatak odasına doğru çekiyor ve orada bırakıp kendi saçlarını koparmak ister gibi tutuyor.

Benimle çiftleşmemek için yaptığı kan antlaşmasını kastettiğini biliyorum.

"Sadece parmaklarını kullan," diyorum öfkeyle, ona doğru uzanarak. Benden uzaklaşmaya nasıl cüret eder? "Ya da her neyse, umurumda değil."

"*Hayır, Regina.*" Sesi gırtlaktan geliyor, kurt derinliğinde ve yatağının başucundaki masayı agresif bir şekilde açıp bir sustalı bıçak çıkarmasını, elini masanın üzerine koymasını ve bıçağı babamın izinin altına bastırmasını şok içinde izliyorum.

"Aman Tanrım, hayır!" Ona doğru koşarak ağlıyorum.

Güçlü eller belimi kavrayıp beni kabaca kenara itiyor ve Scythe dolanıyor. Şok içinde geri çekildim.

Köpekbalığı, "Bırak beni kardeşim," diye homurdanıyor.

bakakalıyorum, yardım edecekmiş gibi Xander'a bakıyorum. Ama ejderha sadece kayıtsızca bakıyor.

"Bir şeyler yap!" Scythe sakince bıçağı Savage'dan alırken onu teşvik ediyorum.

Xander'ın kafası bana doğru döndü ve hırladı. "Benimle konuşma, *yılan.*" Yatağına doğru yürüyor, ellerini başının arkasına koyup uzanıyor ve gözlerini kapatıyor.

Onu görmezden gelerek iki kardeşi durdurmak için öne atılıyorum ama tam elimi Scythe'ın omzuna koyduğum anda bıçağı Savage'ın parmağına doğrultuyor ve diğer eliyle kemiği kırmak için bastırıyor.

Savage homurdanıyor. Kan masanın üzerine sıçradı. Bağırıyorum ama Savage dönüp beni yakalıyor.

"Argh! Bekle!"

Bu yaradan kan fışkırıyor.

"Beklemek yok," diye homurdanıyor ve beni geriye doğru itiyor.

"*Bekle.*"

"*Hayır.*"

Yaralı elinin bileğini tutup yukarı kaldırıyorum. Kan fışkırıyor ve atardamarları kapatmak için elimi hızla üzerine koyuyorum. Az önce ne olduğunu anlamaya ve onu iyileştirmeye çalışırken Savage beni vücuduna doğru çekiyor ve dilini boynumda gezdiriyor.

Scythe iç çekerek uzaklaşıyor ve üzerine oturduğu yatağın yaylarının gıcırdadığını duyuyorum. Gözlerimi açtığımda Savage'ın işaret parmağı artık kanamıyor ve sadece kırmızı bir çizik var.

Ama Savage dikkatini vermiyor. Beni üçüncü yatağa fırlatıyor ama yatak benim ağırlığım altında zorlukla geri tepiyor, sonra üstüme çıkıyor ve tişörtümü gürültüyle ikiye yırtıyor.

"Siktir Regina," diye inliyor, nasırlı ellerini karnımda ve çıplak göğüslerimin üzerinde gezdiriyor. Ağzı ellerini takip ediyor, sanki aynı her yerimi tatmak istiyormuş gibi yalıyor ve emiyor, tenime aç bir canavar gibi. Onun altında kıvranıyordum, dokunuşunun her yerime gönderdiği karıncalanmalarla nefes nefese kalıyorum. Ağzıma ulaşıyor ve açlıkla öpüşüyoruz, dillerimiz savaşıyor, ellerim saçlarını yumrukluyor, ağırlığı sıcak ve sert bir şekilde kendi yumuşaklığıma karşı. Şortumu ve iç çamaşırimi tek seferde indirmeden önce eşofmanını tekmelemek için geri çekiliyor.

Hiçbir uyarıda bulunmadan yüzünü cinsel organıma dayıyor ve dili klitorisimde gezinirken, dudakları emerken, dili tadına bakarken haykırıyorum. İniltisi kırık bir şey, alçak ve derin. Elleri kalçalarımı kavrayıp sıkıyor ve ben tamamen çözülüyorum.

"İçimde sana ihtiyacım var," diye nefes nefese kalıyorum, ciğerlerime daha fazla hava almaya çalışıyorum çünkü sevgili Tanrıça, bu çok fazla ve yeterli değil.

Onaylayarak homurdanıyor ve ayağa fırlayıp dövmeli pazularıyla beni kafeslemeden önce bana son bir uzun yalama veriyor. Bir eliyle kendini yumrukluyor ve tacını girişime bastırmadan önce kocaman, dik horozuna bir kez bakıyorum.

Scythe'ın sesi hiç duymadığım kadar ani ve derindi. "Dikkatli ol kardeşim."

Üstesinden geldim, ama ona baktım. Yatağında oturuyor, gözleri sert ve sıcak bir şekilde bana bakıyor, göz bebekleri büyümüş ve ben hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

"O kadar iyi hissettiriyor ki kardeşim," diye inliyor Savage, tepesini aşağı yukarı ovuşturarak kendini içime kaplıyor. O kadar ıslağım ve kendi ihtiyacımdan ve içimdeki saf acıdan ki kendimi onun sikine doğru kıvrıyorum.

Savage'ın göğsü alçak ve derin bir şekilde gürlüyor ve gözlerini kapatarak amımın tadını çıkarıyor. Aletini açıklığımdan geçiriyor ve alt karnımın etrafında dolanan lezzetli bir yanık.

"Siktir," diye inliyor ve bir hamlede kendini kılıfına sokuyor.

Gözlerimin arkasında yıldızlar patlarken ve dünyam Savage'a ve sadece ona daralırken çığlık atıyorum, sırtım kamburlaşıyor. Eski parçalarım

ışılı ışık şeritleriyle birbirine çekiliyor ve gözlerimden yaşlar dökölüyor.

Savage'ın avucu yüzümü buluyor ve başparmağı beni şaşırtan bir nezaketle gözyaşlarımı okşuyor. "Lia," diye boğuluyor. "Senin için çok uzun süre bekledim."

"Aman Tanrım!" Neredeyse tamamen çekilip tekrar içime girdiğinde inliyorum.

Savage burnunu boynuma gömüyor ve beni sert ve hızlı bir şekilde beceriyor, kulağıma zevkini inliyor ve homurdanıyor. Vücudu eforla titriyor ama bunun fiziksel olmadığını biliyorum. Bu bir eşin diğeriyle ilk kez karşılaşması ve güçlerimizin dallarının etrafında döndüğünü, buluştuğunu ve algıladığını hissediyorum. Vücudum onun dokunuşuyla titriyor, fısıldarken amım onun etrafında sıkılıyor, "Beni çok iyi alıyorsun, regina'm. Tanrım, beni çok iyi beceriyorsun." Sikini tekrar tekrar içime sokuyor, kalçaları beni sahiplendiğini, bana sahip olduğunu, bana *sahip* olduğunu söylüyor ve ben hepsini isteyerek alıyorum, dönen arzu omurgamın dibinde bir kasırga, yukarı ve yukarı huni. Ben onun adını tekrar tekrar haykırıyorum, o da benimkini fısıldıyor.

Sonra beni kendine yaklaştırmak için sırtıma uzanıyor ve bana sürtünüyor, pelvisi klitorisime sürtünüyor ve beni daha önce hiç bulunmadığım tatlı, altın bir yere gönderiyor.

Savage aniden dişlerini boynuma geçiriyor ve ısıyor. Anında boşalıyorum, titriyorum ve onun adını hıçkırarak söylüyorum, amım tekrar tekrar sıkılıyor. Bir saniye sonra içime boşalıyor, vahşi bir hayvan sesi çıkararak zevkimi yeni bir boyuta taşıyor. Yavaş itişlerinin her birinde içimden fışkıracak kadar çok dölün sıcak patlamalarını pompalarken onun altında eğiliyor ve titriyorum.

Kıpırdamadan duruyor, tamamen kılıfına girmiş, nefes nefese bana bakıyor, bir eliyle yanağıma kavıyor. Yakışıklı yüzü huşu ve ağır bir sevinç karışımı, ela gözleri beni dehşete düşürecek kadar parlak parlıyor. Geri çekilip topuklarının üzerine oturarak amıma bakmadan önce birbirimize bakıyoruz. Dudaklarını yalarken, aç gözlerle göbeğime bakarken, başparmaklarını baldırlarımın üzerinde dalgınca okşarken izliyorum.

"Çok güzel," diye fısıldıyor. "Regina, döllemlle ıslanmış amın şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey."

Gözümün ucuyla Scythe'a bakıyorum, o da kukuletalı gözlerle bana doğru yaklaşıp bakıyor. Bacaklarımı kapatıp kendimi gizleme isteği duymalıyım ama duymuyorum. Bunun yerine, Scythe'ın buz mavisi gözlerini çıplak vücudumda gezdirip amımda durduğunda başının hafifçe eğilmesi bir tür heyecan yaratıyor. Xander'ın yatağı gıcırıyor ve onun da kalkıp yanıma geldiğini görünce şaşıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, beyaz gözleri merkezime indiğinde parlak bir opalesan parıltıyla parlıyor.

Üç canavar da gözlerimin içine bakmak için başlarını kaldırırken nefes almıyorum.

Sonrasında olanlar hem dehşet verici hem de heyecan verici. Hem köpekbalığı hem de ejderha bana doğru *hamle yaptı*. Tırpan'ın ağzı boğazıma doğru gidiyor ve Xander sağ kalçamın üzerine eğiliyor.

İkisi de

Onlara ve dişlerinin acısına karşı savaşıyor haykırıyorum, ama tek başlarına iki adam da acayip güçlü. Birlikte beni tutuyorlar ve kanayan, sahiplenilen bir güçle beni işaretliyorlar.

Başladığı gibi biter ve hem Scythe hem de Xander doğrulmak için ayağa kalkıp odadan dışarı çıkarlar.

Savage'ın ela gözleri vücudumda gezinirken ve beni sıcak göğsüne sarmak için kendisine doğru yuvarlarken bana yumuşak bakıyor. Dudakları ağızımda yumuşacık ve boynumdaki ve uyluğumun iç kısmındaki şiddetli yanmayla tam bir tezat oluşturuyor.

Ama diğer iki adamın aceleyle ayrılması aklımı başıma getirdi. "Gitmem gerek."

Kurdun kolları etrafımda sahiplenici bir şekilde sıkılaşıyor ve ben kaskatı .

Nefes vererek gitmeme izin verdi.

Tiştörtüm parçalandığı için birinin atılmış tiştörtünü ve şortumu alıp hızlıca üzerime geçirirken animam sessiz. Kalbim göğsümde sönerken gözlerimi yerden ayırmıyorum. Vücudum uçmuş durumda, karıncalanmalar ve zevk perileri hala damarlarımda dolaşıyor. Ama ayrılmak için kendimi hazırlarken içinde bulunduğum durumun acı tadı aniden boğazıma doluyor.

"Lia." Bu alçak bir uyarı.

Gözlerimi yavaşça kaldırıp onunkilere bakmadan önce bir an için kıpırdamadan duruyorum. Yalan söyleyen erkek mükemmelliğinin görkemli, güzel bir resmi.

o yatakta, kasları terden parlıyor, siyah saçları dağınık, aleti hala kocaman ve benim kayganlığımla ıslak. Ve yine de ifadesi karanlık. O kadar karanlık ki, beni yerinden sıçratıyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanarak odadan kaçtım.

Bölüm 48

Aurelia

T Ertesi gün duruşmadan önceki cumartesi ve ben Lyle'in ofisindeki cumbalı pencerenin yanındaki koltukta onun karşısında oturuyorum. Akıl sağlığını hiçbir zaman iyi olmamıştı ve bu Sabah Regina'nın aşırı aktif libidosunun parçalarını toplamak bana kaldı.

Dün gece beni sahiplenen canavarın anısına amım biraz yanıyor ve hayatımda gördüğüm en kötü morluğu kapatmak zorunda kaldım ama yine de vücudum saf bir neşe şarkısı söylüyor. Henry sanki dün gece ne yaptığımı biliyormuş gibi sürekli beni kokluyor ve bu sabah tütsü kokusuyla uyandım ve Minnie Vahşi Tanrıça sunağının önünde meditasyon yapıyordu, en az beş mum yanıyordu. Sanırım hepimizin başa çıkma yöntemleri var ve benim de düşün zemininde yarım saat boyunca üzülüp ağlamak dışında yeni yöntemlere ihtiyacım olduğundan eminim.

En kötüsü de, şu anda önümde duran aslan davama yardımcı olmuyor.

Lyle, Hope'un son raporuna kaşlarını çatar.

Sanırım kafası karıştı çünkü bu onun benim kim olduğuma dair çizdiği resme uymuyor: şımarık bir çocuk olarak büyümüş ve sonra da suç işleyerek bunu mahvetmiş.

"Hope son vardiyandan çok etkilendi. Yeniden bir kulak taktığını söylüyor." Bana bakıyor, kehribar rengi gözleri yüzümün derisini delip geçiyor. Eğer beynimin içini görebiliyorsa, neden beni kendisi parçalara ayırmıyor?

'Sana söylemiştim' dercesine omuz silkiyorum. "Deriden asılı duruyordu, taze bir yaraydı, bu yüzden çok zor olmadı." Hastanede oturup kartalın kulağını santim santim yerine oturttuğum, terlediğim ve sonunda başımın döndüğü iki saati içimden geçirirken soğukkanlı görünmeye çalıştım. Hatta vardiyamı erken bitirmek zorunda kaldım.

"Oldukça başarılı," diyor özel alışveriş listesi sesiyle.

"Duruşma için hazırlayacağınız rapora girecek mi?" Dik oturarak soruyorum.

"Evet, Bayan Aquinas, hepsi oraya giriyor. Ancak bunu dikkate alıp almamaları farklı bir konu."

Gerçeklik göğsümde keskin bir diken gibi. "Ne demek istiyorsun?"

Lyle'in yüz hatları sertleşiyor ve bir an için... hoşnutsuz görünüyor. Aslında ne kadar genç olduğunu unutuyorum, çünkü duruşu o kadar hükmedici ki onu çok daha yaşlı biri sanabilirsiniz. Ama sonra söyledikleri her şeyi aklımdan siliyor. "Baban sana karşı büyük bir dava açtı."

Beni dişlerinin arasında tutmak için her şeyi yapacağını biliyordum ama Lyle bana atanan avukatın bana karşı açtığı davayla ilgili notlarını gösteren kalın kâğıt yığınının uzatırken hâlâ içim içimi yiyordu.

Avukatın tahminlerinin satırları arasında gezinirken, eski yaralar her saniye yeniden deşiliyor. Babamın hatalarımı abartarak adımları lekelemeye çalışması beni şaşırtmamalı, ama bunları tamamen uydurmak? Sebep olduğum zararlar hakkında yalan söylemek?

Bu duruşma benim ölüm fermanım. Birden, zihnimin gözünde, zengin hayvanların birbirlerine teklif yazmak için kullandıkları kalın siyah parşömen üzerindeki ilan görüyorum:

Boneweaver dişi. 20 yaşında. En iyi durumda. Çiftleşmemiş. Çiftleşmemiş.

20 milyon doların üzerinde teklif.

Panik boynumu daraltan bir yılan ve koltuğun kenarlarını öyle sıkı kavırıyorum ki kan dolaşımım .

"Bayan Aquinas?" Lyle'in sesi sanki bunu ikinci kez söylüyormuş gibi abartılı.

Elim, kahvaltımın içimden fırlamaya çalıştığı karnıma .

"Hayır." Nefes alıyorum. "BEN... BEN..."

"Ondan korkuyorsun." Lyle sandalyesine geri oturur. Bu kendi başına fark edilmesi gereken derin bir şey değil. Pek çok animalia babası yavruları için korkutucudur. Ama benim babam normal bir animalia değil. O çok, çok daha kötü bir şey.

"Gerçekten ondan kurtulabileceğimi düşünmüştüm." Bunu neden yüksek sesle söylediğimi bile bilmiyorum. Lyle'in umurunda değil. Benden intikamını aldı. Şimdi sadece yapması gereken bir işi var.

Ama hep aynı sonuca varıyorum. Kaçmam lazım. Buradan çok çok uzaklara gitmeliyim. Başka bir ülkeye. Fiji'nin kışın güzel olduğu söyleniyor.

"Aurelia, kaçamazsın." Lyle beni omuzlarımdan tutup öylesine sert sarsıyor ki, şoktan kaçma düşüncem sona eriyor. Ona bakıyorum, yüzü benimkine çok yakın, naneli nefesi yüzümde dolaşıyor. Sanki bunu yapmaması gerektiğini fark etmiş gibi aniden geri çekiliyor.

Belki de şoka ihtiyacım vardı. "Nereden bildin?" Zorla söyledim.

"Bunu yüzünde görebiliyorum," diye homurdandı. "Aptalca bir şey yapamazsın. Bu işi kitabına göre yapmalısın."

"Babam kitabına göre hareket etmeyecek, Bay Pardalia," diyorum. "Beni kısıkvırak yakaladı ve ölümden daha kötü bir kader bekliyor."

Ses tonumdaki zehir yüzünde şaşkınlık ifadelerinin belirmesine neden oluyor. "Bayan Aquinas, eğer bana söylemezseniz size yardım edemem-"

"Bana yardım edemezsin!" Farkına bile varmadan ayağa kalktım ve ona çılginca el kol hareketleri yaptım. "Seninle geçirdiğim *bunca zaman* boşa gitti. Hiç şansım olmadı, değil mi? Bunu asla durduramayacaktın. Bunca zamandır kendimi kandırıyormuşum!"

Çenesi sıkılıyor ve hareketlerinin her santimetresinin o kadar farkındayım ki hepsini görüyorum. Burun delikleri açılıyor, yumrukları sıkılıyor, tüm vücudu geriliyor. İçimde ilk kez karanlık bir his Eski bir sezgi. Bir sezgi. Ama bunu bir kenara bırakıyorum çünkü artık bir önemi yok.

"Bay Pardalia," diye resmen anons ediyorum. "Burada işimiz bitti. Size esenlikler dilerim. Sizinle tanışmak çok güzeldi. Akademinizde oldukça başarılı oldunuz; gurur duymalısınız."

Sanırım kıyamet günüm gelmeden önce bunu söylemem gerekiyordu. Bu canavarların hiçbirini bir daha görmeden önce. Ofisten fırtına gibi çıkıyorum,

Kapıyı çarparak açtım ve Georgia'nın bana kaşlarını çattığını gördüm. Yanından geçip gidiyorum, sonra bir daha düşünüp dönüp ona bakıyorum.

"Georgia."

Mükemmel lamine kaşları havaya kalkıyor.

"Bence gerçekten çok güzelsin ve umarım çiftleşme grubunu bulursun çünkü onunla vakit kaybediyorsun." Başparmağımı Lyle'in ofisine doğru sallıyorum ve ne demek istediğimi hemen anladığı için yüz hatları kararıyor. Ama umurumda değil çünkü nazik davranıyorum.

Asansörün kapısına doğru ilerliyorum ve Henry kulağıma yumuşak bir güvence verirken öfkeyle düğmeye basıyorum. Lyle'a ihtiyacım yok. Minnie'ye ihtiyacım var. Animalarıma ihtiyacım var.

* * *

Pazartesi sabahı kahvaltıya inmeye kıyamıyorum, bu yüzden Minnie'nin Sabrina, Stacey, Connor ve Raquel ile kahvaltıya gitmesine izin veriyorum. Beş animanın hepsi yatakhane gelip bana sarılıyor, hatta Sabrina omzumu okşayıp "İyi olacaksın Lia" diyor.

Minnie benden ayrılmak istemiyormuş gibi oyalanıyor. "Keşke seninle gelmeme izin verselerdi."

"En azından Henry'nin bende kalmasına izin verdiler," diyorum usulca. Zaten bir yardımcı hayvan için özel izin almamız gerekiyordu. Lyle'a Minnie'yi de yanımda götürmek istediğimi söylediğimde bana aptalmışım gibi baktı. Bunda yeni bir şey yoktu, gerçekten.

Kollarını bana doladı. "Döndüğünde bekliyor olacağım ve birlikte bilgi alacağız."

Midem fırtınadaki deniz gibi çalkalanırken hepsine kendinden emin bir gülümseme atıyorum. Lyle onunla yatakhane önünde buluşmamı ve beni şehirdeki duruşmaya götüreceğini söyledi. Dikkatlice giyiniyorum, Minnie ve benim dün gece en iyisi olduğunu düşündüğümüz elbiseyi giyiyorum, babamın beni göstermeye çalıştığı kundakçı vahşi katil değil, sofistike ve klas bir genç kadın göstermek için en açık maviden yüksek yakalı, dekoltesiz bir elbise. Küçük mavi fiyonkları olan beyaz babetlerim var, başka bir şey yok. Aynada kendime bakıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

"Bunu yapabilirsin, Lia. Bundan kurtulacaksın. Sen bir yırtıcısın. Sen bir-"

Hücrenin kapısı çarparak açılıyor ve öfkeli Xander Drakos odama girerken geriye doğru sıçıyorum.

Henry şok içinde ciyaklar.

"Xander, bu da ne-"

Ama saf ejderha büyüğü dalgası sıcak bir fırtına gibi içime hücum ediyor. Yüklü ve güçlü. Beni olduğum yere kilitliyor ve tek yapabildiğim bakmak oluyor.

Büyük yumruklarından birinde deniz mavisi bir kese kağıdı var ve gözleri alışılmadık bir gümüş renginde parlıyor. Ama bir şey kanımı donduruyor. Kulaklıkları kulağında değil, boynunda duruyor.

Xander başını hayvansı bir şekilde eğerek odayı küçeltiyor ve benim anima'm da buna karşılık olarak ayağa kalkıyor.

"Regina'm." Sesi gırtlaktan gelen, sert ve sıcak bir şeye dönüştü. Dünyanın çekirdeğinin derinliklerindeki ateşli odalar gibi ve kanlı bir fırın gibi kulaklarıma düşüyor. Farkına varmak içimi ürpertiyor.

Bu Xander değil. Bu onun ejderhası.

"Siktir, Xander..." Yeni bir tür ölümcül, efsanevi zarafetle yaklaşırken ne diyeceğimi bile bilemiyorum ve elimde olmadan geri adım atıyorum.

Xander üzerime doğru gelirken, şifonyerimin yanındaki duvara sırtımı dayadım. Boynumun Henry'ninkinin tam tersi tarafını içine çekmek için eğiliyor. Nimpin'im omzumda titriyor ama hiç ses çıkarmıyor. O anda kalkanlarımın inik olduğunu ve onları düşürdüğümü hatırlamadığımı fark ediyorum.

"Regina," diyor Scythe'inkinden bile daha karanlık ve sert olan o ejderha sesiyle.

Yutkunuyorum, çünkü bir ejderhayla ne yapmam gerekiyor? İçgüdüsel olarak dikkatli olmam gerektiğini biliyorum çünkü karşımdaki bir erkek değil ve Vahşi Tanrıça onu neyin tetikleyebileceğini biliyor. Onu kulaklıkları olmadan hiç görmemiştım ve bana bu kadar yakinken tüm bu etki sarsıcı oluyor.

Ama küçük deniz mavisini çantayı yanımdaki çekmecenin üzerine koydu ve şöyle dedi: "Acıya katlandık Regina. Seninle bu zamanda, bu yerde buluşmak için acıya katlandık. Ve son anda elimden kayıp gitmene izin vereceğimi mi sanıyorsun? Beni çevirmene izin vereceğimi mi sanıyorsun? Buna hakkın yok, Regina. *Hiç hakkın yok*. Birlikteliğimiz sen doğmadan önce belirlenmişken, evren henüz gençken ve ben ilk yıldızların ışığını solurken olmaz." Gücü ikimizin de etrafında titreşirken sözleri tenimi okşuyor ve oda titriyor gibi görünüyor. "Sende muhteşem, parlak ve ışıltılı bir şey gördüğümde değil. Tıpkı ilk gördüğüm gibi. Benim olduğum adam bunu göremiyor çünkü daha fazla acı çekmesine izin vermiyor. Ama o son saatinde düşmedi, sen de düşmeyeceksin. Bana emret. Ben senin savaş generalim. Bizi kana ve ateşe götürmeme izin ver ve sonra düşmanlarımızın külleri üzerinde sevişelim."

Vay . İçimde bir şey hayvani kafasını kaldırıyor.

"Ne demek istediğini anlıyorum," diyorum yavaşça. "Sanırım en azından biliyorum. Ama... Ben..." Aslında ne diyeceğimi bilemiyorum. Bir ejderhanın bana yardım etmek istemesi hiç beklenmedik bir şey.

Ama ben bir şey söylemeyince oflayıp pufladı ve doğruldu. "Çünkü sen benimsin, benim hediyelerimi giyeceksin."

Şifonyerin üzerindeki çantayı açıyor ve küçük, deniz mavisini bir mücevher kutusu çıkarıyor. Kutuyu açtığında nefesim boğazımda düğümleniyor.

Çok pahalı elmas ve safir kolyeyi nazikçe kaldırmasını, kopçasını açmasını ve saygıyla boynuma geçirmesini izliyorum. Dokunuşuyla titriyorum, adrenalin ve arzu içimde dalgalanıyor. Tokayı kapatıyor ve düzgün durması için kaydırıyor, bir parmağını şefkatle boynumda gezdiriyor.

En çılgın hayallerimde bile Xander'ın böyle bir dokunuş yapabileceğini hayal etmemiştim.

Bir an boynuma bakıyor, çantadan ikinci bir kutu almadan önce düşünceli bir şekilde başını tekrar eğiyor. Duvara yaslanıp hareketsiz kalıyorum, zaman ve mekân içinde donup kalıyorum çünkü neler olup bittiğini bilmiyorum. Ama Xander devam ediyor, bana birbirine bağlı safirlerden oluşan narin bir bileklik sunuyor ve bileğimi yukarı çekerek bileziği doladığını ve ikimiz de görebiliyoruz.

"Gözlerine uygun mavi," diye mırıldanıyor, iri parmakları tenimde geziniyor. Karnım kendi üzerine düşüyor.

Son bir kutu daha çıkarıyor, bu sefer küçük kare bir kutu ve içinde iki safir damla var. Sol kulağımdaki ucuz kristal küpeyi çıkarıp yenisini nefesimi tutuyorum. Aynı şeyi sağ kulağıma da yapıyor.

Ejderha eserine hayranmış gibi geri çekiliyor, sanki anlamlı ve değerli bir şey çizmiş bir ressam gibi. O gözler opal gibi parlıyor, içlerindeki tüm renkler parlıyor... sadece benim için.

"Gittiğinde, Regina, ben de seninle orada olacağım. Mücevherlerime ve beni düşüneceksin." Henry'ye döner. "Küçük yaratık, Regina'ma iyi bak."

Elim boynuma gidiyor ve orada asılı duran ağır ve güven verici kolyeyi kavıyorum.

Xander'ın ejderhası regina'sına aklına gelen tek uygun hediyeği verdi ve altındaki adamın bu konuda ne hakkında hiçbir fikrim yok.

Muhtemelen bana daha fazla kızacaktır.

Ama bu hediyeleri çıkarmaya dayanamıyorum. Birinin bana verdiği en pahalı şey ve şu anda en anlamlısı. Savage'ın oyuncak ayısına ve gölgeli köşelerinde duran pembe el çantasına bakıyorum, sanki onları tamamen saklamaya dayanamıyormuşum gibi.

Ama bugün, her şey plana uygun giderse, hayvanlarım bana bir daha asla hediye vermeyecek.

Sonra, geleneksel bir şekilde, Xander birkaç adım geriye doğru yürür, sonra arkasını döner ve kapıya yönelir.

"Bekle." Kendi sesimi bile tanıyamıyorum ama Xander'ın usulca geri dönmesini sağlıyor. "Bana yardım edebileceğin bir şey var."

Скәпт'са 47

Aurelia

Lyle siyah bir takım elbise ve kravat içinde, arkasında dört silahlı korumayla geliyor ve ben bu manzara karşısında ürperiyorum. Belli belirsiz, onu ilk kez gördüğümü fark ediyorum.

Siyah.

Ne kadar uygun.

"Bayan Aquinas." Selamlama şeklinde belirtiyor. Gözleri vücudumda geziniyor ve yeni mücevherlerimi parça parça incelediğini görüyorum. Çok fazla gözlemci. Sanırım bu iş bittiğinde onun tarafından bu kadar yakından izlenmeyi bile özleyebilirim.

Cumartesi günü öfkeli olabilirdim ama... şimdi öfke anlamsız görünüyor. Hesaplaşma vaktim geldi.

"İşe yarar mı?" Sesim kısık ve neden sorma ihtiyacı hissettiğimden bile emin değilim.

"Hadi gidelim."

Soğuk Lyle, tüm günlerin en soğuk gününde hiç de hoş değil ve metal kelepçeleri bana kendisi taktığında durum daha da kötüleşiyor. Bana dokunmaktan mümkün olduğunca kaçındığı için elleri soğuk. Henry kulağıma nefesimi yavaşlatmamı hatırlatan tempolu, alçak bir cıvıltı veriyor. Ve sonra okulun önüne kadar bana eşlik edilirken müdür yardımcısı bir kez daha benden bir adım uzakta duruyor.

Garaj yolunda üç siyah Animus Akademisi cipi var. İki muhafız ilk arabaya, diğer ikisi de üçüncü arabaya yöneldi. Ortadaki arabanın yolcu tarafına doğru yürüyorum.

"Bugün şoför yok mu?" Lyle'a gönülsüzce söyledim. Beni almaya geldiği ilk gün, şoför getirdiği için onun kibirli bir pislik olduğunu düşünmüştüm.

"Bugün değil, Bayan Aquinas," diyor.

Kendi kapımı açtım ve tam yolcu koltuğuna geçmek üzereydim ki, kısık bir sesle "Arkaya otur."

"Pardon?"

"Beni duydunuz, Bayan Aquinas. Sanıklar arkada oturacak."

Neden gözlerimi yaktığını bilmiyorum. Belki de bu başlık belden aşağı bir vuruştur. Ama sessizce itaat ediyorum, ellerim bağlıyken emniyet kemerini takmak biraz zor olsa da. Sonunda küçük suç konvoyumuz hazır.

"Ne, geri dönüş yok mu?" diyor el frenini bırakıp yola çıkarken.

"Bugün değil, Bay Pardalia."

Şehre varmamız için gereken iki saat boyunca rahatsız edici bir sessizlik içinde oturduk. Sonunda başımı arkaya yaslayıp gözlerimi kapatıyorum ve yanağımı Henry'nin yanağına bastırıyorum, o da rahatlatıcı bir şekilde titiyor.

Lyle'ın beni azarlamak için bile olsa arabada sohbet etmemesi biraz canımı sıkıyor. Sadece arabayı Canavarlar Sarayı olan heybetli cam ve taş binanın önüne park ettiğinde konuşuyor.

Gözlerimi açtığımda, adliye binasının görüntüsü kalbimi tam ve eksiksiz bir korkuyla dolduruyor.

Çünkü hazırlıklı olmadığım şey, mermer basamakların önünde bekleyen gazeteci kalabalığıydı.

Elim ayağım birbirine dolaşıyor, ellerinde mikrofonlarla hazır bekleyen üç kameraya ve şık giyimli gazetecilere bakıyorum. Bir tanesinin üzerinde 'Animalia Today' yazıyor.

Ama sonra Lyle pencerenin önünde, görüşümü engelliyor, yüzü taştan ve buz gibi soğuk, kapıyı açıyor, koltuğun kemerini açmak için üzerime uzanıyor. Kolonyasının nefis kokusunu alıyorum ve bu beni biraz olsun sakinleştiriyor.

Dirseğimi çekiştiriyor. "Gidelim, Bayan Aquinas."

Henry mırıldanıyor ve ben başımı sallıyorum, dizlerimi birbirine bastırarak deri koltuktan mümkün olan en hanımefendi şekilde kayıyorum.

Muhafızlar etrafımı sararken ve biz onlara doğru yürümeye başlarken Lyle'in eli dirseğimin etrafında sıkıca duruyor.

Kameralar her taraftan üzerime çevrilmiş durumda.

"Aurelia!" diye bağırır kadın gazetecilerden biri. "Charles Halfeather'ı neden öldürdün?"

"Onun parasını mı istediniz, Bayan Aquinas?" diye bağırır bir başkası.

"Bir açıklama yapmak ister misin Aurelia?" Bir kadın mikrofonunu bana doğru itiyor. Yine de fazla uzağa gidemiyorlar, çünkü neyse ki Lyle bugün için en büyük korumaları seçti ve iri vücutları kimsenin geçmesine izin vermiyor.

Üzerinde altın renginde *Canavarlar Konseyi* yazan cam kapılardan geçip metal dedektörlerinden kısa sürede geçiyoruz.

Animalia'nın şehirde kendi adliye binası var çünkü öfke nöbeti geçirip bir şeyleri kırma ihtimalimize karşı güçlendirilmesi gerekiyordu. Ön kapılar güçlendirilmiş çelikten ve içerideki bankların ve sehpa­ların ahşaptan değil titanyumdan yapıldığını biliyorum.

Kapılardan geçtik ve göz korkutucu mermer koridorda yürüyoruz. Tavan kemerli ve konseyin dramatik bir yeteneği olduğu için, birbirini yiyen aslan, kurt, ayı ve ejderhaların karmaşık heykelleri var. Yine de bu karışım­da hiç yılan olmadığını fark etmeden edemiyorum.

"Bana medyanın burada olacağını söylememiştin," diyorum Lyle'a suçlayıcı bir şekilde, hâlâ dirseğim­de duran eline bakarak.

Çenesi gerilir. "Öyle olacaklarını bilmiyordum. Biri onlara haber vermiş."

"Kim olduğuna dair bir tahmin-"

Koridorun diğer tarafından, hepsi siyahlara bürünmüş bir grup adam köşeyi dönüyor. Başlarında uzun boylu ve zayıf bir adam var.

Uzun siyah bir ceket, iş ayakkabıları, siyah gömlek ve pantolon giyen babam her zaman korkutucu bir figür çizmiştir. Korkutucu bir boyda dik durmasına rağmen omuzları kambur gibidir ve gözlerinin altındaki gölgeler derindir. Buna rağmen, her zaman içinde bir güç hissi vardır, sanki kral kobranın şaha kalktığını, gözlerinizin içine baktığını ve her an saldırabileceğini görebilirsiniz.

Bir adım gerisinde büyük amcam, ünlü avukat, altmışlı yaşlarının sonunda geniş omuzlu, dolgun sakallı ve bir kulağında altın halka olan bir adam.

İkisinin yanında babamın boyuna denk beş atletik adam var. Bir kafatasının alt kısmı gibi görünecek şekilde boyanmış yarım yüz maskeleri ve tamamen siyah taktik kıyafetler giyiyorlar.

Herkese göre bu adamlar yılan sarayının kralının muhafızları gibi görünüyor. Ama buraya savaşa hazırlıklı geldiğini hemen anladım.

Babamın sarayında, maskeli ve kimlikleri gizli olsa da bu erkekler ünlüdür. Beş yılan general. İsimlerini bilmiyoruz ama cinslerini biliyoruz. Biri Kara Yılan, biri Doğu Kahverengisi -Yılan Yiyen-, biri Pasifik'teki en tehlikeli yılan olan Testere Pullu Engerek, diğer ikisini ise tanımıyorum.

Tüylerim diken oluyor ve bunun biraz dramatik olduğunu düşünüyorum ama bu güç gösterisinin beni ve yanımda durmak isteyebilecek herkesi korkutmak için yapıldığına şüphe yok.

Ben bir yırtıcıyım. Eşi benzeri olmayan bir canavarım. Cidden gözüm korktu.

Lyle aniden duruyor ve önüme geçerek Mace Naga ve altı yılanı görmemi engelliyor.

Ellerim titremeye başlıyor ve onları sıkıyorum ama metal kelepçeler hâlâ takırdıyor.

"Bayan Aquinas," diyor Lyle. "Kendinizi kontrol edin."

Henry nefes alışımı yavaşlatmam için beni yönlendirirken yutkunuyorum, ona bakmıyorum ve sadece siyah kravatına başımı sallıyorum. Bir süre sonra hiçbir şey değişmiyor ve ellerim hâlâ titremeye devam ediyor.

"İç şunu." Ağzıma açık bir şişe su tutuyor.

Adrenalin damarlarıma soğuk bir ateş gibi doluyor ve başımı sallıyorum çünkü artık çenem de titriyor.

Lyle iç çekiyor.

"Ben... Tuvalete

gitmeliyim." "Tabii ki."

Kadın gardiyanlardan biri bana eliyle işaret ediyor ve beni kadınlar tuvaletine götürüyorlar.

durup beni izliyor. Kelepçelerle tuvalete gitmeyi hiç denemediyseniz, bunun gerçekten zor olduğunu bilemezsiniz ve tüm bu süre boyunca elbiseme işeyeceğimden . Mahkeme salonuna girerken harika bir görüntü olacak.

Neyse ki herhangi bir sıçrama ya da dökülme olmadan hallediyorum ve ellerimi hızlıca yıkıyorum.

"Bu senin baban mı Aquinas?" diye homurdandı gardiyan. "Evet."

Homurdanıyor. "Seni kıskanmıyorum."

Ona ters ters bakıyorum çünkü şu anda bunu hatırlatmaya gerçekten ihtiyacım yok.

Henry kendini tekrar omzuma bırakıyor ve Lyle'in uzun doğal sarı saçlı ve kahverengi gözlü orta yaşlı bir adamla konuştuğu yere geri dönüyoruz.

"Günaydın Bayan Aquinas," diyor elini uzatarak. Garip bir şekilde elini sıktım. "Günaydın."

"Ben George Fontaine, avukatınızım. İçeri girmeden önce birkaç şeyi gözden geçirmek istiyorum. Sorun olur mu?"

Gözlerim Lyle'a kayıyor ama yüz ifadesi okunmuyor. "Elbette," diyorum sessizce. "Teşekkür , Bay Fontaine."

Bölüm 50

Tugün konseyde bir koltuğumun olması gülünç bir durum. Ancak denizci koltuğunun her zamanki sahibi çağrıya yanıt vermedi ve eyaletteki tek denizci canavar ben olduğum için, eski Burada bir yerim olduğu kararını görmezden gelemeyecekleri yasalar. Animus Akademisi'nde olmama ve kuralları çiğnemek için ellerinden geleni yapmalarına rağmen, Aurelia'nın duruşması için beni çağırmaktan başka çareleri yoktu.

Uygun bir şekilde, Aurelia'yı kaçırma girişimim fark edilmedi. Yolsuzluğun en iyisi. Mace Naga ona karşı oy kullanacağımı düşünseydi, beni öldürtmek için daha çok çabalayabilirdi. Muhbirlerime göre, Aurelia onun olduktan sonra, amaç Aurelia'nın tüm eşlerini yaşayanların dünyasından çıkarmak olacak. Üçümüzü biliyor ama diğer ikisinin kimliğini bilmiyor. Kendilerini o kadar iyi saklamışlar ki, sanırım çoğu zaman onun olduklarını unutuyorlar.

Bu yakında değişecek.

Ne yazık ki, küçük kan anlaşmamız beni şimdilik beladan kurtardı.

Diğer konsey üyeleriyle tokalaşıyorum, hoşbeş ediyorum ve mümkün olduğunca az konuşuyorum. Animalia kraliyet ailesi, onları anlamamdan korktukları için genellikle beni yalnız bırakıyor ama çabaları boşuna.

Canavarlar Konseyi'nin yedi koltuğu vardır ve denizcilik koltuğu, oy kullanacak kadar akli başında kimse olmadığı için kalıcı olmayan veya seçime tabi olmayan tek koltuktur.

Büyük sarayların her birinin naibi için bir koltuk vardır: ejderha, kedi, köpek, tüylü ve denizci. Kaplanlar kendi yerlerini alırlar ve daha küçük saraylar için kavga etmeleri için tek bir koltuk ayırırlar. Son yirmi yıldır Mace Naga yılanlar için bu koltuğu elinde tutuyor.

Önce ejderha naibi bana yaklaştı. Kral Flores Drakos uzun siyah saçları, badem biçimli gözleri ve çarpıcı yeşil irisleriyle Xander'a benziyor. Koyu yeşil bir takım elbise giyiyor ve elli beş yaşında bir canavar olarak hâlâ hesaba katılması gereken bir güç ve bir elli küsur yıl daha öyle olacak.

"Scythe," diye gürleyerek bana elini uzattı. Oğlunun yıldız doğan kardeşi olduğumu bilseydi bana karşı bu kadar kibar olacağından şüpheliyim. Yumruğunu parçalara ayırma isteğimi zar zor bastırıyorum.

Ardından, Ablo Obon bana sırtarak elimi coşkuyla sıkıyor. Afrikalı kral aslan her zaman tüm naipler arasında en az yozlaşmış olanı olmuştur, ancak bir iki eski anlaşmadan da üstün değildir. Beyaz takım elbisesi ve parmaklarındaki ağır altın yüzüklerle göz kamaştırıyor, siyah saçlarının uzun kıvrımları uçlarındaki altın süslerle şık bir şekilde muhafaza edilmiş. Aurelia'nın lehine oy kullanan konsey üyelerinden biri olabilir.

Diğeri ise uzun dökümlü eteği ve bol mor kurtların anası Kraliçe Lunissa Darkfang olabilir. Yuvarlak yüzünde mesafeli bir gülümsemeye bana doğru gelirken üç uzun hilal kolyesi çınlıyor. Başını eğerek kibarca zihnime talep ediyor. İzin veriyorum.

Sesi bir okyanus esintisi kadar yumuşak. *"Ay çok şey söylüyor, Scythe Kharkorous. Seni tekrar karada görmek ne güzel."*

Başımı saygıyla eğiyorum. *"Ay herkesi dinler, Majesteleri."*

"Gerçekten de öyle."

Kraliçe Irma Goldwing telepatik iletişimimize burun kıvrıyor. "Bay Kharkorous," diyor sertçe. " oldum." Elimini profesyonelce sıkarken ses tonundan başka bir şey anlaşılmıyor. Etrafındaki boşluk kırmızı ve yanık turuncu parlıyor, bu yüzden Half Feather işine dahil olmamı pek takdir etmediğini biliyorum. Ve diğer işlerimi de.

"O zevk bana ait," diye mırıldanıyorum. Sesimi duyunca ürperiyor ve bu tamamen onun iradesine karşı.

Son olarak, birleşik küçük mahkemelerin koltuğunu tutan naibin elini sıkıyorum. Mace Naga sessizce elimi sıkıp bana bakarken elim tanıdık bir şekilde karıncalanıyor. Hatırlatma karşısında kanım donuyor ve Yılan Kral'ın gölgeli gözleri parlıyor.

"Köpekbalığı," diyor.

"Yılan Kral," diye cevap verdim.

Mace ve ben birbirimizi tanıımıyormuşuz gibi davranıyoruz, hatta kardeşlerim ve benim Halfeather yangınında olduğumuzu bilen çok az kişi var.

Kızının bu cinayete karışmış olması ya da Yılan Kral'ın oynadığı kötü niyetli oyunlar önemli değil, konsey Eski Kanunlara uyuyor ve naipler koltukları konusunda şiddetle hak iddia ediyor. Etik açıdan ne olursa olsun, şu anda bu davada Mace'in konuşacağı anlamına geliyor. Sonuç olarak, bu masadaki ikimiz Aurelia'nın sözde eski kocasının malikanesinin alevler içinde kaldığı gece neler olduğunu biliyoruz.

Aurelia'ya karşı en az üç oy kullanılacak, benimki hariç. Ama Albo'nun gücü şimdi Mace'e bakarken kan kırmızısı bir lekeyle titreşiyor ve o zaman bir anlaşma yaptıklarını anlıyorum. Ona karşı oy kullanması için para verilmiş ya da zorlanmış olacak. Böylece dört oldu.

Uzun masada yerimi alırken, zehir var mı diye bardağımdaki tuzlu suyu gizlice kokluyorum.

Neyse ki kimse yok ve burada başka kimlerin olduğunu görmek için odayı tarıyorum. Oturanların etrafında bir ya da iki ruh dolaşıyor ama onlarla ilgilenmiyorum.

Gaga, Halfeather'ın adamlarıyla birlikte oturuyor. Güvenlik görevlisi olarak ifade verecek ve beni de tanıımıyormuş gibi davranıyor, ancak aslında son dört yıldır benim maaşımla çalışıyor. Savage ve Xander bile ilk başta Beak'in benim için çifte ajan olduğunu bilmiyorlardı. O zeki bir çocuk ve bu da her ne pahasına olursa olsun bana sadık olduğu anlamına geliyor.

Aurelia'yı arzuladığı gerçeği dışında. Yine de onu ya da ona bakan diğer çiftleşmemiş animusları suçlayamam. Büyüleyici bir kız ve onda sıra dışı bir şeyler olduğunu hissediyorlar. Canavarlar doğal olarak reginalara aşık olurlar, özellikle de

biriyle çiftleşmediler. Doğal *olsa* bile, dersler sırasında boyunlarını kırmak için mantıksız bir dürtüye sahip olmak zorundayım.

Zihnim onu dişlerimle işaretlediğim Cuma gecesine gidiyor. Benim üzerimde eşsiz bir gücü var ve *bu* tehlikeli. Hepimiz üzerinde etkisi var ve bu hiçbir canavarın sahip olmaması gereken bir güç seviyesi.

Gaga ile birlikte oturan Dirk Half Feather'ın dul eşleri ve uzak akrabaları, yeğenleri ve yeğenleri olan diğer bazı erkek ve kadınlar. Bazıları karanlık bakışlarla bana doğru bakıyor, muhtemelen onlardan olası bir mirası aldığım için nefret ediyorlar. Sanık tarafı, bazı muhabirler ve gece haberleri için Aurelia'nın resmini yapacak bir ressam dışında boş.

Lyle, arkasında kişisel avukatı George Fontaine ile içeri girer. Onların bir adım gerisinde Aurelia var. Mahkeme salonunun parlak ışıkları altında, gözlerim köpekbalığının sadece regina'mızın etrafında gösterdiği yırtıcı bir keskinlikle ona odaklanırken zaman yavaşlıyor gibi görünüyor.

Açık mavi bir elbiseyi özenle giymiş. Makyajı kusursuz, yine de gözlerinin altındaki koyu halkaları görebiliyorum. Rimelle kaplı her mükemmel, siyah kirpiğini, muhteşem burnunun pudralı eğimini, kaşlarının ince koyu açısını, renklendirdiği dudaklarının pelüş çizgilerini gözlemliyorum. Ya yolculuktan ya da gerginlikten dudak parlatıcısını biraz bulaştırmış ama bu sadece benim fark edebileceğim bir şey.

İnce boynu, kulakları ve bileği, kendisinin satın almadığını bildiğim şaşırtıcı eklentilerle ışıltıyor. Onlarda hissettiğim güç bana kendiminki kadar tanıdık geliyor ve animusum tanıyarak yükseliyor.

Aurelia'nın omuzları gergin, yürüyüşü sert ve güzel yüz hatları kekeleyor. Ama o zaman bile, imkansız olması gereken alışılmadık bir ışık kalitesi . Ve bu onun benim Regina'm olmasından daha fazlası. Anka kuşları ve ejderhalar da benzer bir ışığa sahiptir ama onunki daha incelikli, fraktalları daha az belirgin.

Bir keresinde bana korumalarını yırttığımda ona baktığımda ne gördüğümü sormuştu. Güç derisinin altında sinsice dolaşıyor, ağır ve derin. O farklı türden bir canavar ama parçaları birbirinden kopuk. Sanki iki mıknatısı ayrı tutuyor ve gerilim altında geriliyor.

Bir parçam, bu bölümleri tamamen benimseyip bir araya gelmelerine izin verse nasıl bir güce sahip olacağını merak ediyor.

Sanırım o zaman daha önce hiç görmediğimiz türden, gerçekten tehlikeli bir insanımız olurdu. Bu vahşi, gizli güç bana çekici geliyor ve onun varlığında demlenmek istemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Boynunda bıraktığım izi makyajla başarılı bir şekilde kapattı ama izi teninde *hissedebiliyorum* ve bu bana mümkün olduğunu hiç bilmediğim ilkel bir tatmin veriyor.

Ama onu sahiplenmeye en çok yaklaştığım an bu olacak. Yani, hiç de değil. O asla benim olmayacak ve ben de asla onun olmayacağım. Her ne kadar köpekbalığımı deli gibi titretse de, bu tek şey çok önemli.

Bu yanımla Lyle'in onun yanında oturmasına da biraz sinirleniyor. Ama ben olmasam bile o olması daha iyi.

Aurelia'nın başını Halfeather'in adamlarının oturduğu sol tarafa çevirdiğini görüyorum ve onları burada görmeyi beklemediğini biliyorum. Suçlayıcı bakışlar ve yanaklarını kurulayan mendiller bir yana. Bu sözde suçun kendi tarikatlarından biri tarafından işlenmiş olması daha da kötü görünüyor. Sözde.

Aurelia beni fark ettiği an, animus'um zafer kazanmış gibi çırpınıyor. Kaskatı kesiliyor ve şaşkınlıkla gözlerini kırıştırıyor. Lyle'in onu burada olacağım konusunda inanamıyorum, ama Aurelia'nın şokunu fark edemeyecek kadar avukatıyla mırıldanmakla meşgul.

Gözlerimi kaçırıyorum ve bir süre sonra o da kaçırıyor. Omuzları küçük bir miktar gevşiyor mu? Belki, ama buradaki varlığım onu biraz olsun *sakinleştiriyorsa*, düşündüğüm kadar zeki değil. Onun hayatını hâlâ Tanrıça'nın terk ettiği ellerimde tutuyorum.

Konseyn dişi kaplan temsilcisi, geleneksel olarak tarafsız olan ve oy hakkı bulunmayan üye Yana Chiu duruşmayı açıyor ve kürsümüzün ön ve orta kısmında bulunan dişi kaplan daktilocu tutanak tutucu için hazır bulunan herkese formaliteleri anlatıyor. Yana daha sonra, "Bayan Aurelia Aquinas, bir kez kundaklama ve bir kez de kartal Bay Charles Halfeather'ı birinci dereceden öldürmekle suçlanıyorsunuz. Savunmanız nedir?"

Fontaine ayağa kalkıyor. "Müvekkilim suçsuz olduğunu iddia ediyor, Sayın Yargıç."

Canavarlar Konseyi cinayet davalarını insanlardan oldukça farklı şekilde yürütür. Bizim türümüz için, şiddet içeren suçlar sıradan suçlardır.

ve bu yüzden daha az resmiyet var. Bunun bir kısmı, bir canavarın yargılandığı ve cezasının dakikalar içinde verildiği Eski Kanunlardan geliyor. İnfazlar çok az tantana ile oracıkta yapılırdı.

Bu modern zamanlarda, insanları canavar olmadığımıza ikna etmemiz gerekiyor, bu yüzden göstermelik ekstra süreçler eklediler. Mağdurlar her zaman avukatlarıyla birlikte ilk önce gider ve tanıklarının sorgulanmasını isterler.

Sonraki iki saat geçtikçe, Mace ve avukatının Lia'nın itibarını parça parça yok etmesini izlerken içimdeki gelgitler bir tsunamiye dönüşüyor.

Gaga'yı çağırırlar, o da onlara sadece Mace'in kendisine vermesini söylediği bilgileri verir. Yani Aurelia'nın Halfeather'ın zindanındaki canavarı iyileştirmek için orada olmasıyla ilgili hiçbir şey söylemiyor. Zindandan hiç bahsedilmiyor ve Beak, Aurelia'nın Halfeather ile evlendiği günden bahsediyor. O sırada astral formda oradaydım, bu yüzden o kısımlar hakkında doğruyu söylediğini biliyorum.

Ardından, Aurelia'nın aile üyeleriyle röportaj yapılıyor. Teyzesi Charlotte, Marilyn Monroe sarısı bukleleri ve kıpkırmızı rujuyla anında hoşlanmadığım saz benizli bir kadın. Siyahın onursuzluğuyla renklendirilmiş muhtaç pembe ve turuncu bir havası var.

Avukat, "Aurelia'yı neden içeri aldınız Bayan Naga?" diye sorar. Charlotte Naga iki yılanın naibidir, bu nedenle onun adını alırlar.

"Sorunlu bir kızdı," diyor Charlotte. "Mace bir kadının ona ulaşabileceğini ve onu dengeli hale getirebileceğini düşündü."

"İşe yaradı mı?"

"Hayır, sadece daha da kötüleşti." "Ne şekilde?"

"Bütün gece dışarı çıkmak ve her saat başı sigara ve... erkek kokusuyla geri dönmek. Hem insanlar hem de hayvanlar."

Aurelia'ya bakıyorum ve onu kül rengi olmuş ve titrerken görüyorum. Henry onu sakinleştirmek için çılgınca yanağına sürtünüyor. Charlotte'un etrafını saran siyah ve gri duman olmasa bile, bu konularda yalan söylediğini biliyorum. Mace ve amcası Ben dışında başka bir erkeğin kokusunu almadım.

Aurelia'da da Gaga var, yani en az bir yıldır bir erkekle birlikte olmadığını biliyorum. Bir animus her zaman regina'sı hakkında bunu bilir.

Mace çağrıldı ve ben de salonun geri kalanıyla birlikte onun her sözüne kilitlendim.

"Her zaman çok fazla harcama yapıyordu," diyor Mace Drones. "Hep nakit harcıyordu ve odasında hap ve esrar bulduk. Sonunda parasını kısıtladım."

"Burada söz konusu işlemlerin kanıtları var." Khaliso Naga bir yığın banka hesap özetini havaya kaldırıyor. "Bayan Aquinas bir ayda yirmi binden fazla mı harcadı?"

"Doğru," diyor Mace yumuşak bir sesle.

Lyle'in tipik soğukkanlı yüzü, Lia'yı gözlemleyen bizler neler olduğunu gördükçe daha da soğuklaşıyor.

Mace gündemi olan bir adam. Güçlü psişik kalkanlarına rağmen, Halfeather'in yanan malikanesinin dışında onunla tanıştığım ilk günkü gibi etrafındaki karanlığı görebiliyorum. Her an saldırmaya hazır duran yılanının gölgesini görebiliyorum. Kukuletalı başını çevirip beni görüyor ve tehditkâr bir şekilde tıslıyor. Böyle savunması olan bir canavarın saklayacak çok şeyi vardır.

Tabii ki var, eğer kızının idamına yardım etmek için arkadaşlarının izini sürdüyse.

Yalan mı yoksa doğru mu söylediğini anlayamasam da, Khaliso'nun salladığı kağıt sahteciliğin karakteristik kahverengi-mavi pusunu taşıyor.

Hiç şaşırmadım. Lia'nın kulübesini gördüm. Zar zor yaşanabilir durumdaydı. Odasında ya da üzerinde uyuşturucu kullandığına dair hiçbir kanıt yoktu. Ben bilirdim. Animus Akademisi'ndeki uyuşturucu ticaretini artık ben kontrol ediyorum ve Aurelia hiç uyuşturucu aramadı.

Sonra Fontaine Lyle'i kürsüye çağırır. Son dört haftalık gözlem raporunu okur. Lyle dürüst davranır ve Aurelia'nın akademiye gelmeden önce kendisinden kaçtığından ve onu kartal formunda nasıl yakaladığından bahseder. Aurelia'nın iyileştiğinden ve iyi notlar aldığından, animalarla birçok arkadaş edindiğinden bahseder. Fontaine bazı noktaların açıklığa kavuşturulmasını istiyor ve Lyle onlara kısık bir sesle cevap veriyor, bunu yaparken de gözlerini Mace Naga'ya dikeyor.

Lyle Pardalia'yı o kadar da sevmiyor olabilirim, ancak onunla ilgili tek şey asla yalan söylememesidir. Ayrıca bu mahkemedeki güç karşısında asla sinmiyor. Böyle bir canavara saygı duymadan edemiyorum.

Khaliso Naga Aurelia'yı kürsüye çağırdığında, neredeyse sandalyemin kolçağını kıracaktım.

Her iki tarafın da sorgulamaları çok yoğundur, ancak Aurelia tanık sandalyesinde sanki kıpırdadığı an paramparça olacakmış gibi metanetle oturmaktadır. Kahliso, "Charles Halfeather'ın ne kadar parası olduğunu biliyor muydunuz Bayan Aquinas?" diye sorduğunda vücudu titriyor.

"Hayır, Büyük Amca. Evini gördüğümde çok şaşırdım." Aurelia'nın sesi soğuk ve babasının avukatından bahsederken içimde bir şeyler kalkıyor. Ayrıca zindandan da bahsetmiyor - en başta orada bulunmasının nedeni - bu canavarlar arasında yazılı olmayan bir kuraldır ve bu yaşamın farkında olduğunu ve yılan tahtının eski varisinden beklediğim bir tür olgunluğu kanıtlıyor.

"Ama evini görseydiniz ne kadar parası olduğunu bilirdiniz?"

Fontaine, "İtiraz ediyorum," diye . "Tanığı yönlendirmek." "Kabul edildi," diyor Yana. "Sıradaki soru, Bay Naga."

"Bayan Aquinas." Kahliso metal standının önünde rahatça yürüyor.

"Bekaretinizi kaybetmeniz oldukça... bir olaydı, değil mi?"

Köpekbaliğim hareketsiz kaldı. Aurelia göz kırpmıyor ve yanakları kızarıyor.

"İtiraz ediyorum," diye iç geçirdi Fontaine. "Tanığı yönlendirmek. Alaka mı?

Bu bir karakter suikastıdır." "Kabul edildi," diyor Yana.

"Demek istediğime geliyorum," diyor Naga.

Yana kararlı bir şekilde "Devam ediyorum," diyor.

Kahliso, "Daha önce de bir canavar öldürmüştün," diye .

Aurelia yutkunur. Boğazından kuru bir ses geliyor.

"Hayır, Büyük Amca, yapmadım."

"Theo Krait ismi bir şey çağırıştırıyor mu Aurelia?" Kahliso söylüyor. Ama Aurelia'nın cevap vermesine izin vermiyor ve o kadar hızlı konuşuyor ki kimse onu durduramıyor. "Bekaretini kaybettiğin canavarın adı Theo Krait'ti. Biliyorsun, baban Eski Kanunları takip ediyor. Ve Eski Yasalar'a göre

Kanunlar, Theo'nun öldürüleceğini söylüyor. Yine de sana dokunmasına izin verdin. Birçok kez, hatta *aylar* boyunca, değil mi? Sonuçlarının ne olacağını biliyordun ama yine de yaptın. Theo'nun ölüm fermanını imzaladın Aurelia. Onunla seks yaptın, başka kimseyle değil. Babanın elini zorladın."

Vücudum buz kesiyor. Tüm mahkeme şok olmuş bir şekilde bakıyor. Eski Kanunlarımıza göre, bir ebeveyn kızıyla ilk kez seks yaptığı için bir kişiyi öldürebilir. Ve görünüşe göre, Mace Naga tam da bunu yapmış. Yılan Kral'a bakıyorum ve sevinç lekeleri aurik alanını sarıya boyuyor.

Animus'um kükrüyor.

Buz beyazı kesilen Aurelia ağzını açar, ama hiçbir şey çıkmaz. Yüzünde bir acı beliriyor. Sanırım bir anı. Belki de Theo'nun infazının anısı. Çok kötü olurdu. Boğazını temizler ve tekrar dener. "I-"

"Hepsi bu kadar, Sayın Yargıç." Olan oldu.

Kızı herkesin önünde utandırılırken, köpekbaliğim Mace Naga'nın vücuduna, yüzüne odaklanıyor, formunun her bir çizgisini ve ezberliyor. Kokusunu ezberliyorum. Nefes alışını. Damarlarında dolaşan kanın hızını. Her bir saç telinin tam rengini. Sesinin ritmini. İçimdeki ilkel psikopat canavar, derisinin altındaki büyük kukuletalı kobrayı da aynı şekilde işaretliyor. Köpekbaliğim bunları beynimin o kadar derin bir yerine işliyor ki, kadim bir parçam yer değiştiriyor. Ve sadece tek bir şey fısıldıyor. "Av."

Tüm tanıklar sorgulandıktan sonra Yana Chiu kaşlarını ovuşturuyor ve ben ondaki şaşkınlığı ve temkinliliği görüyorum. Burada ne olduğunu biliyor. Ayrıca gerçek bir güce sahip olmadığını da biliyor. Güç, onu ele geçirenlere ait.

Yana, "Konsey toplanacak ve türümüzün yasalarına göre oylama yapacak," diyor. "Karar bugün mesai bitiminde açıklanacak." Yana tokmağını yere vurur. "Konsey şimdi oylama yapacak. Mahkeme dağılmıştır."

Bölüm 51

Vahşı

Yatakhane koridorunda adım adım ilerliyorum, küçük habercimi arıyorum. Canavarlar, öldürücü yüzüm ve niyetimle geldiğimi gördüklerinde dağılıyorlar.

Ben mutlu değilim.

Aurelia kokum hala üzerindeyken odamdan kaçtığından beri Teninden dölleri akıyordu, teninde kardeşlerimin izleri vardı.

Bir kadının inleme sesi yumuşak bir şarkı gibi havaya karışıyor ve kaşlarımı çatıyorum.

Rocky'nin kokusunu takip ederek kapısı açık bir yatakhaneye gidiyorum, omzumu kapının pervazına yaslayıp izliyorum.

Çiftleşme grupları izleyicileri umursamaz, sahiplenici hayvanlar bile rex veya regina'larını göstermek isterler. Özellikle kurtlar.

Rocky bir kadının bacaklarının arasındaydı, amını yalıyor ve emiyordu, bir başka animus da arkadan ona sokuluyordu. Bir dakika onları izliyorum ama aslında aklım Aurelia'da ve kulağıma nasıl tatlı sesler çıkardığında. yumuşacıktı, hatta itaatkârdı. Sanki bana açılmak ve bedenen ve ruhen benim olmak *istiyordu*.

Bir an için bir regina'ya sahip olduğum hissine kapıldım. Bir kadının bana sahip olması.

Ve lanet olsun, başka hiçbir şeye benzemiyordu.

Sonunda Rocky beni fark etti ve bir çığlık attı. Dişi kurt gözlerini açtı ve Rocky'yi siken animus inleyerek

yan.

"Üzgünüm, Bay Savage!" diye bir koro var. Rocky kadınının üzerine bir battaniye atarken.

Normalde bununla bir sorunum olmazdı ama nedense bu sahne sinirlerimi bozuyor ve bunu hepsi biliyor.

Rocky kot pantolonunu çekiştirirken, "Regina'n olduğunu bilmiyordum," diye mırıldanıyorum. Sadece on sekiz yaşında sıska bir çocuk ve daha iri görünmek için kalın kotlar giyiyor. Daha güçlü olması için genç kurtlarla antrenman yaptırıyorum ama sanırım onu bizzat ben eğitebilirim. Beni takip etmesi için parmağımla işaret ediyorum ve diğerleri ona somurtkan bakışlar atsa da o hemen itaat ediyor.

Böldüğüm için kötü hissetmeliyim ama hissetmiyorum.

"Evet, Bay Savage," diyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. "Sherry, Jeremiah ve benim için Regina'dır."

"Bunu bilmiyordum," diye mırıldandım yine. Bunu neden bilmiyordum?

"Jeremiah ile ilk günümüzde tanıştım ve beni Sherry ile tanıştırdı. Bir yere götürmem için bir mesajınız var mı?"

Onunla yüzleşmek için dönüyorum ve Rocky kısa bir süre durup bembeyaz kesiliyor, bir kez daha özür dilemek için hüngür hüngür ağlıyor. Etrafımızdaki koridor boşalıyor.

"bir şeydi?" "Ne?"

"Onunla tanışmak. Senden hoşlanmasını nasıl sağladın?"

Rocky'nin gülümsemesi orantısız ve sanki hatırlıyormuş gibi başının arkasını ovuştururken ona bakıyorum. İyi bir anı olmalı o zaman. "Ah, efendim, ilk görüşte aşktı, değil mi? Gülümsedi ve sanki uzayda düşüyormuşum gibi hissettim. Yanakları pembeleşti ve sonra-"

Öfke göğsümde patlayan bir cehennem. Rocky kendini keser

Ka

pal "Siktir git gözümün önünden, Rocky."

1. Dönüp koridordan aşağıya doğru koşmaya başlar.

odasına girmeden önce. O gittikten sonra boş koridorda ilerleyip doğruca dövüş minderlerine gidiyorum. Öğle yemeği birazdan bitecek ama o saatte Reuben kendimizi kontrol etmemiz gerekenler için antrenman seansları düzenliyor.

Aurelia'benden kaçarkenki görüntüsü zihnimde tekrar tekrar yanıp sönüyor.

Beni terk edecek. Onu götürecekler.

Dövüş salonuna vardığımda , gergin ve kan dökmeye hazırdım.

"Kim dövüşmek ister?" Kükrerim. "Kim dövüşmek ister?"

Dövüş minderlerindeki herkes av gibi donuyor.

"Birini öldürmek istiyorum," diye hırlayarak ellerimi yumruk haline getiriyorum. "Dişlerimde et, pençelerimde kan istiyorum. Lanet ağzımda."

Reuben benimle diğerlerinin arasına girdi, uzun gövdesi onların üzerinde yükseliyordu. "Kelimelerle aran hep iyiydi Sav. Nasıl okuma yazma bilmediğine hayret ediyorum." Diğerlerine "Dağılın" diye bağırdı.

Koşmak istediklerini hissetmeme rağmen, hepsi olabildiğince yavaş uzaklaşırken sert nefes alıyorum ve bakıyorum. Avlanma güdümü harekete geçirmek istemiyorlar. tetikte.

Reuben şişesinden bir yudum alıyor ama gözlerini benden ayırmıyor.

"Dövüşmek ister misin Sav?" diye soruyor ağzını silerken. Gözlerini benden hiç ayırmadan boks minderlerini takıyor. Onlarla işaret ediyor. "Gel ve dövüş o zaman."

Ona saldırıyorum.

Pedlere vurdukça dişlerini sıkıyor, onları bir hızla yumrukluyor. Ona olması gerekenden daha sert vuruyorum, ama kanım çığlık atıyor, başım çarpıyor ve kurdum derisine sıçrayan kanı görmek istiyor. Bir işaret parmağımın eksik olması bile önemli değil; kesilen parmağın acısından, o katıksız, düşmanca yanıktan zevk alıyorum. Aurelia, ben ona öyle sert girmeden önce parmağımı iyileştirdi ki, vücudum hâlâ bu yüzden gergin. Her nasılsa vücudumu daha da güçlendirdi ve şimdi kurdum tamamen vahşi bir çılgınlık içinde.

Reuben ayak uyduruyor ama ihtiyacım olan şey için yeterli değil. "Çıkar şu lanet yastıkları ve vur bana!"

Kükrüyorum.

Kurdumu uzak tutan tek şeyin bu olduğunu bildiği için beni görmezden geliyor. "Şu kartal anima yüzünden, değil mi?" Reuben oflayıp pufluyor, ben olduğum yerde koşarken yana doğru adım atıyor.

"Bugün mahkemeye giden kişi."

Hırladım ve ona saldırdım.

Kafama vurarak beni savuşturuyor. Başım yana savruluyor ama acı çok iyi geliyor.

"Güzel bir anima için bile olağandışı bir öfken var," diye homurdanıyor Reuben. "Bu sağlıklı değil. Seni öldürtecek, yavru."

Aynı fikirde değiliz.

"Bu kıza olan takıntın normal değil," diye bastırıyor. "Bırak onu gitsin."

"O benim Regina'm!" diye kükreyen benim kurdum.

Reuben şok içinde geri çekildi, kahverengi gözleri . "*Regina*'n mı?"

Adımı inledi. *Benimkini*, kulağımda, sikimin onun içinde olduğu şekilde. Tatlı sesleri kafamın içinde yankılanıyor ve ben daha fazlasını istiyorum.

Ama Reuben'in ne düşündüğünü biliyorum, benim gibi bir canavar genellikle bir dişi sürüsüne rex olur. Gücüm düşünöldüğünde bu mantıklı. Ama Aurelia'yı tanımıyor, dün gece beni ne kadar iyi idare ettiğini bilmiyor. Bana nasıl hissettirdiğini.

"Ne demek istiyorsun?" diye dikkatle sorar. "Neden o değil-"

"Çünkü istemiyor," diye . "İstemiyor. Lanet olsun. İstiyorum. Beni."

Reuben iç geçiriyor, kışının üzerine düşüyor ve bana bakıyor. "Senin çok tehlikeli olduğunu düşünüyor."

Omuz silkiyorum.

"Haklı olurdu Sav."

Ona ters ters baktım ama haklıydı. Hiçbir şekilde dengede değilim. "Ne yapacağımı bilmiyorum." Bu sözler ağızımdan hiç çıkmamıştı ve sanki başka bir adam söylüyormuş gibi hissediyorum.

"Eminim o da seni istiyordur," diyor Reuben sessizce. "Reginaların sürüleri için bastırılamaz bir ihtiyaçları vardır. Başına gelen diğer şeyler için endişeleniyor olmalı."

Hiçbir fikri yok.

"Evet, ama bu konuda bana gelmeliydi. Ben hiç kimseye yardım etmek istemedim. Ama o bana izin vermiyor."

"Seni tanımıyor."

"Önemli değil."

"Kadınlar için daha zor, yavrum." Reuben uzun kahverengi sakalını sıvazlıyor ve bana böyle hitap etmesi umurumda bile değil.

"Biz onların

doğal yırtıcılar. Bir ilişki güven üzerine kurulmalıdır. Regina ya da değil. Tanımadığınız birine güvenemezsiniz."

Ona kaşlarını çatıyorum ve sonra başımı sallıyorum. "Ama ben onun eşiyim. Ben asla-"

Reuben bana kaşlarını çattı.

"Kahretsin." Ona zarar vermek istiyordum. Ölmesini istedim. Reuben'in sesi yumuşaktı. "Regina'm ilk başta beni reddetti." Ona bakakaldım. "Ne?"

"Evet, biliyorum. Eskiden kötü, kötü bir adamdım," diye sırtıyor. "Hatırlamıyor olabilirsin ama her türlü pisliği yaptım. Hapse beni dek reddedeceğini düşünmüştüm. Ama..."

Dizlerimin üzerine çökerek onu sıkıştırdım. "Ne yaptın sen? Onu nasıl geri kazandın?"

Bana baktı. "Mesele onu kazanmak değil; mesele güven ve karşılıklı saygıyı artırmak. Onu *kazanmalısın* Sav."

Onu kazanmak mı?

Reuben şaşkınlığımı görmüş olmalı ki bir kahkaha atıyor. "Onun için ne olman gerektiğini bulacaksın. Eğer gerçekten ilgilenmek ve onun eş olmak istiyorsan, neye ihtiyacı olduğunu bulmalı ve ona vermelisin. Onu ilk sıraya koymalısın Sav."

Dramatik bir gümbürtüyle mindere düşüyorum. "Onu benden alacaklar."

"Kim?"

"Babası. Mace Naga onu Eski Kanunlar uyarınca idam edecek."

Reuben nefesinin altında küfrediyor. "Kara yılan büyüsüne bulaşmış. Dikkatli olmalısın."

Kurt Ana, bunu biliyorum. O büyüü bedenimden söküp attım. Mace gücü yüzünden ondan kurtulmak istiyor. Rakip istemiyor.

Dalgın bir şekilde, "Scythe ve ben işaretimizi aldığımız gün, kaderden daha fazlası gibi hissettik" diyorum.

Reuben şok olmuş bir şekilde nefesini içine çeker. Kardeşlerin bir çiftleşme grubunu paylaşması yaygındır, ancak farklı tarikatlardan kardeşler genellikle bunu yapmaz. Yine de Reuben bunu sorgulamıyor ve şöyle diyor. "Babana ne oldu Sav? Sen mi yaptın? Yoksa Scythe mıydı?"

Ona bakıyorum, babamla arkadaş olan devasa kurda. Arkadaştı ama yine de birden fazla kez ona karşı çıkmıştı. Artık içinde öfke yok, sadece merak var.

Ama ölüm düşüncesi, Lia'nın idam sehpasında olduğu düşüncesi beni öylesine öfkeliendiriyor ki kendimi yeniden Reuben'in üzerine atıyorum.

Sol baldırımında bir ağrı patlıyor ve kısa bir süre duruyorum. Yan tarafımda ikinci bir ağrı patlıyor ve öfke beni vurmada önce şaşkınlıkla homurdanıyorum.

Bu dünyada bana sinsice yaklaşabilecek sadece iki canavar var.

Gövdemde yayılan acıyla, mermileri saran ateşli büyüğü fark ediyorum. Yavaşça arkamı döndüğümde Xander'ın spor salonunun girişinde durduğunu görüyorum, ağzından bir sigara sarkıyor ve elinde otomatik bir dart silahı var.

"Üzgünüm kardeşim," diyor Xander sigarasının üzerinden. "Yapılması gerekiyordu."

Acı göğsüme ulaşıyor ve kalbim zehri beynime pompalarken ter içinde kalıyorum.

Bacaklarım durdu ve dizlerimin üzerine düştüm. Sadece saniyelerim var.

"Seni öldürecekim," diye homurdandım. "Biliyorum."

Her şey kararmadan önce görüşüm daralıyor.

Bölüm 52

Vahşı

On yıl önce

■ Kadınlar dövüşlerimde Scythe'a yaptıkları gibi bana seslenmeye başladıklarında on üç yaşındaydım. Güçlü ve uzun boyluyum, dövüşmekten yırtılmışım ve babam saçlarımı güzelce yaptırmam için beni berbere götürüyor. Onlar

Dövüşlerde vücudum hakkında yorumlar yapıyorlar ve bir gün babam gözlerinde tuhaf bir düşünce ışıltısıyla bana bakmaya başlıyor.

Bir gün antrenmandan eve döndüğümüzde babam "Hâlâ bakire misin Savage?" diye sordu.

Ona bakıyorum çünkü ilk kez 'yavru' yerine benim adımı kullanıyor. Ama aynı zamanda, bu da ne?

"Öyle mi?" "Evet" diyorum. "Scythe en az yirmi yaşına gelene kadar beklemem gerektiğini söyledi, böylece kazara karşımdakine zarar vermemeliymişim."

Babam Scythea ölümcül bir bakış atıyor ve aptal ağzım yüzünden başının belaya gireceğini biliyorum. Kafama bir yumruk atıyorum ama ikinci yumruğu atmak üzereyken babam kolumu tutuyor. "Kes şunu. Kendini daha da aptallaştıracaksın."

Kolumu bırakıyorum.

"Eminim sen de istiyorsundur?" Babam dikkatle beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Birini becermek mi istiyorsun?"

Yüzüm kızarıyor ve omuz silkiyorum. "Evet, sanırım. Bir gün." "Okuldaki kızlardan hoşlanıyor musun?"

Başımı kaldırıp babama bakıyorum çünkü bu konuşma çok tuhaf ve Scythe yanımda duruyor, sanki dövüşe hazırmış gibi kesilmiş. Ama bu

mantıklı gelmiyor çünkü babam beni sürekli dövüyor. Ama bu sesi bana karşı da hiç kullanmadı. Otomatik olarak şüpheleniyorum ve kardeşime bakıyorum, ancak onu bir hayalet kadar beyaz buluyorum.

"Bu neyle ilgili baba?" diye sordum.

"Soru sorma," diye hırlıyor ve boyun eğmem için yüzümü aşağı doğru itiyor. Sonra cebinden bir şey çıkardı. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?" Küçük mavi plastik bir kare ve Scythe bana bundan bahsettiği için yüzüme sıcaklık doluyor.

"Evet," diye mırıldanıyorum. Scythe'dan soğuk bir hava esiyor ve bir şeye çok kızdığını biliyorum ama ne olduğunu anlayamıyorum.

"Adı ne, Savage?" Babamın sesi son derece ciddi ve bana karşı sabrının tükenmekte olduğunu biliyorum.

"Prezervatif."

Kanepede oturan annemin ve arkamdaki oturma odasında kafesinde oturan Lily'nin fazlasıyla farkındayım. Ama babamın tek söylediği, "Nasıl kullanılacağını biliyor musun?"

"Evet," diye mırıldanıyorum.

"Güzel. Çık dışarı." Bizden uzaklaşıyor ve telefona uzanıyor.

Ayrılırken annem, kafayı bulduğu zamanki bulanık sesiyle "Daha ne kadar kazanacağız?" diye soruyor.

Canım yanıyor çünkü annem her zaman ne kadar para kazandığımı soruyor, ne kadar kan kaybettiğimi değil. Bazen Scythe'ı odasına çağırıyor ama beni hiç çağırıyor. Bunu kıskanıyorum ve ona kızgın bir bakış fırlatıyorum. Ondan gerçekten nefret etmiyorum ama artık annemin onu benden daha çok sevdiğini biliyorum. Babam Lily'den bir bebek daha yapmaya çalışıyor ama işe yaramıyor. Ona Lily'yi daha fazla beslemeleri gerektiğini söylemeye çalıştım ama bu sadece nefes boruma bir yumruk yememe neden oldu. Lily artık hiç konuşmuyor. Çoğunlukla sadece uyuyor ve hüngür hüngür ağlıyor. Scythe kafesini temizliyor ve babam onunla işini bitirdikten sonra onu kucağına alıyor ama bunu son yaptığında neredeyse gözlerini .

Sanırım ona zarar vereceğini düşündü. Ondan sonra ona gizlice bir çikolata verdim ama yemedi.

Oturma odasından çıkarken Scythe kolumu tutuyor ve ona bakmak için dönüyorum, ona defolup gitmesini yoksa kolunu kıracağımı söylemek üzereyim.

Ama yapamıyorum çünkü yüzündeki saf dehşet beni durduruyor. O kadar beyaz ki, titremesi dışında ölü *bile olabilir*. Mavi gözleri kocaman ve eli o kadar soğuk ki beni yakıyor.

"Sy?" Annesi gibi deli olup olmadığını merak ederek fısıldıyorum. Bundan her zaman korkmuştur.

"Onlara izin vermeyeceğim" derken gözleri beni hiç bırakmıyor.

Ebeveynlerimizin çığlıkları geceyi delip geçiyor, gözlerimin tam ortasına çarpıyor. Ama bu ses tatlı bir müzik. Sokağımızdaki diğer kurtlar evlerinden çıkıp yanan evimize ve siyah gökyüzünü dolduran yoğun siyah dumana bakıyorlar.

Scythe, çıplak teni baştan aşağı küle bulanmış, giysileri yanmış bir halde alevlerin arasından çıkar.

Öksürüyor ve testerenin tahtaya vurması gibi sert bir ses çıkıyor. İleri atılıp buradan çıkabilmemiz için onu kolundan çekiyorum ama isli elini benimkinin üzerine koyuyor ve tutuşu çelik gibi. Kalmak istiyor. Acılarını, ıstıraplarını hissetmek istiyor. Böylece onunla birlikte kaldırımda oturuyorum ve kolunu bana dolayarak babamın ve annemin cehenneme gidişini izliyoruz.

Çığlıklar kesilip yerini siren sesleri aldığı anda evden birlikte uzaklaşıyoruz. Scythe, *müşteri* dediği insanlardan aldığı tüyolarla biriktirdiği bir tomar parayla. Ben mi? Aklımın bir köşesinde lanet gibi duran bir bilgiyle uzaklaşıyorum, çünkü Scythe bana babamızın sekiz yaşından beri yabancıların ona yapmasına izin verdiği her şeyi anlattı.

Scythe kolunu bana doladı. "Kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim, yavrum."

Ağabeyim her zaman söylediklerinde ciddidir. Ona bakmak için dönüyorum ve boynunun yan tarafındaki işareti ilk kez o zaman görüyorum. İlahi bir el tarafından yapılmış, bu dünyadan gelmeyen ışıktan yapılmış bir işaret.

Beş ışık huzmesinin kıvrıldığı bir kafatası.

İkimizin de nefesi kesildi, birbirimize uzandık.

Biz sadece kan bağıyla değil, ruh bağıyla da bağlıyız. Aynı çiftleşme grubunun kardeşleriyiz.

"Regina'bulduğumuzda," diye nefes alıyorum merakla, boynuna dokunarak, "dünyayı ele geçireceğiz."

Dışarıda tıpkı bizim gibi, bizim için yaratılmış, bizi sevecek bir kız var. Köpekbalığı mı yoksa kurt mu olacak? Umarım kurt olur.

Ama Scythe o kadar emin görünmüyor ve bunu biliyorum çünkü kare çenesindeki o kas kalp atışı gibi atıyor.

"Önce," diyor ciddi bir şekilde, "bize zarar veren herkesi öldüreceğiz."

Bölüm 53

Aurelia

■ Sarsılarak uyandım, ancak Savage ve Scythe ile yanan bir evin önünde değil de Lyle ile arabada olduğumu hatırlayınca başımı dinlendirebildim. Artık bunların sadece Gördüğüm rüyalar. Savage' ne zaman fiziksel olarak yakınlaştım, uykumda onun anılarını görüyorum.

Ve bu sonuncusu kalbimi hızlandırıyor.

Henry kulağıma doğru usulca gıdaklıyor ve ben de rahatlamak için onun minik sıcaklığına yaslanıyorum.

Animus Akademisi'ne dönüş yolculuğunun geri kalanı da mahkemeye gidiş kadar sessizdi, sadece tüm vücudumu saran karanlık bir akıntı vardı - sanki çoktan kilit altına gibi. Sanki babamın çenesi çoktan boynuma sabitlenmiş gibi. Etrafımdaki ip, duygularımın gerginliği altında inliyor.

Koşarken ve aklıktan ölürken deli olduğumu düşünürdüm. Ama bunun yanında çocuk oyuncağı gibi kalıyor. Kesin kıyamete kıyasla. Ellerimin engellemek için onları sıkıyorum.

Lyle'in elleri direksiyona kenetlenmiş, parmak eklemleri bembeyaz olmuş. Acaba duruşma yüzünden kızgın mı yoksa utanıyor mu? Belki de zamanını boşa harcadığımı düşünüyordur.

Muhtemelen bugün duyduklarına inanıyor ve bu da benim hakkımda başından beri bildiğini sandığı şeyleri doğruluyor.

Ağlamak istiyorum. Saçımı başımı istiyorum. Avazım çıktığı bağırmak istiyorum.

Babam bu davayı kazanacak. Her şeyi çok dikkatli kurguladı. Eski kirli çamaşırlarımı ortaya çıkardı ve herkesin görmesi için en kötü şekilde sergiledi. Theo Krait ile seks yaptığımda on altı yaşındaydım, bana karşı nazik ve kibar olan sessiz bir çocuktuk. Charlotte Teyze'nin dükkanında tanışmıştık ve o bir paket jelibon ve sigara almıştı, ben de boynundaki dövmeden etkilenmiştim.

Babam Yılanlı Saray'ın en zehirli yılanlarını işaretler ve Bayağı Krait dünyadaki en zehirli yılandır. Ama aynı zamanda en az saldırgan olanlarıdır. Belki de beni ona çeken şey buydu. Hem doğal tehlikesi hem de tehlikesizliği. O bir çelişkiydi, tıpkı benim gibi.

Ona en sevdiğim paranormal romanlardaki müstehcen sahneleri okuttum. Kötü yapılmış spagetti yedik ve haftalarca tavşanlar gibi seks yaptık. Beceriksizdi ama hızlı öğreniyordu ve birlikte bol bol orgazm olduk.

Tüm mahkememizin önünde nasıl idam edildiğini düşünmek şimdi midemi bulandırıyor. Babam gelenek olduğu üzere kendi zehrini kullandı. Gelenek olduğu üzere bana izletti.

Bir an için kaderimi hak ettiğimi düşündüm. Babamı ve ortaya çıkmanın sonuçlarını biliyordum. Ama bir çocuğun ilgisini bir kenara atmak benim için imkânsızdı. O altı hafta boyunca dünyada yalnız değildim.

* * *

Akademiye vardığımızda, o devasa, kıvrımlı siyah ve altın kapıları gördüğümde hissettiğim rahatlama beni şaşırtıyor. Her iki yanda yükselen iki ejderha, ortada animus arması. Burası bir aydan biraz fazla bir süredir evim ve bu haftaları hayatımın sonuna kadar hatırlayacağım.

Garaj yolunda duruyoruz ve Lyle'in kapıma kadar yürüyüp beni dışarı çıkarması bir asır gibi geliyor. Ona ya da anima yatakhanesine geri dönmeden önce etrafımızda dolaşan muhafızlara bakmıyorum. Babamın benim için çizdiği kader ve benim

ve bu ikiz iplikler yılanlar gibi etrafımda örölüyor, kalp atışlarımla sesine göre sallanıyor.

Dun-dun.

Dun-dun.

Dun-dun.

Öğleden sonra güneşinin uzun ışınları yatakhaneyi altın rengine boyuyor ve iç kulağımda keskin bir hırıltı duyuyorum, alçak sesle.

Kaçmak anlamsız, Bayan Aquinas. Sizi bulamayacağım hiçbir yer yok.

Lyle'in beni neye dair hiçbir fikri yok. Hiçbir fikri yok. Ve ona söylesem bile inanmaz.

"Bayan Aquinas." Lyle'in sesi gergin, sıkı çekilmiş bir tasma gibi. Uyarı hırıltısını o da duyabiliyor mu?

Arkamı dönüp geniş göğsüne bakıyorum. Uzun yola rağmen gömleği gıcır gıcır, kravatu pürüzsüz. Parmaklarımı ipeksi uzunluğunda gezdirmek istiyorum. Kelepçelerimi çözüyor, sanki benim zehirliymiş gibi sadece çeliğe dokunmaya dikkat ediyor.

Belki de öyledir.

Lyle bir süre hiçbir şey söylemedi ve sonra, "Bana bak." dedi. İsteksizce, mecburen.

Yüzünün geri kalanı boş kalsa da kehribar rengi gözleri kararmış. Gözlerimde ne gördüğünü bilmiyorum, belki köşeye sıkışmış bir canavar. Belki de midemin derinliklerinde hissettiğim öfkeyi.

İlham verici bir şey söyleyeceğini düşünüyorum. Güzel bir şey, "aferin" gibi. İyi iş çıkardınız. Denedik' gibi. Normal bir insan böyle derdi, değil mi?

Görünüşe göre, elinde kalan tek şey ilgisizlik, çünkü "Kararı aldığımda seni arayacağım" diyor.

"Ne kadar ?" Sesim eski pirinç kadar donuk.

Gözlerini kırıştırıyor, kornealarımı bakıyor. "Birkaç saat."

Elimde değil. Görüşüm bulanıklaşıyor ve bir gözümde yaş süzülüyor. Utanmıyorum bile çünkü kafamın içindeki hırıltı daha da yükseliyor.

Başka bir şey söylemeden arkamı döndüm ve kendimi yatakhaneye attım.

Ağırlık bedenime yapışıyor, beni bu eski binanın merdivenlerinin sürükleyip gömmekle tehdit ediyordu. Mücadele ettim. Kaçtım. O mahkemede oturdum ve halkın önünde aşağılanmanın acısını çektim. Yarın, o gazeteciler gördükleri her şeyi devlet gazetelerine koyacaklar.

Kafamın içindeki hırıltı tüm vücuduma yayılıyor. Henry korkmuş bir ses çıkarıyor. Üçüncü kat ulaştığımda, dağların üzerinde mutlulukla uçan ejderha portresine bakıyorum. Özgürlük. Mavi ve parlak. Bu resim bunu temsil ediyor.

Odamda Minnie, Raquel, Sabrina, Stacey ve Connor beni bekliyorlar. Nimpinleri cıvıdayarak beni selamlıyor. Ama açık kapıdan beni gördüklerinde sahiplerinin sırtışları yüzlerinden siliniyor.

"Oh, Lia." Minnie bana doğru koşuyor ve beni kollarına çekiyor. "Her şey yolunda. Her şey yoluna girecek."

Diğer animalar etrafımızda toplanmadan hemen önce gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Her tarafım eziliyor. Birinin memeleri yanağıma bastırıyor ve bunun Sabrina olduğunu biliyorum. Aslında bu biraz rahatlatıcı. Raquel'in kolu sırtıma dolanıyor ve Stacey'nin yanağı benimkine bastırıyor. Hırıltı biraz olsun kesiliyor.

Connor çenesini başımın tepesine yaslıyor. "Bu piçler çok acımasız," diye mırıldanıyor tacıma doğru. "Siktiğimin konsey piçleri. Kim olduklarını sanıyorlar?"

"Şerefsizler, hem de ," diye mırıldanıyor Sabrina.

Raquel, "Arabalarını ateşe vermeliyiz," diyor.

Ağzımdan kahkahalar dökülüyor çünkü yangın tam da böyle bir şey. Babam Half Feather'ın malikanesini ateşe verdiğiğinde, benim hayatımı da ateşe vermiş oldu.

Minnie beni daha sıkı sıkıyor, sanki iradesinin gücüyle beni bir arada tutabilecekmiş gibi. Stacey küfür ediyor ve Raquel'i ateşle ilgili sözleri için uyarıyor.

Sonunda birbirimizden ayrıldık.

"Sonucu ne zaman alacaksınız?" Minnie sessizce soruyor. Gözlerimi siliyorum. "Lyle birkaç saat süreceğini düşünüyor."

"Lia," diyor Stacey sessizce, "ögle yemeğinden odana döndüğümüzde bunlar buradaydı."

Koklayarak işaret ettiği yere bakıyorum. Yatağımın üzerinde bir yığın eşya var.

"hiçbirine dokunmamalarını söyledim," diyor Minnie endişeyle.

Ama onu zar zor duyabiliyorum. Sordukları geçici soruları ya da Raquel ve Connor'ın ihtiyatlı koklamalarını zar zor duyabiliyorum, çünkü kafamdaki hırıltı kuduzdan bir santim daha az bir şeye dönüşüyor.

Yatağımın üzerinde düzgünce katlanmış siyah bir eşofman takımı var. Onun üzerinde eski bir USB ve bir zamanlar içinde çikolata olan küçük bir kare kırmızı folyo var.

Yavaşça yere kayıyorum, dizlerim aniden güçsüzleşiyor, iliklerime kadar iğrenç bir şeyle *yanıyorum*.

Anima'm çığlık atıyor ve kafatasımı sarsıyor.

"Lia," diye fısıldıyor Sabrina, söylediklerine inanamıyormuş gibi. "Slaughter Kardeşler neden sana hediyeler gönderiyor?"

"Bunlar hediye mi ki?" Stacey öyle diyor.

Raquel yumuşak bir sesle, "Tabii ki ," diyor.

Ama arkadaşlarım bana hediye vermiyor. Hediyeleri kraliçelerine *geri götürüyorlar*.

"Bunu yapamam," diye , sanki anima'ma tutunabilirmişim, onu kollarımda tutabilirmişim ve çığlıklarını bir kucaklamayla bastırabilirmişim gibi karnımı tutuyorum. "Oh Tanrıça, bunu yapamam."

Arkadaşlarımı fiziksel olarak onlardan kaçarak açıkça reddettim. Ama şimdi, onlar beni bir düşmanlığın yapabileceği en somut şekilde reddettiler.

Geleneksel olarak, bir regina veya rex sürü üyelerine bir şey hediye eden ilk kişidir. Bu bir tür sahiplenme ve bilmeden de olsa bu hediyeleri onlara verdim. Bunca zaman sakladıkları ve şimdi iade ettikleri gerçeği..

Daralan boğazımdan bir nefes çektim ve sesim ölüyormuşum gibi çıktı.

"Oh, Tanrıça!" Minnie koşarak geldi. "Sakin ol, Lia. Sakin ol amına koyayım. Nefes al. Nefes al!"

Henry tüm vücudunu yanağıma vuruyor ve ani acıyla o kadar şok oluyorum ki, tam ve sınırsız bir nefes alıyorum. Şok içinde ona bakıyorum ama siyah gözleri öfkeli bir şekilde bana bakıyor. Tüm vücuduyla güçlü bir şekilde ciyaklıyor.

"Bunu bütün göğsüyle de söyledi," diyor Connor. "Henry'yi dinle, Lia."

Nimbinler onaylayarak ciyaklıyorlar.

"Siktir," diye hıçkırıyorum. "Siktir!"

"Neler oluyor çocuklar?" Stacey çalgınca soruyor.

"Her şey ortada, değil mi?" Raquel arkamdan söylüyor.

"Bu mümkün değil," diyor Stacey ve sanki ağzını kapatıyormuş gibi boğuk bir ses çıkarıyor. "Yarın tecrit başlıyor, o yüzden biraz sinirli olmalı! Öyle olmalı."

"değil," diyor Connor sessizce. "Hayatta olmaz."

Minnie beni kurtarmaya geldi. "Bakın çocuklar. Gerçeğin ne olduğu artık önemli değil. Sadece birkaç saatimiz kaldı."

"Haklısın," diye Raquel. "Açık fikirli olmamız gerekiyor."

Henry'yi göğsüme bastırarak onu tamamen kaybetmediğim konusunda rahatlatmaya çalışıyorum.

Ama bedenimin içindeki hırıltı ve çırpınışlar bana aksini söylüyor

"Bu bir karmaşa," diye fısıldıyorum.

Hepsi bana kayıtsızca bakarken oda sessizleşiyor, şüphesiz bunun ne anlama geldiğine dair kafalarında bir sonuca varıyorlar.

"Ne yapmak istiyorsun, Lia?" Sabrina saçımı düzelterek soruyor. "Saçını yapmamı ister misin?"

Başımı salladım. "Henry'yi yıkamak istiyorum." Son bir kez. yüksek sesle söylemiyorum ama hepsi duyuyor. Nimbinler en sevdikleri şeyi düşünerek heyecanla bir aşağı bir yukarı sallanırlar ama Henry bana bir şey söylemeye çalışıyormuş gibi bakıyor. Animalar havlu ve fırçaları toplarken ben de ayağa kalkıyorum.

O ikiz yılanlar tehditkâr bir şekilde sallanıyor. İçimdeki hırıltı tüm bedenimi titretiyor.

Döndüğüm her yol beni kaçmaya götürüyor. Ve her yolun sonunda dişlerini bana geçirmeye kararlı bir yırtıcı bekliyor. Xander'ın ejderhası yanıliyordu. Hoşuna gitse de gitmese de ayrılacaktık.

Her zaman kaçar. Her zaman av. Her zaman av.

Minnie, Gertie'yi sabunlarken bana bakıyor ama ben onun gözlerinden kaçıyorum ve bana bakan Henry'ye masaj yapmaya odaklanıyorum.

Nimpinlerimizi sessizce yıkar ve tımar ederiz, diğer animaların sesleri mırıltıdan öteye gitmez. Nimpinler suyu seviyor ve rahatlatıcı buluyor. Bu şekilde pillerini şarj ediyorlar, masajlar arasında uyukluyorlar ve sabun ve köpük banyosu gibi kokmalarını sağlıyor.

Olacaklardan uzaklaşmak iyi bir fırsat.

Ve tüm bu süre boyunca, yatağımda yatan bohçaya sırtımı döndüm.

* * *

Kapımız çalındığında hava iyice kararmıştı. Georgia yanında iki muhafız ve arkalarında Theresa ile orada duruyordu. "Benimle gelmeniz gerekiyor, Bayan Aquinas."

Kanıma donduran sözleri değil, sıırtmaması. Herhangi bir tavır. Yüzü ölümüne ciddi.

Göğsümde karanlık bir his katılaşıyor. "Doğru."

Arkamı dönüyorum ama Minnie çoktan yanıma gelmiş ve kollarını bana dolamış. "Hemen geliyorum Lia," diyor. Sonra sesi titriyor ve anlamlı bir şekilde elimi sıkıyor. "Geri döneceğin zamanı burada bekliyorum."

Kalbim. Aynı anda hem çatladığını hem de şiştiğini hissetmem nasıl mümkün olabilir? Ellerini ellerimin arasına alıyorum çünkü bunu söylerken ona bakmak istiyorum.

"Minnie, sen benim için iyi bir arkadaş oldun," diye fısıldıyorum.

"En iyisi.

Dostluğunuz için teşekkür ederim."

Gözlerinden yaşlar dökülmeden önce ondan uzaklaşıyorum çünkü bunu görürsem sinirimi tamamen kaybedebilirim.

"Seninle geleceğim, Lia," diyor Theresa, ama gözlerinde bir parıltı da var. "Tüm yol boyunca seninle olacağım."

"Teşekkür ."

Odada farklı bir şey fark etmedi. Ceketimin fermuarını çekiyorum.

Arkadaşlarıma son bir kez bakmak için dönüyorum. Minnie Raquel'in elini tutuyor, pembe saçları parlak, gözleri ıslıl ıslıl. Raquel sanki ihtiyaçları varmış gibi Sabrina'nın elini tutuyor ve leopar arkadaşım dudağını ısırtıyor. Stacey burnunu koluna siliyor ve o da Sabrina'nın elini tutuyor.

Birbirlerine sahip oldukları için mutluyum.

Ama Connor, Stacey'ninkini kavrarken dudağını ısırtıyor ve gözlerindeki çatışma içime işliyor. Onların arkadaşım olduğunu biliyor. Acaba sırrım şimdi ortaya çıkacak mı? Acaba artık bir önemi var mı?

"Sizi seviyorum çocuklar," diyorum. "Son yedi yılda bana hiç kimsenin olmadığı kadar ailem gibi davrandınız."

"Sakin , Lia," diye ısırdı Raquel. "Sakin ."

Onlara gülümsüyorum çünkü onu tanıdığımdan beri Raquel ilk kez kekelemiyordu. "Ölmeyeceğim," diye zayıf bir gülümsemeye onları rahatlatıyorum. "Bu şekilde ."

Minnie hevesle başını sallıyor ve ben de onu gülümsemeye zorluyorum.

Gardiyanlar bana çelik kelepçeler taktı ve Theresa da yanıma gelerek beni takip etti.

Yürüyüş sessiz, ama hemen Lyle'in ofisine doğru gitmediğimizi görüyorum. Bunun yerine tam tersi yöne, tıbbi kanada doğru yürüyoruz. Çift kilitli kapılardan geçerken hiçbir şey söylemiyorum ve el dezenfektanı ve dezenfektan yıkamanın tanıdık kokusu burnuma çarpıyor, aynı anda hem rahatlatıcı hem de endişe verici.

Adrenalin damarlarımı cam gibi kesiyor ve beni parçalamaya çalışan tüm vücut titremesini zar zor bastırıyorum. Böyle bir dehşeti sadece kâbuslarda .

Sadece kaburgaları kıran kalp atışlarıyla ter içinde uyanmak olarak bilinir.

Ama şimdi gerçek şey burada.

Değerlendirme merkezine vardığımızda Lyle'ı orada tek dururken buluyorum.

Ancak girişin açık cam kapılarından içeri baktığımda neden burada bulunduğumuz hemen anlaşılıyor.

Zırhlı siyah ciplerin arasında, sürücü kapısının üzerinde çocukluğumda yatak odamın duvarında asılı olduğu için çok iyi bildiğim bir armanın bulunduğu siyah bir Rolls Royce beklemektedir. Her sabah uyandığımda sanki babam bana kim olduğumu hatırlatıyormuş gibi görürdüm. Kim olmamı istediğini.

Şaha kalkmış iki kobra. Ortada, yılan gibi kıvrılan siyah bir kalkan.
'N'.

Bölüm 54

Aurelia

■ Dondum, vücudumdaki her hücre, sinir ve hareket durdu.
Merkezimdeki hırıltı hariç.

Bir kükremeye dönüşür.

"Aurelia." Lyle'in sesi derin ve emredici, ama bir
garip bir ısırik. "Buraya gel."

Sertçe itaat ediyorum.

Müdür yardımcısı bana bir mektup uzatıyor ve ben de ne
yazacağını bildiğim mektubu açıyorum. Henry eğilip o da okumak
gibi bakıyor, Theresa da öyle.

Bayan Aurelia Aquinas

*Canavarlar Konseyi sizi büyük kundaklama suçundan ve ikinci
dereceden bir cinayetten SUÇLU bulmuştur.*

*ESKİ KANUN'a göre, baba kanınız olan Majesteleri Kral Mace
Naga'nın gözetimine geri dönmeniz emredilmiştir.*

Serpent Court,

Zehirli İnfaz ile cezalandırılacağınız yer.

Vahşi Anne ruhuna merhamet etsin.

Bunun olacağını bile bile, sayfadaki kelimeleri kelimesi kelimesine
okumak, içimdeki hayvanın çırpınmasına, kırbaçlanmasına,
öfkelenmesine neden oluyor.

"Oh, Lia-" diye başlar Theresa.

"Sorun değil," diye ısııyorum. Mektubu avucumun içinde buruşturup Lyle'in mükemmel parlak ayakkabılarına fırlatırken elim hâlâ titriyor.

Lyle başlar, "Bayan Aquinas-"

"Hayır." Başımı kaldırıp müdür yardımcısına hançer gibi bakıyorum. Onun tavrını takınmayacağım. Bugün olmaz. Şimdi olmaz.

Gözlerimdeki düpedüz şiddet ağzını ince bir çizgiye bastırmasına neden oluyor ve Henry omzumda sızlanıyor.

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum çünkü daha önce böyle bir ses çıkardığını hiç duymamıştım. Belki de neyin geldiğini biliyordur. Ama bir anda yanıldığımı anlıyorum çünkü Lyle'in arkasından tanıdık iri yarı adamlar çıkıyor. Geniş omuzlar ve dolunay gibi gümüş saçlar. Ve gece yarısı kadar koyu uzun saçlar. Üçüncü figürü görmek için bekliyorum ama o görünmüyor.

Sinir ve dişlerden oluşan bir şey zihnimin arkasında kükrüyor. Kontrol için çabalıyorum. Kendimi kaybedemem ve burada kendimi utandıramam. Ceketimin fermuarını sinirli bir şekilde çekiştiriyorum.

Donuk bir şekilde, bana bakan üç adama arkamı dönüyorum.

Dışarıda, tamamı siyah giysili erkekler Yılan Mahkemesi araçlarından dışarı akın ediyor. Uzun boylu, sıırım gibi bir erkek ortadaki arabadan inip uzun siyah ceketinin yakasını düzeltiyor. Yaz sonunda böyle bir ceket giyen tek yılan babamdır. Belki de soğuk, ölü kalbini korumak içindir. Hemen beş heybetli generali tarafından kuşatılıyor.

Babam dönüyor ve camın arkasından bakışlarımız kilitleniyor. Gözleri garajın projektör ışıkları altında parlıyor. Dudağının hafifçe seğirmesi bana memnun olduğunu söylüyor.

Kötü niyetli bir ses zihnime sızıyor.

Boneweaver dişi. 20 yaşında. En iyi durumda. Eşleşmemiş.

Doğmamış. 10 milyon doların üzerinde teklif var.

Hayır.

Hayır.

Hayır.

Animus muhafızlarından biri camın yanındaki bir düğmeye basar. Yavaşça kayarak açılır ve orada kalır. Ardından, çelik çubuklar sessizce birbirinden ayrılır.

Babamla aramda yirmi adımdan daha az mesafe var.
Mezarla aramda yirmi adımdan az mesafe var.

İki muhafız iki yanımda duruyor ama biraz uzakta duruyorlar. Kaşlarımı çatarak sağıma soluma bakıyorum, Scythe ve Xander yerlerini alıyorlar. Scythe bir parmağını uzatıyor ve aşağıya baktığımda babamın işaretini gösterdiğini görüyorum.

Beni ona geri vermek için kan antlaşmalarını yerine getirmeleri gerektiğini anlıyorum. Hiç vakit kaybetmeden beni kollarımdan ve onlarla birlikte ilerlemekten başka çarem kalmıyor.

Babamın yanında savaşa hazır beş uzun yılan duruyor, kafatası maskeleri burunlarını ve yüzlerinin alt kısmını kapatıyor, gözlerini bana dikmiş ölüm bakışları tüylerimi diken diken ediyor.

Babamın bakışları daha önce birçok kez gördüğüm karanlık bir kötü niyetle bana sabitlenmiş. Orada bir tatmin var. Kafamın içindeki uğultuyu *çığlığa* dönüştüren derin, haklı bir memnuniyet.

İhaneti en onun canını yakabilir.

Tam önünde duruyoruz ve ben dik durmak için elimden geleni yapıyorum. Terliyorum. Titriyorum. Görüşüm bulanıklaşıyor. Xander ve Scythe kollarımı bırakıyor ve ben de onların ölü ağırlıklar gibi düşmesine izin veriyorum.

Birden etrafım yüksek, tehditkâr erkeklerle çevrildi, tehlike her taraftan üzerime geliyor ve dişlerimi sıkıyorum. Anima'm çılgınca çırpınıyor.

"Aurelia," dedi babam. O tek kelimede ne kadar açık bir vaat.

"Baba." Çenemi kaldırıp gözlerinin içine bakıyorum.

Görüş alanımın bir köşesinden Xander'ın elini kaldırdığını gör. Ona bakıyorum ve kan antlaşmasının siyah mürekkebinin gözlerimizin önünde çözöldüğünü görüyorum. Scythe'ın değişiminden, onunkinin de gittiğini tahmin ediyorum.

Xander alay eder ve tıbbi kanada doğru geri adım atar. "O

halde tamamdır, Naga," diyor Scythe eşit bir şekilde.

Ona ters ters bakıyorum.

Metal şangırdıyor ve babam obsidyen kelepçeler çıkarıyor.

İçime bir ejderhanın kuyruğu gibi saplanan kökleşmiş dehşete hazır değilim.

Ama elimde son bir şey daha var. Aslında,

şunu beş yapalım.

"Git," diye emrediyorum.

Ceketimin altından beş gizli tüy yumağı kıvrılarak serbest kalıyor ve havaya fırlıyor.

Ve gagalarını açarlar.

Nimpinlerin birleşik psişik çığlığı gece gökyüzünü sonik bir patlama gibi deliyor. Ses kulak zarlarımı yırtıyor ve etrafımızdaki tüm animuslar çığlık atıp yere yığılıyor.

Yılanların hepsi kulaklarına uzanarak psişik kalkanlarını güçlendirmeye çalışıyor.

Yalnızca Scythe etkilenmiyor. Sadece gümüşü başını eğiyor ve bakışlarında tek bir soru görüyorum. "*Şimdi ne yapacaksın?*"

Şansımı deneyeceğim, olan bu.

Açık kelepçelerimin, Minnie'nin son sarılmamız sırasında bana tutturduğu tokayla birlikte yere düşmesine izin verdim.

Ama beklemediğim bir şey oldu. Benden daha büyük bir güç kontrolü geçirdi. İçimdeki canavar çığlık atıyor ve yedi kalkanımı da parçalıyor. Birdenbire kontrolden çıktım. Nükleer bir bomba gibi yanıyorum ama bunu kontrol altına alamıyorum ve... almak da istemiyorum.

Karşı mıknatıs tarafından zorlanan bir mıknatıs gibi, etrafımda savruluyorum.

Ve sonra Lyle'in karşısında duruyorum, dizlerinin üzerinde, gözleri kocaman ve beni ilk kez görüyormuş gibi bana sabitlenmiş. Ve boynunda, altın bir kafatasından beş ışık noktası patladı.

Ama Lyle'in melek yüzü korkuya dönüşüyor ve birinin psişik parmakları beni arkamdan yakalıyor. Ölüm ve karanlık gibi bir ses kulağıma süzülüyor.

"Boneweaver Dişi. Doğurgan. Kırılmamış. Çiftleşmemiş. On milyonun üzerinde teklif var. İstedığın fiyat bu, Aurelia Aquinas."

Bu düşünce ciğerlerimden nefesimi alıyor. Akıl ve mantığı alıyor ve beni içgüdüye indiriyor.

Yüzler bulanıklaşıyor, sesler bozuluyor. Bedenim benim değil.

Pençeleri, pençeleri ve dişleriyle beni tutan o bağ, o sinir ve kemik bağı *koptu*.

Kulaklarımda bir gong gibi yankılanıyor.

Boğazımdan gelen ses bana ait olamaz çünkü vahşi ve kuduz ve ayaklarımın altındaki zemini sarsıyor. Bu ses

KontROLSÜZ gücümün saf bir patlaması dışı doğru süpürülürken yabancı psişik eller üzerimden uçup gidiyor.

Biri kükrüyor ve ben olduğumu fark ediyorum. Bu benim sesim, kedi gırtlığım ve yanaklarımdaki kedi bıyıklarım. Dört patimin üzerine düşüyorum. Bal sarısı, sakatlamak ve öldürmek için yaratılmış keskin pençeleri olan pençeler.

Bir silah sesi duyuluyor ve kemiklerim ikinci kez çatırdarken ses havada çınlıyor.

Mantıklı düşünceler zihnimden siliniyor çünkü tek bildiğim etrafımda zincirlerin olmadığı, seslerin olmadığı ve tüyler ve kanatlar üzerinde ağırlıksız olduğum. Işık, temiz hava ve özgürlük var ama bunun ödünç alındığını biliyorum. Hâlâ bir kafeste olduğumu biliyorum.

Canavarca bir sezgi bana doğrudan bana ateş edildiğini söylüyor, ama aynı sezgi eski bir düşüncenin ipliğini takip ediyor ve taze bir av gibi ona yapışıyor. Yukarı ve doğuya, eski gücün yeni büyüyle buluştuğu yere, anima yatakhaneğinde bir ejderha tarafından reginası istediği için açılan ikinci, eşleşen, ejderha hileli bir kapının bulunduğu yere.

Bölüm 55

Lyle

A Aurelia'nın uyguladığı enerjinin baskısı altında kulak zarlarım patlıyor, Aurelia aydınlanıyor. Daha doğrusu, boynunda ergenliğe girdiğimden beri kendi boynumda gördüğüm bir sembol yanıyor.

Beş nimpin tiz çığlıklarını kesti ama ben dizlerimin üzerinde kalmaya devam ettim.

Aurelia'nın benim regina'm olduğunu haftalardır biliyordum ama boynundaki o göksel kafatasını kendi gözlerimle görmek yeni bir tür kabus.

Ama sonra vücudu değişir ve ne kartal ne de yılan olur.

Kürkü altın renginde ve pençeleri kadar keskin.

İmkânsız bir güç patlamasıyla havalanıyor, kanatlarını çırparak gecenin içine dalıyor ve bağırışlar, silah sesleri ve çarpan ayaklar duyuluyor.

İmkansız, diye kükrüyor zihnim. *İmkansız*.

Korku dolu zihnimde, birdenbire birçok konu yerli yerine oturdu.

Mace Naga takımına bağırıyor. Bana bağırıyor. Bu çok fazla, gücüm bir dalga halinde patlıyor. Daha fazla çığlık var.

Aurelia nerede?

Siyah pantolonlu bacaklar sakince önüme çıkıyor ve bakmadan onun diz çökmüş üzerinde yükselen Scythe olduğunu anlıyorum.

"*Boneweaver*," diyor bağ kardeşlerine. Bana da. "*Regina'mız bir Boneweaver*."

Eğer *onun* önsözü *olan Kısır Canavarlar*'ı okumadıysanız: *Başlangıç*'i henüz okumadıysanız, bir göz atmalısınız çünkü çok lezzetli ve Aurelia'nın erkekleriyle tanıştığında hayatının nasıl olduğunu görüyorsunuz. Buradan ücretsiz edinebilirsiniz www.ektaabali.com/herviciousbeasts

Kitap 2'ye göz atın: Kuduz Canavarları!

Yazar Hakkında

Ektaa P. Bali Fiji'de doğdu ve hayatının büyük bölümünü Avustralya'nın Melbourne kentinde geçirdi.

Deakin Üniversitesi'nde hemşirelik ve ebelik eğitimi almış ve sekiz yıl boyunca çeşitli hastanelerde ebe olarak .

Gerçek tutkusunun peşinden gitmeden önce, orta sınıf bir fantezi serisinin başlangıcı olan ilk romanını 2020'de yayınladı: Genç ve Yeni Yetişkin Fantezisi.

Her Vicious Beasts, yazarın Chrysalis evreninde geçen dördüncü serisi ve yeni bir Yeni Yetişkin serisinin ilk .

Şu anda Brisbane, Avustralya'da yaşamaktadır.

E.P. Bali tarafından da

Yeni Yetişkin Fantastik Romantik

Lotus ve Şimşek Destanının Şarkısı:

#1. Savaşçı Ebe 2.
Savaşçı Rahibe 3.
Savaşçı Kraliçe

#1. Okçu Prenses 2.
Okçu Cadı 3. Okçu
Kraliçe

Her Vicious Beasts

#0.5 Başlangıç #1 Her
Feral Beasts #2 Her
Rabid Beasts #3 Her
Psycho Beasts
#4 İşkence Gören
Canavarları #5 Korkunç
Canavarları

Üst YA Karanlık Fantezi

Gezinler:

#1. Krizalit Anahtarı 2.
Gücün Cazibesi
#3 Karanlığın Kanatları

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

